Coordonatorii lucrării: Eugen MOȘ și Marcel MAN

OAMENI
și
FAPTE

MONOGRAFIA PROMOȚIEI 1974
a
Școlii Militare de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație „Leontin Sălăjan” – Brașov

- arma radiolocație -

PLOIEȘTI - 2020

„Locotenenţii” promoţiei 1974 – radiolocaţie; AUGUST 1974

Aanei Gheorghe
Babaciu Gheorghe
Bănică Gheorghe
Bucuroiu Vasile
Bârlă Ioan
Bursa Constantin
Bențo Ioan
Beteagă C-tin Victor
Ciucă Vasile
Ciuraru Augustin
Chiș Ioan
Costan Ion
Dărândău Mihai
Dâscă Ioan
Dendyuk Emil
Dogaru Alexandru
Eisenbeil Francisc
Erhan Dumirtu
Filip Constantin
Ghiață Antip
Giuroiu Ilarion
Grusea Gheorghe
Ioniță Nicolae
Istrate Traian
Lolu Viorel
Man Marcel
Manea Sergiu
Martac B. Neculai
Matara Toma
Mireuță Mihai
Mitan Nicolae
Moise Romeo
Moș Eugen
Neagu Tiberiu
Negulescu Niculai
Nicula Marian
Palaghianu Vasile
Pataki Andrei
Pătrană Paul Mircea
Pârvulescu Dan Marian
Pirea Gheorghe
Popa Viorel
Petrescu Emil
Preda C. Dumitru
Preda I. Dumitru
Pricop Valeriu
Rotaru Filip Vasile
Slave Gabriel
Stoica Spirea
Stricescu Panduru Eugen
Tănase Nicolae
Teodorescu Georgian
Toma Eugen Liviu
Vasile Gheorghe
Vlaicu Dumitru
Voiculescu Dumitru

Lucrarea este elaborată de ofiţerii promoţiei 1974 – arma radiolocaţie.
Coordonatorii lucrării: Eugen MOŞ şi Marcel MAN

OAMENI ŞI FAPTE

MONOGRAFIA PROMOŢIEI 1974

a

Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „LEONTIN SĂLĂJAN”, Braşov

- arma RADIOLOCAŢIE -

- PLOIEȘTI 2020 -

Coperta: Marcel MAN

Coperta I: Complexul de radiolocație P-37, PRV-13
Coperta II: „Locotenenții" promoției 1974, radiolocație, ai Școlii Militare de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație, „Leontin Sălăjan", Brașov
Coperta III: „Pensionarii" promoției 1974, radiolocație
Coperta IV: Avansarea promoției 1974, la gradul de locotenent, în fața Academiei Militare Generale din București

Redactori: Eugen MOȘ, Marcel MAN
Tehnoredactare: Marcel MAN
Corectura: Eugen MOȘ

Coordonatorii lucrării: Eugen MOȘ, Marcel MAN

OAMENI și FAPTE – monografia promoției 1974 a Școlii Militare de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație „Leontin Sălăjan", Brașov – arma radiolocație

Ploiești, 2020

ISBN 978-973-0-31973-6

O deosebită recunoştinţă dascălilor noştri şi un pios omagiu celor care nu mai sunt printre noi, comandanţi, dascăli sau colegi!

Dedicăm acestă ediție a monografiei, **RADIOLOCAȚIEI,** *la împlinirea a 65 de ani de la înființarea acesteia ca armă de sine stătătoare în Armata României.*

CE ESTE UN MILITAR?

Autorul este necunoscut, dar a reuşit în puţine cuvinte să prezinte ce înseamnă să fii adevărat militar!

Într-o dimineață, copiii își întreabă mama:

„Mamă, ce este acela... un militar?”

Fără a ezita, mama le răspunde:

„Este acel om care nu are program de lucru, e cel care nu are Crăciun, e acel om care nu are Revelion, care nu petrece zile de naștere și nici sărbători, care nu are nici vară și nici iarnă, care nu îi îmbrățișează pe cei dragi în momentele dificile.

Pentru el toate zilele sunt la fel. Este precum drapelul național... se spală cu ploaia și se usucă cu soarele, e acela care nu vă vede crescând și nu vede trecerea anilor voștri.

Este cel care are prieten întunericul nopții, stelele cu care împărtășește problemele sale și, în nopțile cele mai reci..., gândurile sale.

Este acela care nu răspunde familiei sale, pentru că trebuie să se ocupe de familiile altora, este acela care doarme mai puțin decât ceilalți în cursul vieții sale și știe că va muri înaintea altora, obosit și cu puțini, dar adevărați, prieteni.

Este acela care atunci când este de serviciu, se transformă în doctor, psiholog, mecanic, dicționar... este ghid pentru ceilalți.

Este cel care se emoționează pentru un gând, pentru o frază, dar nu va arată acest lucru, deoarece ceea ce exprimă el la exterior, este îmbărbătarea pentru alții.

Este cel care arată tuturor fotografia voastră și spune mândru: aceștia sunt copiii mei. Și când nimeni nu îl vede, se gândește la voi, îmbrățișează niște fotografii și plânge.”

Apoi mama, cu lacrimi în ochi, își îmbrățișează copiii și spune:

„Iată de ce vom petrece această zi singuri, dar mândri.
Pentru că... tatăl vostru este MILITAR!"

ELOGIU RADIOLOCATORIȘTILOR

Dragi colegi, noi, coordonatorii ediției, ne-am gândit să începem monografia noastră cu un text publicat pe rețeaua de socializare Facebook de domnul colonelul (rtr) Ion Sofronie. Pentru că autorul este camarad de-al nostru, promoția 1970! Pentru că articolul pune în lumină destinul oamenilor sub bătaia antenelor rotitoare, trăirile noastre, ale radiolocatoriștilor! Pentru că, după cum menționa un distins reprezentant al „castei" radiolocatoriștilor, domnul col.(rtr) conf.univ. dr.ing. Ioan Gheorghe Rațiu, promoție 1973, *„acest episod omagial de Ziua Radiolocației, la împlinirea a 65 de ani de la înființarea acesteia ca armă de sine stătătoare* (25 iulie 2020 – n.a.), *chiar dacă acum nu mai este, reprezintă chintesența a aproape tot ce a scris el, dar și alții, mai frumos, mai sintetic și mai clar, până în prezent. Dacă nici acum cei care nu sunt convinși de noblețea armei noastre, și nu recunosc acest lucru, păcatul va fi doar al lor și vor purta acest păcat în vecii vecilor!"*

„Rotiri de antene, 360 de grade, sau, sectorial, stânga-dreapta, uneori, în balans, sus-jos! Acumulări de energie, electricitate concentrată în condesatoarele înlănțuite în circuite, dar, mai ales, energie umană care condensează și sublimează trăirile și faptele oamenilor datoriei la radare, rezistențe electrice și rezistența, care vine din determinarea, și știința, și exercițiu continuu, fizic și mental, proprii celor care-și știu menirea, lămpi electronice supuse incandescenței și arderi incandescente sub semnul misiunii de luptă, magnetroane, generatoare de forță în înaltă frecvență și oameni mereu conectați la rostul lor, generator de liniște și siguranță, motoare, amplidine, selsine sau de care mai sunt ele, ale căror puteri se supun forței sufletești și întru cunoaștere a radiolocatoristului, circuite complicate pentru electroni, descifrate cu impulsul și imboldul oamenilor care veghează, sisteme și dispozitive, instalații de emisie, recepție, observare, aparatură de verificare și control, mereu sub ochii și atenția omului, căci ele nu-și pot îndeplini rolul fără supravegherea și intervenția specialistului.

Tuburi catodice, indicatoare de observare circulară sau de orice alt tip, care îți aduc mereu sub priviri harta României, țara despre care zic scepticii de serviciu, că nu are nici o vină, doar că e prost așezată și că are neșansa de a fi locuită, dar țara asta, alcătuire de câmpuri, munți și ape, ca o alveolă în fagurele planetar, cu pământul ei, în toate înțelesurile - țarină, mormânt, patrie, are cerul arcuit peste ea, văzduhul, tăriile de sus, spațiul aerian dat în grijă ție, radiolocatoristule, spațiu al veghei, ca să se știe tot ce mișcă în cuprinsul lui, ca, împlinindu-ți misiunea, s-o poată îndeplini, la rândul lor, și împreună cu tine, pilotul militar, rachetistul, artileristul antiaerian! Îți adâncești privirile în ecranul conturat cu harta electronică a țării, spre a desluși, cu ochii vederii și ai minții, dincolo de țintele fixe, de reflexiile din teren, pentru a învinge bruiajul, pentru a ține sub observație, de la apariție, până la stingere, impulsurile, semnalul de la țintele mobile, pentru a transmite punctului de comandă, codificat, cifric, azimutul, înălțimea, compunerea, apartenența, toate informațiile despre aeronave.

Iar dacă radarul funcționează în parametri, dacă țintele nu se mișcă sub ochii tăi fără ca tu să știi exact și tot timpul ce se întâmplă, dacă mesajele curg continuu, asta înseamnă că oamenii sunt pregătiți, că stăpânesc situația și mai înseamnă că fiecare element de circuit electronic este la locul lui, își îndeplinește rolul, că specialistul are grijă să fie astfel.

Cum să uiți anii aceia de dispozitiv, de serviciu de luptă, de ture prelungite, de scotociri prin cotloanele radarului, prin măruntaiele aparaturii, de-a lungul cablurilor, pentru a descoperi, mai mereu în cel mai ascuns loc, cauza defectului apărut ca din senin?! Cum să uiți anii trăiți în lumea radiolocației de ieri, când ochiul și creierul făceau tot ce știau ele mai bine, dar nu perfect, căci omul nu poate fi computer, nu existau extractoare de date, nu se vorbea de automatizare, se comunica doar prin telefon, iar punctul de comandă însemna un spațiu de semiîntuneric cu indicatoare de observare portative și planșete din plexiglas, cu planșetiști dincolo, care scriau întorcând cifrele, așa cum arată ele în oglindă,

pentru ca militarii de dincoace, dictorii, să le poată vedea normal și să le transmită în torente de mesaje?

Eu, cu nu prea mulți ani de dispozitiv la activ, dar mult timp călător-purtător al carnetului de reporter prin subunități, printre radiolocatoriști, nu pot uita cum „TROPA" mea, obosită, în prag de pensie, „Moara cu noroc", cine oare, de la Siliștea Gumești, va fi botezat-o atât de inspirat?, pornea când dorea ea, iar alteori doar după ce operatorul caporal stimula blocul de alimentare cu o lovitură de bocanc bine țintită, nu pot uita cum antena uriașă de la „LENA", precum cea de la Furculești, poate, nu „LENA", dar, sigur, un P-14, trebuia încălzită electric ca să fie îndepărtată chiciura, nu pot uita ce am simțit când am văzut pentru prima dată un 5N-87, la Deveselu, cel al inginerului Ionică Buleteanu, stăpânul incontestabil al acestui tip de radar, cu remorci și cabine, în mintea mea, fără număr, cu aparatură, convertizoare și grupuri electrogene, acolo în poziția ei îndepărtată, câte nu existau, împreună, la toate radarele din poziția de bază, cu putere și complexitate greu de imaginat pentru unul ca mine, venit de la P-15 și nu pot scăpa de uimirea trăită când am ajuns să văd FPS-117, cu totul altceva decât ce văzusem eu până atunci, „next generation", nu numai pentru că venea de peste Ocean, de la compania americană Lockheed Martin, dar, mai ales, pentru că „number one", comandantul cel mare era un ofițer cu gradul cel mai mic, ce-i drept, inginer, absolvent al Academiei Tehnice Militare, cu un computer în față și aflat temeinic sub stăpânirea sa!

Sugestiv, inspirat mesajul de mai jos, scris cu sufletul de un camarad de-al nostru:

La mulți ani celor cărora inima le bate în ritmul IPF-ului!
La mulți ani celor care atunci când au emoții, cuplează RAF-ul!
La mulți ani celor care atunci când se simt dezorientați, reglează STS-ul!
La mulți ani celor care văd cerul în azimut-distanță!
La mulți ani celor care observă lumea circular cu 2,4 sau 6 ture pe minut!
La mulți ani celor care emit dragoste și recepționează fericire!
La mulți ani, radiolocatoriști!
Vă urez multă sănătate și viața lungă, fără nevoi de reparații!
Cu respect, M.m.(r) Preda Marian."

col.(rtr) Ion Sofronie, „Drumul spre stele", episodul 259

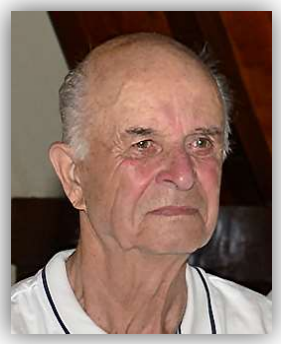

Singurul monument dedicat numai radiolocatoriștilor!

Este realizat de col.(rtr) Vasile Dogaru (în fotografie), ofițer de radiolocație, membru al echipei de alpiniști „Everest 2003” care a escaladat munții Himalaya. Monumentul se află la pensiunea „Himalya” din Râșnov și a fost ridicat la 25 octombrie 2008.

- fotografie făcută de Moise Romeo -

Am citit cu multă plăcere această monografie, atât eu cât şi soţia[*)] *(eu fiind cititor cu glas tare). Mi-am amintit de vremurile când eram la comanda subunităţilor de elevi, fie de radiolocaţie fie de artilerie antiaeriană.*

Vă mărturisesc tuturor celor ce v-aţi scris biografia, că parcurgerea acestor pagini mi-a produs emoţii cum de mult timp nu am mai avut. Am apreciat voinţa fiecăruia pentru realizare în domeniu şi m-am bucurat de rezultatele obţinute. Chiar dacă am fost cu voi numai un an (am dorit să trec la arma mea, R.A.A.), mă bucur că şi din rândurile voastre unii au ajuns generali; spun asta pentru că şi din alte promoţii cu care am lucrat, unii au ajuns generali, ca Tătaru C., Oancea C. şi alţii.

Revenind la carte, vă felicit pentru iniţiativa realizării acestui DOCUMENT ce oglindeşte viaţa activă a unei promoţii de ofiţeri ai armatei noastre; este un document unic şi pentru mine are aceeaşi importanţă ca acea chemare a primei promoţii de ofiţeri de radiolocaţie.

Citind conţinutul cărţii mi-am dat seama cum a trecut timpul (col. Munteanu Pavel mi-a fost elev în primul pluton comandat de mine în Şcoala Militară de Ofiţeri de Art.A.A. şi Radiolocaţie).

Dar lăsând cele spuse, repet şi o fac din tot sufletul, cartea realizată va rămâne totdeauna alături de mine şi o voi recomanda tuturor celor care nu cunosc cât de grea şi aspră este viaţa militară şi ce răspunderi are un cadru militar; cine nu ştie, SĂ TACĂ.

M-ar bucura dacă aş putea coresponda cu câţi mai mulţi absolvenţi din această promoţie.

Cu drag pentru voi şi cu mult respect pentru lucrarea realizată,

Col.(rtr) Dumitrescu Florian
(dumiflo32@gmail.com)

primul comandant de companie din şcoala militară
al promoţiei 1974 radiolocaţie

[*)] *la puţin timp după primirea acestor rânduri, soţia domnului colonel Florian Dumitrescu, a trecut la cele veşnice. Dumnezeu să o odihnească în pace! (n.a.)*

PREFAȚĂ

Prima variantă a acestei monografii a apărut după întâlnirea prilejuită de împlinirea a 40 de ani de la absolvirea școlii militare. S-au depus eforturi considerabile pentru strângerea de materiale necesare întocmirii monografiei, iar în 2015 monografia a fost gata într-o primă formă. A fost distribuită tuturor absolvenților promoției 1974, comandanților și lectorilor noștri și au fost făcute multe aprecieri pozitive, aprecieri care au fost cuprinse apoi în varianta a doua a monografiei.

Am considerat că nu este bine să intervenim în textele primite, decât în corectarea unor greșeli. Nu s-a cerut ca materialele trimise pentru această monografie, să fie structurate după un anumit șablon. Credem că ar fi dat o oarecare notă de monotonie. Am lăsat la latitudinea fiecăruia să se prezinte cât și cum crede. Unii au simțit dorința să-și prezinte mai amănunțit biografia și activitatea, alții mai schematic.

După cum era și normal, s-au strecurat greșeli de tehnoredactare, greșeli care au fost corectate pe măsură ce au fost sesizate de către cititori.

După distribuirea primei variante, au mai fost completate și adăugate unele informații, au mai fost descoperite noi fotografii. Astfel s-a ajuns la varianta a doua a monografiei. Această variantă nu a mai fost listată ci trimisă tuturor colegilor în format pdf. Tot în format pdf a fost distribuită tuturor celor care au solicitat lucrarea și de asemeni altor colegi de armă din promoții mai mari sau mai mici.

Am considerat că este util să îmbunătățim această monografie cu noi date și informații. Astfel capitolul cu privire la istoricul armei radiolocație din armata României a fost completat cu informații privind bruiajul radioelectronic, informații furnizate de colegul nostru Mihai Mireuță.

S-a adăugat un nou capitol care cuprinde date statistice privind promoția noastră, date care dau o imagine de ansamblu a evoluției promoției de la absolvire și până în prezent.

Un alt capitol prezintă întâlnirile ulterioare ale promoției: Sâmbăta de Sus – 2015, Eforie Sud – 2016, Băile Tușnad – 2017, București – 2018 și Băile Felix - 2019.

Din informațiile pe care le avem, puține promoții de ofițeri de radiolocație au reușit să elaboreze o monografie sau o carte de amintiri sau de prezentare a promoției. Acestea sunt:

Remember 52 – oameni, fapte și întâmplări – Editura Universității „Transilvania" din Brașov, 2007; autor col.(rtr) Moldovan Vasile;

Cartea promoției de ofițeri tehnici de radiolocație 1957-1960, București, Editura Editgraph, Buzău, 2013; autori col.(rtr) Decebal Lungu și cdor(rtr) Aurel Pentelescu;

Jubileul radiolocatoriștilor – remember promoția 1966 - colectiv de redacție, 2011;

Școala Militară Superioară de Ofițeri de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație „Leontin Sălăjan" Brașov. Promoția 1967", album al promoției, în format pdf, de 66 pagini. Albumul conține fotografii din timpul școlii, pentru întreaga promoție (artilerie a.a. și radiolocație);

Remember 70 – oameni, fapte și întâmplări – Editura Academiei Forțelor Aeriene „Henri Coandă", Brașov, 2001; autor col.(rtr) Moldovan Vasile;

În colbul rotitor de stele – Editura Psihomedia, Sibiu, 2009 – carte a promoției 1970 (art.a.a. și rd.lc.), autor col.(rtr) Conel Lazăr. Prin grija scriitorului și a ziaristului militar col.(rtr) Ion Sofronie, această carte și multe alte amintiri ale radiolocatoriștilor, sunt prezentate pe facebook într-un serial captivant, intitulat **„Drumul spre stele"**, care a ajuns în luna iulie 2020 la episodul 265.

Alături de aceste monografii și lucrări, dorim ca și prin monografia promoției 1974 să contribuim la completarea istoriei radiolocației din armata României și să punem în evidență eforturile și sacrificiile făcute, chiar cu prețul vieții, pentru a ne îndeplini misiunea

față de țară. Afirmația „chiar cu prețul vieții” nu este una exagerată, cum s-ar părea. Amintim, spre exemplu, cazul colegului nostru Lolu Viorel, decedat în timpul îndeplinirii unei misiuni.

Mulțumim tuturor colegilor de promoție care, scotocind printre fotografii și amintiri, au refăcut atmosfera din timpul școlii militare și și-au adus contribuția în elaborarea acestei monografii. Se cuvin mulțumiri speciale familiilor colegilor decedați (Aanei Gheorghe, Bârlă Ioan, Pătrană Mircea), care ne-au pus la dispoziție informații și fotografii pentru această monografie.

Mulțumim tuturor celor care, prin sugestiile lor, au contribuit la îmbunătățirea acestei monografii.

În încheierea acestei scurte introduceri, se cuvine să evidențiem eforturile colegului nostru Vlaicu Dumitru pentru elaborarea și întreținerea blogului promoției noastre de pe facebook: „RADIOLOCAȚIA-PROMOȚIA 1974”. Blogul a fost înființat în octombrie 2014, la puțin timp după întâlnirea promoției cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la absolvire și este administrat de Vlaicu Dumitru.

Grupul „RADIOLOCAȚIA-PROMOȚIA 1974” se dorește a fi o monografie vizuală a promoției 1974 de ofițeri de radiolocație. Sunt prezentate aspecte de la toate întâlnirile promoției, începând din 2014 şi până în prezent.

Printr-o evidenţă riguroasă, cu ocazia zilelor de naştere, sunt prezentaţi colegii de promoţie, cu fotografii sugestive. De curând s-a început prezentarea şi a soţiilor colegilor, cu ocazia zilei de naştere - în special cele care au participat la întâlnirile anuale.

Grupul îşi propune să menţină o legătura mai strânsă, vizuală şi on-line, cu colegii de promoţie, familiile lor, evidenţierea diferitelor aspecte din viaţa personală, prezentarea unor subiecte comune despre viaţa şi activitatea radiolocatoriştilor.

De asemenea sunt prezentate date şi informaţii despre arma „radiolocaţie”, motiv pentru care au fost cooptaţi ca membri ai grupului şi alte persoane, foşti şi actuali radiolocatorişti, sau membrii lor de familie, ajungând în prezent la 271 membri.

Adresa grupului este: https://www.facebook.com/groups/542173552598575/

ARGUMENT

Intenția de a scrie o MONOGRAFIE a promoției 1974, ca un omagiu adus Școlii Militare de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocație de la Brașov (acum Academia Forțelor Aeriene „HENRI COANDĂ") – idee lansată în 2014, cu prilejul aniversării a 40 de ani de la absolvirea școlii militare – emană din dorința firească de a lăsa generațiilor următoare cât mai mult din ce se cunoaște despre identitatea instituției militare de învățământ care ne-a format, instituție caracterizată definitoriu, constant și esențial prin respectul pentru misiunea sa și pentru inestimabila valoare a energiei și inteligenței tinerilor care s-au format pe băncile sale. Baza de documentare în întocmirea monografiei a constat în Arhivele școlii, Registrele de Ordine de zi pe unitate, Registrul istoric, monografiile promoțiilor anterioare precum și amintirile lectorilor şi colegilor.

Cartea de față este o încercare curajoasă a unor entuziaști, mai puțin obișnuiți cu ale scrisului, dar dornici să împărtășească celor ce vor să știe cât mai mult despre arma radiolocație și în special despre Școala Militară de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocație de la Brașov – totul văzut prin prisma vieții și carierei militare, trăite de absolvenții promoției 1974, arma radiolocaţie – o promoție formată din oameni cu idealuri, visuri și realizări obișnuite, dar consacrați carierei.

Școala Militară de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocație, s-a înființat și a rezistat peste ani, păstrându-și menirea, indiferent cum s-a numit în diferite etape istorice, acest lăcaș generator de cultură, generator, formator și șlefuitor de destine, de tineri patrioți, care odată ce au jurat credință patriei și poporului român, nu conducătorilor vremelnici, nu au uitat acest lucru toată viața și în timp și-au făcut cu prisosință datoria, veghind cu străşnicie spațiul aerian al patriei, având același țel comun, aceeași credință nestrămutată, patria și poporul român mai presus de orice.

Prin întreaga activitate şi uneori chiar prin jertfe omeneşti, promoţia de ofiţeri de radiolocaţie 1974, și-a adus o mică contribuţie la dezvoltarea armei. Majoritatea absolvenților şi-au desfăşurat activitatea în subunitățile și marile unități radiotehnice contribuind la supravegherea şi siguranţa spaţiului aerian al ţării noastre. O parte dintre ofiţerii promoţiei au asigurat acțiunile de luptă ale unităților de aviație, de artilerie şi rachete antiaeriene sau de cercetare și bruiaj radioelectronic, alții au asigurat acțiunile de luptă ale unităților și marilor unități din forțele terestre sau din marina militară. Cu timpul unii au lucrat în alte structuri din domeniul siguranței naționale sau ordinei publice, MAI, SRI, SPP, sau în instituțiile de învățământ ale acestor structuri.

Mulţi şi-au desfăşurat activitatea în condiţii vitrege, în locuri izolate, departe de „lume şi civilizaţie", pe funcţii mici şi cu răspunderi mari. Datorită condiţiilor de muncă şi a radiaţiilor electromagnetice, mulţi s-au îmbolnăvit, alţii au părăsit această lume mult prea devreme. Nu ne-am plâns şi ne-am făcut datoria aşa cum am jurat, asigurând condiţiile ca toţi locuitorii ţării să poată trăi şi munci în liniște şi pace.

Cu o supremă satisfacție, acum, ne prezentăm cu curaj în fața examinatorului sever care este timpul, roadele profesionale ajunse la maturitate, familiile întemeiate și gândurile viitoare destul de îndrăznețe încă.

Și aceasta pentru că am învățat de la dascălii noștri, că în viață reușesc numai aceia care au tăria să vrea și să le fie limpede, în fiecare moment, ceea ce doresc, că omul e dator să aibă toată viața lui o credință, să creadă febril în ceva demn, în posibilitatea de a deveni mai buni în profesie, în principii de existență morală, în viitor…

Răsfoind această carte, vă invităm cu ajutorul imaginației să ne plimbăm împreună pe coridoarele patinate ale Academiei Forțelor Aeriene „Henri Coandă" pe unde curge timpul și se simte un zvon, o rumoare difuză, aidoma unei revărsări de sevă. Sunt valurile generațiilor de absolvenți izbindu-se ritmic, într-un flux și reflux al memoriei, de ziduri și oameni, lăsând apoi, atunci când se retrag, urme săpate în marmură și amintire.

Se cuvine, ca acum, la început de carte, să aducem un elogiu deosebit soțiilor noastre, urmând exemplul comandorului (rtr.) Aurel Pentelescu, din „Cartea promoției 1957-1960”, care le considera pe soții, ca făcând parte din promoție! Și nu exagera deloc! O parte dintre noi erau căsătoriți din timpul școlii militare, foarte mulți s-au căsatorit imediat sau în primii ani după terminarea școlii. Ne-au urmat și au suportat împreună cu noi privațiunile vieții de militar. A fost foarte greu să le găsim un loc de muncă prin localitățile unde am fost mutați și cu un singur salariu au trebuit să se descurce, să aibă grijă și de copii. Au fost periode de luni de zile (între o lună și patru luni) când eram plecați la cursuri, la trageri în URSS, la munci agricole sau detașați în economia națională iar soțiile au rămas să ducă „greul casei”! Să nu uităm nici perioada de după 1983, perioada de austeritate, când au trebuit - vară, iarnă, zi, noapte - să stea la coadă la alimente, sau la schimbat butelia, noi fiind în tură, la serviciu, sau plecați în misiuni.

Datorită eforturilor și sacrificiilor făcute de soțiile nostre de-a lungul anilor, și-au câștigat din plin, dreptul de a face parte din promoția nostră de ofițeri.

În semn de respect și recunoștință, ca un omagiu adus devotamentului și credinței, la întânirea organizată în anul 2019 la Băile Felix cu prilejul aniversării a 45 de ani de la absolvirea Școlii militare, au fost confecționate și înmânate tuturor soțiilor, medalia (personalizată) „MEREU ÎMPREUNĂ”.

Eugen MOŞ Marcel MAN

Noi, promoţia 1974 de ofiţeri de radiolocaţie, prin întreaga noastră activitate considerăm că am răspuns la

CHEMAREA-CREZ

a promoţiei 1953 de ofiţeri de radiolocaţie către promoţiile viitoare

„Noi, ofiţerii primei promoţii de RADIOLOCATORIŞTI din armata română, cititori pasionaţi în stelele electronice ale ecranelor, păşind în această zi cu rezonanţă istorică pragul carierei militare, suntem hotărâţi să depunem întreaga noastră capacitate de muncă în slujba APĂRĂRII ETERNULUI ETER al GLIEI STRĂBUNE în care scop:

- vom face din UNDA ELECTRONICĂ O ARMĂ sigură şi permanent DE VEGHE la hotarele aeriene ale ţării şi în interiorul acestora;

- vom CHEMA LA POSTURILE DE LUPTĂ, în caz de necesitate, în orice clipă din zi ori din noapte, pe TOŢI APĂRĂTORII ANTIAERIENI pentru ca, împreună, să dăm ripostă cuvenită agresorului şi să restabilim liniştea aeriană a ţării;

- vom PREVENI la timp TRUPELE şi POPULAŢIA asupra pericolului aerian;

- vom CĂLĂUZI cu fermitate AVIAŢIA şi TIRUL ANTIAERIAN spre punctele lor de întâlnire cu inamicul aerian în scopul nimicirii sau respingerii acestuia;

- vom VEGHEA permanent ca în întregul SPAŢIU AERIAN ROMÂNESC să domnească ordinea în zbor şi lipsa situaţiilor de risc;

- vom FOLOSI cu chibzuinţă TIMPUL la dispoziţie PENTRU continua noastră pregătire profesională spre a duce mai departe, în noile condiţii de dotare tehnică, FAIMA ŞI TRADIŢIILE DE LUPTĂ ale observatorilor şi pândarilor aerieni ÎNCEPUTE LA GIURGIU, în noaptea de 15/16 august 1916 – orele 00.15- când postul de observare din localitate a transmis către autorităţi şi populaţie primul mesaj din istoria apărării antiaeriene a României referitor la pericolul atacului aerian.

În întreaga noastră activitate ne vom strădui să fim:

***PRECIŞI** în mesaje,*
***MĂSURAŢI** în fapte,*
***OPERATIVI** în lucru,*
***UNIŢI** prin crezul că, datorită străduinţelor noastre,*
Vom păstra nealterate
Cinstea şi demnitatea ostăşească,
Izvoarele şi sensurile legământului:

SERVIM PATRIA!

Chemăm promoţiile viitoare să se alăture acestui crez.”

Comandantul Școlii Militare de Artilerie Antiaeriană
Locotenent colonel Teodor Temelcu

Șeful promoției
Locotenent Eugen Teodorescu

MARȘUL RADIOLOCATORIȘTILOR

versuri: Aurel PENTELESCU
muzica: Gheorghe IANCU

I

Ni-i armă ecranul:
Ecranul e țara -
În tinere piepturi
Ea arde ca para.

E sfânt legământul:
În zarea senină
Dușman să nu scape
Furând din lumină.

Refren (bis):
Când doarme pământul
Și pruncul în vise,
E trează privirea
Ca aripi deschise.

II

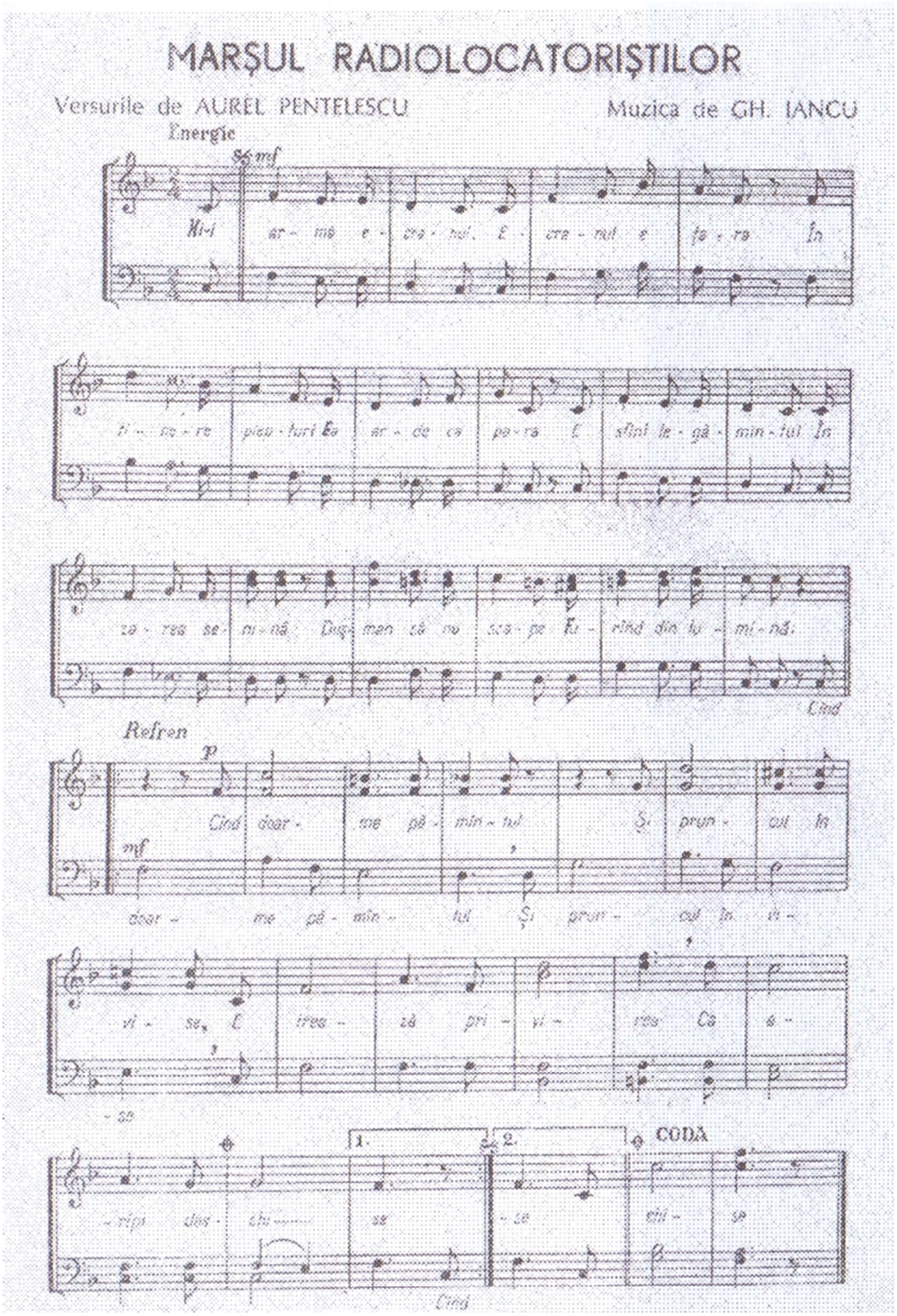
Când șarja e-n clocot
Și spicul rodește,
Ostașul, el - simplu,
Cu țara clădește.

Și-i sfânt legământul:
În zarea senină
Dușman să nu scape
Furând din lumină.

Refren (bis):
Când doarme pământul,
Și pruncul în vise,
E trează privirea
Ca aripi deschise.

„Marșul radiolocatoriștilor” a fost scris la Corlățel, la 30 iulie 1963, de lt.maj. Aurel Pentelescu (ofițer de radiolocație, promoția 1960), în timpul unui grafic de noapte pe stația P-35. Poezia a fost publicată sub titlul „Radiolocatoriștii” în ziarul „Apărarea patriei”, anul XIX, nr.190 (5274), miercuri, 14 august 1963.

Acest marș a fost cântat de radiolocatoriști timp de peste un deceniu, când a fost înlocuit de un alt marș ce proslăvea partidul și comandantul suprem de atunci. Autorul acestui al doilea marș este Călin–George Ionescu. Din păcate nu avem textul acestui marș.

(preluare din „Cartea promoției 1957 – 1960”, autori Lungu Decebal și Aurel Pentelescu)

Ninge în septembrie

Col.(rtr) Vasile CIUCĂ
- şeful promoţiei 1974 de ofiţeri de radiolocaţie -

O zi mohorâtă de toamnă lungă sau una de iarnă timpurie. În ţinuta de vară a liceului militar, ud până la piele, descumpănit, şovăielnic prin stropii deşi de ploaie şi fulgii mari de zăpadă, intram pentru prima dată pe poarta de acces a Școlii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Anitaeriană și Radiolocaţie Braşov. Fiind seară, întunericul părea şi mai de nepătruns, iluminatul exterior sporadic şi de la ferestrele spaţiilor de cazare păreau ale unei uriaşe nave interstelare, care plutea în imensitatea Universului.

Zorii de ziuă, zorii unei zile noi, atât în viaţă cât şi în noua carieră, pe care am ales să o urmăm păreau luminoşi, strălucitori şi dătători de speranţe pentru toţi cei care au optat pentru acest destin de arme şi pentru specialităţile militare (armei) alese.

Radiolocaţia ca armă, tehnologie militară şi domeniu de vârf al electronicii aplicate, avea să ne călească în lupta cu noi înşine, cu privaţiunile vieţii militare. Cu unităţi dislocate în toate zonele ţării, în apropiere sau izolate de localităţi, pe litoral sau în vârful muntelui (la propriu) ne-am călit şi dezvoltat psihic, moral, profesional şi familial, continuând cu fermitate un drum al carierei militare, început cu timiditate şi paşi şovăielnici.

Drum lung şi greu, dar nu lipsit de privaţiuni.

Mulţi dintre noi şi-au sacrificat sănătatea şi nu de puţine ori unitatea şi stabilitatea familiei. Nu puţini dintre noi, încă nu pot uita presiunile psihice pe care trebuia să le surmontăm când şefi mai plini de zel ne puneau în faţă spectrul mutării la Sulina, Vânju Mare, Vârful Muntelui sau Vişeul de Sus, care au rămas în memoria colectivă ca adevărate purgatorii, gulaguri profesionale asemănătoare celebrului şi universalului Perm-3.

Privind în urmă, astăzi poate că resimţim cu nostalgie un sentiment de frustrare şi poate şi de lipsă de recunoştinţă, cu care societatea ar fi trebuit să ne îmbrăţişeze pe toţi cei cărora, în toţi aceşti ani, am asigurat siguranţa, securitatea şi încrederea, pe care cetăţenii de bună credinţă ne-au acordat-o, surmontând fiecare în felul său, adevărate Golgote.

Honoris Patria!

DEPARTAMENTUL REGIONAL DE STUDII PENTRU
MANAGEMENTUL RESURSELOR DE APARARE

SCURTĂ ISTORIE A ARMEI RADIOLOCAȚIE DIN ARMATA ROMÂNIEI

În România, începuturile supravegherii spaţiului aerian în folosul apărării antiaeriene, au fost consemnate în anul 1913, când Comandamentul Cetăţii Bucureşti a organizat cercetarea spaţiului aerian împotriva loviturilor din aer a obiectivelor militare şi civile, precum şi a populaţiei, cu ajutorul observatorilor aerieni. Aşa a început Supravegherea Aeriană a României.

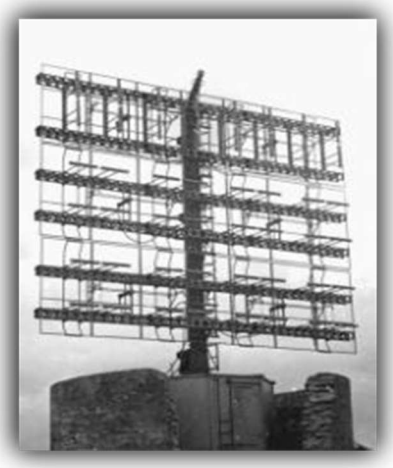
Ulterior evoluţia istorică a acesteia a fost una sinuoasă. De la Cercetare Aeriană s-a ajuns la Pândă Aeriană, apoi la OILA (Observare, Informare şi Legături Aeriene), Radiolocaţie, Trupe Radiotehnice, Trupe de Radiolocaţie şi acum s-a ajuns din nou la Supraveghere Aeriană.

Timp de 42 de ani, până la 25 iulie 1955, supravegherea aeriană a evoluat permanent, a fost îmbunătăţită, adaptată, modernizată şi înzestrată cu mijloace tehnice (de ascultare, observare vizuală, radiolocaţie, automatizare şi transmisiuni) din ce în ce mai performante. În aceste patru decenii au avut loc foarte multe transformări impuse de participarea României la cele două mari conflagraţii mondiale şi de statutul de ţară adaptat situaţiei geopolitice (ţară neutră, pro-Antanta, pro-occidentală, pro-germană, anti-sovietică, anti-germană, pro-sovietică).

Astfel, în data de 15 august 1916, imediat după intrarea României în Primul Război Mondial, în baza Înaltului Decret Regal nr.1660 din 22.06.1915, a luat fiinţă Corpul Observatorilor Aerieni din cadrul Serviciului de Apărare Contra Aeronavelor, subordonat Comandamentului Cetăţii Bucureşti, prima structură din armata română cu misiunea de supraveghere a spaţiului aerian şi informare a autorităţilor asupra pericolului aerian. Data de 22 iunie, este în realitate ziua de naştere a ceea ce mai târziu a devenit arma Radiolocaţie şi ar trebui să fie şi ziua acesteia. În noaptea de 15/16 august 1916 a avut loc primul bombardament aerian german asupra Bucureștiului, cu zepelinul LZ-101, plecat de la baza de operații Jambol (Bulgaria). De la Girgiu s-a transmis primul mesajul de alertă privind pericolul atacului aerian.

Ulterior pe baza experienţei de război şi a evoluţiei aviaţiei, structurile de supraveghere a spaţiului aerian au evoluat în mod corespunzător.

Apariţia primei structuri militare înzestrată cu staţii de radiolocaţie marchează începutul radiolocaţiei în armata română. Potrivit Legii nr. 938/3 martie 1939 pentru apărarea antiaeriană activă şi pasivă a teritoriului, a luat fiinţă Serviciul General de Pândă şi Alarmă, care era prima componentă a apărării active, urmată de Aviaţie şi Mijloace de Apărare Contra Aeronavelor. Acest serviciu a fost organizat pe 28 zone de apărare antiaeriană şi iniţial a avut în înzestrare 6 staţii de radiolocaţie de producţie germană (3 Freya şi 3 Wurtzburg) şi aparatură de ascultare şi localizare aeriană.

Radarul Freya

Radarul Würzburg

În luna martie 1940 în paralel cu pânda teritorială au luat fiinţă baterii de pândă aeriană mobile (operative) în subordinea celor două armate (A.3 şi A.4) dislocate în Moldova reîntregită.

Începând cu data de 22 iunie 1941, Serviciul General de Pândă şi Alarmă a colaborat cu Pânda prin Detecţie Electromagnetică (radiolocaţia) aflată în structura Misiunii Militare Aero a Germaniei în România.

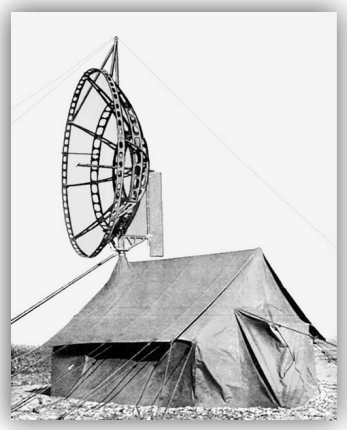
Data de 18 iunie 1943 marchează debutul oficial al primelor acţiuni de radiolocaţie pe teritoriul României. Având la bază informaţiile spionajului românesc privind iminenţa unui raid aerian american de proporţii strategice asupra complexului petrolier de pe Valea Prahovei, răspunsul aliaţilor de atunci, România şi Germania a fost pe măsură. În acest scop au fost dislocate pe teritoriul României (litoral, Bucureşti, Valea Prahovei) un număr de 13 radare Freya (pentru descoperirea ţintelor aeriene şi alertă aeriană) şi 33 de radare Würzburg (pentru dirijarea focului artileriei antiaeriene), care asigurau cu informaţii aviaţia de vânătoare şi artileria antiaeriană germană dar şi română. Serviciul Secret de Informaţii Român (SSI) a aflat data exactă a raidului american asupra Ploieştiului, 1 august 1943, cu o săptămână înainte de a avea loc.

Pe baza acestei informaţii veridice, radarele, aviaţia de vânătoare şi artileria antiaeriană şi-au făcut pe deplin datoria. Raidul s-a soldat cu un eşec de proporţii. Subtil, în scop propagandistic, preşedintele Roosevelt l-a prezentat drept un succes, dar pe 15 august recunoaşte în faţa Congresului că rezultatele au fost „dezastruoase”.

La 19 iunie 1943 Serviciul General de Pândă Aeriană a fost înlocuit cu Serviciul de Informare Aeriană şi Centrul General de Informaţii Aeriene, apoi completat până în 16 septembrie cu Detaşamentul de Pândă Radio, având în organică 3 batalioane.

După război a continuat modernizarea structurilor de supraveghere aeriană, astfel că la data de 15.09.1948 ia fiinţă Secţia Pândă Aeriană şi Regimentul de Pândă Aeriană în garnizoana Bucureşti, în structura căruia la 15 noiembrie 1948 ia fiinţă Compania Școală Regimentară.

Data de 01.08.1949 marchează înfiinţarea primei companii de radiolocaţie, dispusă în cazarma „TRIFOIUL” din Bucureşti-Băneasa, a cărei misiune principală era instruirea echipajelor care încadrau radarele Würzburg (capturate de armata română, confiscate de sovietici şi apoi revîndute României), AN-TPS-3 şi SCR-527A, americane, importate din URSS.

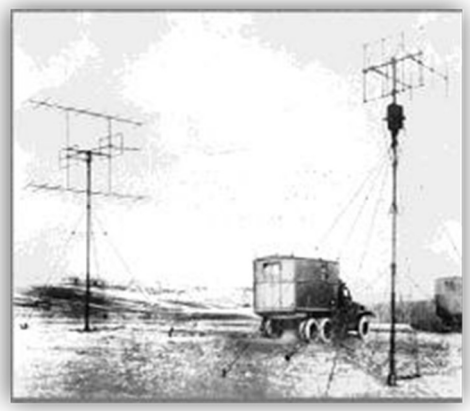
radarul AN-TPS-3

radarul SCR-527A

În anul 1950 a fost înfiinţat Serviciul de Observare, Informare, Legături Aeriene (OILA) având în compunere 3 batalioane independente radio OILA (Timişoara, Orşova, redislocat la Craiova, Constanţa); 3 batalioane independente OILA (Bucureşti, Cluj, Alba Iulia, redislocat la Bacău); Secţia OILA; Centrul de instrucţie OILA şi Compania de radiolocaţie din cazarma „TRIFOIUL”.

În primăvara anului 1952 a început organizarea sistemului radiotehnic prin înfiinţarea a 3 companii radiotehnice (Vânju Mare, Ciacova, Palas) înzestrate cu staţii de radiolocaţie tridimensionale de tipul P-20 şi P-3A (sovietice) şi 3 posturi radiotehnice (Chişineu Criş, Hunedoara, Piteşti Vest) dotate cu staţii de radiolocaţie de tipul P-3A.

staţia de radiolocaţie P-3

staţia de radiolocaţie P-8

Aceste subunităţi au intrat în organica batalioanelor independente radio OILA, transformate la data de 15 mai 1952 în regimente radio OILA (B.548 Timişoara devine R.269, B.423 Craiova devine R.181, iar B.352 Constanţa devine R.110). Pe aerodromurile militare Craiova, Deveselu, Siliştea Gumeşti, Caransebeş şi Ianca au fost instalate staţii de radiolocaţie de tipul P-3 şi P-3A.

Concomitent cu intrarea în înzestrare a radarelor P-8 s-au înfiinţat noi companii radiotehnice (Oraviţa, Târgu Jiu, Mediaş, Alexandria, Roşiorii de Vede, Tecuci, Chinteni/ Cluj, Băişoara/Cluj, Hălchiu/Braşov).

staţia de radiolocaţie P-30

Sistemele OILA şi cel radiotehnic au coexistat până la data de 25 iulie 1955, când sistemul OILA a fost desfiinţat.

La această dată, prin ordinul M.F.A. nr. CL 74/ 25.07.1955 a luat fiinţă o nouă armă în armata României, radiolocaţia – respectiv Trupele Radiotehnice. Înfiinţarea Trupelor Radiotehnice a fost strâns legată de crearea la data de 14 mai 1955 a Pactului de la Varşovia (Tratatul de prietenie, cooperare şi asistenţă mutuală), alianţă militară a Blocului Răsăritean (Republica Populară Română a fost membru fondator), ca reacţie la ameninţările din partea NATO fondat la data de 4 aprilie 1949 la Washington după aderarea la data de 14 mai 1955 a Republicii Federale Germane.

staţia de radiolocaţie P-15M cu pilonul UNJA-2

În anul 1956 au intrat în înzestrare staţiile de radiolocaţie de tipul P-8 şi P-10 dotate cu aparatură de protecţie la bruiajul de radiolocaţie, iar în anul 1958 au intrat în dotare primele staţii de radiolocaţie specializate, P-15 pentru înălţimi mici şi medii şi radioaltimetrele PRV-10.

Ulterior, la sfârşitul anilor ’60 s-a introdus în exploatare staţia de radiolocaţie de tipul P-30, destinată atât pentru cercetarea spaţiului aerian cât şi pentru dirijarea la interceptare a aviaţiei de vânătoare. Acesta avea în compunere sistemul de recunoaştre a avioanelor proprii (NRZ) şi sistemul de răspuns activ (NPA), care dubla raza de acţiune a aviaţiei de vânătoare. Staţia a fost introdusă în exploatare simultan cu avionul MIG-21.

radioaltimetrul PRV-11

radioaltimetrul PRV-13

Modernizarea continuă a sistemului radiotehnic a fost întotdeauna strâns legată de evoluţia aviaţiei, artileriei antiaeriene şi rachetelor sol-aer. Sistemul radiotehnic astfel configurat avea stabilitate şi continuitate pe toate direcţiile, la toate înălţimile şi în toată gama de frecvenţă. Până în anul 1965 sistemul a fost îmbunătăţit permanent în toate planurile, uman, tehnic, tehnologic, pregătire pentru luptă şi logistic

staţia de radiolocaţie P-37

staţia de radiolocaţie P-18

Au fost introduse noi tipuri de radar: P-35, P-14 şi PRV-11. Structura organizatorică a sistemului radiotehnic s-a perfecţionat continuu, astfel că la 1 august 1965 a luat fiinţă Brigada 46 Radiotehnică, în cadrul Diviziei 16 de Apărare Antiaerină de la Ploieşti şi la 1 octombrie 1966, Brigada 41 Radiotehnică în cadrul Diviziei 34 de Apărare Antiaeriană de la Timişoara.

Organizarea brigăzilor s-a făcut pe noduri şi posturi radiotehnice şi ulterior pe batalioane şi companii radiotehnice. La sfârşitul anului 1966 existau 56 de subunităţi radiotehnice înzestrate cu 236 staţii de radiolocaţie.

Stabilitatea, nivelul pregătirii pentru luptă şi înzestrarea tehnică au crescut şi s-au perfecţionat continuu până la sfârşitul anilor ’80. Au intrat în dotare staţii de radiolocaţie

din ce în ce mai performante, din punct de vedere tehnic şi tehnologic, cu protecţie sporită la toate tipurile de bruiaj de radiolocaţie, precum şi aparatura de automatizare.

La 18.11.1973, au fost importate primele cabine din complexul de automatizare VOZDUH-1PN destinate Bg.46 Rd.Th. din D.16 Ap.A.A.T.

În acelaşi an a fost înfiinţat B.1 Rd.Th.Autm. (M.Kogalniceanu). Până în anul 1989 au fost contractate, primite şi instalate un numar de 42 de complete de automatizare, tip VP, astfel:

- 9 complete tip VP-01 pentru companii radiotehnice;
- 10 complete tip VP-02 pentru batalioane radiotehnice;
- 3 complete tip VP-04 pentru regimente de aviaţie;
- 1 complet tip VP-08 pentru regiment/brigadă RAA;
- 15 complete tip VP-11 pentru dirijarea instrumentală a aviaţiei de vânătoare;
- 3 complete tip VP-15 pentru determinarea surselor de bruiaj;
- 1 complet tip VS-11 pentru punctul de comandă al D.16 Ap.A.A.T.

Cu aceste echipamente, a fost automatizată parţial activitatea Trupelor Radiotehnice în cadrul D.16 Ap.A.A.T. (20 de subunităţi din cele 55 aflate în serviciu).

În perioada 1978 – 1989 au mai fost făcute încercări pentru completarea şi îmbunătăţirea gradului de automatizare a sistemului de cercetare şi conducere a trupelor prin achiziţionarea aparaturii VECTOR, SENEJ, NIZIMA şi altele, dar lipsa fondurilor a făcut ca, practic, automatizarea supravegherii aeriene şi a sistemelor de armă să rămână cu satisfacţia acestui început.

La 01.11.1986 au fost omolgate şi acceptate la înzestrare completele de automatizare româneşti: C-752 pentru companii radiotehnice şi C-802 pentru batalioane radiotehnice.

Tot în perioada anilor ’80 se realizează prima staţie de radiolocaţie românească, START-1 şi apoi START-1M.

staţia de radiolocaţie P-14

staţia românească START 1

Ne mândrim cu faptul că din colectivul de realizare a primei staţii de radiolocaţie românească, a făcut parte şi colegul nostru de promoţie, Emil Dendyuk.

Din punct de vedere tehnologic, radiolocaţia a trecut prin toate cele cinci generaţii de evoluţie a radiotehnicii, respectiv:

- prima generaţie bazată pe tuburi electronice;
- generaţia a II-a, bazată pe tuburi electronice și semiconductoare (cum este P-18);
- generaţia a III-a care are în componenţă circuite integrate;
- generaţia a IV-a care are în componenţă microprocesoare;
- generaţia a V-a (aflată în faza de început) care utilizează elemente de inteligenţă artificială.

Începând cu anul 1993 Trupele de Radiolocaţie se subordonează Comandantului Radiolocaţiei din cadrul Statului Major al Aviaţiei şi Apărării Antiaeriene nou înfiinţat. În anul 1995 Brigăzile de Radiolocaţie cu cu cele 10 Centre de Radiolocaţie nou înfiinţate intră în subordinea celor două Corpuri de Aviaţie şi Apărare Antiaeriană.

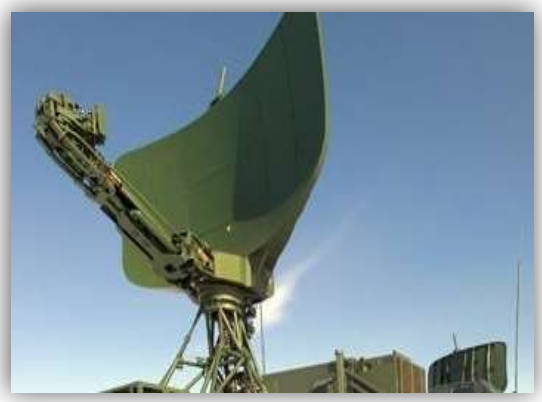
staţia de radiolocaţie 5N87

În anul 1998 au intrat în înzestrare 5 radare digitale tridimensionale de tipul FPS-117, s-au desfiinţat brigăzile şi structura „Comandantul Radiolocaţiei" şi s-a constituit Secţia Radiolocaţie la nivelul SMFA, în cadrul Modulului Instrucţie şi Doctrină.

La 1 august 2001 s-au desfiinţat 9 Centre de Radiolocaţie şi au luat fiinţă batalioane şi companii de radiolocaţie care au intrat în subordinea Bazelor Aeriene şi a Brigăzii de Rachete Sol-Aer; centrul de radiolocaţie de la Dej s-a desfiinţat în anul 2004.

Până la data de 1 august 2003 a funcţionat la Ploieşti Şcoala de Aplicaţie a Trupelor Radiotehnice pentru perfecţionarea pregătirii tehnice şi tactice a cadrelor de radiolocaţie şi însuşirea tehnicii noi, după care a fost mutată la Boboc.

În anul 2004 a intrat în exploatare prototipul primului radar digital tridimensional pentru înălţimi mici, de tipul Gap-Filler.

radarul GAP-FILLER

Începând cu anul 2003 o parte din radarele analogice şi sistemul de de supraveghere a spaţiului aerian au fost echipate cu extractoare automate de date pentru transmiterea automată a informaţiilor la PC (Punctul de Fuziune a Senzorilor).

Viteza şi precizia de transmitere pe fluxul de informaţii au crescut considerabil.

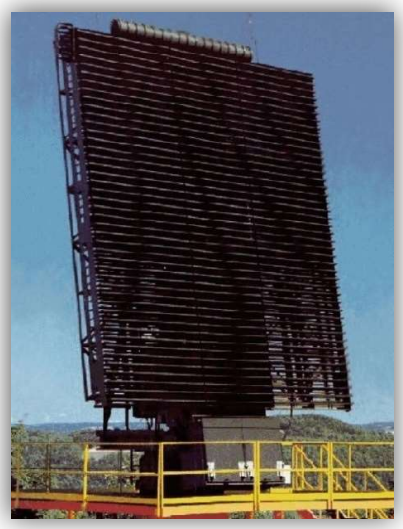
Anul 2004 a adus noi transformări în radiolocaţie. La 1 martie 2004 batalioanele şi companiile de radiolocaţie au ieşit din subordinea Bazelor Aeriene şi a Brigăzii de Rachete Sol-Aer şi după o nouă restructurare au intrat în subordinea Centrului de Operaţii Aeriene (COAP).

S-au constituit 5 batalioane de radiolocaţie (Chitila, Feteşti, Bacău, Turda, Odorhei) şi 25 de companii de radiolocaţie. Secţia de Radiolocaţie s-a transformat în Birou de Radiolocaţie, în cadrul Modulului Instrucţie şi Doctrină.

La 1 noiembrie 2007 cele 5 companii de radiolocaţie înzestrate cu radare FPS-117 au fost denumite „radare FPS-117".

La data de 1 aprilie 2008, ca urmare a reorganizării, a luat fiinţă Batalionul 2 Supraveghere Aeriană Câmpia Turzii, iar la 1 mai 2008 Batalionul 1 Supraveghere Aeriană Baloteşti.

La 15 iunie 2008, Biroul Radiolocaţie s-a transformat în Secţia Instrucţie Radiolocaţie şi Război Electronic, în cadrul Modulului Instrucţie şi Doctrină.

radarul FPS-117

Începând cu luna iulie 2010 în cadrul programului „Gap Filler” a fost instalat primul radar de tipul TPS-79R.

radarul TPS-79R

La data de 1 noiembrie 2010 are loc o nouă reorganizare a batalioanelor de supraveghere aeriană, care s-au transformat în Centre de Supraveghere Aeriană, iar celelalte structuri aflate în dispozitiv, respectiv „radarele FPS 117” şi „posturile radar” s-au transformat în Companii de Radiolocaţie.

Structurile de radiolocaţie sunt dotate în prezent cu radare digitale de tipul FPS-117, Gap Filler şi radare analogice echipate cu extractoare automate de date de tipul P-18, P-37, PRV-13 .

Supravegherea Aeriană a evoluat în permanenţă începând cu anul 1913. Documentele istorice atestă fără dubiu că Supravegherea Aeriană cu ajutorul observatorilor aerieni a început în anul 1913 în subordinea Comandamentului Cetăţii Bucureşti.

Din această scutră istorie a radiolocaţiei în armata României, rezultă faptul că sărbătorirea Zilei Radiolocaţiei în data de 25 iulie, data înfiinţării de facto a Trupelor Radiotehnice, nu corespunde decât parţial realităţii istorice. Mai mult, cele două centre de supraveghere aeriană au sărbătorit şi ele la date diferite, propriile tradiţii de radiolocaţie.

Astfel, Centrul 2 Supraveghere Aeriană „Nord”, preluând tradiţiile Postului de Pândă Teritorial 11, Turda, înfiinţat în baza L.938/03.03.1939, în subordinea Comandamentului 6 Teritorial Cluj, a sărbătorit pe 3 martie 2015, 76 de ani de la debutul în mod organizat a acţiunilor de supraveghere a spaţiului aerian în zona sa de responsabilitate, iar Centrul 1 Supraveghere Aeriană „General Neculai Iordache”, preluând tradiţiile Companiei de Radiolocaţie Bucureşti-Băneasa, „Trifoiul”, înfiinţată la data de 01.08.1949, a sărbătorit pe data de 25 iulie 2015, 66 de ani de a activitate de radiolocaţie.

În 2015, radiolocația este reorganizată pe noi structuri. Astfel, la 01.09.2015 este înființată Brigada 76 Cercetare, Supaveghere și Recunoaștere „Dacia”, având în subordine:

- Grupul 1 Cercetare și Supraveghere prin Radiolocație și Avertizare Timpurie „General Neculai Iordache” – Fetești;
- Grupul 2 Cercetare și Supraveghere prin Radiolocație și Avertizare Timpurie „General Pompiliu Ionescu” - Bacău;
- Grupul 3 Cercetare și Supraveghere prin Radiolocație și Avetizare Timpurie „General Vasile Mihalache” – Câmpia Turzii;
- Grupul 4 Război Electronic „Locotenent colonel Mihai Cană” –Domnești.

Brigada se subordonează Statului Major al Forţelor Aeriene şi este destinată cercetării şi supravegherii prin radiolocaţie a spaţiului aerian, integrat în cel al NATO. Comandant al brigăzii este col.dr. Gheorghe Maxim.

În luna iunie 2017 Grupul 4 Război Electronic primește drapelul de luptă.

La 25 iulie 2017, de Ziua Radiolocației, au fost înmânate drapelele de luptă Brigăzii 76 Cercetare, Supaveghere și Recunoaștere „Dacia” și celor trei grupuri de Cercetare prin radiolocație iar drapelul de luptă al Grupului 4 Război Electronic a fost decorat cu Ordinul „Virtutea Aeronautică” în grad de cavaler, cu însemn de pace pentru militari.

La data de 03.03.2019, Grupul 3 Cercetare şi Supraveghere prin Radiolocaţie şi Avertizare Timpurie „General Vasile Mihalache” a împlinit 80 de ani de la înfiinţare. Cu acest prilej, Drapelul de luptă al Grupului a fost decorat cu Ordinul „Virtutea Aeronautică” în grad de cavaler cu însemn de pace pentru militari, ceremonia încheindu-se cu defilarea personalului şi un survol executat de aeronave aparţinând Bazei 71 Aeriană „General Emanoil Ionescu”.

În semn de apreciere a profesionalismului și a rezultatelor importante obținute de personalul unității în îndeplinirea misiunilor specifice, pentru contribuția avută la promovarea imaginii Armatei României, la 23.07.2020 Drapelului de Luptă al Brigăzii 76 Cercetare, Supraveghere și Recunoaștere „Dacia" i s-a conferit Ordinul „Virtutea Aeronautică" în grad de cavaler cu însemn de pace, pentru militari.

Încheiem această scurtă istorie a radiolocaţiei din armata României, amintind comandanţii armei radiolocaţie:

1955, la înfiinţarea Trupelor Radiotehnice a fost numit şef al acestora colonelul **STOICA VASILE**, fost şef al Serviciului OILA;
1955 – 1956 - colonel **ROMEO MOCANU**;
1956, la 12 septembrie, prin înfiinţarea Comandamentului de Apărare Antiaeriană a Ţării (unificarea CAAT şi CFAM), şeful Trupelor Radiotehnice, colonelul **ROMEO MOCANU** este numit locţiitor al comandantului Ap.A.A.Ţ. pentru trupele radiotehnice;
ian.1959 - feb.1960: maior **VASILE MIHALACHE** (viitor comandant al Bg.41 Rd.Th. Timișoara, avansat general de brigadă la 23.08.1974);
01.03.1960 – 01.03.1964: şeful trupelor radiotehnice: colonel **IONESCU POMPILIU** (avansat general de brigadă la 23.08.1960):
01.03.1964 – 05.12.1980: comandantul trupelor radiotehnice: general de brigadă **IONESCU POMPILIU** (avansat general de divizie la 09.05.1969);
05.12.1980 – 1988: comandantul trupelor radiotehnice: general de brigadă **NECULAI IORDACHE** (avansat general de divizie în 1994)
1988 – 1993: comandantul trupelor radiotehnice: general de brigadă **RADU VLĂSCEANU** (avansat general locotenet cu 3 stele în 2009)
1993 – 1998: comandantul trupelor radiotehnice: colonel **CORNEL OANCEA (**avansat general de brigadă în 1994)

gl.bg. Mihalache Vasile

gl.dv. Ionescu Pompiliu

gl.dv. Iordache Neculai

gl.lt.(rtr) Vlăsceanu Radu

gl.bg.(rtr) Oancea Cornel

CÂTEVA COMPLETĂRI PRIVIND STAŢIILE DE RADIOLOCAŢIE RUSEŞTI

Staţia P-20 (Periscop):

Staţie de radiolocaţie pentru distanţe lungi. A fost comandată de forţele aeriene, iar principalul scop îl reprezinta ghidarea avioanelor de vânătoare. A fost concepută sub conducerea lui L.V.Leonov, în anii 1946-1948.

P-20 a fost prima staţie de radiolocaţie care a fost produsă în serie şi a fost dată în exploatare în 1949. A fost prima staţie rusească de gamă centimetrică. Primul prototip a fost creat în 1947 iar în 1949 s-au finalizat testările şi s-a trecut la producţia de serie.

În 1950 proiectanţii au primit Premiul de Stat al URSS.

Staţia P-20 care se afla în dotarea subunităţii de la Matca, avea descărcători cu electrozi din cărbune.

Staţiile P-30, P-35, P37:

Între anii 1950-1960 în URSS se produce staţia TOKEN şi variantele sale mai recente P-30, P-35, P-37 (STRIKE OUT, BIG MESH şi SLANT MESH), care constituiau coloana vertebrală a apărării antiaeriene sovietice. TOKEN a fost pentru prima dată reperat în toamna anului 1951 la Isamilovo, o bază cheie de cercetare şi testare a tehnicii radioelectronice situată în apropierea Moscovei. Sursa de inspiraţie fusese sistemul american AN/CPS-6 ce utiliza metoda razei V de explorare a spaţiului aerian.

Descoperirea a căzut ca un trăznet pentru serviciile secrete americane. TOKEN, cu indicativ real sovietic PERISCOP P-20 era un sistem de radiolocaţie modern comparabil cu realizările de vârf la acel moment.

staţia de radiolocaţie P-35 (Landâș)

dulapul de emisie al staţiei P-37

După mai multe încercări nereuşite, într-o seară, un specialist britanic, asistat de un inginer de la Laboratorul de cercetări al marinei americane recepţionează pentru prima dată o serie de semnale emise de acest radar. Analizându-le, cei doi au conchis: staţia emite 5 fascicole de unde distincte, frecvenţe similare cu ale NATO, fiecare fascicul prezentând aceeaşi frecvenţă de repetiţie a impulsului.

Staţia P-37 a intrat în dotarea Forţelor Armate Române în 1975.

Staţia P-14:

Proiectarea a început în 1955, fiind prima staţie de radiolocaţie de mare putere fabricată în Uniunea Sovietica. P-14 (Oborona) a fost dezvoltată sub conducerea lui V.I.Ovsyannikov de către Biroul SKB de proiectare. Echipa de proiectare a fost distinsă cu premiul Lenin în 1960.

Familia de staţii P-14 a fost fabricată la uzina radio din Gorki (Nijnii Novgorod) începând cu anul 1959. Variantele 1RL113 şi 44J6 sunt statice şi sunt amplasate în clădiri speciale. Variantele 5N84 sunt staţii mobile situate pe 6 remorci.

În perioada 1959 – 1976 au fost fabricate 731 de staţii dintre care 24 pentru export. În Rusia, în 2003, ultima staţie P-14 a fost desfiinţată.

În momentul de faţă staţiile sunt în dotarea armatelor din Ucraina, Egipt şi alte ţări.

A servit în multe conflicte din Orientul Mijlociu, Europa şi Asia.

În ţara noastră, primele staţii P-14 erau fixe şi erau dispuse la subunităţile Schitu (Bg.46 Rd.Th), Furculești și Deta (Bg.41 Rd.Th.). Următoarele staţii P-14 importate au fost mobile.

Readioaltimetrele PRV-10, PRV-11:

În 1956 NIZAP GAU a testat primul model al aparatului de măsurare a înălţimii PRV-10 (Conus) având la bază partea de măsurare a înălţimii a staţiei de radiolocaţie „Topoli-2” (Plop-2).

În 1956 a fost introdusă în dotarea armatei URSS iar în 1957 a apărut un model modernizat PRV-10M

Proiectarea staţiei PRV-11 (Verşina) a început încă din 1953, primele teste naţionale s-au desfăşurat în 1961, iar apoi a fost introdusă în dotarea armatei.

Principalul proiectant a fost V.A.Sivţov.

radioaltimetrele PRV-10 și PRV-9

Radioaltimetrul PRV-17:

Au fost achiziționate 6 stații PRV-17 astfel: în 1987 două (la Ovidiu și Moldovița), în 1988 alte două (la Gearmata și Deta) iar in 1989 încă două pentru Tășnad și Fetești. Aceste stații erau capabile să rezolve situații aeriene complexe datorită multitudinii regimurilor de lucru de care dispunea. PRV-17 era destinat pentru: descoperirea și urmărirea țintelor aeriene; determinarea distanței, azimutului și înălțimii țintelor aeriene; determinarea momentului lansării rachetelor de la bordul avioanelor și urmărirea acestora; dirijarea avioanelor privind intrarea la interceptare; determinarea coordonatelor rampelor de lansare a rachetelor operative și strategice și urmărirea acestora pe traiectul de zbor; determinarea coordonatelor fenomenelor meteorologice; urmărirea baloanelor meteo peste limita superioară a telemetrelor.

Staţia dispunea de protecţie împotiva rachetelor de radiolocaţie şi împotriva tuturor categoriilor de bruiaj.

Staţiile P-3, P-8, P-10, P-12, P-18:

staţia de radiolocaţie P-10

În 1946, prin ordin guvernamental, uzina din Gorki a început producerea staţiilor de radiolocaţie în bandă de unde metrice, prima fiind notată prin P-3A. P-8 a avut la bază sistemul P-3A dar cu unele modernizări de proiectare şi aceasta a devenit la rândul ei baza pentru staţia P-10.

A intrat în istoria radiolocaţiei din România întâmplarea când, defectându-se sistemul de rotire al staţiei P-8, s-a continuat cerecetarea spaţiului aerian prin rotirea antenei cu ajutorul unui măgar!

Staţia P-10 dispunea în spatele indicatorului de observare circulară de un spaţiu suficient pentru odihnă între grafice. Neplăcut era faptul că atunci când suna telefonul noaptea, te loveai cu capul de macaraua pentru ridicarea antenei.

În războiul din Serbia, P-10 a fost singura staţie de radiolocaţie care nu a fost bruiată (nu se aşteptau să mai existe în dotare acest tip de staţie!) şi a reuşit să descopere şi să dea date despre avioanele F-117.

În 1957 a început producerea în serie a modelului P-12 (Enisei) care a început să fie exportată.

Iniţial era disusă pe un camion ZIL 157G, dispunea de două grupuri electrogene AD-10 dar s-a importat doar unul, al doilea fiind înlocuit cu grupul GTE-30.

staţia de radiolocaţie P-12

Au fost dezvoltate şi două modele modernizate P-12NA şi P-12NP. Acestea nu mai erau dispuse pe camioane ZIL ci pe cabine. Varianta NP avea un indicator de observare cirulară şi un bloc de cuplare de la distanţă, ce puteau fi dispuse la o distanţă de 500 m.

De remarcat faptul că deşi era destinată pentru determinarea distanţei şi a azimutului, dispunea şi de un bloc (goniometru) destinat determinării înălţimii.

Pe baza staţiei P-12NA a fost dezvoltată staţia P-18, ca staţie de cercetare pentru trupele de rachete. Uzina din Gorki este singura întreprindere care produce P-18, nici o altă întreprindere din fosta URSS nici din străinătate nu a produs această staţie de radiolocaţie.

În anii 1997-1998 au fost dezvoltate modernizări ale staţiei P-18 pentru apărarea aparatelor informatice împotriva perturbărilor pasive şi a perturbărilor sonore active.

Staţia P-18 a intrat în dotarea Forţelor Armate Române în 1977, în cadrul trupelor de rachete antiaeriene. Datorită configurării terenului în zonele unde erau dispuse unităţile de RAA, randamentul acestora nu a fost cel aşteptat şi au trecut în dotarea trupelor radiotehnice.

O ştire interesantă este legată de a doua tinereţe a radarului 2D (bi-dimensional) de avertizare timpurie P-18 banda VHF în versiunea H, oferită de firma ungurească Arzenal. Modernizarea constă în înlocuirea echipamentelor cu unele digitale, modulare, creşterea frecvenţelor de la 4 la 41 cu reglaj imediat automat. Emiţătorul şi receptorul au doar elemente solid-state, uşor de înlocuit şi cumpărate „off-the-shelf", emiţătorul fiind bazat pe principiul comprimării impulsului (pulse compression). De asemenea sistemele de test şi diagnostic sunt „built-in" iar timpul de operare între defecţiuni a fost mult îmbunătăţit (în medie 12.000 de ore de operare).

Numărul de vehicule necesare a scăzut de la 4 la doar două (unul pentru echipamentul de procesare şi unul pentru antenă), cel de procesare dispunând şi de un generator de rezervă.

Staţia de procesare a lui P-18H este capabilă să schimbe informaţii cu alte radare, putând lucra în reţea.

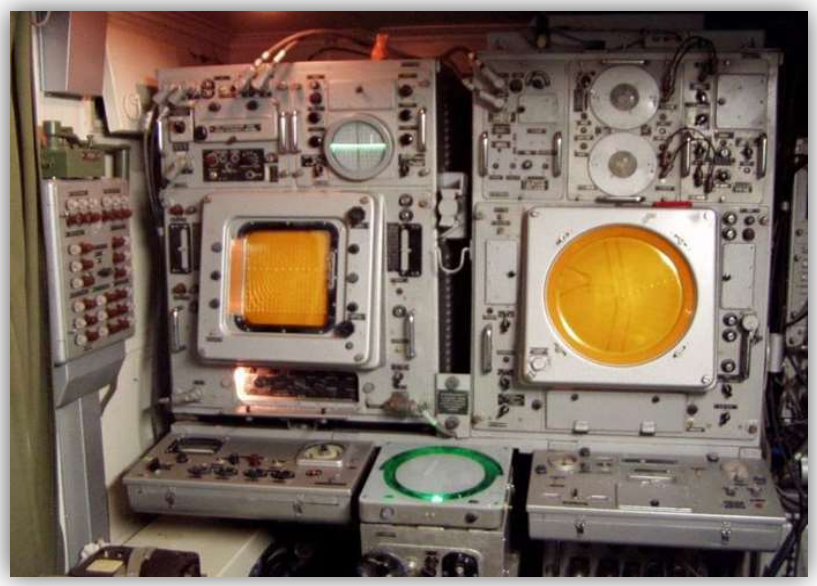
Datorită funcţionării în lungimea de undă din domeniul metric, se pare că sistemul P-18H este capabil să detecteze şi aeronave care folosesc tehnologia stealth.

Fiind un radar bidimensional, azimutul şi distanţa sunt stabilite automat, pentru stabilirea înălţimii fiind necesar un locator modern dedicat. Parametrii legaţi de semnalul emis şi cel reflectat recepţionat şi procesat sunt afişati de staţia de lucru ARM-0 şi cea secundară, ARM-01.

La acestea se poate adăuga, opţional, un sistem de identificare a ţintelor (IFF).

Unitatea centrală afişează situaţia spaţiului aerian în mod online sau offline, fiind responsabilă de selectarea modului de lucru, controlul mai multor staţii radar, afişând imaginea analogică a spaţiului aerian şi informaţiile sintetizate radar pe o singură interfaţă.

De reţinut că şi cehii de la Retia deţin o variantă de modernizare a stației P18 cu performanțe similare.

Staţia P-15:

În 1952 a început dezvoltarea a ceea ce avea să devină staţia de avertizare timpurie P-15 (Tropa); prin 1955, staţia a trecut testele de stat şi a fost acceptată în serviciu cu trupele antiaeriene ale forţelor armate sovietice.

P-15 a fost proiectat pentru a detecta avioane care zboară la altitudine joasă şi a ajuns să fie asociat cu sistemul antiaeronave „Neva" (codificare NATO: SA-3 „Goa").

Mai târziu a fost înlocuit de P-15M2 „Squat Eye" staţie care dispunea de o antenă pe un pilon de 20-30 de metri (UNJA), pentru a îmbunătăţirea cecetării la înălţimi mici.

În 1959, P-15M a trecut prin programul de testare de stat şi a fost modernizat înlocuindu-se electronica pe bază de mercur, ca fiind depăşită.

În 1962, a fost din nou modernizată cu varianta P-15N. A fost dezvoltată şi produsă de Ulyanovsk Uzina Mecanica. La P-15N s-a introdus un receptor mai sensibil, care a îmbunătăţit gama de detecţie şi un nou amplificator pentru transmiţător.

Alte îmbunătăţiri au fost făcute în 1970, când s-a trecut la varianta P-15MN.
La noua variantă s-a inclus un impuls coerent Doppler (filtru indicator ţintă în mișcare), pentru a elimina aglomerarea de pasiv (de până la 50 dB), pentru prima dată în Uniunea Sovietică.

Fiind o staţie de radiolocaţie destinată cercetării la înălţimi mici, nu de puţine ori au fost cazurile când în loc de avioane au fost descoperite trenurile de călători sau marfă ce treceau prin apropierea subunităţilor radiotehnice.

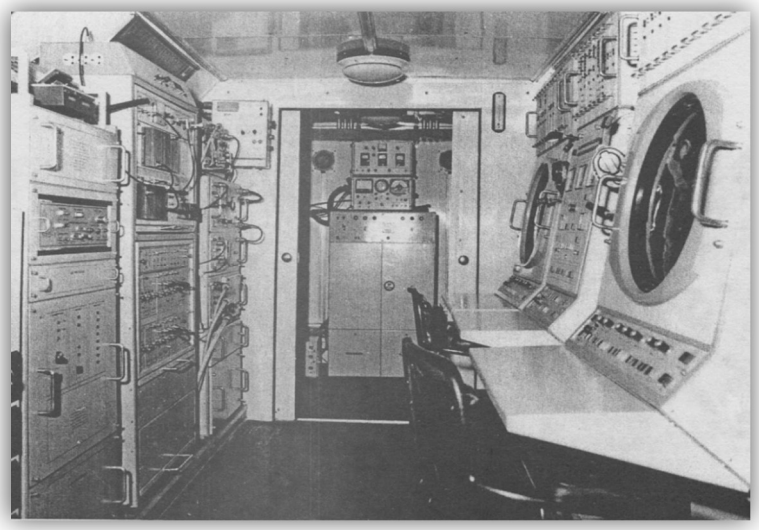
În cele din urmă, modernizarea staţiei P-15 a fost atât de mare încât aceasta a dus la o nouă denumire, P-19 „Dunărea".

staţia de radiolocaţie P-19

STAŢIA DE RADIOLOCAŢIE ROMÂNEASCĂ START-1

Autorul acestui text este col.(rtr) dr. ing. Anton Muraru *iar selectarea textului a fost făcută de colegul nostru* col.(rtr) ing. Emil Dendyuk

START 1. Vedere generală din interiorul maşinii nr.2

Primul radar românesc intrat în înzestrarea forţelor aeriene ale României s-a numit **„Staţie de radiolocaţie pentru descoperirea şi urmărirea ţintelor aeriene care evoluează la înălţimi mici, START-1”.** După clasificarea actuală, START-1 a fost un radar 2D analog-digital, bicanal, Doppler în impuls, pseudocoerent, de tipul Gap Filler, destinat completării zonei de cercetare prin radiolocaţie la înălţimi mici.

Modelul experimental al acestui radar s-a proiectat şi s-a realizat în perioada 1979-1980, în fosta Bază de Fabricaţii şi Reparaţii Tehnică de Apărare Antiaeriană a Teritoriului (Baza Pipera), devenită ulterior Centrul de Mentenanţă pentru Radiolocaţie, din cadrul Statului Major al Forţelor

Aeriene (SMFA) şi a fost un real succes, parametrii de descoperire în distanţă şi în înălţime apropiindu-se de cei ideali. În această fază, radarul asigura doar funcţiile sale de bază - cercetarea, descoperirea, localizarea şi urmărirea obiectelor aeriene evoluând la joasă înălţime (până la 4000 m), nefiind prevăzut cu sisteme de protecţie la bruiaj şi nici cu aparatură de recunoaştere a aparatelor de zbor proprii.

Această iniţiativă a fost posibilă datorită cunoştinţelor şi experienţei în cercetare, proiectare, tehnologie şi execuţie în electronică şi mecanică radar, precum şi a eforturilor excepţionale ale colectivului de specialişti implicaţi în realizarea produsului, cu o menţiune specială pentru col. ing. Atanase Boeru, fost comandant al Bazei Pipera, omul cu viziune ce a intuit corect momentul atingerii „masei critice" în declanşarea procesului de asimilare a primului radar românesc destinat forţelor aeriene.

De-a lungul anilor, în scopul reparării şi reabilitării staţiilor de radiolocaţie de provenienţă sovietică, în Baza Pipera s-au conceput antene, dispozitive de microunde, simulatoare radar, monitoare radar, diverse soluţii de modernizare la sistemele existente de alimentare, sincronizare, procesare şi afişare a semnalelor radar, precum şi tehnologii de fabricaţii, reparaţii şi recondiţionări a tuburilor speciale (magnetroane, tiratroane, descărcătoare cu gaz) şi a subansamblurilor electrice, electronice şi mecanice, toate testate şi validate funcţional, în laboratoare şi pe teren.

În aceeaşi perioadă, la Întreprinderea de Electronică Industrială (IEI) Bucureşti, fostul Institut Tehnic de Cercetări şi Proiectări al Armatei (ITCPA), precursor al Agenţiei de Cercetare pentru Tehnică şi Tehnologii Militare (ACTTM), au fost lansate în fabricaţie de serie amplificatoarele parametrice pentru gama centimetrică, AP-cm. La rândul ei, Academia Tehnică Militară (ATM) introdusese în producţia de serie instalaţia de protecţie împotriva bruiajului asincron de radiolocaţie, IPIBAR, amplificatorul de frecvenţă intermediară liniar-logaritmic, AFILL, ambele pentru gama centimetrică, şi avea în pregătire de fabricaţie instalaţia numerică de selecţie a ţintelor mobile pentru gama metrică (INSŢM-m).

Ideea iniţială, aceea de a se construi, în Baza Pipera, un radar, fie el şi model experimental, folosind unele echipamente de la staţiile de radiolocaţie sovietice P-35M şi P-15M aflate încă în exploatare în acea perioadă, nu era nouă, dar a fost considerată de mulţi o glumă bună şi tratată cu suspiciune. Unele persoane cu funcţii de răspundere din fostul Comandament al Apărării Antiaeriene a Teritoriului (CAAT), şi chiar din Bază, s-au declarat, oficial, sceptice şi nu au prognozat un viitor fericit produsului.

După numeroase insistenţe şi intervenţii la conducerea CAAT şi la forurile superioare acestuia, în anii 1978-1979 s-a aprobat şi s-a demarat în Baza Pipera, Tema de cercetare - proiectare cu titlul uşor ambiguu „**STA**ţie de **R**adiolocaţie **T**ransformată" - ulterior denumită cu acronimul „START", care s-a dovedit de bun augur. Această denumire, sugerând o modernizare şi nu un produs nou, atrăgea după sine un proces de asimilare simplificat precum şi repercusiuni mai puţin tragice în cazul unui eşec. Ceea ce nu era puţin lucru.

Nucleul funcţional iniţial al staţiei era alcătuit din două instalaţii de emisie-recepţie reabilitate, pe două canale de frecvenţă în banda S, bazate pe magnetroane, respectiv tuburi cu undă progresivă, alimentate de la un convertizor 50Hz/400Hz de tip VPL-30MD, toate acestea fiind preluate de la radarele de gamă centimetrică sovietice P-35M.

Pentru sistemul de antenă s-a adaptat un pilon de tip UNJA-2 de cca 27m cu înălţare secvenţială şi cu antena parabolică aferentă, dar cu reţeaua reflectorului îndesită, provenind de la radarele de gamă decimetrică sovietice P-15M, care urmau să iasă din exploatare în următorii 5-10 ani.

Inginerii şi tehnicienii Secţiei Cercetare–Proiectare din Baza Pipera au reuşit, într-un timp record, să adapteze instalaţiile de emisie-recepţie sus-menţionate şi să conceapă şi să realizeze elementele critice de interior ale traseului de frecvenţă foarte înaltă (FFI).

Au urmat componentele exterioare ale traseului de FFI – sursa de radiaţie primară a antenei şi articulaţia rotativă şi diverse segmente de ghid de undă cu flanşe, drepte şi curbate, adaptoare etc.

În scopul propus, Baza Pipera a contractat, la Întreprinderea de Cinescoape (ICIN) Bucureşti – un tip nou de tub cinescop cu remanenţă ridicată pentru monitoare radar, la ELECTRONICA Pipera – bobinele de deflexie aferente, iar la IMUA Bucureşti (IMUAB) – roţile dinţate ale reductorului principal al antenei, după un proiect electromecanic propriu.

Au fost realizate, în continuare, indicatoarele de observare circulară, instalaţia de sincronizare şi procesare a semnalelor radar, incluzând blocul IPIBAR realizat de ATM şi IEI Bucureşti, elementele

sistemului de comandă, control, protecţie.

Elementele de mai sus şi altele de completare în jurul nucleului iniţial au fost dispuse şi apoi integrate funcţional într-un cabinet montat pe o unitate de transport şi, împreună cu pilonul staţionar şi cu antena UNJA adaptată gamei centimetrice şi înălţată la 27m, toate acestea au constituit modelul experimental START-1.

Prima cuplare a rotirii antenei şi vizualizarea pe monitorul radar a unui număr impresionant de ţinte din spaţiul aerian al Bulgariei, ţară în care, în acea vreme, piloţii se mai şi antrenau, şi încă intens, a declanşat un val de entuziasm în Baza Pipera. Ca urmare a acestui fapt, mulţi specialişti şi-au manifestat dorinţa de fi parte la o construcţie istorică iar unii dintre ei au şi reuşit.

În anii 1980-1981, modelul experimental START-1 a fost suspus încercărilor de avizare, la Batalionul 5 Radiotehnic Baloteşti - declarat neoficial „poligon radar" -, cu rezultate excelente în descoperirea ţintelor aeriene în coordonate distanţă şi înălţime, la zborurile de control organizate de specialiştii din Comandamentul Trupelor Radiotehnice.

Apoi, staţia START-1 a ieşit „în lume", fiind prezentată conducerii statului român din acea vreme, în poligonul militar Babadag.

După **modelul experimental START-1** au urmat două faze de prototip, a câte 2 staţii, fiecare dintre ele cuprinzând toate subsistemele necesare unui radar 2D, dispuse pe două autospeciale DAC-665T carosate. În acest scop, în Baza Pipera s-au proiectat prima antenă radar parabolică românească de mari dimensiuni şi dispozitivele tehnologice aferente, precum şi reductorul antenei, care s-au fabricat la IRMA Bucureşti (devenită, ulterior, Întreprinderea de Avioane Bucureşti, IAvB), respectiv la UMF Bucureşti.

Staţiile START-1 prototip I au fost asimilate în Baza Pipera, în perioada 1981-1983, preponderent în tehnologia acesteia. În cadrul acestei faze s-au proiectat şi executat autospecialele 1 şi 2 cu instalaţiile mecanice şi electrice aferente, în special cele de înălţare secvenţială şi rabatere a pilonului antenei, precum şi reductorul antenei. Apoi, s-a modernizat şi integrat, în fiecare canal de recepţie, amplificatorul parametric AP-cm, conceput de ITCPA şi executat de IEI Bucureşti, s-a testat şi reproiectat amplificatorul de frecvenţă intermediară liniar-logaritmic AFILL şi s-a introdus blocul IPIBAR-M, varianta modernizată, ultimele două produse fiind concepute de ATM şi realizate de IEI Bucureşti.

În continuare, în Baza Pipera s-au asimilat noile instalaţii şi sisteme ale staţiei: de recepţie, IRC-1; de comandă şi sincronizare, ICS-1 şi de afişare, IOC-1; de selecţie a ţintelor mobile, INSŢM-START; simulatorul de ţinte aeriene, SŢA-1; instalaţia de transmitere a datelor radar la distanţă, ITIRL-ATI şi de recepţie ITIRL-ARI; sistemele de distribuţie şi comandă, control protecţie, SDCP, SCCP etc. Faţă de modelul experimental s-a integrat şi aparatura terestră de recunoaştere reabilitată NRZ-12, cu adaptările de rigoare (antena, sistemul de transmisie sincronă, traseul FFI etc.).

Pentru derularea proiectului, au fost iniţiate şi alte colaborări, şi anume cu: Uzina de Mecanică Fină Bucureşti, UMFB (reductorul principal şi cel secundar ale antenei, blocul de transmisie sincronă); Institutul de Cercetări pentru Electrotehnică, ICPE (maşini speciale - motoare pas cu pas, selsine şi resolvere, precum şi testări mecano-climatice); ICITA (testele de compatibilitate electromagnetică); Institutul de Cercetări pentru Componente Electronice, ICCE (primul model experimental de amplificator de frecvenţă foarte înaltă, AFFI, cu tranzistoare, destinat înlocuirii amplificatorului parametric AP-cm; diode de detecţie pentru microunde; diode redresoare de înaltă tensiune etc.); Întreprinderea de Piese Radio şi Semiconductoare, IPRS (noi componente electronice, noul invertor pentru modulatorul emiţătorului bazat pe magnetron); CONECT Bucureşti (conectică); Întreprinderea de RELEE Mediaş (micromotoare, servomotoare, relee temporizatoare etc.).

Din punct de vedere funcţional, radarul START-1 era alcătuit din următoarele instalaţii, aparaturi şi sisteme:

- sistemul de antenă fider, SAF-1;
- instalaţiile de emisie, IEM-1;
- instalaţiile de recepţie, IRC-1;
- instalaţia de protecţie împotriva bruiajului asincron de radiolocaţie, IPIBAR-M;
- instalaţia numerică de selecţie a ţintelor mobile INSŢM-START;
- instalaţiile de afişare a informaţiei de radiolocaţie (indicatoarele de observare circulară, IOC-1);
- instalaţia de comandă şi sincronizare, ICS-1;
- sistemul de transmisie sincronă, STS-1;
- simulatorul de ţinte aeriene, SŢA-1;
- sistemul de comandă, control protecţie, SCCP-1;
- sistemul de alimentare şi distribuţie cu energie electrică, SDCP-1;
- aparatura terestră de recunoaştere adaptată, NRZ-12;
- pilonul antenei cu instalaţiile acestuia (înălţare secvenţială (lift) şi basculare hidraulică);
- instalaţii auxiliare (iluminare, încălzire, ventilaţie, filtroventilaţie, transmisiuni şi semnalizare);
- aparatura de măsură şi control, AMC.

Testările funcţionale efectuate în unităţi de radiolocaţie prin zboruri de oportunitate şi zboruri militare special planificate, au confirmat posibilităţile foarte bune de descoperire atât în distanţă cât şi în înălţime (distanţa limită 300 Km, distanţe maxime de 40 şi 212 Km pentru altitudinile constante de zbor de 50, respectiv 4000 m), precum şi performanţe satisfăcătoare privind recunoaşterea aeronavelor proprii şi protecţia la bruiaje de diferite tipuri.

Una din „vedetele" acestei faze de cercetare a fost noul model de instalaţie numerică de selecţie a ţintelor mobile pentru gama centimetrică, INSŢM-START, asimilată de către Baza Pipera în colaborare cu ATM, având ca element de noutate, printre altele, modul de fazare a heterodinei coerente după semnalul de bruiaj, cu efecte benefice asupra calităţii imaginii pe monitorul radar.

Staţiile prototip I au fost omologate în anul 1983, fiind urmate de o fază serie zero (4 bucăţi), în cadrul secţiei „START", nou înfiinţată în Baza Pipera în anul 1984.

În acelaşi an însă, s-a decis preluarea şi fabricarea echipamentelor electronice în economia naţională (la IEI Bucureşti), Baza Pipera urmând să se retragă treptat din proiect şi să se întoarcă la vechea sa menire mai... „pământeană": mentenanţa şi modernizarea staţiilor de radiolocaţie existente în sistemul radiotehnic.

În vederea fabricării pe baze industriale, se impuneau unele activităţi de reproiectare tehnică şi tehnologică, în cadrul unei noi faze, cea de prototip II.

Staţiile START-1 prototip II au fost realizate în perioada 1984-1986, cu o parte din echipamentele electronice de bază reproiectate în Baza Pipera şi apoi preluate spre fabricare în tehnologia IEI Bucureşti, în calitate de integrator, iar celelalte subansambluri, în colaborare cu diferite instituţii şi întreprinderi din economia naţională.

Întregul proces de transfer al produsului în industrie s-a desfăşurat sub coordonarea Departamentului Înzestrării Armatei (DIA), a Direcţiei Tehnice din fostul CAAT şi a colectivului de Cercetare-Dezvoltare şi Inginerie Tehnologică „START" din Baza Pipera. Pentru reuşita preluării proiectului, doi responsabili ai unor instalaţii cheie, cea de recepţie şi cea de selecţie a ţintelor mobile, au fost detaşaţi din Bază la IEI Bucureşti, ceilalţi specialişti participând, în mod susţinut, periodic sau la cerere, la întregul proces de asimilare în economia naţională.

Introducerea fazei Prototip II industrial a fost inspirată şi benefică pentru produs, saltul tehnologic fiind unul major, atât pentru subansamblurile electrice cât şi pentru cele mecanice.

S-a renunţat la aparatura de recunoaştere terestră sovietică, model NRZ-12 şi s-a integrat în loc modelul ATR-1, proiectat de Institutul de Cercetare Ştiinţifică şi Inginerie Tehnologică al Armatei, ICSITA (succesor al ICITA) şi fabricată de IEI Bucureşti, simultan cu echiparea avioanelor de vânătoare proprii cu aparatura IFF concepută şi fabricată la FERA/ AEROSTAR Bacău.

Un nou sistem de transmisie sincronă a fost proiectat şi implementat de către Baza Pipera în colaborare cu IPA Bucureşti, bazat pe un echipament de măsurare a unghiului de rotire al antenei, acesta permiţând, pe lângă multe altele, o aliniere mai precisă şi comodă a antenei staţiei în azimut.

S-au înlocuit ghidurile de undă din cupru cu cele din aluminiu, cu flanşe sudate în mediu de argon şi cu acoperiri conductive cu aplicarea unor tratamente prin conversie chimica (alocromare), în urma colaborării Bazei Pipera cu Intreprinderea de Aluminiu Slatina şi IMRA Bucureşti. Elementele mecanice de traseu antenă-fider s-au realizat în tehnologie industrială, cu precizie mare şi cu acoperiri de protecţie de o calitate superioară.

Au fost parţial reproiectate şi instalaţiile de comandă, control, protecţie precum şi de distribuţie a alimentării cu energie electrică.

S-au adus îmbunătăţiri substanţiale instalaţiilor de recepţie, de selecţie a ţintelor mobile, instalaţiilor de comandă şi sincronizare şi celor de afişare a datelor radar, un design şi caracteristici ergonomice superioare, oferindu-se un ambient de lucru mult mai plăcut echipajului staţiei.

În perspectiva seriei zero, în cursul fazei Prototip II au fost preluate spre asimilare integrală în economia naţională, atât subsistemele care conţineau unele repere de import - pilonul antenei cu sistemul de înălţare secvenţială (lift) şi rabatere hidraulică, ulterior întreaga autospecială nr.1 (la Uzina Mecanică Timişoara, UMT), elementele sistemului de ancorare a pilonului, în special troliile şi ancorele pentru fixarea pilonului, cât şi autospeciala 2 pentru aparatură, în tehnologie cu fibră de sticlă (la IAvB, devenită, ulterior, ROMAERO Bucureşti).

Un moment hotărâtor în evoluţia programului START-1 l-a constituit aplicaţia comună a Tratatului de la Varşovia, „GRANITUL", din mai 1985, pe perioada căreia, un prototip II a fost instalat în locaţia Schitu-Mangalia.

Pe timpul efectuării zborurilor la înălţimi mici de către avioane sovietice deasupra Mării Negre, staţia START-1 a fost printre puţinii senzori radar ai Tratatului instalaţi pe litoralul de vest al mării, în anumite momente, chiar singurul, care şi-a demonstrat capabilitatea în descoperirea şi urmărirea continuă a acestui tip de ţinte aeriene. Acest fapt a stat la baza deciziei conducerii superioare a Ministerului Apărării Naţionale de a introduce în fabricaţie de serie acest radar românesc, destinat apărării antiaeriene a teritoriului.

În intervalul 1986-1988, prototipurile II au fost verificate în exploatare în unităţi şi în poligonul radar Baloteşti, predate şi testate în instituţiile de învăţământ, supuse diverselor probe şi încercări, la cererea beneficiarului (Trupele Radiotehnice), nu însă, fără probleme. Părerile erau împărţite, iar scepticii, nu puţini dar... foarte vocali.

În anul 1988, în Consiliul Militar al CAAT s-a decis preluarea integrală a produsului START-1 în economia naţională, după omologarea acestuia, stabilită în acelaşi an, având ca integrator IEI Bucureşti.

În perioada 1988-1990 ansamblul START-1 şi cele 18 subansambluri au parcurs, cu succes, probele de omologare - încercările funcţionale, ciclurile de probe mecano-climatice, de fiabilitate şi constructive, conform normelor STM CAER aflate în uz în acea perioadă, în unităţi operative, poligonul radar Baloteşti, la ICPE Bucureşti (teste mecano-climatice), INCETRANS Bucureşti (încercări complexe autospeciale), ICSITA (compatibilitate electromagnetică), UMT (reomologare autospeciala 1 cu noile sisteme de înălţare secvenţială şi de rabatere a pilonului), poligonul de încercări antene în câmp îndepărtat al institutului de telecomunicaţii PIT din Varşovia (antena parabolică) ş.a.

Pe parcursul fazelor de execuţie a produsului a fost conceput un mare număr de SDV-uri, tehnologii, standuri de verificare, au fost elaborate caiete de sarcini, condiţii tehnice, instrucţiuni de control şi reglare pentru subansamblurile şi ansamblurile staţiei şi s-a elaborat documentaţia de însoţire (descrierea tehnică, instrucţiuni de exploatare, formulare tehnice, inventare etc.).

În anul 1990, s-a trecut la seria zero (4 bucăţi) şi apoi, la producţia de serie (1990-1992) la IEI Bucureşti (ulterior ELPROF), care a asigurat şi mentenanţa pe teritoriu. S-au fabricat în total 12 staţii START-1 care au fost repartizate la subunităţi de radiolocaţie de pe teritoriu, cu timpul acestea fiind retrase treptat, pe măsura epuizării resursei lor de funcţionare. De asemenea, s-au mai produs şi două complete de echipamente START-1 pentru instruirea specialiştilor, repartizate la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Apărare Antiaeriană şi Radiolocaţie din Braşov şi la Centrul de Instrucţie al Trupelor Radiotehnice din Ploieşti.

Singurul exemplar existent acum, START-1, prototip II, „odihneşte" la Muzeul Aviaţiei din Bucureşti.

Radarul START-1 prototip II, la Muzeul Aviaţiei Bucureşti

În loc de concluzii:

Reuşita programului START-1 a avut consecinţe pozitive importante, prima dintre ele fiind depăşirea unei bariere psihologice, generată de neîncrederea, afişată sau disimulată, în potenţialul de creaţie al specialistului român. Iniţierea acestui proiect deosebit a constituit prilejul declanşator pentru activarea unor energii latente nebănuite, la toate nivelurile şi structurile implicate, atât din MApN cât şi din economia naţională, şi care au condus la succes, demonstrând că „se poate".

Radarul START-1 a marcat trecerea de la tehnologia veche, bazată pe tuburi electronice la cea având ca suport semiconductoarele - tranzistoarele şi circuitele integrate - precum şi la structuri de procesare discretă şi digitală a semnalelor, ceea ce a permis familiarizarea echipajelor staţiilor de

radiolocaţie cu noile tehnologii în domeniu.

Experienţa acumulată în cercetarea, proiectarea, ingineria tehnologică şi execuţia echipamentelor radar, precum şi în testările complexe şi în exploatarea acestora, a generat o solidă bază de cunoştinţe radar la nivel naţional. Confirmată de reuşita programului START-1, această bază de cunoştinţe a constituit premisa esenţială a trecerii la pasul următor, acela de a construi un radar la standarde tehnice şi tehnologice superioare. În cursa contracronometru ce urma a fi declanşată, abordarea optimă pentru atingerea acestui deziderat s-a articulat raţional pe ideea unei cooperări cu un producător radar de renume mondial.

Realizatorii:

Autorii principali ai acestei realizări istorice se regăsesc, în primul rând, în colectivul de cercetare, proiectare, inginerie tehnologică şi execuţie „START" din Baza Pipera: col.ing. Atanase Boeru (dec.), iniţiatorul proiectului, coordonator general şi proiectant; col.(rtr) ing. Daniel Ivaşcu şi col.(rtr) dr. ing. Anton Muraru, manageri succesivi de proiect, proiectanţi şi responsabili testări complexe în vederea avizărilor şi omologărilor.

Un număr impresionant de colaboratori au contribuit la toate etapele de cercetare, proiectare, testare, omologare, fabricare, asimilare în economia naţională...

Din promoţia 1974 a Şcolii Militare de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie din Braşov, arma radiolocație, la acest proiect a participat **col.(rtr) ing. Emil DENDYUK** care a contribuit la realizarea sistemelor de alimentare, comandă, control, protecţie, semnalizare, SDCP-1, SCCP-1, precum şi de transmisie sincronă, STS-1.

În încheierea acestui capitol dedicat istoriei radiolocației în armata României, prezentăm câteva articole despre radiolocație și radiolocatoriști, scrise de colegul nostru col.ing.(rtr) Gheorghe BĂNICĂ și publicate în OBSERVATORUL MILITAR.

RADIOLOCAŢIA

Experienţa conflictelor recente a demonstrat că în domeniul militar radarele au devenit indispensabile în cadrul apărării antiaeriene a teritoriului naţional, acestea asigurând descoperirea şi urmărirea avioanelor agresoare, dirijarea aviaţiei de vânătoare şi bombardament, dirijarea rachetelor antiaeriene şi conducerea focului artileriei.

Analiştii militari care fac bilanţul celor 79 de zile şi nopţi de bombardamente asupra Iugoslaviei au tras concluzia că victoria aliaţilor a fost mai mult un eşec, raportat la aşteptările acestora. De ce? Pentru că superavioanele atacatoare au fost obligate să-şi execute misiunile la înălţimi de peste 10.000 m (precizia loviturilor scăzând proporţional) pentru a nu fi atinse de mijloacele de foc dirijate şi conduse prin radiolocaţie, ale sârbilor. De aici, pagube colaterale, bombardarea machetelor de poduri şi a tancurilor gonflabile.

Consider că în urma acestor analize se va ajunge la concluzii care vor schimba radical modul de folosire a aviaţiei în cazul unor posibile conflicte militare.

Un argument în plus la demonstraţia utilităţii unui sistem radar puternic în apărarea antiaeriană îl constituie şi următorul scenariu, posibil în 2005, din lucrarea „**Următorul - Ultimul război mondial**" de James Adams: *„În Riyadh, Arabia Saudită, conducerea forţelor de apărare naţională era în panică.* ***Sistemul defensiv radar... se oprise.*** *Naţiunea se temea de un atac aerian… şi cumpărase cele mai moderne echipamente pentru a încercui ţara cu radare de avertizare din timp. Dar mai cumpăraseră, fără să ştie, şi câteva mici piese hardware care, la un semnal primit de la Washington, scoseseră din uz tot sistemul.* ***Ţara rămăsese lipsită de apărare în faţa unui atac aerian."***

Revenirea la realitatea sistemului militar de management al spaţiului nostru aerian, acesta este format din unităţile de radiolocaţie subordonate corpurilor de aviaţie şi apărare antiaeriană. Radarele din înzestrarea unităţilor şi subunităţilor de radiolocaţie care execută cercetarea spaţiului aerian zi şi noapte sunt dispuse în teren la distanţe variabile de frontiera de stat, pentru a realiza o zonă continuă de cercetare. Problema sensibilă este aceea a parametrilor zonei de cercetare prin radiolocaţie, îndeosebi a limitei inferioare.

La acestea se adaugă şi o serie întreagă de probleme tehnice şi de încadrare:

- radarele sunt în proporţie de peste 90% de producţie sovietică, generaţia anilor '70-'80;

- lipsa pieselor de schimb, îndeosebi a tuburilor electronice speciale (insuficienţa fondurilor face imposibil importul acestora);

- eficienţa relativ scăzută a sistemelor de protecţie la bruiaj activ, de imitaţie sau ochit de radiolocaţie;

- imposibilitatea asigurării celei de-a doua surse de alimentare cu energie electrică din lipsă de baterii de acumulatori pentru grupurile electrogene;

- insuficienţa materialelor de întreţinere şi lichidelor speciale, ceea ce afectează calitatea lucrărilor periodice de întreţinere tehnică şi fiabilitatea în funcţionare;

- lipsa de personal specializat, accentuată odată cu aplicarea „Ordonanţei 7".

Ce s-a făcut, totuşi, pentru îmbunătăţirea activităţii de supraveghere a spaţiului aerian?

Un lucru remarcabil, care este în curs de finalizare cu ajutor american, îl reprezintă Centrul Operaţional de Asigurarea Suveranităţii Aeriene, în cadrul căruia s-au instalat patru sisteme radar FPS-117 (Arabia Saudită are 16 asemenea sisteme instalate de-a lungul graniţelor), care asigură însă o limită inferioară a zonei de cercetare destul de ridicată şi nu realizează coeficientul de suprapunere necesar la înălţimi mici.

Ce ar fi de făcut pentru scoaterea radiolocaţiei - armă prin excelenţă tehnică - din această postură de „Cenuşăreasă" a apărării antiaeriene?

Iată câteva sugestii:

- importul strictului necesar de tuburi electronice speciale necesare pentru aducerea în parametri a sistemelor de protecţie şi emisie a radarelor existente (un asemenea radar a descoperit „invizibilul" F-117 în Iugoslavia);

- achiziţionarea sau adaptarea aparaturii de recunoaştere amic-inamic existente pentru radarele de cercetare îndepărtată;

- prelungirea sursei de funcţionare a radarelor de gamă metrică, stabile în funcţionare şi destul de mobile, care asigură în caz de necesitate coeficientul de suprapunere necesar pentru descoperirea la înălţimi mici;

- accelerarea programului de modernizare a radarelor de producţie românească START şi amplasarea acestora în intervale unde limita inferioară a zonei de supraveghere radar este mai ridicată;

- creşterea capacităţii de centralizare şi prelucrare a datelor de supraveghere radar de la sursele primare într-un sistem unic, cu structuri distincte;

- păstrarea în sistemul militar a specialiştilor în exploatarea şi depanarea radarelor, pentru a căror formare sunt necesari 5-10 ani da pregătire şi activitate în domeniu.

Sunt de apreciat preocupările pentru modernizarea şi achiziţionarea de avioane şi mijloace de foc antiaeriene, care necesită un efort financiar deosebit (şi poate imposibil de făcut) în viitorul apropiat, dar nu trebuie pierdut din vedere faptul că, pentru a fi combătute, mijloacele de atac ale unui eventual agresor trebuie descoperite, urmărite şi transmise la înştiinţare prin RADIOLOCAŢIE.

„Observatorul militar" nr. 7 (15-21 februarie 2000)

„Nu poţi merge privind la stele atunci
când ai o pietricică în pantof."
(Proverb chinezesc)

EXERCIŢIU DE VIAŢĂ

Antrenamentul cu ţinte aeriene marcate se desfăşoară la intensitate maximă. De câteva ore Centrul de radiolocaţie pusese în funcţiune 15 radare de game şi puteri de emisie diferite, asigurând imaginea de radiolocaţie în timp real a situaţiei aeriene din zona de responsabilitate. Comandantul, pe baza propunerilor ofiţerilor din echipa de luptă, ia decizii rapide privind situaţia aeriană, urmărind evoluţia numărului impresionant de traiecte si datele privind management luptei pe display-ul calculatorului din sala acţiunilor de luptă.

Toţi participanţii simt o satisfacţie deosebită la gândul că piloţii de pe avioanele supersonice intrate de curând în înzestrare au mai făcut un pas spre realizarea celor 150 de ore de antrenament planificate şi prin profesionalismul de care dau dovadă ei radiolocatoriştii, contribuie la îndeplinirea misiunilor de apărare a suveranităţii spaţiului aerian.

Complexitatea antrenamentului este dată de simularea unui atac aerian executat cu mijloace diferite şi la toate înălţimile, iar mijloacele de control obiectiv evidenţiază fiecare decizie luată la toate nivele de management al luptei.

După antrenament comandantul face analiza modului de desfăşurare antrenamentului evidenţiind profesionalismul operatorilor care au intervenit prompt în remedierea defecţiunilor la sistemul C3I care lucrase la capacitate maximă pentru siguranţa traficului în care au fost angrenate peste 1000 de avioane şi elicoptere de diferite tipuri, care evoluaseră în toată gama de înălţimi, de la cele razante la stratosferice. Cu acest prilej comandantul recompensează cu câte un milion de lei, din fondul la dispoziţie, pe şeful de tură şi pe operatorul de la radarul care a asigurat îndeplinirea misiunilor de interceptare a adversarului la joasă înălţime.

La şedinţa de lucru cu locţiitorii şi şefii de compartimente, comandantul comunică faptul că tocmai s-a primit prin fax o suplimentare de fonduri. Se hotărăşte folosirea sumei pentru achiziţionarea a încă cinci calculatoare şi a unui server pentru a completa reţeaua existentă în cadrul centrului prin legarea subunităţilor din organică dispuse în afara garnizoanei. În felul acesta conducerea operativă a acţiunilor de luptă se va face în timp real şi în plus, compartimentul financiar-contabil va opera direct intrările şi ieşirile de valori şi materiale, având permanent la dispoziţie o balanţă valorică a patrimoniului unităţii. De asemenea, comandantul ordonă locţiitorului pentru logistică să facă o programare în devans, pe subunităţi a personalului, în vederea distribuirii echipamentului pentru anul 2001, deoarece s-au primit noi ordine de distribuţie care trebuie executate până la sfârşitul anului şi nu mai este spaţiu disponibil în depozite.

Şeful serviciului tehnic primeşte ordin ca după şedinţa de lucru să se deplaseze cu jeep-ul personal la compania de radiolocaţie dispusă la 70 de kilometri de centru pentru a vedea care este stadiul recepţiei la termolocatorul recent achiziţionat, pentru a trece la proba de lungă durată. Comandantul şi locţiitorii se vor deplasa cu cele trei jeep-uri ale unităţii la aeroportul Otopeni pentru a întâmpina delegaţia franceză de ofiţeri superiori sosită pentru un schimb de experienţă privind managementul spaţiului aerian la nivelul unui centru de radiolocaţie înzestrat cu radare de ultimă generaţie, în care se va implementa sistemul C4I2 din programul ASOC finalizat.

În încheierea şedinţei de lucru comandantul solicită propuneri de recompensare a personalului cu ocazia Sărbătorilor de iarnă, suma minimă fiind…

Trenul opri brusc în semiîntunericul gării de provincie şi tot atât de brusc mă trezesc din… vis. Îmi recuperez sacoşa cu vasele pentru mâncare golite peste săptămână şi iau în piept gropile din trotuarul singurului bulevard spre apartamentul de la etajul patru unde mă aşteaptă cu nerăbdare familia. Pe drum încerc să fac din mers nişte calcule relativ la solda pe care tocmai o primisem - de data asta la timp. Adun, străduindu-mă să nu scap vreo sumă mai importantă: factura la telefon, la curent - unde vor fi şi penalizări pentru că a venit între solde, întreţinerea apartamentului, gazda fiică-mi la Bucureşti, dicţionarul pe care mi-l cere de vreo trei luni (englez-român, 70.000 de cuvinte-700.000 de lei) care-i trebuie la facultate, gazda mea, ajutorul lunar pentru mama, care nu poate trăi din pensie… Ajung, într-un târziu, la suma totală şi când scad din ce am în buzunar, îmi dau seama că trebuie să amân pe luna viitoare (pentru a treia oară) vizita la cabinetul stomatologic (privatizat) pentru a-mi rezolva dintele care, cu o periodicitate care mă dezarmează, îmi cere antibiotice de 100.000 de lei pentru a-mi reface imaginea corectă după trei zile în care mă uit spaimă în oglindă. Încerc să trec peste şocul pe care mi-l produce rezultatul exerciţiului de viaţă parcurs mintal şi zâmbesc cu privirea sus, spre geamul de unde soţia îmi face cu mâna, semn că mai sunt şi bucurii pe lumea asta, cele ale revederii după o săptămână-două în care ne-am auzit din când în când la telefon.

„Observatorul militar” nr. 50 (12-18 decembrie 2000)

CE PUNEM ÎN LOCUL RADARELOR CASATE?

Ordinul primit este clar şi concis: radarele a căror scoatere din funcţiune a fost aprobată se vor deplasa pe roţi la Baza de reparaţii pentru… casare, până la data de…

Se trece la detalierea activităţilor: decizie, planificare pe zile şi ore, asigurarea mijloacelor de transport, formarea echipelor de lucru, asigurarea logistică, măsuri suplimentare de siguranţă a circulaţiei având în vedere condiţiile de vreme nefavorabilă şi temperaturi scăzute.

Urmează partea cea mai dificilă - trecerea de la teorie la practică, în condiţiile date: maşini de luptă care vor tracta cabinele cu aparatură având gabarit depăşit şi care în ultimii zece ani dacă au rulat o sută-două de kilometri, strângerea bateriilor de acumulatori din toate subunităţile Centrului de radiolocaţie pentru a face posibilă formarea eşalonului care va transporta tehnica dezafectată, găsirea celor mai potrivite soluţii pentru prevenirea eventualelor accidente de circulaţie, având în vedere gabaritul cabinelor vechi de peste treizeci de ani, fără sisteme de semnalizare şi cu anvelopele îmbătrânite.

La primirea ordinului de strângere a radarelor comandanţii de companii acţionează cu întregul efectiv din subordine pentru încadrarea activităţii în baremele prevăzute în instrucţiuni: comenzi scurte, mişcări precise şi sincronizare perfectă la coborârea cabinelor emisie-recepţie cu o greutate de douăsprezece tone de pe biutele neconsolidate de ani de zile şi demontarea antenelor de sute de metri pătraţi, chei decalibrate lipite de degetele îngheţate, mufe care nu vor să se mai deşurubeze, cabluri lungi de sute metri strânse pe role, ATS-ul care nu porneşte (are nevoie de patru baterii bune), reductoare şi convertizoare de peste o tonă urcate cu braţele în camioane, pregătirea cabinelor pentru marş.

Soseşte echipa de transport: m.m. Marian Georgescu, m.m. Adrian Tudor, m.m. Valentin Albăstroiu, sg.a. Gheorghe Aronică, s.c. Constantin Din şi se formează eşalonul. Sunt stabilite regulile de circulaţie în coloană, semnale, halte de verificare şi… la drum: mii de kilometri în câteva zile de frig şi ceaţă, din noapte până în noapte, explozii după explozii ale anvelopelor îmbătrânite, cricuri care nu mai acţionează, ger de crapă pietrele, vorbe „de duh” şi strâns din dinţi, pante de deal coborâte cu viteza melcului la gândul că va ceda frâna cabinelor fabricate în 1966 şi… ce-o fi o fi, şosele aglomerate pe care apar ca nişte elefanţi într-un magazin de porţelanuri.

După sosirea la destinaţie intră în acţiune echipajele de „proprietari” care trebuie să predea după inventare şi documentaţia originală cabinele cu aparatură şi PSA-urile: cpt. Petrică Stan, cpt. Petre Petriceanu, m.m. Vasile Soare, m.m. Florea Sandu, m.m. Cătălin Merlă, m.m. Ade Ceauş. După ce de-a lungul timpului de la intrarea în exploatare radarele reveniseră în serviciul de luptă după fiecare din cele 5-6 reparaţii capitale, acesta era drumul fără întoarcere, iar cei care le însoţeau simţeau că se despart de cineva drag lor, că odată cu aceşti „copii de suflet” rămânea aici o parte din viaţa lor de radiolocatorişti. Pe măsură ce cabinele erau dezafectate şi ajutau cu inima strânsă la descărcarea camioanelor, secvenţe dintr-un adevărat film al devenirii lor, al formării ca oameni şi profesionişti se derulau cadru cu cadru: curse contra cronometru în remedierea unor deranjamente pe timpul asigurării zborului de instrucţie al unităţii de aviaţie exact când „vânătorii” erau dirijaţi la interceptarea „ţintelor”, temperaturile de aproape 40 de grade din cabina cu indicatori de unde transmiteau ore în şir, fără întrerupere, date despre puzderia de aeronave pe timpul antrenamentelor cu ţinte aeriene marcate, semiîntunericul cabinelor în funcţiune exact la trecerea dintre ani când se simţeau mândri că veghează la graniţa cerului albastru pentru liniştea ţării…

Scoaterea din funcţiune a tehnicii cu resursa regulamentară de funcţionare epuizată, cu un anumit grad de uzură fizică şi depăşită de performanţele tehnice actuale este un proces obiectiv şi de înţeles în anumite circumstanţe. Problema care se pune este însă următoarea: ce punem în loc? Resurse financiare pentru achiziţionarea unor radare performante nu vor fi mulţi ani de acum încolo, şi prin dezafectarea unui număr însemnat de radare din sistemul de supraveghere a spaţiului aerian rămân zone întregi neacoperite. Consider că ar fi mai logic să se încerce găsirea unor soluţii de tranziţie:

- prelungirea resursei de funcţionare la radarele existente, care să asigure o limită inferioară a zonei de descoperire acceptabilă;

- continuarea a ceea ce s-a început cu ani în urmă, prin perfecţionarea completelor de automatizare de concepţie şi fabricaţie românească;

- redimensionarea unităţilor de radiolocaţie şi organizarea lor pe 3-5 companii mobile înzestrate fiecare cu 1-2 radare (existente în acest moment) şi un complet de automatizare cu o mare mobilitate, care să aibă logistica asigurată pe poziţia stabilită dinainte şi unde se vor deplasa la ordin.

„Observatorul militar" nr. 9 (6-12 martie 2001)

ÎNTREBĂRI DE ZIUA RADIOLOCAŢIEI

Aniversarea Zilei Radiolocaţiei din acest an marchează şi împlinirea unei „vârste" care, la prima vedere, pare a unui adolescent, în comparaţie cu armele de îndelungată tradiţie ale Armatei Române.

La o analiză în cunoştinţă de cauză se poate constata un salt uriaş în evoluţia radiolocaţiei, ca armă prin excelenţă tehnică, de la înfiinţare - 25 iulie 1955 - până azi.

Primele radare care au funcţionat pe teritoriul ţării noastre au fost de producţie germană - „Freya" şi „Wurzburg" -, fiind instalate în timpul celui de-al doilea război mondial pentru apărarea litoralului Mării Negre.

După război au apărut radarele sovietice P-3, P-8, dotarea Armatei Române de-a lungul anilor fiind, de regulă, în urmă cu două-trei generaţii faţă de ceea ce era în funcţiune la producător. Cu paşi mai mari sau mai mici, în funcţie de ceea ce ni se oferea pe bani grei şi trenuri de produse agricole, radiolocaţia a evoluat de la posturile de pândă şi ascultare a avioanelor care survolau spaţiul aerian al ţării, la un sistem de cercetare bine pus la punct, organizat pe subunităţi, unităţi şi mari unităţi radiotehnice, raza de descoperire a unui radar făcând saltul de la 60 km în anii 50 la 600 km în anii 80.

Acest salt uriaş pentru posibilităţile noastre de înzestrare a fost posibil într-o perioadă relativ scurtă, datorită faptului că tehnica de radiolocaţie încorporează realizările la zi în domeniul radioelectronicii, saltul în distanţa de descoperire fiind echivalent cu cel de la simpla triodă la procesor.

Cu nostalgie îmi amintesc faptul că la absolvirea Şcolii de Ofiţeri Activi de Radiolocaţie, în anul 1974, am fost repartizat într-o subunitate din Câmpia Caracalului, în care m-am format ca om şi m-am desăvârşit ca militar timp de aproape 25 de ani. Serviciul de luptă se desfăşura zi şi noapte, aviaţia militară executa zboruri din zori până după miezul nopţii, iar radarele trebuiau să fie în parametri şi datele despre situaţia aeriană transmise permanent la înştiinţare, operatorii şi navigatorii, umăr lângă umăr, dirijau prin radio, cu ochii în ecranele luminiscente, vânătorii la ţinte şi raportau cu satisfacţie îndeplinirea misiunii.

An după an, indiferent de timp şi anotimp, zi sau noapte, echipajele de radiolocatorişti s-au călit în efort, au dobândit calităţi de adevăraţi lideri, profesionişti, oameni de echipă. Aceste afirmaţii au acoperire deplină când trec în revistă numai câteva nume de foşti locotenenţi care au lucrat pe radarele din acea subunitate din arşiţa verii şi viscolul iernii Câmpiei Caracalului, care au avut şi au un cuvânt de spus în unităţi, mari unităţi, comandamente şi structuri centrale ale armatei: generalul de divizie ing. Dan Zaharia, locotenent-coloneii Dumitru Pătru, Traian Iliescu, Dumitru Gican şi mulţi alţii.

Nu pot să nu-i amintesc pe cei care, prin ieşirea la pensie, au lăsat un gol resimţit şi peste ani de colectivul pe care l-au format, sunt prezenţi în amintirea colegilor care în apropierea lor au trecut mult mai uşor peste privaţiunile unei vieţi ostăşeşti pline de neprevăzut, chiar dacă au fost exigenţi dar drepţi, unii dintre ei adevăraţi părinţi pentru cei cu care au lucrat, profesori cu care au descifrat şi îndrăgit pentru toată viaţa meseria de radiolocatorist: colonelul (r) Ioan Mareţi, colonelul (r) ing. Mihai Moruzi, maiştrii militari (r) Gheorghe Mihart şi Gheorghe Niţă ş.a.

Gândindu-mă la aceşti 45 de ani de existenţă a armei pe care o slujesc de 26 de ani, mă întreb cu oarecare nelinişte ce se va întâmpla cu unităţile şi subunităţile de radiolocaţie care au din ce în ce mai puţin personal, în care tehnica a rămas la nivelul anilor

70-80, funcţionând din ce în ce greu din lipsa resurselor şi unde plutesc în aer din ce în ce mai multe întrebări fără răspuns.

Se vor găsi oare răspunsuri potrivite la aceste întrebări legate de… existenţa radiolocaţiei?

„Observatorul militar" nr. 9 (6-12 martie 2001)

NICIODATĂ SĂ NU LAŞI LUCRURILE ÎNSEMNATE ÎN VOIA LUCRURILOR NEÎNSEMNATE

Am trăit în mediul „cazon" (liceu militar, şcoală militară, peste 20 de ani ca ofiţer activ) destul timp pentru a cunoaşte un număr apreciabil de comandanţi, de toate treptele. De câteva luni, încerc, dar este foarte greu, să încadrez actualul meu comandant, colonelul Traian Petrescu, într-unul dintre tipurile de conducător menţionate în diverse studii: administrator, manager, lider? Cred cu toată convingerea că, dincolo de această clasificare, domnul colonel Petrescu ocupă un loc aparte între cei învestiţi cu răspunderea de a „dirija" destine, de a menţine viabilitatea unui organism atât de complex cum este centrul de radiolocaţie.

Mai mult de trei decenii în slujba radiolocaţiei, iată cum poate fi sintetizată, în câteva cuvinte, viaţa sa ca militar. Aflată într-un urcuş continuu în plan profesional, chiar dacă, de la subunitatea situată pe vârful de munte unde şi-a început cariera, drumurile datoriei l-au purtat prin multe locuri, găsindu-l astăzi la câmpie în fruntea unui centru de radiolocaţie. Îmi vin în minte intervenţiile sale, soluţiile, propunerile privind perspectiva radiolocaţiei prin care se impunea la convocările organizate la comandamentul marii unităţi, având ca misiune managementul spaţiului aerian într-o zonă de responsabilitate mai mare de jumătate din teritoriul României. Soluţii şi propuneri viabile, necesare, adesea incitante, spărgând tiparele rutinei şi aducându-i pe mulţi la realitate, cu picioarele pe pământ, chiar dacă mai tot timpul era vorba de supravegherea spaţiului aerian. Asta în planul ideilor, al confruntărilor pentru impunerea unui mod nou de a privi radiolocaţia, misiunile sale.

Dar, de fapt, în planul vieţii de zi cu zi, acolo unde se întâmplă atât de multe, mari şi mici, şi unde, atrăgea atenţia Goethe, niciodată nu trebuie să laşi lucrurile însemnate în voia celor neînsemnate.

Centrul, nucleul fierbinte al câmpului numit radiolocaţie, se confruntă zilnic cu o mie şi una de probleme, rezolvarea multora căzând în sarcina nucleului care este comanda unităţii. Înainte, şi… mai înainte de toate, să nu te înregistrezi cu „nedescoperiri", cu întreruperi în urmărirea, pe tot traiectul, a fiecărui aparat de zbor, şi sunt sute, uneori mii în 24 de ore, care străbat spaţiul aerian al României. Acesta este doar vârful aisbergului! În partea mai puţin văzută se adună sumedenie de situaţii ce se cer urgent soluţionate, cu un număr din ce în ce mai mic de cadre care îndeplinesc, prin cumul, şi două-trei funcţii.

Multe frământă zilele şi nopţile comandantului; multe sunt zbaterile sale: asigurarea hranei şi echipamentului; aprovizionarea cu materiale şi piese de schimb; aşezarea omului potrivit la locul potrivit, astfel încât nici în viaţa lui şi nici în funcţionarea mecanismului să nu apară sincope; gestionarea situaţiilor – tot mai multe - şi a fondurilor repartizate - tot mai puţine! -, ceea ce impune mereu şi mereu inventivitate în a împăca furnizorii la care ai rămas în urmă cu plata facturilor. Cu calm, cu convingerea că există ieşire din orice impas, cu încredere în cei pe care-i conduce, colonelul Petrescu ştie şi reuşeşte de fiecare dată să netezească drumul spre reuşită. Fără a da în nici un fel impresia că verifică sau controlează - dar făcând-o, în virtutea atribuţiilor sale - îşi face simţită prezenţa în mijlocul oamenilor, află ceea ce este de aflat, corectează, ajută.

În fiecare dimineaţă, la urcarea în autobuzul care poartă cadrele spre unitate, strângerea de mână, zâmbetul abia perceptibil din colţul gurii, întrebarea „Cum stăm, azi?" au darul să insufle încredere, vin ca o prevestire a unei zile bune, aşa cum ne dorim mereu.

„O zi bună şi multe asemenea, domnule comandant!"

„Observatorul militar" nr. 28 (14-20 iulie 1999)

A.R.T.A. MERGE MAI DEPARTE…

Timp de peste două luni, mâna de oameni care încadrează atelierul de reparat tehnică şi armament (ARTA) a figurat în documentele Centrului 10 Radiolocaţie ca fiind „în misiune”, conform graficului de desfăşurare a întreţinerilor tehnice anuale. ART-iştii unităţii, îmbarcaţi în două ateliere mobile, au străbătut sutele de kilometri dintre subunităţile subordonate, asigurând service-ul la radarele, grupurile electrogene, mijloacele de transmisiuni şi armamentul care au funcţionat şi au fost întrebuinţate de-a lungul unui an întreg, de la întreţinerea tehnică precedentă. Am folosit expresia „mână de oameni” şi pentru că sunt cinci: maiorul Mihai Bacea – şeful, maistrul militar Cristian Gole (radiolocaţie), maistrul militar Adrian Tudor (grupuri electrogene), maistrul militar Cristian Surcel (transmisiuni şi armament), gradat profesionist Gheorghe Aronică (armurier şi sudor), şi pentru că în rezolvarea problemelor care se adună pe parcursul unui an acţionează ca degetele de la o mână de profesionist, „meseriaş” cum se spune în asemenea colective de depanatori.

Volumul de muncă şi diversitatea problemelor îi determină să lucreze zi-lumină, inclusiv sâmbăta, împărţindu-şi sarcinile, ajutându-se unul pe celălalt la nevoie, neţinând cont de grad, funcţie, specializare, important fiind finalul - tehnica să funcţioneze în parametri. „Filmul” întreţinerilor tehnice anuale începe cu mult înainte de plecarea din unitatea de bază, cu aprovizionarea pe categorii de lucrări cu piese şi materiale (atâtea câte mai sunt în depozitele din ce în ce mai goale), verificarea aparatelor şi utilajelor, sculelor şi dispozitivelor (unele dintre acestea de-o seamă cu utilizatorii, dar strict necesare).

În fiecare subunitate prin care trece atelierul se execută lucrările regulamentare prevăzute în instrucţiuni: catometrarea tuburilor electronice, înlocuirea lichidelor speciale, măsurarea prizelor de împământare, curăţirea filtrelor, verificarea electroventilatoarelor, sistemelor de rotire şi balansare, înlocuirea pieselor în mişcare cu uzură pronunţată, aducerea în parametri nominali şi executarea tuturor reglajelor la radarele care vor funcţiona încă un an pentru cercetarea spaţiului aerian, indiferent de condiţiile meteo, de timp şi anotimp. În plus, comandanţii de subunităţi îi aşteaptă cu o întreagă listă de probleme, necazurile adunate la propriu în cazarmă de-a lungul anului: instalaţia de alimentare cu apă, centrala termică, foişorul postului de cercetaş-observator, poarta de intrare în unitate, reţeaua de alimentare cu energie electrică şi altele care necesită lucrări mecanice, de sudură sau intervenţie calificată, imposibil de executat cu mijloacele proprii la dispoziţie prin statul de organizare din ce în ce mai „subţire”.

Această multitudine de probleme este repartizată pe fiecare din cei cinci membri ai echipei şi se „trage tare” pentru rezolvarea lor în timpul prevăzut de grafic pentru subunitatea respectivă. Deoarece nu sunt condiţii de cazare în oraşul aflat la zeci de kilometri şi pentru a nu se mai pierde timp preţios, peste noapte se rămâne în cazarmă, în condiţii „de campanie”. Astfel trec zile, săptămâni, luni…

Înscrierea parametrilor în formularele tehnice şi semnarea documentelor care atestă modul de remediere a defecţiunilor se constituie într-un real motiv de satisfacţie, atât pentru echipa atelierului mobil, cât şi pentru beneficiarii lucrărilor executate ireproşabil.

Urmează pregătirea pentru deplasare şi… ARTA merge mai departe, la următoarea subunitate prevăzută în grafic unde se va desfăşura un nou episod al acestui nesfârşit „serial” al eforturilor de aducere în parametri şi pregătirea a unui nou an de funcţionare a tehnicii de radiolocaţie, grupurilor electrogene, mijloacelor de transmisiuni şi armamentului din înzestrarea subunităţii. După parcurgerea întregului traseu, la sosirea în unitate se poate citi pe faţa fiecăruia atât oboseala acumulată de-a lungul lunilor de eforturi departe de familie, unitate, prieteni şi colegi, cât şi satisfacţia „misiunii îndeplinite”, bucuria revenirii „la bază”. Ziua următoare încep lucrările de întreţinere la mijloacele tehnice ale Centrului 10, serviciile pe unitate, zilele de pregătire, tragerile cu armamentul de infanterie din dotare…, dar radiolocatoriştii sunt obişnuiţi cu privaţiunile acestei arme atât de tinere şi atât de… altfel pentru cei care o slujesc.

„Observatorul militar” nr. 30 (25-31 iulie 2000)

ISTORICUL CERCETĂRII ȘI BRUIAJULUI RADIOELECTRONIC DIN Ap.A.A.T.

Autor col.(rtr) Mihai Mireuță

Războiul electronic, într-un context foarte general, trebuie perceput ca o interacțiune continuă între mijloacele și sistemele electronice proprii și cele ale adversarului.

Evoluția mijloacelor și sistemelor, metodelor și procedurilor specifice războiului electronic s-a desfășurat într-o perioadă îndelungată de timp, acestea fiind utilizate într-un număr mare de conflicte militare, precum și pe timp de pace.

Primele realizări sub forma unor instalații electronice cu destinație militară au apărut în anii premergători primului și în special celui de-al doilea război mondial. Pe măsura perfecționării, acestea au căpătat o întrebuințare deosebită în sistemele de apărare antiaeriană, la început în țările dezvoltate industrial și militar, iar apoi și în celelalte țări.

În istoria Armatei Române sunt consemnate unele elemente ale războiului electronic folosite în primul război mondial și în perioada care a urmat. Este vorba despre înființarea la Marele Cartier General, către sfârșitul anului 1916, a unui **Serviciu de descoperire a posturilor clandestine de telegraf fără fir** și importarea din Franța a unui număr de radiogoniometre care au fost instalate în teren cu scopul de a determina și identifica dispunerea posturilor radio ale trupelor bulgare și germane, precum și de a urmări dirijabilele Zeppelin dislocate la sud de Dunăre.

Pe lângă aceste acțiuni, posturile de telegrafie fără fir de la armate executau, la ordin, interceptarea traficului posturilor radiotelegrafice străine. Informațiile obținute erau transmise la Marele Cartier General, îmbogățind datele despre inamic.

După primul război mondial structurile de organizare a subunităților radio-gonio s-au îmbunătățit. La data de 10 decembrie 1926, ministrul de război (generalul Ludovic Mircescu) a aprobat organizarea și funcționarea primului **Serviciu de Radiogoniometrie** dedicat nevoilor informative centrale (strategice).

În timpul celui de-al doilea război mondial au funcționat subunități de cercetare și radio-gonio, care au executat misiuni de ascultare, interceptare, analiză și determinare a locului de dispunere a stațiilor radio ale adversarului.

Specializarea aparaturii electronice pe categorii de probleme care trebuiau rezolvate, atât pentru conducerea și dirijarea aviației spre țintele aeriene și terestre ale adversarilor, cât și pentru combaterea de la sol a țintelor aeriene, a dus la realizarea aparaturii electronice pe următoarele destinații: aparatură de cercetare și descoperire a obiectivelor aeriene și terestre în condiții meteo diferite, instalații de navigație, de conducere și dirijare ale aviației și armamentului de la bordul aeronavelor.

Instalarea aparaturii electronice la bordul mijloacelor de atac aerian a mărit operativitatea și siguranța misiunilor executate în condiții de vizibilitate redusă. În acest scop au fost realizate radiolocatoarele de bord, care trebuiau să determine cu precizie maximă coordonatele țintelor terestre și aeriene în vederea lansării asupra lor a componentelor de luptă (bombe, rachete, proiectile).

O mare atenție s-a acordat dezvoltării mijloacelor electronice de navigație, care asigură zborul aeronavelor și al mijloacelor de atac, cu sau fără pilot, ziua și noaptea, în orice condiții meteorologice. Prin utilizarea mijloacelor electronice de navigație pe timpul zborului, se realizează gruparea și acțiunea în formație de luptă, controlul traseului de zbor și ieșirea aeronavelor într-un raion dat și la aerodromul de aterizare, restabilirea orientării pierdute, intrarea pe direcția de aterizare, coborârea și aterizarea.

Creșterea performanțelor mijloacelor de atac din aer ca urmare a folosirii aparaturii electronice a complicat foarte mult sarcinile apărării antiaeriene, ceea ce a impus, pe de o parte, perfecționarea mijloacelor și procedeelor de luptă, iar pe de altă parte adoptarea unor măsuri organizatorice care să reflecte pe deplin condițiile în care se desfășoară lupta împotriva aviației și rachetelor.

Principala cale de diminuare a eficacității lucrului sistemelor electronice o constituie bruiajul electronic de toate categoriile. În principiu, bruiajul constă în aplicarea, la intrarea receptoarelor radio, de radiolocație și radionavigație, fie a unor semnale radio

perturbatoare cu parametri cât mai apropiați de cei ai stației ce urmează a fi bruiată, fie a unor zgomote aleatoare, ambele având ca efect acoperirea semnalului util, așadar a informației, făcând inutilizabile sistemele electronice de bord.

În acest sens, printre transformările și modernizările aduse sistemului de apărare antiaeriană a teritoriului, între anii 1950-1960, pentru prima dată, a fost prevăzută și acoperirea prin bruiaj a unor obiective importante de pe teritoriul țării.

Prin ordinul Marelui Stat Major C.L./002678 se înființează, la 01.07.1957, **Compania 963 Radio**, destinată cercetării și bruiajului radiolocatoarelor de la bordul aeronavelor și a legăturilor radio de conducere a aviației. Sarcina de înființare a Companiei 963 Radio este dată comandantului Trupelor Radiotehnice, care elaborează planul de măsuri pentru înființarea subunității și programul de pregătire a personalului acesteia.

Activitățile de constituire a subunității au fost eșalonate pe durata a 65 de zile (10.07.1957–15.09.1957) și s-au desfășurat cu sprijinul direct al R.101 Rd.Th. și al organelor de resort din Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

Structura de organizare a Companiei 963 Radio cuprindea: un pluton comandă, trei plutoane de bruiaj radiolocație, un pluton de bruiaj radio și o grupă de transport și gospodărie.

După constituire subunitatea a fost subordonată comandantului Trupelor Radiotehnice iar asigurarea materială a fost realizată de către unitățile militare din subordinea C.A.A.T., aflate în aceeași zonă de dislocare.

Personalul necesar încadrării funcțiilor prevăzute în statul de organizare a fost selecționat din unitățile de radiolocație, de transmisiuni și din școlile militare ale acestor arme.

Primul comandant a fost numit cpt.(trs.) Mihai Cană (1957-1958).

Primul program de pregătire a ofițerilor a fost elaborat de către Comandamentul Trupelor Radiotehnice și desfășurat sub conducerea ofițerilor din cadrul acestuia.

Înzestrarea cu mijloace de cercetare și bruiaj a început în anul 1957, când s-au primit, din fosta U.R.S.S., prima stație de cercetare și bruiaj radiolocație de tipul S.P.B.-1, receptoare de cercetare a radiolocatoarelor de bord de tipul R.P.S.-1 și a unui analizor de impulsuri de tipul P.A.I.-1 pentru determinarea caracteristicilor de lucru ale radiolocatoarelor de bord.

Conform ordinului GT 00322, începând cu data de 19.02.1959, Compania 963 Radio a primit denumirea de **Compania 232 Radio**, comandant fiind cpt. Daniil Oprea (1958-1965).

Completarea prevederilor statului de organizare cu tehnică de luptă s-a realizat până în 1965 cu o nouă generație de stații (S.P.B.-7), având posibilități tehnice superioare. Acest tip de stație avea posibilitatea de a cerceta și crea bruiaj activ modulat cu tensiune de zgomot pe 1-3 canale simultan, ochit în frecvență sau de baraj pe o bandă de până la 60 MHz, adâncimea zonelor de bruiaj fiind de 4-5 ori mai mare decât a tipurilor de tehnică anterioare.

Pentru cercetarea și neutralizarea prin bruiaj a legăturilor radio de conducere ale aviației, compania a fost dotată cu receptoare radio specializate și autostații radio prevăzute cu adaptoare de bruiaj pe unde scurte și ultra scurte.

După acumularea cunoștințelor de întrebuințare în luptă a tehnicii de cercetare și bruiaj, s-a trecut la simularea unor situații aeriene în punctul de comandă al companiei, prin care s-a urmărit închegarea în lucru a subunităților din subordine.

Pregătirea de specialitate a personalului pentru îndeplinirea misiunilor s-a realizat, în principal, prin planificarea și desfășurarea ritmică a zborurilor de antrenament executate cu avioane de cercetare - bombardament dotate cu aparatură electronică similară cu cea existentă la bordul „țintelor aeriene”.

Aprecierea nivelului de pregătire și antrenare a personalului s-a făcut pe baza informațiilor transmise prin radio de către piloți și navigator asupra eficacității bruiajului radio și de radiolocație recepționat la bordul avioanelor „bruiate”. La aceste zboruri au participat și ofițeri specialiști din cadrul M.St.M., C.A.A.T. și subunități.

La data de 02.11.1962, conform ordinului CL 001762, Compania 232 Radio intră în serviciul de luptă permanent, în subordinea operativă a Punctului de Comandă Principal al C.A.A.T.

Participarea la serviciul de luptă permanent, la aplicații și antrenamente organizate și conduse de C.A.A.T. și trupele de uscat a contribuit atât la antrenarea piloților, navigatorilor și statelor majore în aplicarea măsurilor de protecție a mijloacelor electronice proprii împotriva bruiajului, cât și la formarea și perfecționarea deprinderilor personalului din companie, în întrebuințarea în luptă a subunităților de cercetare și bruiaj.

Aportul principal în constituirea subunităților de cercetare și bruiaj le aparține Comandamentului Trupelor Radiotehnice și personalului din subunitate.

Analizele elaborate de statul major al Trupelor Radiotehnice și al altor eșaloane puneau în evidență evoluțiile în realizarea unor noi și performante instalații electronice cu care erau echipate diversele mijloace de atac aerian ale armatelor moderne și a procedeelor de folosire a acestora. Toate acestea au dus la concluzia reevaluării situației existente privind realizarea unui sistem de cercetare și bruiaj radioelectronic în cadrul apărării antiaeriene a teritoriului, care să asigure atât acoperirea prin bruiaj a principalelor centre de obiective de pe teritoriu, cât și cercetarea radio, radionavigație și de radiolocație, neîntrerupt, a instalațiilor electronice de la bordul mijloacelor de atac, care ar putea pătrunde în spațiul aerian al țării.

Dezvoltarea tehnologică din acea perioadă, atât în domeniul electronicii cât și în cel aeronautic, a impus gândirea și realizarea unui sistem nou, modern, de **„luptă radioelectronică”,** acesta urmând să fie realizat începând din anul 1970, într-o perioadă de 25-30 de ani.

Prin realizarea acestui sistem se urmărea completarea informațiilor furnizate de către Trupele Radiotehnice cu date obținute prin cercetarea și goniometrarea aparaturii electronice de la bordul mijloacelor de atac aerian, cunoscând că preocupările specialiștilor în construcția mijloacelor de atac aerian se îndreaptă spre reducerea suprafeței de reflexie a acestora, folosirea intensă a bruiajului și a rachetelor antiradiolocație.

În planul de dezvoltare al Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului pentru perioada 1975-1980 s-a prevăzut transformarea Companiei 232 Radio în batalion, prevedere realizată în 1977. În vederea aprobării structurii batalionului propusă de către Statul Major al Trupelor Radiotehnice, Marele Stat Major a solicitat argumente suplimentare privind necesitatea introducerii companiei de cercetare radio în compunerea batalionului. Argumentele aduse de către reprezentanții Trupelor Radiotehnice s-au referit la faptul că acestei subunități îi revenea misiunea de a determina caracteristicile rețelelor și direcțiilor radio asupra cărora urma să se execute bruiaj radio și radionavigație iar C.A.A.T. nu dispunea de nici un element de cercetare a rețelelor și direcțiilor radio de conducere a inamicului aerian.

Conform ordinului Marelui Stat Major, începând cu data de 01.07.1977, ia ființă **Batalionul 147 Cercetare și Bruiaj Radioelectronic**.

Organizarea batalionului a fost concepută astfel încât întreaga activitate de conducere, asigurare materială, asistență tehnică și mobilizare să se desfășoare independent. La comanda batalionului a fost numit col. Daniil Oprea (1977-1985).

Batalionul 147 Cercetare și Bruiaj Radioelectronic avea, la înființare, următoarea structură și dislocare:

- Comandamentul batalionului în cazarma din comuna Domnești, jud. Ilfov;
- Compania 1 Bruiaj de Radiolocație – două plutoane de bruiaj de radiolocație în cazărmile din localitățile Domnești, respectiv Clinceni, jud. Ilfov;
- Compania 2 Bruiaj de Radiolocație – două plutoane de bruiaj de radiolocație în cazarma din comuna Afumați, jud. Ilfov;
- Compania 3 Bruiaj Radio și Radionavigație – un pluton de bruiaj radio UUS și un pluton de bruiaj radio US, inițial în cazarma din comuna Clinceni, iar din 1983 în cea din comuna Berceni, jud. Ilfov;
- Compania 4 Cercetare Radio și
- Compania 5 Comandă tot în cazarma din comuna Domnești.

Prin noua structură organizatorică s-a obținut mărirea sectoarelor de acoperire circular prin bruiaj a centrului de obiective, diversificarea tipurilor de bruiaj, lărgirea gamelor de frecvență, constituirea de subunități cu destinații noi cum sunt bruiajul de radionavigație și goniometrarea radio.

Începând cu 01.07.1977 batalionul intră în serviciul de luptă permanent, în subordinea operativă a Punctului de Comandă Principal al Comandamentului Apărării

Antiaeriene a Teritoriului, având forțele și mijloacele organizate să-și desfășoare activitatea cu o parte din personal în serviciul de luptă permanent iar o altă parte a efectivelor să continue desfășurarea programului de pregătire, fiind în măsură, la ordin, să ocupe posturile de luptă la tehnică și în punctele de comandă.

Pe data de 20.08.1977, în baza Decretului prezidențial nr.209/08.08.1977, comandantul Trupelor Radiotehnice din Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului a înmânat Drapelul de luptă Batalionului 147 Cercetare și Bruiaj Radioelectronic.

Pe parcursul existenței sale, în funcție de evoluția organismului militar și implicit a misiunilor încredințate batalionului, subordonarea, organizarea și înzestrarea acestuia cu tehnică specifică au fost puse în concordanță atât cu perfecționarea continuă a aparaturii electronice de la bordul mijloacelor de atac aerian cât și cu cea a conceptelor privind întrebuințarea în luptă a acestora. Astfel, în afară de stațiile SPB-7 (bruiaj de zgomot) și SPO-8 (bruiajul radiolocatoarelor de la bordul avioanelor prin imitarea țintelor terestre), s-au folosit cu succes stațiile SPN-30 și, începând cu anul 1989, SPN-40 (care lucrau intr-o gama diferită de frecvențe, respectiv 13453 MHz – 17341 MHz).

Stația SPN-30

Complexitatea noilor mijloace de cercetare și bruiaj a impus ca însușirea acestora să se facă mai întâi de către o grupă de ofițeri ingineri din C.A.A.T. și apoi de personalul specializat din cadrul batalionului și de la subunitățile de specialitate ale celorlalte categorii de forțe ale armatei.

Conducerea acțiunilor de luptă ale batalionului se exercita centralizat, de către echipa de luptă a comandantului. În situațiile în care numărul de ținte (frecvențe) se mărea, iar acțiunile acestora se desfășurau pe mai multe direcții, conducerea se desfășura descentralizat de către comandanții de subunități în sectoarele și benzile de frecvență stabilite prin planul acțiunilor de luptă.

Pentru executarea serviciului de luptă permanent se asigura personalul stabilit să lucreze în punctul de comandă și la tehnica de cercetare. Activitățile cu caracter permanent erau desfășurate de către companiile comandă și cercetare radio, având personalul organizat pe ture de serviciu. Companiile de bruiaj desfășurau serviciu de luptă permanent numai în punctele de comandă, tehnica de luptă fiind pregătită pentru punerea în funcțiune la ordin, atunci când situația aeriană o impunea.

Activitățile de cercetare radio, de și prin radiolocație au fost desfășurate de către ofițeri, maiștri militari, subofițeri, personal civil și militari în termen.

Informațiile obținute erau folosite la înștiințarea eșaloanelor superioare despre situația aeriană din zona de responsabilitate și la stabilirea misiunilor de luptă pentru companiile de bruiaj.

Stația SPN-40M2

Cercetarea radiolocatoarelor de la bordul aeronavelor revenea echipajelor din compunerea companiei comandă, înzestrate cu complete de observare, descoperire și determinare a caracteristicilor de lucru ale radiolocatoarelor de bord.

Întrebuințarea acestor subunități în serviciul de luptă permanent asigura descoperirea îndepărtată de până la două ori distanța de acțiune a radiolocatoarelor cercetate, precum și regimurile de lucru ale acestora (căutare în sector, vizare pe obiective sau repere ajutătoare).

Asigurarea batalionului cu personal necesar s-a realizat prin promovarea cadrelor din fosta companie, mutarea unor cadre militare din C.A.A.T., școli militare, unități subordonate iar personalul civil prin angajări și mutări din alte unități militare.

Funcția de comandant al batalionului a fost asigurată cu ofițeri proveniți din Trupele radiotehnice.

Prin hotărârea Consiliului Militar al C.A.A.T., batalionul este subordonat Comandamentului Trupelor Radiotehnice.

Existența acestei unități pilot în apărarea antiaeriană a teritoriului a condus la formarea multor generații de cadre valoroase, prin a căror activitate s-a lărgit aria de cunoaștere de către statele majore și cadrele din învățământul militar, a rolului și locului luptei radioelectronice în conflictele militare.

Participarea la aplicații și antrenamente, executarea serviciului de luptă permanent au contribuit la antrenarea statelor majore, piloților, navigatorilor, echipelor de luptă din punctele de comandă, în aplicarea măsurilor de lucru în condiții de bruiaj.

Întreaga activitate a batalionului a constituit o sursă importantă de informații și concluzii necesare elaborării unor studii de dezvoltare a acestei specialități.

În perioada evenimentelor din Decembrie 1989, batalionul a continuat activitatea anterioară de cercetare a acțiunilor radioelectronice desfășurate în zona de responsabilitate, înștiințând eșalonul superior despre apariția unor informații referitoare la situația existentă în țară, în acea perioadă.

Au fost recepționate semnale electronice simulând evoluția unor formații de atac aerian, care în realitate nu existau. De asemenea au fost recepționate semnale false în rețelele de conducere și înștiințare fir, radio și radioreleu. Au fost semnalate acțiuni de dezinformare inclusiv în apropierea unității, luându-se măsurile ce se impuneau.

Despre acea perioadă tulbure se pot spune multe, fiecare din cei care au trăit-o având datoria să ajute la aflarea adevărului prin scrierea impresiilor din „linia întâi”.

După anul 1990, restructurările intervenite au fost orientate spre găsirea unor noi producători și furnizori de tehnică de luptă modernă, realizată pe baza concluziilor rezultate din ultimele conflicte militare, unde războiului radioelectronic i-a revenit un rol important.

La data de 01.01.1992, în conformitate cu ordinul Marelui Stat Major nr. B3/002782 din 17.12.1991, **Batalionul 147 Cercetare și Bruiaj Radioelectronic** s-a transformat în **Batalionul 147 Bruiaj Radioelectronic**, intrând totodată în subordinea **Diviziei 16**

Apărare Antiaeriană a Teritoriului transformată în **Corpul 1 de Aviație și Apărare Antiaeriană** și ulterior în **Divizia 1 Aeriană**.

Cu aceeași dată, Compania 4 Cercetare Radio din cadrul Batalionului 147 Cercetare și Bruiaj Radioelectronic s-a transformat în Centrul 195 Cercetare Radio, ca structură aparte subordonată Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

Pe data de 14.12.1996, în baza Decretului Prezidențial nr. 399 din 04.09.1996 și a ordinului ministrului apărării naționale S-19/2055 din 20.09.1996, comandantul radiolocației din Statul Major al Aviației și Apărării Antiaeriene a înmânat Drapelul de luptă al **Batalionului 147 Bruiaj Radioelectronic**.

Perspectiva, la început de mileniu, este impusă de evoluția rapidă și diversificată a informaticii și electronicii cu aplicații în realizarea și perfecționarea aparaturii de la bordul mijloacelor de atac aerian, cărora le măresc posibilitățile de pătrundere în spațiul aerian, precizia în descoperirea și lovirea obiectivelor. Căile posibile de urmat în a diminua eficiența acțiunii acestora, prin cercetare și bruiaj, ne sunt oferite de faptul că orice mijloc de atac aerian, în acțiunea sa, produce și/sau reflectă undele electromagnetice.

Începând cu data de 01.11.2001, în conformitate cu ordinul șefului Statului Major General nr.S/SMG-41 din 22.06.2001, **Centrul 195 Cercetare Radio** și **Batalionul 147 Bruiaj Radioelectronic** s-au transformat în **Centrul 147 Război Electronic**, subordonat **Statului Major al Forțelor Aeriene**.

La data de 01.07.2004, în conformitate cu dispoziția șefului Statului Major General nr.I(S)-410 din 12.12.2003, **Centrul 147 Război Electronic** se transformă și se reorganizează în **Batalionul 147 Război Electronic**, cu următoarea organizare de principiu:

- comandamentul batalionului;
- 3 companii de război electronic;
- 1 companie de sprijin.

Ulterior, în vederea aplicării prevederilor „Planului cadru pentru continuarea procesului de restructurare și modernizare a Armatei României în anul 2010”, aprobat prin Hotărârea Consiliului Suprem de Apărare a Țării/2010, ministrul apărării naționale dispune înființarea, desființarea, reorganizarea, transformarea și resubordonarea unor structuri militare printre care și **Batalionul 147 Război Electronic**.

Astfel, începând cu data de 01.12.2010, intră în vigoare noul stat de organizare al Batalionului 147 Război Electronic considerat o bază structurală modernă care răspunde din acest punct de vedere necesităților pentru îndeplinirea misiunilor.

În anul 2013, în baza Planului de măsuri pentru implementarea Planului cadru de continuare a procesului de restructurare și modernizare a Armatei României în perioada 01.01.–31.12.2013, Batalionul 147 Război Electronic se reorganizează începând cu 01.12.2013, păstrând aceeași denumire.

După aproximativ doi ani, în baza Dispoziției șefului Statului Major General nr.G(S)/741 din 03.07.2015, a Planului de măsuri pentru înființarea Brigăzii 76 Cercetare, Supraveghere și Recunoaștere și în urma unui nou proces de redimensionare, restructurare și modernizare a Forțelor Aeriene, începând cu data de 01.09.2015, în cadrul procesului de transformare și resubordonare, **Batalionul 147 Război Electronic** din subordinea **Statului Major al Forțelor Aeriene** devine **Grupul 4 Război Electronic „Locotenent colonel Mihai Cană”** și intră în subordinea **Brigăzii 76 Cercetare**, **Supraveghere și Recunoaștere**, de asemenea structură nou înființată.

În prezent **Grupul 4 Război Electronic „Locotenent colonel Mihai Cană”**execută misiuni specifice în domeniul noncomunicații, comunicații, informații și autoprotecție aeronave.

Din promoția 1974 radiolocație au fost repartizați și au lucrat în această unitate:

Gheorghe Aanei-Barbu (1974 – 1980) Comandant de pluton, Șef stație de bruiaj;

Emil Dendyuk (1974 – 1983) Șef de stație, comandant de pluton;

Mihai Mireuță (1974 – 1999) Tehnic de stație P-12, Ofițer PC, Ofițer stat major, Șef tură PC, Șeful Punctului de comandă;

Eugen Liviu Toma (1984 – 1985) Ofițer stat major.

NOTĂ:

La comandamentele de armată, A1 București și A2 Cluj-Napoca existau câte o companie de cercetare prin radiolocație și una de bruiaj de radiolocație. În aceste subunități și-au desfășurat activitatea și colegii noștri: Bârlă Ioan la Cluj-Napoca, Matara Toma, Pirea Gheorghe și Toma Eugen la București

Indiferent de modificările structurale, înzestrare cu tehnică specifică și misiunile primite, unitățile de cercetare și bruiaj rămân o componentă principală cu rol deosebit în sistemul de apărare antiaeriană, capabile să se adapteze la cerințele impuse de perfecționările și modernizările aduse mijloacelor electronice militare.

ÎNFIINȚAREA ȘI EVOLUȚIA ȘCOLII MILITARE DE OFIȚERI DE RADIOLOCAȚIE

Apariţia armei radiolocaţie a necesitat şi formarea de cadre de specialitate (ofiţeri, subofiţeri, maiştri militari). În perioada 1949–1953, pentru asigurarea necesarului de ofţeri în serviciul OILA (Observare, Informare, Legături Aero), au fost constituite, în cadrul Şcolii Militare de Artilerie Antiaeriană de la Braşov, grupe de elevi pentru acest profil. Durata şcolii era de doi ani de zile, cu două săptămâni de stagiu de pregătire în unități OILA și un concediu de 10 zile la trecerea în anul doi.

Principalele materii studiate erau: bazele electotehnicii; bazele radiotehnicii; cunoașterea și exploatarea stațiilor radio; învățarea transmiterii prin radio în alfabetul Morse; organizarea punctului de comandă al companiei OILA; organizarea, dotarea, serviciul de luptă și transmiterea mesajelor despre situația aeriană de la puncul de observare OILA. Au fost dotați și cu o stație de radiolocație de tipul ANTPS, care făcea parte din laboratorul tehnic.

Printre absolvenţii acestei specialităţi, promoţia 1952 se numără şi col.(rtr) Moldovan Vasile, lectorul nostru de tactică de radiolocaţie din şcoala militară. Șeful acestei promoții a fost lt. Vasile Mihalache (viitor general, comandant al Bg.41 Rd.Th. de la Timișoara).

În anul 1951, prin Ordinul M.St.M. nr.00316495/13.04.1951, în cadrul Şcolii Militare de Ofiţeri de Transmisiuni de la Sibiu, a fost recrutată prima promoţie de elevi, viitori ofiţeri de radiolocaţie, încadrată în „batalionul 5 elevi de radiolocaţie”, comandat de cpt. Haussner Alexandru. Din acestă promoţie a făcut parte şi generalul Eugen Teodorescu, viitorul comandant al trupelor de artilerie şi rachete antiaeriene. În seria 1951 au fost şcolarizați 300 de elevi iar în seria 1952, 104 elevi.

Ca urmare a dezvoltării aviației și a tehnicii de radiolocație, Serviciul OILA urma să se desființeze. Ca urmare, în anul 1953 compania OILA de elevi de la Școala Militară din Brașov a fost desființată, elevii fiind trecuți la alte specialități.

La 30.11.1952, prin Ordinul M.F.A. nr.00161740/1952, pe structura batalionului de elevi de radiolocaţie, s-a înfiinţat, în cazarma „Horia” din Sibiu, sub comanda locotenentului colonel Andronache Costantin, Şcoala Militară de Ofiţeri de Radiolocaţie. Deoarece înzestrarea cu tehnică de radiolocaţie întârzia să se producă, după numai şase luni de funcţionare, în aprilie 1953, şcoala a fost desființată, readusă la statutul de batalion

(ulterior divizionul 3 elevi de radiolocaţie) şi sub această denumire, a fost trecută în componenţa Şcolii Militare de Artilerie Antiaeriană de la Braşov.

Pentru asigurarea de cadre în radiolocaţie, s-a procedat şi la recrutarea de ofiţeri de alte arme: cavalerie, transmisiuni, artilerie antiaeriană, etc. şi „formate" prin diferite cursuri de specialitate.

În iunie 1952, 36 de elevi selecţionaţi din efectivele Şcolii Militare de Ofiţeri de Radiolocaţie de la Sibiu au fost detaşaţi la compania de radiolocaţie Ciacova (Timişoara) sub conducerea lt. Stoica Constantin (viitor general, comandant al Bg.46 Rd.Th. Ploiești), pentru cunoaşterea, exploatarea şi întrebuinţarea în luptă a staţiilor P-20 şi P-3. În decembrie 1952, cei 36 de elevi au absolvit cursul, au fost avansaţi la gradul de sublocotenent şi în ianuarie 1953 au fost repartizaţi în subunităţi radiotehnice. ACEASTA A FOST PRIMA PROMOŢIE DE OFIŢERI DE RADIOLOCAŢIE, absolvenţi ai Şcolii Militare de Ofiţeri de Radiolocaţie, şef de promoţie fiind sublocotenentul GHEORGHE POPESCU.

La 20.08.1953 promoţia de ofiţeri de radiolocaţie, pregătită unitar pentru toate categoriile de forţe armate, a lansat o chemare-crez către promoţiile viitoare, al cărei conţinut l-am prezentat la începutul monografiei.

Începând cu anul 1954, durata şcolii s-a mărit de la 2 ani la 3 ani. În 1955 Divizionul 3 elevi Radiolocaţie din structura Şcolii de Ofiţeri de Artilerie Antiaeriană – Braşov s-a transformat în Şcoala Militară de Ofiţeri de Radiolocaţie cu sediul în Bucureşti - cazarma Cotroceni - în localul unde astăzi este sediul M.Ap.N.

Şcoala avea nivelul postliceal, elevii trebuind să aibă studii liceale complete. Candidaţii pentru radiolocaţie proveneau din cei nereuşiţi la examenul de admitere la facultăţile tehnice din Bucureşti. Din acest motiv, examenul de admitere se desfăşura după afişarea rezultatelor la facultăţi.

În 1956, în această şcoală existau doar doi lectori ingineri, absolvenţi ai Academiei Tehnice Militare: căpitan-locotenent ing. Romeo Oancea şi locotenent ing. Gheorghe Cheregi. Pentru acoperirea necesarului de cadre didactice pentru formarea ofiţerilor de radiolocaţie, au fost angajaţi 6 absolvenţi ai Facultăţii de Electrotehnică şi Telecomunicaţii din cadrul Institutului Politehnic Bucureşti şi activaţi cu gradul de locotenent major inginer (printre cei activaţi în acel an se aflau Andrei Ciontu şi Petre Spânu, ale căror cursuri scrise de bazele radiolocaţiei le-a prins şi promoţia noastră).

Cei 6 au fost încadraţi ca lectori la catedra de „Bazele radiolocaţiei" şi au predat elevilor din anul doi de studii, cursuri de electrotehnică, radiotehnică, radiolocaţie.

În anul trei se făceau cursuri de cunoaştere a staţiilor de radiolocaţie cu ofiţeri tehnici, unii instruiţi în URSS.

În septembrie 1960 şcoala se mută la Braşov şi se uneşte cu Şcoala Militară de Ofiţeri de Artilerie Antiaeriană. Noua şcoală va primi denumirea de „Şcoala Militară de

Ofiţeri de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie". Din cei şase lectori, doar trei s-au mutat la Braşov, printre ei aflându-se Ciontu şi Spânu.

În 1961 „conducerea de partid şi de stat" şi a Ministerului Forţelor Armate, a hotărât ca ofiţerii de radiolocaţie să aibă şi o meserie echivalentă în viaţa civilă şi anume cea de „depanator radio TV". Pregătirea pentru această meserie se făcea prin parcurgerea unui curs teoretic corespunzător. Elevii făceau practică două săptămâni la ELECTRONICA Bucureşti şi două săptămâni la unităţile de reparaţii radio TV ale Cooperaţiei Radio-Progres din Bucureşti.

În toamna anului 1962, prin Hotărâre a Consiliului de Miniştri şi prin Ordin al Ministrului Forţelor Armate, se hotărăşte mărirea duratei de studii de la 3 la 4 ani cu echivalarea primilor 3 ani ca ani de facultate pentru Facultatea de Electrotehnică şi Telecomunicaţii din Institutul Politehnic Bucureşti. Aceasta a presupus şi adaptarea programei de studii în mod corespunzator. Astfel, trebuiau predate:

- matematici speciale;
- bazele electrotehnicii, după un program conform şcolii electrotehnice a academicianului Remus Răduleţ;
- bazele radiotehnicii, conform şcolii prof. Gheorghe Cartianu;
- tuburi şi circuite cu tuburi şi semiconductoare, conform şcolii profesorilor Tudor Tănăsescu şi Mihai Drăgănescu;
- măsurări electrice şi electronice, conform cursului prof. Edmond Nicolau.

În acest fel se asigura o foarte bună pregătire viitorilor ofiţeri de radiolocaţie. În procent de aproximativ 50% din absolvenţii şcolii, s-au înscris la seral sau fără frecvenţă şi şi-au continuat studiile în cadrul Facultăţii de Electronică şi Telecomunicaţii.

Datorită acestei schimbări în pregătirea ofiţerilor, denumirea şcolii se schimbă şi ea în „Şcoala Militară Superioară de Ofiţeri de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie". Din păcate această schimbare nu a durat mult. Seria 1966-1970 a fost ultima serie de ofiţeri care a beneficiat de aceste schimbări.

În 1966, şcoala primeşte denumirea patronimică „Leontin Sălăjan" (fost ministru al Forţelor Armate).

Ca urmare a situaţiei create prin intervenţia în Cehoslovacia din 1968, se schimbă şi politica de formare a ofiţerilor, revenindu-se la durata de studii de trei ani. Ca urmare, în 1968 au fost două promoţii de ofiţeri, una în august şi alta în decembrie.

Anul 1968 a fost şi anul în care nu a fost promoţie de absolvenţi de liceu, datorită măririi duratei studiilor de la 11 ani la 12 ani. Ca urmare, în acel an recrutarea elevilor pentru şcolile militare s-a făcut din rândul absolvenţilor de liceu din anii anteriori, din rândul militarilor în termen şi din câmpul muncii.

Începând cu anul de învăţământ 1987, Şcoala de Maiştri Militari şi Subofiţeri de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie (înființată în 1960 la Brașov) se desfiinţează, formarea maiştrilor militari şi a subofiţerilor fiind preluată de Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie, care va funcţiona în două localuri:

- „localul numărul 1", cu sediul în strada Mihai Viteazul, destinat formării ofiţerilor, maiştrilor militari şi subofiţerilor de artilerie antiaeriană şi RAA;
- „localul numărul 2", cu sediul în fosta şcoală de maiştri militari şi subofiţeri, destinat formării ofiţerilor şi maşitrilor militari de radiolocaţie. La comanda localului numărul 2 a fost numit colonelul inginer Gheţu Constantin.

În septembrie 1989, profilul radiolocaţie a fost separat de cel al artileriei şi rachetelor antiaeriene prin înfiinţarea Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Radiolocaţie „AVRAM IANCU", cu sediul în fosta şcoală de maiştri militari şi subofiţeri (respectiv a Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie şi Rachete Antiaeriene „general ION BUNGESCU", cu sediul în fosta şcoală de ofiţeri). Comandant al Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Radiolocaţie „AVRAM IANCU" a fost numit coonelul inginer Gheţu Constantin.

După evenimentele din 1989 începe un nou proces de transformări în învăţământul militar.

Prin H.G. nr.190/1991 cele două şcoli militare se desfiinţează şi se înfiinţează Institutul Militar de Artilerie şi Rachete Antiaeriene „general ION BUNGESCU" şi Institutul Militar de Radiolocaţie „AVRAM IANCU".

Totodată s-a revenit şi la durata de studii de patru ani şi a început procesul de acreditare universitară pentru recunoaşterea institutelor militare ca instituţii de învăţământ superior.

Primul comandant şi rector al Institutului Militar de Radiolocaţie a fost col.ing. Gheţu Constantin. Locţiitor al comandantului pentru învăţământ şi cercetare (şi prorector) a fost numit col.ing. Duţă Gheorghe, locţiitor tehnic col.ing. Păuna Marin, şeful catedrei de Ştiinţe Fundamentale col.ing. Băhnăreanu Mihai. Printre cadrele didactice regăsim o parte din lectorii pe care i-am avut şi noi pe timpul şcolii: col.ing. Popa Emanoil, col.ing. Pâra Ion, col. Munteanu Pavel.

Doi dintre colegii noştri de promoţie au activat în Institutul Militar de Radiolocaţie „AVRAM IANCU": Grusea Gheorghe şi Man Marcel.

Grusea Gheorghe a fost lector universitar şi apoi şeful catedrei de Management iar Man Marcel a fost asistent universitar pentru disciplina analiză matematică, la catedra de Ştiinţe Fundamentale.

În 1995 cele două institute militare se unesc şi împreună cu Institutul Militar de Aviaţie „AUREL VLAICU" de la Boboc formează Academia de Aviaţie şi Apărare Antiaeriană, conform OG al M.Ap.N nr.26/1995 şi HG nr.616/1995. Sediul Academiei rămâne în Braşov, în incinta fostei şcoli militare de ofiţeri.

În 1996 Academia Aviaţiei şi Apărării Antiaeriene primeşte denumirea patronimică „HENRI COANDĂ", prin Decretul Prezidenţial nr.71 din 22.04.1996 iar în anul 2000 instituţia devine Academia Forţelor Aeriene „HENRI COANDĂ" conform Dispoziţiei S.M.G. nr. G 2/8 din 03.08.2000 şi conform H.G. nr.696/17.08.2000.

Prezentăm mai jos o listă a comandanţilor şcolii militare. Din 1990 când şcoala s-a transformat în institut şi ulterior în academie, comandantul este şi rectorul instituţiei:

1952: lt.col. **Andronache Constantin** (Sibiu)
1952 – 1953: col. **Sandu Ion**
1953 – 1955: lt.col. **Teodor Temelcu** (Braşov)
1955 – 1958: lt.col. **Buritz Gheorghe** (Bucureşti)
1958 – 1960: lt.col. **Mocanu Mircea** (Bucureşti)
1960 – 1964: lt.col. **Mocanu Mircea** (Braşov)
(comandant al CAAT-ului în perioada 1975-1990; avansat general cu 4 stele în 2009)
1964 – 1971: lt.col. **Popa Dimitrie** (în 1969 – general maior)
(comandant al D.16 Ap.A.A.T. în perioada 1971-1991; avansat general de divizie în 1990)

1971 – 1983: col. **Dumitrescu Dumitru** (în 1974 avansat la gradul de general maior)
1983 – 1987: col. **Mihai Constantin** – girant
1987 – 1989: col. **Popescu Gheorghe**
1990 – 2002: general mr. prof.univ.dr. **Mandu Petrişor**
2002 – 2006: general mr. prof.univ.dr. **Zaharia Constantin**
2006 – 2007: colonel prof.univ.dr. **Marin Vasile**
2007 – 2014: comandor prof.univ.dr. **Moisescu Gabriel-Florin** (în 2012 avansat la gradul de general de flotilă aeriană)
2014 - 2017: comandor prof.univ.dr. **Bucinschi Vasile** (în 2015 avansat la gradul de general de flotilă aeriană)
2017 - : comandor dr. **Răducanu Gabriel** (în 2018 avansat la gradul de general de flotilă aeriană)

În perioada în care a funcţionat Institutul Militar de Radiolocaţie „Avram Iancu" comandanţi (şi rectori) au fost:
1990 – 1993: colonel inginer **Gheţu Constantin**
1993 – 1995: colonel **Ostanschi Vasile**

Să trecem în revistă cadrele existente în şcoală în perioada 1971–1974, cu scuzele de rigoare pentru unele greşeli sau omisiuni, datorate trecerii timpului.

În toamna anului 1971, comanda şcolii a fost preluată de colonelul Dumitrescu Dumitru de la generalul maior Popa Dimitrie, acesta din urmă fiind numit comandantul D.16 Ap.A.A. de la Ploieşti.

Din conducerea şcolii mai făceau parte:
col. Mihai Constantin – şef de stat major şi primul locţiitor al comandantului
col. Horlaci Ştefan – secretarul comitetului de partid și locțiitor politic
col.ing. Ionescu Nicolae – locţiitor tehnic
lt.col.ing. Iliuţă Constantin – şef secţie învăţământ
col. Postolache - locţiitor pentru servicii
lt.col. Ţuţuianu Constantin - ofiţer CI
mr. Dobri Ioan – şef birou cadre
lt.maj. Popeneciu Nicolae – secretarul comitetului UTC (în anul trei de învăţământ a fost ales lt. Matei Dumitru, şeful promoţiei 1973)
lt.col. Pop Ioan - şeful geniului (şi lector de geniu)
lt.col. Boitor Ioan – şeful transmisiunilor (şi lector de transmisiuni)
lt.col. Brânzei Constantin – şeful serviciului chimic (şi lector de A.N.M.)
lt.col. Şerbu Paul – şeful muzicii militare
mr. Buzamet Gheorghe – ofiţer în statul major, responsabil cu ordinea şi disciplina militară
lt.col. Grecu Victor – lector de topografie
mr. Petrini Vasile – şef birou financiar
lt.maj. Belinschi Eugen - ofiţer cu pregătirea fizică
lt.col. Stoica Constantin - şef la clubului (mai târziu, şeful logisticii)
col.dr. Uleu – medic şef

Alte cadre din şcoală:
Mr. Mohora Ştefan – secretar adj. al C.P – cu probleme organizatorice
lt.col. Bârlă Ioan – secretar adj. al C.P. – cu propaganda
lt.col. Amărăzeanu Dumitru - evidenţă m.d.p.
cpt. Ghişe Ioan – ofiţer cu activitatea de cadre (tatăl fotului senator Ghişe Ioan)
cpt. Spătaru C-tin – lector auto (în cursul anului 1971 a devenit inginer şi a fost promovat în minister)
mr. Cărăbuş Anton – lector auto
lt.col. Vlăduleanu Nicolae – lector auto – venit în 1973
lt.maj. Stoica Petru - comandant BAPL

Pregatirea de specialitate era asigurată catedra de electronică, catedra de radiolocaţie şi catedra de tactică.

Catedra de electronică era condusă de lt.col.ing. Vătămănel Anton şi cuprindea disciplinele: electrotehnică, radiotehnică, automatică şi bazele radiolocaţiei.

Disciplinele „electrotehnică" şi „automatică" erau predate de cpt.ing. Băhnăreanu Mihai.

„Radiotehnica" era predată de lt.col.ing. Vătămănelu Anton, mr.ing. Iliuţă Constantin (devenit ulterior şeful secţiei învăţământ), mr. Lambrino Constantin (ulterior lt.col.ing.), cpt.ing. Ianciu Ştefan, cpt.ing. Pâra Ioan. Şefi de laboratoare au fost: mr. Hariton Nicolae, mr. Moraru Venedict, mr. Pal Mihai.

„Bazele radiolocaţiei" erau predate de cpt.ing. Negruş Mircea iar spre sfârşitul anului întâi şi de către cpt.ing. Pupăzan Nicolae.

Şeful catedrei de radiolocaţie a fost col.ing. Boeru Atanase şi apoi mr.ing. Băhnăreanu Mihai. Catedra cuprindea disciplinele: staţii de radiolocaţie de gamă metrică (P-12), staţii de radiolocaţie de gamă decimetrică (P-15), staţii de radiolocaţie de gamă centimetrică (PRV-11, P-35) şi laboratoarele de staţii de radiolocaţie.

Din catedră faceau parte: lt.col.ing. Gheţu Constantin şi cpt. Bedreagă Ion (P-12), cpt.ing. Păuna Marin și cpt.ing. Dogeanu Ion (P-15), cpt.ing. Duţă Gheorghe, cpt.ing. Popa Emanoil, cpt.ing. Recalov Ştefan, mr. ing. Moţoi Nicolae (PRV-11), mr.ing. Gabor Ioan, cpt.ing. Vâjaică Constantin, lt.maj.ing. Merticaru Cezar, lt.maj. Chetreanu Vasile (P-35). Şefi de laboratoare au fost: mr. Balint Emil, mr. Tamaş. La această catedră a mai fost şi lt.maj.ing. David; acesta a fost trecut în rezervă ca urmare a pierderii unei instrucţiuni de exploatare a staţiei P-15.

Catedra de tactică era condusă de lt.col. Chiriac Alexandru Basarab. Tactica de radiolocaţie era predată de lt.col. Moldovan Vasile, mr. Nicula Savu şi mr. Florea Mircea.

Şeful catedrei de ştiinţe sociale era lt.col. Romanca Mihai. Din catedră mai făceau parte: lt.col. Săvescu Emil (socialism ştiinţific), lt.col. Gligor Vasile (istorie), lt.col. Tiriboi Vasile (istorie militară), lt.col. Galat Ionică, lt.col. Neagu Pompiliu (economie politică), lt.col. Stoian, lt.col. Brădean Ion (filozofie), lt.col. Simionescu, cpt. Munteanu Pavel (bazele educaţiei militare). În anul 1973, în catedră a fost încadrat și cpt. Gherasim Ioan (economie politică).

Limba rusă a fost predată de doamna prof. Hedviga Sterimbaum, care era şi redactorul şef al revistei şcolii, „Orizonturi ostăşeşti".

În cadrul infirmeriei era cpt.dr. Tofan Claudiu şi asistentă doamna Sanda iar la biblioteca de beletristică, domnişoara Cerasela.

Trebuie să amintim şi de bucătarul şef Moşoiu şi fetele care ne serveau masa: Lenuţa, Voichiţa şi Kati. Şi nu în ultimul rând frizeriţele Viky, (bruneta) şi Luci (blonda).

Efectivul de elevi era organizat pe cele două arme: artileria antiaeriană într-un divizion cu trei baterii, câte una pentru fiecare an iar radiolocaţia, într-un batalion cu trei companii.

Comandantul divizionului de artilerie era lt.col. Lozneanu Claude iar comandantul batalionului de radiolocaţie, era „cavaleristul" lt.col. Dobrică Nicolae.

La batalionul de radiolocație comandanţi de companii au fost:

Anul I: comandant companie: mr. Dumitrescu Florian
locţiitor comandant companie: cpt. Chetruşcă Eugen

Anul II: comandant companie: cpt. Beşchea Ioan
locţiitor comandant companie: lt.maj. Gherasim Ion

Anul III: comandant companie: mr. Loghin Constantin (renumit pentru „loghinismele” sale)

În anul trei, comandant de companie a fost numit cpt. Chetruşcă Eugen. Tot atunci au fost aduşi în şcoală lt.maj. Obreja Vasile, locţiitor comandant companie la anul trei radiolocaţie şi lt.maj. Samoilă Ştefan, locţiitor comandant companie la anul doi radiolocaţie. La anul întâi, locţiitor comandant de companie a fost şeful promoţiei 1973 radiolocaţie, lt. Matei Dumitru, dar numai câteva luni, fiind ales secretarul Comitetului UTC pe şcoală. În locul lui la companie a venit lt.maj. Istudor Florea (promoție 1970).

Amintim faptul că în anul 1973 a fost repartizat, din Şcoala de Maiştri Militari şi Subofiţeri de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie, serg.maj. Gheorghe Gheorghiu, în funcţia de plutonier de companie la anul doi radiolocaţie, în locul plutonierului Măcinoiu, care a fost mutat la anul întâi. Viitorul cantautor nu a lucrat în școlă decât doi ani şi a părăsit armata pentru a-şi urma vocaţia.

Prezentăm în continuare o parte din comandanţii şi lectorii existenţi în Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan”, în perioada 1971 – 1974.

gl.mr. Dumitrescu Dumitru
(colonel în 1971)

col.(rtr) Mihai C-tin

col.(rtr) Horlaci Ştefan

col.ing.(rtr) Iliuţă C-tin
(mr.ing. in 1971)

Lt.col. Dobrică Nicolae

Col.(rtr)Dumitrescu Florian (mr. în 1971)

col. Chetruşcă Eugen (cpt. în 1971)

col.ing. Boeru Atanase (mr.ing. in 1971)

col.ing. Ghețu C-tin (lt.col.ing. in 1972)

col.ing. Băhnăreanu Mihai (cpt.ing. în 1971)

col.ing.(rtr) Duţă Gheorghe (cpt.ing. în 1971)

col.ing.(rtr) Negruş Mircea (cpt.ing. în 1971)

col.ing.dr.(rtr) Păuna Marin (cpt.ing. în 1972)

col.ing.(rtr) Ianciu Şt. (cpt.ing. în 1971)

col.ing. Vătămănel A.
(lt.col.ing. în 1971)

col.ing. Lambrino C-tin
(lt.col.ing. în 1971)

col.ing. Pâra Ioan
(cpt.ing. în 1972)

col.ing.(rtr) Gabor Ioan
(mr.ing. în 1973)

col.ing.(rtr) Moţoi Nicolae
(mr.ing. în 1974)

col.ing.(rtr) Moraru
Venedict (mr. în 1971

lt.col.(rtr) Pal Mihai
(mr. în 1971)

col. Hariton Nicolae
(mr. în 1971)

col.(rtr) Săvescu Emil
(lt.col. in 1971)

col.(rtr) Munteanu Pavel
(cpt. în 1974)

col. Moldovan Vasile
(lt.col. în 1973)

lt.col. Nicula Savu
(mr. în 1973)

col.(rtr) Grecu Victor
(lt.col. în 1971)

col.(rtr) Belinschi Eugen
(lt.maj. în 1971)

lt.col. Beşchea Ioan
(cpt. în 1971)

Col.(rtr.) Loghin C-tin
(maior în 1971)

plut.adj. Miron Nicolae
(plut.maj. în 1971)

Ședință practică în laboratorul stației de radiolocație P-15, condusă de mr.ing. Marin Păuna

PROMOȚIA 1974 ÎN ȘCOALA MILITARĂ
- OFIȚERI DE RADIOLOCAȚIE -

În toamna anului 1971, în urma examenului de admitere, au intrat pe poarta Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov, viitorii elevi ai şcolii, proveniţi din cele două licee militare, licee civile din toată ţara, militari în termen sau din câmpul muncii.

Au fost luaţi în primire de plutonierul de companie, plut.maj. Miron Nicolae, echipaţi cu ţinuta de postav, bocanci, tunşi şi repartizaţi pe plutoane şi dormitoare.

Înmatricularea elevilor în anul I s-a făcut în baza ordinului C.A.A.T. Nr.C 00157 /15.09.1971.

Au fost înmatriculaţi în anul întâi, în ordine alfabetică, următorii, provenind din:

1.	Aanei A. Gheorghe	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
2.	Albu Victor	Liceul civil
3.	Babaciu C. Gheorghe	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
4.	Bănică N. Gheorghe	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
5.	Benţo I. Ioan	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
6.	Beteagă T. Constantin Victor	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
7.	Bîrlă D. Ioan	Câmpul muncii
8.	Bucuroiu V. Vasile Ion	Liceul civil
9.	Bulău N. Gheorghe	Militar în termen
10.	Bursa P. Constantin	Liceul civil
11.	Caragaţă Dumitru	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
12.	Căciulă G. Gheorghe	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
13.	Călămar E. Emil Cornel	Liceul civil
14.	Ceparu P. Romică	Liceul civil
15.	Chiş P. Ioan	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
16.	Ciobănel Ionel	Liceul civil
17.	Ciucă R. Vasile	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
18.	Ciuraru G. Augustin	Câmpul muncii
19.	Costan P. Ion	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
20.	Dărândău S. Mihai	Liceul civil
21.	Dâscă M. Ioan	Liceul civil
22.	Dendyuk F. Emil	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
23.	Dogaru D. Alexandru	Militar în termen
24.	Eisenbeil M. Francisc	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
25.	Erhan I. Dumitru	Liceul civil
26.	Filip C. Constantin	Liceul civil
27.	Geamănu Virgil	Militar în termen
28.	Ghiaţă G. Antip	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
29.	Giuroiu N. Ilarion	Militar în termen
30.	Grusea I. Gheorghe	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
31.	Guşiţă I. Sterie	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
32.	Ioniţă P. Nicolae	Liceul civil
33.	Istrate C. Traian	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
34.	Lolu M. Viorel	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
35.	Man Şt. Marcel	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
36.	Manea I. D-tru Sergiu	Câmpul muncii
37.	Mara I. Nicolae	Militar în termen
38.	Martac-Bucur D. Neculai	Liceul civil
39.	Matara M. Toma	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
40.	Mireuţă V. Mihai	Liceul civil
41.	Mitan N. Nicolae	Câmpul muncii

42.	Moise I. Romeo Gheorghe	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
43.	Moş T. Eugen	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
44.	Neagu N. Tiberiu	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
45.	Negulescu G. Niculai	Liceul civil
46.	Nicula I. Marian	Liceul civil
47.	Palaghianu P. Vasile	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
48.	Pataki A. Andrei	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
49.	Pătrană M. Paul Mircea	Militar în termen
50.	Pârvulescu G. Dan Marian	Liceul civil
51.	Pirea P. Gheorghe	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
52.	Popa Gh. Viorel	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
53.	Popescu M. Savu	Liceul civil
54.	Preda C. Dumitru	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
55.	Preda I. Dumitru	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
56.	Pricop A. Valeriu	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
57.	Rotaru G. Filip Vasile	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
58.	Slave J. Gabriel	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
59.	Stricescu N. Eugen	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
60.	Stoica S. Spirea	Liceul civil
61.	Tănase M. Nicolae	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
62.	Tălmaciu I. Vasile	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
63.	Toma I. Eugen Liviu	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
64.	Ungureanu G. Marcel	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
65.	Vasile C. Gheorghe	Liceul Militar „Ștefan cel Mare”
66.	Vlaicu I. Dumitru	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”
67.	Voiculescu M. Dumitru	Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”

Cu acest efectiv de elevi au fost formate trei plutoane în cadrul companiei întâi, comandată de mr. Dumitrescu Florian, ajutat de locţiitorul comandantului de companie, cpt. Chetruşcă Eugen. Plutonier de companie era plut.maj. Miron Nicolae, de care ne mai aducem aminte cum, în anul trei mai ţinea câteodată, la prânz, raportul companiei în locul comandantului companiei. La sfârşit ne ura: „Poftă bună la masă, elevi!” iar noi răspundeam: „Să trăiţi tovarăşe general!”

Prin OZU nr.232/05.10.1971, pentru anul şcolar 1971-1972, au fost numiţi lectori–diriginţi de plutoane:

- cpt.ing. Băhnăreanu Mihai – la plutonul 211
- lt.col. Brădean Ioan – la plutonul 212
- lt.col. Galat Ionică – la plutonul 213

Următorii elevi sergenţi majori din anul trei, au fost numiţi „înlocuitori comandanţi de plutoane”: Olteanu Dumitru la plutonul 211, Scutaru Ioan la plutonul 212 şi Opriş Nicolae la plutonul 213. „Înlocuitor comandant de companie”, a fost numit elevul plutonier Timofie Nicolae iar „înlocuitor comandant de batalion”, elevul plutonier major Marinel Nicolae.

„Şefi de clasă” au fost numiţi următorii elevi: Ungureanu Marcel (211), Moş Eugen (212) şi Chiş Ioan (213).

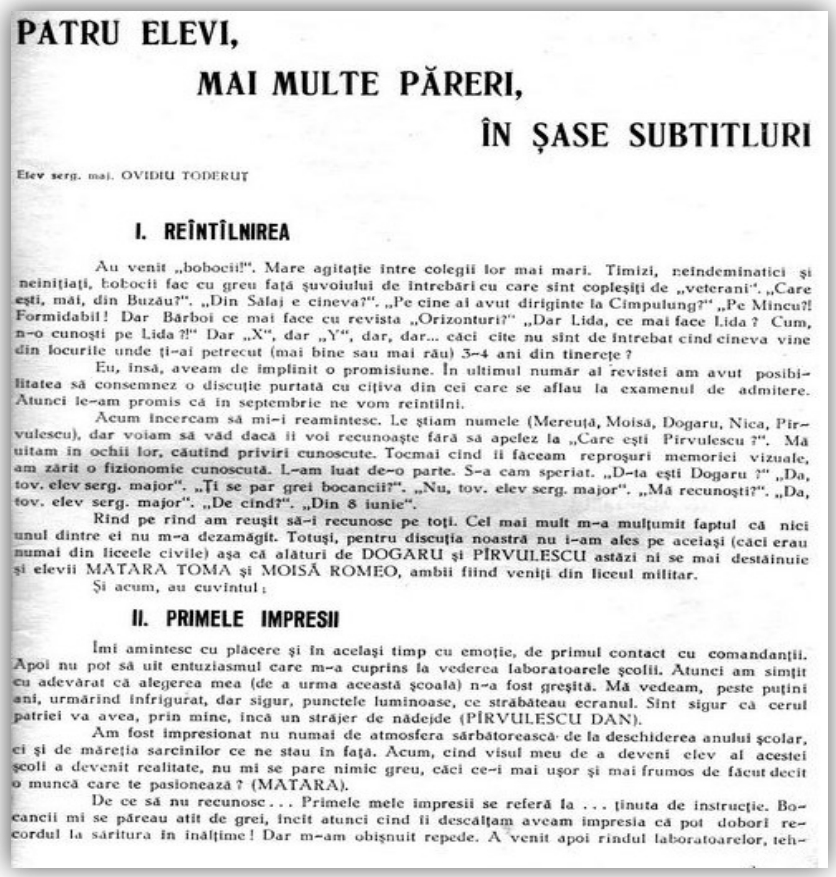
Să ne reamintim de câţiva colegi care la trei luni de la începerea anului întâi, care au dat un interviu elevului sergent major Ovidiu Toderuţ, pentru revista şcolii, „Orizonturi Ostăşeşti”:

PATRU ELEVI,
MAI MULTE PĂRERI,
ÎN ŞASE SUBTITLURI

Elev serg.maj. OVIDIU TODERUŢ

I. REÎNTÂLNIREA

Au venit „bobocii!”. Mare agitaţie printre colegii lor mai mari. Timizi, neîndemânatici şi neiniţiaţi, bobocii fac cu greu faţă şuvoiului de întrebări cu care sunt copleşiţi de „veterani”. "Care eşti,

PATRU ELEVI, MAI MULTE PĂRERI, ÎN ŞASE SUBTITLURI

Elev serg. maj. OVIDIU TODERUŢ

I. REÎNTÎLNIREA

Au venit „bobocii!". Mare agitaţie între colegii lor mai mari. Timizi, neîndeminatici şi neiniţiaţi, bobocii fac cu greu faţă şuvoiului de întrebări cu care sînt copleşiţi de „veterani". „Care eşti, măi, din Buzău?". „Din Sălaj e cineva?". „Pe cine ai avut diriginte la Cîmpulung?" „Pe Mincu?! Formidabil! Dar Bărboi ce mai face cu revista „Orizonturi?" „Dar Lida, ce mai face Lida ? Cum, n-o cunoşti pe Lida ?!" Dar „X", dar „Y", dar, dar... căci cîte nu sînt de întrebat cînd cineva vine din locurile unde ţi-ai petrecut (mai bine sau mai rău) 3-4 ani din tinereţe ?

Eu, însă, aveam de împlinit o promisiune. În ultimul număr al revistei am avut posibilitatea să consemnez o discuţie purtată cu cîţiva din cei care se aflau la examenul de admitere. Atunci le-am promis că în septembrie ne vom reîntîlni.

Acum încercam să mi-i reamintesc. Le ştiam numele (Mereuţă, Moisă, Dogaru, Nica, Pîrvulescu), dar voiam să văd dacă îi voi recunoaşte fără să apelez la „Care eşti Pîrvulescu ?". Mă uitam în ochii lor, căutînd priviri cunoscute. Tocmai cînd îi făceam reproşuri memoriei vizuale, am zărit o fizionomie cunoscută. L-am luat de-o parte. S-a cam speriat. „D-ta eşti Dogaru ?" „Da, tov. elev serg. major". „Ţi se par grei bocancii?". „Nu, tov. elev serg. major". „Mă recunoşti?". „Da, tov. elev serg. major". „De cînd?". „Din 8 iunie".

Rînd pe rînd am reuşit să-i recunosc pe toţi. Cel mai mult m-a mulţumit faptul că nici unul dintre ei nu m-a dezamăgit. Totuşi, pentru discuţia noastră nu i-am ales pe aceiaşi (căci erau numai din liceele civile) aşa că alături de DOGARU şi PÎRVULESCU astăzi ni se mai destăinuie şi elevii MATARA TOMA şi MOISĂ ROMEO, ambii fiind veniţi din liceul militar.

Şi acum, au cuvîntul :

II. PRIMELE IMPRESII

Îmi amintesc cu plăcere şi în acelaşi timp cu emoţie, de primul contact cu comandanţii. Apoi nu pot să uit entuziasmul care m-a cuprins la vederea laboratoarele şcolii. Atunci am simţit cu adevărat că alegerea mea (de a urma această şcoală) n-a fost greşită. Mă vedeam, peste puţini ani, urmărind înfrigurat, dar sigur, punctele luminoase, ce străbăteau ecranul. Sînt sigur că cerul patriei va avea, prin mine, încă un străjer de nădejde (PÎRVULESCU DAN).

Am fost impresionat nu numai de atmosfera sărbătorească de la deschiderea anului şcolar, ci şi de măreţia sarcinilor ce ne stau în faţă. Acum, cînd visul meu de a deveni elev al acestei şcoli a devenit realitate, nu mi se pare nimic greu, căci ce-i mai uşor şi mai frumos de făcut decît o muncă care te pasionează ? (MATARA).

De ce să nu recunosc... Primele mele impresii se referă la ... ţinuta de instrucţie. Bocancii mi se păreau atît de grei, încît atunci cînd îi descălţam aveam impresia că pot dobori recordul la săritura în înălţime ! Dar m-am obişnuit repede. A venit apoi rîndul laboratoarelor, teh-

măi, din Buzău?". „Din Sălaj e cineva?". „Pe cine ai avut diriginte la Câmpulung?". „Pe Mincu?. Formidabi! Dar Bărboi ce mai face cu revista Orizonturi?". „Dar Lidia, ce mai face Lidia? Cum, n-o cunoşti pe Lidia?!".Dar „X", dar „Y", dar, dar… căci câte nu sunt de întrebat când cineva vine din locurile unde ţi-ai petrecut (mai bine sau mai rău) 3-4 ani din tinereţe?.

Eu, însă, aveam de îndeplinit o promisiune. În ultimul număr al revistei am avut posibilitatea să consemnez o discuţie purtată cu câţiva din cei care se aflau la examenul de admitere. Atunci le-am promis că în septembrie ne vom reîntâlni.

Acum încercam să mi-i reamintesc. Le ştiam doar numele (Mireuţă, Moise, Dogaru, Nica, Pârvulescu), dar voiam să văd dacă îi voi recunoaşte fără să apelez la „Care eşti Pârvulescu?". Mă uitam în ochii lor, căutând priviri cunoscute. Tocmai când îi făceam reproşuri memoriei vizuale, am zărit o fizionomie cunoscută. L-am luat deoparte. S-a cam speriat. „D-ta eşti Dogaru?". „Da, tov.elev serg.major". „Ţi se par grei bocancii?". „Nu, tov.elev serg.major". „Mă recunoşti?". „Da, tov.elev serg.major". „De când?". „Din 8 iunie".

Rând pe rând am reuşit să-i recunosc pe toţi. Cel mai mult m-a mulţumit faptul că nici unul dintre ei nu m-a dezamăgit. Totuşi, pentru discuţia noastră nu i-am ales pe aceeaşi (căci erau numai din liceele civile) aşa că alături de ***DOGARU ALEXANDRU*** *şi* ***PÂRVULESCU DAN*** *astăzi ni se mai destăinuie şi elevii* ***MATARA TOMA*** *şi* ***MOISE ROMEO****, ambii fiind veniţi din liceul militar.*

Şi acum au cuvântul:

II. PRIMELE IMPRESII

*Îmi amintesc cu plăcere şi în acelaşi timp cu emoţie de primul contact cu comandanţii. Apoi nu pot să uit entuziasmul care m-a cuprin la vederea laboratoarelor şcolii. Atunci am simţit cu adevărat că alegera mea (de a urma această şcoală) n-a fost greşită. Mă vedeam, peste puţini ani, urmărind înfrigurat, dar sigur, punctele luminoase ce străbăteau ecranul. Sunt sigur că cerul patriei va avea, prin mine încă un străjer de nădejde. (****PÂRVULESCU****)*

*Am fost impresionat nu numai de atmosfera sărbătorească de la deschiderea anului şcolar, ci şi de măreţia sarcinilor ce ne stau în faţă. Acum, când visul meu de a deveni elev al acestei şcoli a devenit realitate, nu mi se pare nimic greu, căci ce-i mai uşor şi mai frumos de făcut decât o muncă care te pasionează? (**MATARA**)*

*De ce să nu recunosc… primele mele impresii se referă la… ţinuta de instrucţie. Bocancii mi se păreau atât de grei, încât atunci când îi descălţam aveam impresia că pot doborî recorduri la săritura în înălţime! Dar m-am obişnuit repede. A venit apoi rândul laboratoarelor, tehnicii de luptă. Toate mi-au produs o bună impresie. Pe platou am rămas încântaţi de modul cum un pluton de anul III executa instrucţie de front sub comanda unuia dintre elevi. Întâmplător trecea pe acolo şi un pluton de anul I. Ce diferenţă! Sper însă că nu va persista mult. (**MOISE**)*

III. BRAŞOVUL MĂ PRIMEŞTE

*Prima zi de învoire a însemnat pentru mine şi prima „şedinţă" de cunoştere a oraşului. Primul gând a fost acela de a vizita locurile şi monumentele Braşovului despre care auzisem încă înainte de a veni aici. Astfel, am văzut Biserica Neagră, Şcheii Braşovului, zidurile vechii cetăţi de la poalele Tâmpei. Sper că în cei trei ani pe care îi voi petrece aici să-mi rămână puţine lucruri necunoscute. (**DOGARU**)*

*Aşteptam prima zi de învoire ca pe o rază de soare. Pentru mine, fericirea se transfigurează acum într-o visare nesfârşită la locuri trecute, un amestec de regrete şi optimism, de euforie şi luciditate. Am trecut prin oraş perceptând totul, dar neluînd prea multe în seamă. M-am oprit la un chioşc de ziare şi mi-am luat câteva reviste. Apoi am intrat la un film. M-am înapoiat la şcoala pe jos, admirând mareţia nocturnă a oraşului. Deşi nu am fost tocmai „în apele mele", după prima zi de învoire Braşovul mi-a făcut impresia unui oraş frumos. (**MATARA**)*

Prima zi de învoire a coincis cu momentul cel mai înălţător din viaţa oricărui elev de şcoală militară: depunerea jurământului militar. A fost o zi solemnă, o zi măreaţă, o zi transformatoare. Sub privirile părinteşti ale comandanţilor şi invitaţilor, noi am semnat întâiul act al cinstei şi onoarei ostăşeşti.

*Oraşul mi s-a părut deosebit de primitor, de plăcut şi de curat. De acest oraş, sunt sigur, mă vor lega multă vreme mii de fire tainice. (**MOISE**)*

*Cu mâna tremurândă am arătat ofiţerului de serviciu biletul de voie. Apoi, ridicându-mi ochii spre cer, l-am privit ca un copil. Nu era senin, dar parcă era cel mai frumos din câte-mi bucuraseră privirea. Am plecat spre centru. Braşovul este cel mai frumos, mai pitoresc oraş al ţării… după Timişoara; Tâmpa impunătoare şi semeaţă, ascunde în bătrâneţea ei zbuciumul de secole al acestor locuri şi oameni care ştiu să fie totdeauna deasupra greutăţilor. (**PÂRVULESCU**)*

IV. ADAPTAREA

*Am urmat liceul militar, aşa că problema adaptării la specificul vieţii militare n-a fost o problemă prea grea. Mai dificilă e integrarea în colectiv. (**MATARA**)*

*După trei luni de şcoală, pot spune că mă aflu pe linia de plutire. (**MOISE**)*

*La început a fost mai greu, ca orice început. După aceea a intervenit şi voinţa mea de a mă perfecţiona şi a mă autodepăşi. O dorinţă de a face totul bine şi în timpul cel mai scurt. (**PÂRVULESCU**)*

*Când gornistul a sunat în dimineaţa zilei de 22 septembrie „deşteptarea", am simţit că voi reveni din nou la programul ordonat, zic „voi reveni" deoarece mi-am satisfăcut stagiul militar aşa încât vă daţi seama că m-am adaptat uşor. (**DOGARU**)*

V. COLEGII MEI

*Colectivul plutonului meu a reuşit să se închege destul de bine până acum. Un rol hotărâtor la avut şi ajutorul comandantului de pluton, elevul serg.maj. Scutaru I. De aceea profit de această ocazie şi îi mulţumesc în numele întregului pluton. (**MOISE**)*

*Eu am un temperament destul de dificil şi, ca urmare, mă integrez destul de greu în colectiv. Am obiceiul să fac uneori spirite pe seama colegilor şi atunci când acestea sunt mai usturătoare mi se fac reproşuri. Doresc să încetez cu asemenea manifestări, dar nu reuşesc întotdeauna. (**MATARA**)*

*Nu-mi vine să cred că suntem împreună, de un timp aşa de scurt, atât de bine ne înţelegem. (**DOGARU**)*

*Într-adevăr, e o problemă şi modul cum te înţelegi cu colegii. Majoritatea sunt veniţi din liceele militare şi sincer să fiu , mi-ar plăcea să ştiu că merg în acelaşi ritm cu ei. (**PÂRVULESCU**)*

VI. PRIMELE NOTE

*Ştiam că alegând această armă îmi voi putea satisface dorinţele şi împlini pasiunea. Încă înainte de venirea în şcoală visam să mă afirm de la început prin activitatea mea. Eram, deci, fericit numai la gândul că voi putea să învăţ ceea ce doresc. Primele note sunt bune şi nu din cauză că aş fi nu ştiu cât de dotat, ci pentru că învăţ conştiincios şi mai ales din plăcere. (**MATARA**)*

*Prefer să vorbim mai târziu despre notele mele; nu de altceva dar s-ar putea trage concluzii greşite. (**MOISE**)*

*În general am obţinut note de la şapte în sus. Sunt sigur că este loc pentru mai bune. (**PÂRVULESCU**)*

*La început a fost mai greu, mai ales pentru mine care am terminat liceul acum trei ani. Dar n-a trecut mult şi lucrurile s-au schimbat în bine. (**DOGARU**)*

Deşi cei patru elevi nu au prea avut chef de vorbă când a fost pusă în discuţie problema notelor, cred că merită amintit faptul că pâna acum drapelul de pluton fruntaş la învăţătură a fost de cele mai multe ori în posesia unui pluton de anul I.

Acum mulţumesc din inimă elevilor care au răspuns atât de prompt invitaţiei noastre. Redacţia revistei „Orizonturi ostăşeşti" urează anului I succes deplin în toate activităţile pe care le desfăşoară în şcoală şi în afara ei.

Şapte colegi ne-au părăsit până la depunerea jurământului militar.

Albu s-a transferat la artilerie antiaeriană, chiar la început iar apoi a părăsit şcoala militară.

Tălmaciu Vasile a suferit o operaţie la un picior şi a fost declarat inapt pentru serviciul militar.

Căciulă Gheorghe a renunţat şi el la cariera militară la începutul anului întâi.

Caragaţă, Ciobănel, Geamănu și Gușiță au fost nevoiți să părăsească şcoala pe motiv de „dosare", în anul întâi.

Din cei 67 de elevi câţi au fost iniţial, au rămas şi au depus jurământul militar 60. Depunerea jurământului militar a avut loc în data de 26.10.1971 şi a fost consemnat în OZU nr.246.

În primul an au fost studiate următoarele discipline: electrotehnică, radiotehnică, bazele radiolocaţiei, automatica, economie politică, filozofie, topografie, geniu, ANM, transmisiuni, auto, limba rusă. Orele de regulamente militare, pregatire militară generală, instrucţia tragerii cu armamentul de infanterie şi pregătire fizică au fost ţinute, pe parcursul celor trei ani de cpt. Chetruşcă Eugen.

La sfârşitul semestrului I, cei care au promovat examenele au fost avansaţi la gradul de „elev fruntaş" iar la sfârşitul anului la gradul de „elev caporal".

Ceparu Romică, Popescu Savu şi Mara Nicolae ne-au părăsit la sfârşitul anului întâi ca urmare a nepromovării examenelor de an.

În anul doi de învăţământ (1972–1973), au fost numiţi în funcţia de „înlocuitor comandant de pluton" următorii elevi sergenţi majori, din anul trei: Bălan Grigore (221), Costin Vasile (222) şi Florea Mihai (223). „Înlocuitor comandant de companie" a fost numit elevul plutonier Macsuta Constantin iar „înlocuitor comandant de batalion" elevul plutonier major Matei Dumitru. La plutonul 221 „şef de clasă" a fost numit elevul caporal Aanei Gheorghe în locul elevului caporal Ungureanu Marcel. Ceilalţi doi şefi de clasă, Moş Eugen şi Chiş Ioan şi-au păstrat „funcţiile".

În anul al doilea au fost studiate următoarele discipline: staţia de radiolocaţie P-15, staţia de radiolocaţie P-12, tactică generală, istorie, istorie militară, auto, limba rusă.

Anul al doilea se încheia cu o practică în unităţile de radiolocaţie, după care urmau examenele de sfârşit de an. La sfârşitul anului doi cei care au promovat examenele au fost avansaţi la gradul de „elev sergent".

Tot la sfârşitul anului doi s-a dat examen pentru obţinerea permisului de conducere categoria C. Cu ajutorul lectorului de auto, mr. Cărăbuş, care ne-a pus la dispoziţie Wartburg-ul său, mulţi au dat examen şi pentru obţinerea permisului de conducere categoria B. Instructor auto la plutonul 1 a fost serg.maj. Cernica Gheorghe care a absolvit apoi Academia Militara Tehnica, devenind subinginer auto.

Anul al treilea a început pentru o parte din elevi, cei care urmau să fie „gradaţi" (elevi sergenţi majori, plutonieri, plutonier major) cu un curs de o săptămână şi examen de absolvire. Au fost numiţi pe „funcţii" astfel:

- la anul întâi: „înlocuitor comandant de companie" elevul plutonier Palaghianu Vasile, „înlocuitori comandanţi de plutoane" elevii sergenţi majori: Dendyuk Emil, Ghiaţă Antip, Man Marcel şi Eisenbeil Francisc;

- la anul doi: „înlocuitor comandant de companie” elevul plutonier Dogaru Alexandru, „înlocuitori comandanţi de plutoane” elevii sergenţi majori: Chiş Ioan, Moş Eugen şi Erhan Dumitru;

- la anul trei: „înlocuitor comandant de companie” elevul plutonier Tănase Nicolae, „înlocuitori comandanţi de plutoane” elevii sergenţi majori: Aanei Gheorghe (231), Popa Viorel (232) şi Bănică Gheorghe (233);

- „înlocuitor comandant de batalion” a fost numit elevul plutonier major Rotaru Filip Vasile, înlocuit mai târziu de elevul plutonier major Ciucă Vasile.

În anul al treilea au fost studiate următoarele discipline: staţia de radiolocaţie PRV-11, staţia de radiolocaţie P-35, tactică de radiolocaţie, socialism ştiinţific, bazele educaţiei militare. Cursul de bazele educaţiei militare se încheia cu susţinerea unei lucrări pe o anumită temă.

La sfârşitul fiecărui an de învaţământ, cei care a aveau media mai mare de 8,50 obţineau titlul de „elev de frunte”. Pentru mobilizarea elevilor în obţinerea de rezultate bune şi foarte bune în pregatirea militară şi de specialitate, la sfârşitul fiecărui an de studiu se stabileau „clasamente” între plutoane, companii şi batalionul şi divizionul de elevi (radiolocaţie şi artilerie antiaeriană). Unul din criteriile de bază în stabilirea clasamentelor îl constituia numărul de „elevi de frunte” din cadrul fiecărui pluton.

Anul trei se încheia cu o practică de aproape o luna în unităţile de radiolocaţie, în general acolo unde urma să fim repartizaţi. Urma perioada de examene de sfârşit de an şi apoi examenul de diplomă pentru obţinerea gradului de locotenent.

După perioada de practică în subunităţi şi susţinerea examenelor de sfârşit de an, cei care îndeplineau condiţiile, primeau titlul de „specialist de clasă”, clasa a III-a.

În timpul celor trei ani de şcoală militară, elevii promoţiei 1974 radiolocaţie, pe lângă pregătirea tehnică de specialitate, militară şi socio-umană, au participat şi la o serie da manifestări culturale şi sportive, atât pe plan local, cât şi naţional. În acest sens amintim participarea la competiţia naţională sportivă „DACIADA", în luna mai 1974, unde, în cadrul unui concurs de atletism desfăşurat pe stadionul Municipal din Braşov, echipa de ştafetă 4 X100 a companiei a III-a (respectiv anul 3) a ocupat locul I (întâi). Echipa a fost formată din: schimbul 1 - Aanei Gheorghe; schimbul 2 - Ioniţă Nicolae; schimbul 3 - Tănase Nicolae; schimbul 4 – „vitezistul” Vlaicu Dumitru.

Termenul de „vitezist” l-a folosit cpt. Chetruşcă Eugen, comandantul companiei, atunci când şi-a felicitat elevii pentru performanţa obţinută la concursul atletic, la care a mai adăugat: „alergai mâncând pământul, ca un NEBUN”, referindu-se la ultimul schimb al ştafetei.

În ceea ce priveşte participarea elevilor la manifestarea culturală naţională „CÂNTAREA ROMÂNIEI”, corul Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan" din Braşov, din care au făcut parte şi elevii promoţiei 1974 radiolocaţie, a ajuns în finala pe ţară, la Televiziunea Română, în aprilie 1974.

Nu putem trece peste evenimentele din anul trei fără să amintim şi de „clubul bizonilor”. Totul a pornit de la o copilărie specifică adolescenţei noastre de atunci şi fără alte intenţii „ascunse”, aşa cu s-a interpretat mai târziu.

În acest club erau primiţi cei care „jurau” că nu se vor însura niciodată iar şeful clubului era elevul plutonier major Rotaru Filip Vasile. Bineînţeles că o asemenea organizaţie „secretă” nu putea fi trecută cu vederea de către organele de contrainformaţii din şcoală şi au fost luate măsuri drastice împotriva „capilor organizaţiei”.

Rotaru Vasile a fost degradat până la gradul de „elev” iar Ciucă Vasile a fost avansat la gradul de elev plutonier major, în locul lui Rotaru.

Din 67 câţi am fost iniţial în anul întâi, am absolvit 57, în două serii, 56 în august 1974 și unul în noiembrie 1974.

Matara Toma nu a putut intra în examen datorită îmbolnăvirii de hepatită cu o săptămână înaintea examenului; a susţinut examenul la sfârşitul lunii octombrie. A fost avansat la gradul de locotenent pe 7 noiembrie 1974.

Preşedintele comisiei de examen a fost col. Iordache Neculai, şeful de stat major al trupelor radiotehnice, din comisie mai facând parte, pentru radiolocaţie, col.ing. Marin Constantin, locţiitorul tehnic al comandantului Bg.46 Rd.Th. de la Ploieşti.

Şeful promoţiei de ofţeri de radiolocaţie a fost declarat elevul plutonier major Ciucă Vasile.

Preşedintele comisiei de repartizare la unităţi, pentru radiolocaţie, a fost comandantul trupelor radiotehnice, generalul locotenent Ionescu Pompiliu. Repartizarea s-a facut în ordinea mediilor, fiecare alegând trei garnizoane.

Imediat după absolvire şi primirea uniformei de ofiţeri au fost făcute fotografii, pe plutoane, pe platoul de adunare al şcolii. Totuşi fotografiile nu respectă în totalitate încadrarea pe plutoane. Nu ştim din ce cauză s-au mai amestecat iar unii lipsesc din fotografii: Ciucă Vasile, Dărândău Mihai, Moise Romeo, Pirea Gheorghe, Pârvulescu Dan, Rotaru Vasile, Ungureanu Marcel şi Matara Toma (fiind bolnav).

Prin Ordinul M.Ap.N. nr. MC 00772 am fost avansaţi la gradul de locotenent.

La Bucureşti, unde am fost trimişi pentru ceremonia de avansare, am fost cazaţi în căminele studenţeşti de la Grozăveşti. Antrenamentele pentru defilare au fost organizate în faţa Academiei Militare Generale iar problemele legate de căldură şi de cizmele noi nouţe nu le-am uitat nici până azi.

Înainte de absolvire, Bulău N. Gheorghe își schimbă numele în Teodorescu N. Georgian iar după absolvire, Călămar E. Emil Cornel își schimbă numele în Petrescu E. Emil Cornel.

rândul de jos, de la stânga la dreapta: Vlaicu Dumitru, Negulescu Niculai, Preda C.Dumitru, Benţo Ioan, Istrate Traian, Manea Sergiu, Bucuroiu Vasile, Aanei Ghe.
rândul de sus, de la stânga la dreapta: Bîrlă Ioan, Giuroiu Ilarion, Erhan Dumitru, Costan Ion, lt.col. Dobrică Nicolae, cpt.ing. Băhnăreanu Mihai, Grusea Gheorghe, cpt. Chetruşcă Eugen, Ioniţă Nicolae, Teodorescu Georgian, Dendyuk Emil, Slave Gabriel

rândul de jos, de la stânga la dreapta: Stricescu Eugen, Vasile Gheorghe, Man Marcel, Palaghianu Vasile, Mitan Nicolae, Toma Eugen, Neagu Tiberiu, Popa Viorel
rândul de sus, de la stânga la dreapta: Mos Eugen, Preda I. Dumitru, Mireuţă Mihai, cpt.ing. Băhnăreanu Mihai, lt.col. Dobrică Nicolae, Voiculescu Dumitru, cpt. Chetruşcă Eugen, Ghiaţă Antip, Pătrană Mircea, Dâscă Ioan

rândul de jos, de la stânga la dreapta: Martac Neculai, Pataki Andrei, Bursa Constantin, Eisembeil Francisc, Stoica Spirea, Bănică Gheorghe, Chiş Ioan, Ciuraru Augustin, Petrescu Emil
rândul de sus, de la stânga la dreapta: Pricop Valeriu, Filip Constantin, Nicula Marian, Dogaru Alexandru, Lolu Viorel, cpt.ing. Băhnăreanu Mihai, lt.col.Dobrică Nicolae, cpt.Chetruşcă Eugen, Tănase Nicolae, Beteagă Victor, Babaciu Gheorghe

„Gradaţii lui Dobrică”: elevul plut. Dogaru Alexandru, elevul plut.maj. Ciucă Vasile, elevul plut. Palaghianu Vasile, elevul plut. Tănase Nicolae, acum locotenenţi

Anul 1974 a fost anul în care comandantul companiei, cpt. Chetruşcă Eugen a dat examen şi a reuşit primul la Academia Militară Generală.

Festivitatea de avansarea la gradul de locotenent a promoţiei de ofiţeri 1974 a avut loc în data de 20 August, la Bucureşti, în faţa Academiei Militare, cu ocazia aniversării a 30 de ani de la actul istoric de la 23 August 1944, în prezenţa comandantului suprem al armatei, Nicolae Ceauşeşcu.

O dată cu noi a fost avansat la gradul de general maior, comandantul Școlii militare, colonelul Dumitrescu Dumitru („DD”-ul sau „Tabarcea”, cum îi spuneam noi).

Prin Ordinul M.Ap.N. nr. MC 00780 am fost repartizaţi la unităţi, începând cu data de 20.08.1974.

Pentru o parte din noi a fost ultima dată când ne-am văzut până la întâlnirea din 2014, alţii ne-am mai întâlnit pe parcursul carierei militare.

În continuare prezentăm mai multe detalii despre câțiva colegi care au fost nevoiți să părăsească școala militară încă din primul an.

Caragață Dumitru rememorează întâmplările care i-au schimbat viața și cariera:

„M-am născut la 12 Martie 1952 în Panciu ca fiu a lui Georgică și Elena, oameni simpli, muncitori. Am avut o copilărie frumoasă plină de bucurii. În perioada 1959 – 1967 am urmat școala primară și gimnazială în localitatea Panciu după care în perioada 1967 – 1969 cursurile Liceului „Ion Slavici” din aceeași localitate.

În anul 1969 am susținut examenul pentru intrarea în clasa a XI-a la Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc și am fost admis. Trecând de la viața civilă la viața militară, cu alte cerințe, am simțit o oarecare greutate, dar ulterior m-am integrat perfect și am îndrăgit viața militară. Un moment plăcut din perioada de elev al liceului militar, a fost momentul când am fost desemnat responsabil la sala de lectură a companiei și eram vizitat seară de seară de către elevul plutonier adjutant IONEL SINESCU, actualul academician, rectorul UMF București. Mă vizita pentru „control” dar apoi se așeza la o masă pentru a studia.

În perioada liceului militar o rudă apropiată a plecat din țară și s-a stabilit în Franța. Am raportat comandantului liceului col. Nițu Nicolae și ofițerului CI, lt.maj. Toma această situație iar cei doi m-au asigurat că nu voi avea nici-o problemă.

La terminarea liceului militar am susținut examen de admitere la Școala Militară de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație „Leontin Sălăjan" din Brașov unde am fost declarat admis. Cu același entuziasm și bucurie am început o nouă etapă a vieții mele militare.

În această școală totul a mers perfect până când am fost chemat la ofițerul CI de către mr. Frunză care a cerut să-i dau detalii despre ruda plecată în Franța. Acest ofițer s-a deplasat apoi la domiciliul părinților, la Facultatea de medicină din București unde fratele meu era student precum și la alte rude unde a făcut diferite verificări. La revenirea acestuia în școală am fost chemat la ordin și am primit din nou asigurări că nu voi avea probleme din cauza acestei rude.

După câteva luni am fost chemat împreună cu încă 4 colegi la comandantul școlii, col. Dumitrescu Dumitru care ne-a comunicat ordinul de îndepărtare din școală și repartizarea noastră la unitățile de radiolocație unde urma să ne îndeplinim serviciul militar.

Serviciul militar l-am îndeplinit la unitatea de radiolocație de la Matca – Tecuci.

Momentul îndepărtării din școala militară a fost trist și am regretat profund pentru că așa cum am relatat mai sus îndrăgisem mult viața militară.

După îndeplinirea serviciului militar am revenit la viața civilă, m-am angajat ca muncitor necalificat și am început să învăț pentru a susține examen la medicină. În 1975 am reușit la Facultatea de stomatologie din cadrul UMF Cluj-Napoca, pe care am absolvit-o în anul 1981, fiind repartizat la Spitalul clinic de stomatologie București. Aici m-am specializat în „chirurgie dento–alveolară". Tot de aici timp de un an am cochetat și cu activitatea universitară, dar am renunțat deoarece am preferat să lucrez direct cu pacientul.

După mai mulți ani m-am retras către locul natal, Panciu, unde îmi desfășor și în prezent activitatea. Pe linie profesională am parcurs toate gradele specialității în prezent fiind medic primar.

Sunt căsătorit, am o familie reușită și doi băieți."

P.S.: „De la ultima apariție a monografiei DOCUMENT „Oameni și fapte", elevul Dumitru Caragață a intrat în rândul pensionarilor. Din pasiunea pentru profesia de medic și dorința de a-mi concretiza faptele, sunt încă în activitate. Am avut probleme cu sănătatea dar am trecut cu bine.

Faptul că activitatea de la cabinet este perfect coordonată de Sonia, care-mi este și soție și asistentă de cabinet, am considerat că merită funcția de „comandant suprem". Astfel, toată activitatea la cabinet și în familie se desfășoară conform programului stabilit. Am făcut această *„glumă"* amintindu-mi cu plăcere și emoție de viața cazonă.

Citind și recitind cartea, mi-a produs emoții, chiar dacă am petrecut puțin timp în acestă școală militară.

Ofițerii promoției 1974 care au elaborat lucrarea DOCUMENT și coordonată excelent de Eugen Moș și Marcel Man, au din partea elevului Dumitru Caragață, admirație deosebită, felicitări și gândurile cele mai frumoase."

Căciulă Gheorghe s-a născut la Dâmbovicioara și a urmat Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza în perioada 1968-1971. Aici a fost coleg de clasă cu Pataki Andrei, Lolu Viorel și Neagu Tiberiu.

După absolvirea liceului militar a fost admis la la Școala Militară de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație „Leontin Sălăjan” din Brașov. După numai câteva luni a fost îndepărtat din școală, pe motiv de „dosar”.

Nu s-a mai știut nimic despre el până în 2011 când a participat la întâlnirea prilejuită de împlinirea a 40 de ani de la absolvirea liceului militar. A devenit profesor de matematică, și-schimbat numele, din Căciulă în Eniseanu. Avea o stare de sănătate destul de precară. Se sprijinea de baston și nu putea să stea prea mult în picioare.

La următoarea întâlnire din 2016 a colegilor de liceu militar nu a fost prezent deoarece a decedat.

Gușiță Sterie a fost pentru scurt timp la plutonul 1, fiind nevoit să părăsească școala militară tot pe motiv de „dosar”. Ne povestește despre el în monografia „Cantemiriștii promoției 1971”:

„Văzut-am pentru întâia oară, un clar de lună în Cireşarul lui ’52, pe 27, pe meleagurile teleormănene, la Alexandria.

Apoi, anii copilăriei, frumoşi, făr’ de griji, cu speranţe şi-mpliniri, eu, aromânul Sterie, i-am petrecut printre olteni, în Cetatea Băniei - Craiova.

Aici, timidul, dar perseverentul şcolar, am urcat treptele cunoaşterii și pregătirii asidue, fără sincope, până în luna lui Cuptor, 1968 când cu un dosărel de la Comisariatul Craiovei, la subsioară, am DECIS să mă „rup” de sălile de curs ale clasei a 9-a (cu brio absolvită) ale renumitului liceu „Fraţii Buzești”, de civilie și să mă „înrolez” la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza, căutând să iau pulsul vieţii cazone.

DECIZIA a fost foarte greu de luat, oscilând tot timpul, dar faptul că tânărul adolescent Stelică (cum mă alintau ai mei) era ţinut din scurt, mai abitir decât o domnişoară, a cântărit enorm ca să… nu mă întorc din drumul ales.

Sfios, de Răpciune '68, am păşit în curtea Liceului Militar, fără a conştientiza la început că… „voi cădea din lac în puț”, că vorba aia: „de ce ți-e teamă nu scapi”…

Dar tot răul spre bine, căci săptămâni după săptămâni, uşor - uşor, băieţandrul foarte emotiv și lacrimogen, ce nu se dezlipea de fusta mamei, a început să se maturizeze și să devină bărbat, înfruntând cu stoicism nu numai intemperiile vremii nestatornice ci și rigorile vieţii cazone.

Treptat, timpul mi-a demonstrat că alegerea, şovăielnică la început, a fost totuşi de bun augur, anii 1968–1971, petrecuţi în cadrul prestigiosului Liceu Militar „Dimitrie Cantemir”, aducându-mi satisfacţii majore pe tărâmul pregătirii fizice, psihice, şcolare desăvârşite, pregătire ce a cântărit substanţial în etapele ce au urmat pe făgaşul pregătirii mele profesionale după ce am absolvit cu brio liceul militar, devenind un cantemirist destoinic.

După trei ani de viață de cantemirist cu examenul de maturitate încheiat cu bine, am ajuns in toamna lui ’71 la Braşov, sub Tâmpa, la Şcoala Militară de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocaţie, arma radiolocație, unde prea puţin am „gustat” din tainele armei alese cu atâta bucurie la Breaza, căci din motive neînţelese atunci, în decembrie ’71, am fost îndepărtat din viața cazonă, fiind obligat să mai îndur încă vreo zece luni de cătănie „a la Moș-Teacă” a lui Anton Bacalbașa pentru a mi se încheia stagiul militar de 16 luni și culmea ironiei, după aproape 5 ani de viață militară, tumultoasă, am fost lăsat la vatră… „soldat prost și neinstruit”

Era începutul lui ’73 când uşor, uşor m-am trezit din acest „vis urât” și punându-mă cu „burta pe carte” am reuşit în vară, să fiu admis la Facultatea de Electrotehnică -

Craiova, facultate ce am continuat-o din ’75 în Bucureşti la Institutul Politehnic și am terminat-o cu brio în final, fiind promoţia ’78, specialitatea electrotehnică - aparate electrice.

Stagiatura am început-o în oraşul natal, Alexandria, la Întreprinderea Panouri și Tablouri Electrice, fiind implicat în proiectarea și execuţia diverselor comenzi de echipamente de automatizare din țară cât și din Blocul CAER (Cehia, Croaţia, Polonia etc.)

Din ’82 m-am transferat în Bucureşti la Institutul de Cercetare și Proiectare Echipamente Termoenergetice unde am schimbat macazul pregătirii mele profesionale, trecând de la profilul aparate electrice la cel de maşini electrice, fiind cooptat în Colectivul Turbogeneratoare unde se elaborau și executau proiecte vis-à-vis de Sala de maşini a oricărei Centrale Electrice, turbogeneratorul fiind „inima” ce pulsează, în final, energia electrică, spre micii și marii consumatori.

Colindând țara în lung și-n lat, la nenumaratele centrale electrice vizitate, cele mai multe solicitări și satisfacţii le-am avut la Turceni și Rovinari (grupuri de 330 MW - licenţa Gec-Alsthom Franţa) și spre finalul mileniului II la Centrala Nucleara Cernavodă (grup de 700 MW, licenţă General Electric - U.S.A)

Începutul mileniului III nu a mai fost de bun augur pentru cercetarea și proiectarea românească, încet-încet alegându-se praful de ea și astfel m-am „înrolat” în administraţia Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” București, fiind și în prezent administrator financiar la Cantina Studenţească de la Podul Izvor.

În ’83 am aninat burlăcia în cui întemeind o familie frumoasă, armonioasă, continuând să sădesc dragostea de a studia și copiilor mei care după terminarea studiilor superioare au ajuns pe picioarele lor, Doriana lucrând în domeniul bancar, iar Alexandru in domeniul IT-TELECOM, amândoi fiind încă singurei, negăsindu-și până azi jumătatea.

Ajuns la apus de cariera, peste aproape un an, voi îngroşa tagma pensionarilor și astfel va sosi vremea „să-mi iau, mai des, lumea-n cap” scrutând, cu nesaţ, orizontul celor 4 puncte cardinale, peste mări și ţări.”

Tălmaciu I. Vasile – despre el avem puține informații. În 1968 a intrat în liceul militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza. A fost un elev sârguincios, disciplinat, fapt pentru care a fost numit comandant de grupă în toți anii de liceu. A fost coleg de clasă cu Man Marcel și Popa Viorel.

După absolvirea liceului militar a fost admis în Școala Militară de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație „Leontin Sălăjan” de la Brașov. Din păcate, după foarte puțin timp de la începerea anului întâi, a suferit o operație la picior și a fost declarat inapt pentru serviciul militar.

Și-a continuat studiile în viața civilă, a absolvit Institutul Pedagogic din Pitești, devenind profesor de matematică.

A decedat în urmă cu câțiva ani.

EVOLUȚIA PROMOȚIEI PREZENTATĂ ÎN DATE STATISTICE

Pentru a avea o imagine de ansamblu asupra promoției 1974 de ofițeri de radiolocație, prezentăm câteva date statistice. Acestea ne oferă informații privind repartiția, evoluția ulterioară în cadrul structurilor armatei, funcțiile ocupate, gradele dobândite, cursurile și studiile efectuate, trecerile în rezervă, ieșirile la pensie etc.

Promoția 1974 de ofițeri de radiolocație este promoția pe care evenimentele din decembrie 1989 a prins-o în situația amânării avansării la gradul de maior (avansarea trebuia să aibă loc la 23 August 1989). Avansarea la gradul de maior având loc la 25 Decembrie 1989 prin ordinul MC 749/22.12.1989. După 1990 a urmat perioada de transformări în armată, de restructurări de unități și funcții și de pregătire pentru intrarea în NATO. O parte din ofițerii promoției au trecut în rezervă, cu drept de pensie, cu mult înainte de termen, în baza OUG-7/1998.

Evoluția promoției, de la admitere și până la absolvire, este următoarea:

a) înmatriculați în anul I: **67** de elevi
b) elevii înmatriculați în anul I provin din:
- liceele militare: **39 (58,2%)**
  - liceul militar Breaza: **21**
  - liceul militar Câmpulung Moldovenesc: **18**
- liceele civile: **18 (26,8%)**
- militari în termen: **6 (9%)**
- câmpul muncii: **4 (6%)**

c) pierderi pe parcursul școlarizării: **10 (14,9%)**, din care:
- **6** cu probleme la dosarul personal (rude in străinătate, cu antecedente penale sau adepte a unor culte religioase)
- **3** pentru nepromovarea examenelor din anul I
- **1** inapt medical

d) au finalizat studiile cu Diplomă de Absolvire: **57**

Situația repartiției promoției, în urma examenului de absolvire, a fost următoarea:

- în subunitățile din trupele radiotehnice:
  33 absolvenți (**58%** din promoție)
- în subunitățile radiotehnice din trupele de uscat:
  5 absolvenți (**8,7%** din promoție)
- în unitățile de rachete antiaeriene din C.A.A.T.:
  9 absolvenți (**15,7%** din promoție)
- în unitățile de artilerie antiaeriană din trupele de uscat:
  3 absolvenți (**5,2%** din promoție)
- în unitățile de cercetare și bruiaj radioelectronic:
  7 absolvenți (**12,3%** din promoție)

din care: - în C.A.A.T. : **4**
- în trupele de uscat: **3**

Și-au desfășurat activitatea:

A) Numai în:
a) subunități radiotehnice:
- din C.A.A.T. (S.M.Av.A.A., S.M.F.A.): **12**
- din trupele de uscat: **2**

b) unități de rachete și artilerie antiaeriană:
- din C.A.A.T. (S.M.Av.A.A., S.M.F.A.): **1**
- din trupele de uscat: 1

c) unități de cercetare și bruiaj radioelectronic:
- din C.A.A.T. (S.M.Av.A.A, S.M.F.A.): **1**
- din trupele de uscat: **1**

B) Au promovat în funcții și au activat în diferite structuri după cum urmează:

1. În Ministerul Apărării Naționale:
- Statul Major General: **1**
- Direcții centrale: **2**
- C.A.A.A.T. (S.M.Av.A.A., S.M.F.A.):
  - comandament, P.C.P. Tr.Rd.Th.: **13**
  - în comandamentele D. (C.Av.), Bg.Rd.Th: **18**
  - în unitățile de rachete și art. a.a.: **8**
- Statul Major al Forțelor Terestre:
  - în comandament: 4
  - în alte unități: 3
- Comandamentul Marinei Militare: **1**
- Comandamentul Național al Grănicerilor: **1**
- Direcția de Protecție și Siguranță Internă (CI): **4**
- State Majore Județene de Apărare Civilă: **2**
- Centre Militare Județene: 1
- Institute și unități de cercetare științifică: 4

2. În Ministerul Afacerilor Interne:
- Direcții Centrale: **1**
- Poliția de Frontieră: **1**
- I.G.S.U.: **1**

3. În Serviciul Român de Informații:
- Direcții Centrale: **1**

4. Serviciul de Protecție și Pază:
- Servicii Centrale: **2**

5. Au lucrat în instituții militare de învățământ (Academia Militară Generală, Academia Tehnică Militară, Academia Forțelor Aeriene, Institutul Militar de Radiolocație „Avram Iancu", Centrul de Instrucție al Trupelor Rd.Th., Școala de Aplicație, Școlile de ofițeri, maiștri militari și subofițeri (agenți) ale MapN și MAI pe funcții de:
- comandanți de subunități elevi sau studenți: **6**
- asistenți, șefi de lucrări, lectori, conferențiari, profesori: **6**
- șef birou învățământ: **2**
- șef catedră: **2**

Forme de învățământ urmate după absolvirea școlii militare:

a) studii militare superioare:
- Academia Militară Generală (A.Î.S.M.): **14**
- Academia Tehnică Militară: **2**
- Colegiul Național de Apărare: **4**
- doctorat în științe militare: **1**

b) studii universitare civile de lungă durată:
- Facultăți tehnice (Electronică, Electrotehnică, Telecomunicații, TCM): **4**
- Științe economice (Cibernetică economică, Finanțe, Contabilitate): **10**
- Facultatea de drept: **5**
- Facultatea de matematică: **1**
- Facultatea de psihologie-pedagogie: **1**
- Facultatea de istorie: **1**

c) cursuri absolvite:
- cursuri de cunoaștere a tehnicii: **49**
- curs ofițer PC: 7
- curs comandanți de companie: **25**

- curs ofițer stat major: **3**
- curs comandanți de batalioane: **17**
- curs comandanți divizioane R.A.A.: **3**
- curs postacademic: **15**
- curs postuniversitar: **12**
- masterat: **2**

Funcții îndeplinite de-a lungul carierei militare de către ofițerii promoției:

- șef stație rd.lc.: **38**
- comandant de companie: **16**
- șef stat major de batalion: **10**
- locțiitor comandant de batalion: **9**
- comandant de batalion: **8**
- locțiitor comandant de brigadă: **1**
- locțiitor comandant divizion rachete (art.) a.a.: **4**
- șef de stat major divizion rachete (art.) a.a.: **3**
- comandant de divizion rachete (art.) a.a.: **2**
- locțiitor comandant regiment (brigadă) rachete a.a., parașutiști: **3**
- șef birou: **9**
- șef secție (serviciu): **4**
- șef Cerc Militar: **1**
- șef Centru de Calcul: **2**
- șef Direcție Centrală: **2**

Detașări la lucrări în economia națională (1 la 6 luni):

- în agricultură (1 la 5 campanii): **41**
- în industrie (1 la 3 detașări): **13**

Situația promoției în Decembrie 1989 se prezintă astfel:

- **2** decedați în timpul și din cauza serviciului (accidente auto)
- **7** trecuți în rezervă din care:
  - **3** cu gradul de locotenent (2 pentru abateri și 1 medical)
  - **4** cu gradul de căpitan (1 la cerere și 3 din motive independente de voința lor)
- **48** în activitate, toți cu gradul de căpitan (avansarea la gradul de maior trebuia să aibă loc la 23 august 1989 dar decretul de avansare a fost emis de noua putere pe 25.12.1989), încadrați pe funcții după cum urmează:
  - pe funcții de căpitan: **4**
  - pe funcții de maior: **13**
  - pe funcții de locotenent colonel: **26**
  - pe funcții de colonel: **5**

Situația promoției după anul 1990:

a) Modificări numerice:
- **2** decedați în timpul și din cauza serviciului (1 accident auto, 1 caz medical)
- **47** în activitate (1 ofițer trecut în rezervă înainte de 1989 cu gradul de căpitan este rechemat în activitate cu gradul de maior)

b) Pensionarea:

Ca urmare a restructurării armatei, reducerii numărului de unități și de funcții, începând cu anul 1994 cei 47 de ofițeri ai promoției încep să se pensioneze astfel:

- anii pensionării:
  - 1994: **1**
  - 1996: **1**

- 1997: **1**
- 1998: **8**
- 1999: **4**
- 2000: **5**
- 2001: **14**
- 2002: **5**
- 2003: **2**
- 2004: **2**
- 2005: **2**
- 2007: **2**

- gradul avut la pensionare:
  - maior: **10**
  - locotenent colonel: **16**
  - colonel: **20**
  - general de brigadă: **1**
- gradul funcției de pe care s-a pensionat:
  - maior: **8**
  - locotenent colonel: **12**
  - colonel: **24**
  - general de brigadă: **3**
- vârsta la data pensionării:
  - 45 ani: **3**
  - 46 ani: **7**
  - 47 ani: **3**
  - 48 ani: **4**
  - 49 ani: **12**
  - 50 ani: **8**
  - 51 ani: **2**
  - 52 ani: **4**
  - 53 ani: **1**
  - 54 ani: **1**
  - 55 ani: **2**

c) După trecerea în rezervă o parte din ofițeri au fost avansați în grad după cum urmează:

- la gradul de maior: **1**
- la gradul de locotenent colonel: **5**
- la gradul de colonel: **10**
- la gradul de general de brigadă: **2**

Un ofițer a fost avansat în rezervă de trei ori, iar 3 de câte două ori.

d) Decese după pensionare: **8** din care:

- 1 la 53 ani
- 1 la 59 ani
- 1 la 60 ani
- 1 la 64 ani
- 2 la 67 ani
- 2 la 70 ani

Activități desfășurate de membrii promoției după pensionare:

După trecerea în rezervă membrii promoției, funcție de pregătire profesională, de starea fizică si psihică, de starea de sănătate și de vârsta avută la data pensionării și-au continuat activitate în viața civilă în diferite domenii, astfel:

- în firme specializate din domeniul pazei și protecției bunurilor și valorilor: **4**
- în instituții din administrația publică locală sau centrală: **5**
- în instituții de învățământ de stat sau particulare: **4**
- în sistemul bancar, al auditului financiar, evaluării bunurilor, asigurărilor, consultanței juridice sau economice: **7**
- în cercetare, telecomunicații, întreprinderi industriale: **5**

- în instituții de cultură, sport, turism, mass-media: **5**
- în diplomație: **1**
- mici afaceri în cadrul unor SRL-uri sau Întreprinderi Individuale: **4**
- președinți de asociații de locatari: **3**
- mici agricultori în gospodăria proprie: **12**

Ca o recunoaștere a activității desfășurate în cadrul comunităților locale un coleg din promoție a fost declarat „Omul anului în cultură", iar **3** au primit titlul de „Cetățean de onoare" al localității unde au domiciliul sau sunt născuți.

O mare parte din ofițerii promoției, respectiv **3**8, sunt membrii în diferite sindicate ale cadrelor militare disponibilizate, în asociația „Cultul Eroilor" în asociațiile profesionale sau naționale ale cadrelor militare în rezervă și retragere din MApN, MAI, SPP, **11** fiind în conducerea națională sau a filialelor județene ale acestor asociații.

Situația promoției la 11.08.2020:

- total decedați: **12** absolvenți
- din 57 de absolvenți în 1974, mai sunt în viață **45**

Notă:

În urma absolvirii cursurilor de specializare sau a Academiei Militare Generale, **5** colegi din promoție au fost confirmați în arma „rachete antiaeriene".

Din promoția noastră, **8** ofițeri au participat de-a lungul carierei militare, la trageri de luptă cu rachetele și artileria antiaeriană în poligonul Aşuluk din URSS și în poligonul de la Capu Midia.

ÎNTÂLNIREA PROMOȚIEI LA 10 ANI DE LA ABSOLVIRE – BRAȘOV 1984

Prima întâlnire a promoţiei 1974 – radiolocaţie, a avut loc la începutul lunii septembrie 1984, la 10 ani de la absolvire. De organizarea întâlnirii s-a ocupat Aanei Gheorghe şi Moise Romeo.

Au participat la această intâlnire:

Aanei-Barbu Gheorghe
Bănică Gheorghe
Benţo Ioan
Bucuroiu Vasile
Ciucă Vasile
Ciuraru Augustin
Dâscă Ioan
Dărândău Mihai
Dendyuk Emil
Ioniţă Nicolae
Manea Sergiu
Mireuţă Mihai
Mitan Nicolae
Moş Eugen
Moise Romeo
Popa Viorel
Pricop Valeriu
Pârvulescu Dan
Stoica Spirea
Slave Gabriel
Stricescu-Panduru Eugen
Tănase Nicolae
Teodorescu Georgian
Voiculescu Dumitru

Au fost invitaţi:

Col. Horlaci Ştefan
Col.ing. Gheţu Constantin
Lt.col. Dumitrescu Florian
Lt.col.ing. Băhnăreanu Mihai
Col. Moldovan Vasile
Lt.col. Nicula Savu
Plut.adj. Miron Nicolae

Din păcate, au fost puţini participanţi. Nu ştim din ce motive, dar mulţi colegi nu au ştiut de această întâlnire, nu au fost anunţaţi. În 1984 doi dintre colegii noştri erau decedaţi: Marcel Ungureanu şi Viorel Lolu.

Colegul nostru Romeo Moise îşi aminteşte, în 2014-2015, despre demersurile organizării întâlnirii:

Colegilor mei, locotenenţii promoţiei 1974

În lumea asta rău făcută mai sunt şi lucruri bune şi pentru că, ceea ce o să vă spun mai departe, consider că este un lucru bun, la sugestia şi insistenţa colegului Moş Eugen, care m-a bătut la cap aproximativ o jumătate de an, am acceptat să intru în rândul internauţilor.

De circa o lună de zile încerc să mă adaptez acestui sistem, stil, maşină de scris, pentru a finaliza o idee genială, care nu ştiu cui aparţine. Cred că lui Genu, Luş, George şi Mitică.

Sper, că aceste rânduri, care între noi fie vorba, mi-au luat câteva ore bune din activităţile cotidiene, m-au obosit aşa de mult, încât simt că nu-mi mai trebuie absolut nimic. Ceasul de pe ecranul computerului arată 00.46 şi, deşi este cam târziu, am ambiţia să mă perfecţionez.

Concep, la tastatura asta, precum caţeluşul meu de pază din curte, pe care am dorinţa să-l pun să dea cu sapa pe unul din ogoarele foarte roditoare ale patriei – fără a avea pretenţia că ar putea deveni într-adevăr, o personalitate în istoria agriculturii. Nu mi-am pus niciodată întrebarea cum ar ţine acest pekinez unealta în lăbuţe. Asta e treaba lui şi ca urmare, în ambiţia mea fără margini, strângând din dinţi - nu ai căţelului - apăs aiurea pe taste în speranţa că va ieşi ceva.

Şi, uite aşa, eu, Moise I. Romeo Gheorghe, sper să reuşesc să vă atrag atenţia cu un eseu de cea mai slabă calitate. Nu trebuie să vă supăraţi, întrucât atâta pot. Nu este o performanţă, dar pe mine mă bucură.

Cum suntem la sfârşitul lunii decembrie 2014, este normal să fac un bilanţ al întregului an. Este grozav că ne-am putut întâlni!

Este nemaipomenit că, după patruzeci de ani, ne-am recunoscut destul de uşor şi, ca o culme a sfidării timpului, am hotarât să ne întâlnim, din nou, de aceasta dată în fiecare an, undeva, n-are importanţă unde, să ne continuăm depănarea amintirilor. Nu ne-am văzut de treizeci de ani. Din anul 1984. Fac eforturi să-mi aduc aminte cum a decurs pregătirea acestui eveniment.

… Era prin luna iulie şi în Şcoala Militară de Maiştri şi Subofiţeri, activitatea la ordinea zilei era sesiunea din vară a examenelor de admitere, când colegul de birou îmi spuse sec:

— Te caută Romanca (n.p. - secretarul Comitetului de Partid din Şcoala de Maiştri Militari, fostul nostru lector de ştiinte sociale). Du-te repede, că a dat a doua oară telefon după tine! Mă gândeam ce ar fi putut să se întâmple, de este aşa de urgent. Am intrat în birou, odată cu căpitanul Crăciun, care respira, destul de greu, după urcarea scărilor, în grabă, la etajul 1.

— Cam miroase, măi Costică!, îi spune colonelul Romanca.

Răspunsul, ce nu mă interesa, a venit, iute, ca o petardă care fâsâie în loc să explodeze:

— Alta n-am, tovaraşe colonel!

— Să ştii că mâine o să trec pe la tine, să…!

Stăteam în loc şi aşteptam să-mi iau perdaful. Nu eram atent la ceea ce discutau domniile lor, am aşteptat să se facă schimbul de hârtii şi după plecarea primului intrat, colonelul Romanca îmi spune zâmbind:

— A dat telefon colegul tău de promoţie, Aanei, de la Bucureşti şi te roagă să găseşti un restaurant pentru întâlnirea de 10 ani, preferabil în Poiană. Poţi să-l suni… şi mi-a dat pe o foiţă de hârtie indicativul unităţii unde să-l găsesc.

Am răsuflat uşurat.

Deci, era vorba de întâlnirea promoţiei 1974, după 10 ani de la absolvire. Până la birou m-am tot gândit cum să rezolv această problemă, căreia în timpul examenelor de admitere în şcoală era cu neputinţă să-i acorzi două-trei ore, dar să mai şi mergi în oraş, să tocmeşti un local.

Iau telefonul în mână şi-l sun pe Gică Aanei. Îmi explică ce trebuie să fac, spun „am înţeles" şi trec la treabă.

Merg la colonelul Vanghelie, care îmi înţelege situaţia şi găseşte rapid rezolvarea: poimâine sunt ofiţer de serviciu şi am dimineaţa liberă.

Zis şi făcut!

Pe la orele 09.00, dimineaţa, împreună cu Doamna Moise, de altfel nelipsită din treburile cărora trebuie să le dau de capăt, mă prezint la uşa „Cerbului Carpatin". Se deschidea la ora 10.00 şi a trebuit să stăm la o cafea la „Dosul Cerbului", să punem la cale un plan bine aranjat încă de acasă. Numai că socoteala din târg nu se potriveşte cu cea a „Cerbului Carpatin", iar şeful de sală ne-a cam dezumflat, când am auzit că nu are nici o sâmbătă sau duminică liberă pentru noi, sălile fiind cu nunţi programate cu mult timp înainte. N-am crezut!

Ne-am orientat către restaurantul „Central". Aceeaşi poveste tristă. Hai la restaurantul „Cosmos"! Gândeam că pentru o sută şi ceva de persoane, deşi cam peste mână, era totuşi o variantă. Spre deziluzia mea, nu am reuşit nici aici. Atunci…, unde?

„Casa Armatei" era, fără îndoială, un loc unde nu te gândeai să te apropii, la bar la „ARO" nu aveam acces, restaurantul „Timiş" nu corespundea cerinţelor noastre… Hai la „Postăvarul" unde era ultima şansă, la care, la fel ca la celelalte restaurante am avut acelaşi răspuns.

Rămânea doar Poiana Braşov. De sâmbătă seara am dus copiii la mama, pentru ca duminică, de dimineaţă, cu elan milităresc şi multă voioşie să ne alegem localul dorit.

Intrăm la „Alpin". La ora 09.30, restaurantul era gol. Şeful de sală s-a lăsat aşteptat. Într-un tîrziu apare, ne ascultă păsul şi ne spune sec, că nu se poate: avea programat un grup de străini. Ne indică restaurantul „Sportul", unde ne îndreptăm cu inima îndoită după cele discutate cu şeful de la „Alpin".

Restaurantul „Sportul" era şi mai programat. Nu aveam nici o şansă. Nici la Salonul albastru, nici la Braserie, nici… nicăieri.

La „Cabana Vânătorul" nu era loc de dans.

La „Şura Dacilor" nu aveam acces, la fel ca la „ARO".

„Capra Neagră" nu era de nasul nostru.

„Hotel Favorit" era dat unor sportivi ruşi.

Reastaurantul „Mioriţa" nu mai ştiu ce avea sau ce nu avea.

Ce era de făcut? Ce răspuns să-i dau lui Gică Aanei? Veneam abătuţi amândoi către staţia de autobuz, fără să comentăm situaţia, fără să vedem ce este în stânga sau dreapta, când, după ce făcuseram câţiva paşi, pe lângă cei care trecuseră de noi, mă strigă colegul Constantinescu – topograful şcolii:

— Nu mai vezi pe nimeni, frate! Ce ai, de eşti aşa îngândurat? Vii în Poiană să te simţi bine sau ţi-ai pierdut…

Încerc să-i spun durerea mea şi nu găseam o explicaţie la tot ce se petrecea în jurul meu.

— Stai că o rezolvăm! Socru-meu este şeful-contabil al Poienii. Hai să mergem până la el să vedem ce se poate aranja!

Zis şi făcut! Ne întoarcem şi cale de 10 minute de mers pe jos îi povestim cele întâmplate. Ajungem la Miliţia Poienii, intrăm în dreapta clădirii şi din nou surpriză: tata-socru era plecat. Stai şi aşteaptă! Noi eram doar cei interesaţi. Pe la 13.30 apare un tip solid, gen Casius Clay, se recomandă, ne invită în biroul său şi ne spune că să mai avem

răbdare câteva minute până va da câteva telefoane. Într-un târziu, după ce s-a convins că pe unde fusesem, nu era loc pentru noi, ne spune:

— Mergeţi la „Teleferic", este frumos, are două săli şi bar, dacă nu vă place veniţi înapoi! Dar vă spun eu că o să fiţi mulţumiţi!

Ajunşi la „Teleferic", ne uitam pe unde se intră. Deodată cineva ne întreabă, de la o uşă ce urma să se deschidă complet, dacă noi suntem trimişii lui Nelu Gândac. Nu ştiam că solidul şi amabilul socru se chema Gândac.

Am vizitat întreg localul şi sincer, ne-a plăcut. Era varianta care întrunea condiţiile pe care le căutam: muzica va fi în sala mare, mesele se vor aşeza în careu în aşa fel încât să ne putem privi unii pe alţii, toaleta să fie ascunsă, bucătăria să nu dea în sala mare, aerisirea să nu afecteze pe invitaţi, meniul să fie adus la orele precizate, iar servirea să se facă pentru toţi în acelaşi timp, priveliştea să se poată admira de pe terasă, ţigări sau băutură să se poată lua de la bar, etc.

Nu m-am mai întâlnit cu colegul Costică decât a doua zi.

Între timp l-am sunat pe Gică Aanei să-i spun ce am stabilit, să-mi dea un verdict, după ce se consulta şi cu ceilalţi colegi, deoarece trebuia să dau şi eu un răspuns la „Teleferic", în cel mai scurt timp.

— Ţie îţi place? m-a întrebat Aanei în final. Mi-am adus aminte de răspunsul căpitanului Crăciun şi l-am adaptat:

— Măi Gică, altă variantă n-am!

------- Decembrie 2014 --------

Colegilor mei, căpitanii promoţiei 1974

Data de 2 septembrie se apropia cu repeziciune şi trebuia să fie totul pregătit şi pus la punct. Pregătirea mesei festive era un al doilea mare eveniment după întâlnirea de dimineaţă din Şcoala Militară. Şeful de sală de la „Teleferic" chiar mi-a spus că mai trebuie să achit şi avansul (mare noroc ca luasem salariul pe 19 august!), ca să fie el sigur că nu sunt un oportunist, deşi comandasem conform înţelegerii scrise, în baza unui proces verbal şi a unei chitanţe şi meniul şi numărul de persoane şi toate celelalte.

În acelaşi timp îl ştiam pe Gică Aanei un coleg foarte dur şi hotărât, pe care nu poţi să-l întorci, să-l păcăleşti cu o vorbă sau două. În faţa lui nu existau scuze de genul nu pot, nu reuşesc sau nu am cum. Trebuia să faci cum ţi s-a spus, fără comentarii.

Daca erai subordonatul lui, prindeai o frică în subconştient, care îţi imprima limitele kinetice.

— Trebuie să ai grijă – zicea el – de cum vom fi primiţi la intrarea în restaurant, să fie ospătăriţe frumoase , cu platouri cu pahare de ţuică tare de la voi, cu cognac sau lichior pentru femei. Vezi cum se împodobeşte sala, unde este locul muzicii, unde este… ora la care se serveşte… nu-l mai auzeam pentru că mi le spunea una peste alta, fără să am posibilitatea să le reţin.

— Ai înţeles? m-a întrebat la sfârşit.

— Da! Daa! Daaa! am răspuns eu şi încercam să mi le ordonez în minte cât mai bine.

Totodată, în ambiţia mea de a demonstra că pot şi cuvântul meu este mai scump decât banii, am depus toate eforturile ca atât colegii mei, cât şi foştii mei dascăli să se simtă bine şi să aprecieze calitatea/nivelul prestării efectuate.

Aveam două boxe de patruzeci de watti fiecare, staţie de amplificare, peste treizeci de role cu benzi magnetice cu muzică de dans, două magnetofoane, mai concret mă credeam în stare să pot antrena un grup la cel mai înalt nivel de distracţie. Importantă era muzica şi alesesem piese ale celebrelor formaţii Boney M, Midle Off The Road, ABBA, Pussy Cat, Maywood, Bee Gees, Pynk Floid, A La Carte sau piese countries ori Shakye Stevens, Engelbert Humperdink, Jo Dolen, Stewie Wander, cu care să rup tăcerea care se aşterne la începutul fiecărei petreceri, iar continuarea să nu fie obositoare.

Şlagărul „Mon capitain, embrasse-moi!..." doream să fie şi şlagărul serii, doar toţi aveam gradul de căpitan.

Pregătisem chiar un moment de interpretare artistică la chitară acustică. Aveam câteva piese renumite, cum ar fi: „Pardon, pardon e rândul meu!", „Abdulah Efendi-bei", „Legenda lui Brăbănel", „Pe-un drum trecea o brişcă" şi altele, care ne mai alinau sufletele în zilele de sâmbătă şi duminică. Însă în graba mare, cu care am căutat să ducem sculele în Poiană, am lăsat chitara în holul casei.

În 2 septembrie 1984, cu o bucurie greu de ascuns, mă întâlneam cu cei de care mă despărţisem în 1974. Sincer să fiu, mă mai întâlnisem cu unii dintre colegi, dar aşa, fără să am emoţia şi satisfacţia prezentării unui mic bilanţ după 10 ani.

1984 a reprezentat vârful dorinţei de a mă revedea cu cei cu care am stat alături în front, la masă, la alarme sau la examene. Nu a fost niciodată concurenţă între noi, nu ne-am înţepat în cuvinte, nu am avut ce împarţi şi mai mult ca sigur unii ştiau şi unde vor fi repartizaţi.

Am sosit la întâlnire direct din serviciul de OSS pe Garnizoana Braşov, după o noapte liniştită în care, cum raportam noi, „nu s-a întâmplat nimic deosebit".

Bucuria revederii n-are limite, iar sinceritatea n-a fost nicicând mai adevarată ca în acele momente: strângeri de mână, pupături (nu prea acceptate de mine între bărbaţi), explozii verbale de fericire. Chiar ar merita să ne întâlnim în fiecare an.

Am sesizat atunci ceva la care nu m-am gândit niciodată: dorinţa individuală de performanţă în faţa colegilor şi mi-am permis, acum, după atâţia ani să vă caracterizez, în limita aducerilor aminte, cu scuzele de rigoare şi cu acceptul vostru, în 1984, septembrie, 2, cam în acest fel:

***Cpt. Stoica Spirea** - cel mai ţanţoş dintre noi toţi, îmbrăcat în unifoma albă, de gală, de marinar;*
***Cpt. Voiculescu Dumitru** - acelaşi dezinvolt şi vorbăreţ, cu încercarea de a fi permanent în centrul atenţiei;*
***Cpt. Popa Viorel** - un băiat care ştie ce vrea, plin de abnegaţie şi dăruire pentru munca sa;*
***Cpt. Dâscă Ioan** - preocupat de ceva ce numai el ştia, foarte calculat, verifica de şapte ori până lua o decizie finală;*
***Cpt. Moş Eugen** - un manager aproape perfect, pornit să facă totul, dacă s-ar putea chiar în secunda următoare;*
***Cpt. Teodorescu Georgian** - cu filozofia în sânge şi poveţe demne de urmat;*
***Cpt. Banică Gheorghe** - oltean de Caracal de o ergonomie impecabilă, gata să pună în aplicare totul;*
***Cpt. Tănase Nicolae** - un specialist dotat cu toate cele în tainele electronicii aplicate;*
***Cpt. Dărândău Mihai** - nu are nimic de ascuns, îşi etalează sentimentele direct, fără menajamente;*
***Cpt. Pârvulescu Dan** - nu a vrut să fie alături de noi şi părăseşte sistemul apărării naţionale, trecând la relaţii externe;*
***Cpt. Benţo Ioan** - o fire bine dispusă, nu te poţi supăra pe el chiar dacă îţi strică ceea ce ai construit cu multă migală;*
***Cpt. Ciuraru Augustin** - deschis, plin de vervă, gata să-ţi sară în ajutor atunci cînd ai nevoie;*
***Cpt. Mitan Nicolae** - complet schimbat faţă de cum îl ştiam ca elev, rezervat şi oficial;*
***Cpt. Ciucă Vasile** - are contibuţii semnificative la ceea ce noi numim, cu mândrie, radiolocaţie;*
***Cpt. Stricescu Eugen** - un băiat fin şi atent cu cei din jur, nu ţi-ar zice „nici dă-te mai încolo", chiar dacă nu ar avea loc;*
***Cpt. Bucuroiu Vasile** - dezinvolt, un bun interlocutor, ai cu cine şi ce discuta;*
***Cpt. Slave Gabriel** - prietenos, puţin retras în ceea ce priveşte colaborarea cu apropiaţii;*
***Cpt. Mireuţă Mihai** - un talent ascuns, care s-ar putea dezvălui ceva mai târziu, pentru că mai este timp;*
***Cpt. Manea Sergiu** - adept al evoluţionismului religios, cu reale preocupări pentru îndreptarea naţiei române;*
***Cpt. Pricop Valeriu** - şugubăţ, nevoie mare, bun povestitor, petrecea mult timp la masă, cu toata lumea;*
***Cpt. Dendyuk Emil** - un IT desăvârşit, cu largi vederi în ceea ce priveşte domeniul.*

Aceştia sunt cei douăzecişipatru care au participat în data de 2 septembrie 1984 la frumoasa întâlnire a promoţiei de ofiţeri de radiolocaţie din 1974.

Asta nu înseamnă că nu mi-i aduc aminte şi pe cei care nu au participat din diferite motive la întâlnire şi pe care îi ştiu ca locotenenţi:

***Lt. Filip Constantin** - dornic să bată tobele în formaţia de muzică, împiedicat de mine, fără explicaţii, de la acest hobby;*
***Lt. Beteagă Victor** - un tip aşezat la locul lui, fără să supere pe cel de alături;*
***Lt. Neagu Tiberiu** - prins, mai tot timpul, de gânduri ciudate, afectate de ceva nedescoperit;*
***Lt. Palaghianu Vasile** - puţin morocănos, doborât de grijile şi poveştile sale de viaţă;*
***Lt. Preda C. Dumitru** - grăbit cu şi de diferite probleme, cu afecţiune către sexul frumos;*
***Lt. Costan Ion** - sensibil la nou, puţin interiorizat, puteai filozofa pe teme de electronică;*
***Lt. Chiş Ioan** - surprinzător, vulcanic, nerăbdător, aflat la vârsta marilor descoperiri din viaţa sa;*
***Lt. Nicula Marian** - un ardelean neaoş fără de care arma radiolocaţie nu poate exista;*
***Lt. Patachi Andrei** - exemplu de linişte sufletească, uneori cu nedumeriri nelămurite nici de el, cel ce punea întrebările;*
***Lt. Istrate Traian** - retras, la malul mării, cu probleme la care va găsi, probabil şi soluţii, dar nu din adâncul ei;*
***Lt. Giuroiu Ilarion** - vâlcean get-beget, cu mari pretenţii cazarmiste, mai ales în faţa colegilor;*
***Lt. Martac Nicolae** - calm, poate mai calm decât l-am văzut în alte situaţii create de alţii;*
***Lt. Bursa Constantin** - liniştea se regăseşte şi în vorba ardelenească şi în comportament;*
***Lt. Matara Toma** - un rebel inteligent, ale cărui manifestări nu sunt uneori bine văzute în armata din acea vreme;*
***Lt. Pătrana Mircea** – puţin înfumurat, experienţa de viaţă în plus contribuind la alte variante de expunere a modului de a fi;*
***Lt. Babaciu Gheorghe** - o fire deschisă, căruia dacă îi explicai durerea, îţi găsea cu adevarat alinarea ei;*
***Lt. Man Marcel** - o vorbă dulce şi atrăgătoare, căruia niciodată nu-i prevezi matematic posibilităţile statistice;*
***Lt. Vasile Gheorghe** - urmaş vrednic al celor ce-au făcut unirea, a militat permanent pentru înţelegere şi linişte;*
***Lt. Rotaru Vasile Filip** - precaut, stilat, distins şi diplomat, cu largi posibilităţi deschise către viitor;*
***Lt. Preda I. Dumitru** - puţin distrat, fără teamă că s-ar putea întâmpla ceva, cândva, neatent la valul care vine;*
***Lt. Petrescu (Călămar) Emil** - calm şi liniştit, poţi avea încredere în serviciile pe care le oferă;*
***Lt. Toma Eugen** - o fire taciturnă, care îşi doza eforturile cu precizie matematică;*
***Lt. Grusea Gheorghe** - gata să pună teoria în practică, cu explicaţiile necesare, chiar cu un preţ suplimentar;*
***Lt. Vlaicu Dumitru** - întotdeauna săritor, îşi vedea de interesul său şi nu-l preocupa ce face vecinul;*
***Lt. Erhan Dumitru** - vesel şi cu siguranţă că zâmbetul lui va fi primit, permanent, tot cu zâmbet, de cei din jur;*
***Lt. Negulescu Nicolae** - dornic să facă totul perfect, intră în conflict cu cei ce se împăcau cu lenea şi certaţi cu disciplina;*
***Lt. Ungureanu Marcel** - un bun specialist, nu se omora cu studiul, la el cunoştinţele veneau din realitate;*
***Lt. Lolu Viorel** - un Brâncuşi în lemn de dimensiuni mai mici, ce ar fi putut deveni gigantice;*
***Lt. Pirea Gheorghe** - munca era o pasiune, restul nu mai conta, dacă existau ţigări;*
***Lt. Bârlă Ioan** - participa cu voie bună la toate activităţile, inclusiv cele de la bucătărie în care era antrenat serios (acasă).*

Sper ca toţi cei prezenţi împreună cu soţiile lor, să se fi simţit bine şi să primească recompensa songului devenit motto al promoţiei, repetat la final de vreo trei ori, „Mon capitain, embrasse-moi!...", mai greu pentru cei ce au venit singuri, dar în viaţa militară totul poate deveni posibil.

Într-un final a venit maşina. M-am uitat la feţele colegilor mei. Erau trişti că se terminase şi fericiţi că participaseră la o asemenea întâlnire de nota 10. Pe drum se spuneau snoave, bancuri şi întâmplări greu de crezut. Moş Eugen a spus bancul nopţii, „cu nasul întors", încât şi acum zâmbesc când îmi aduc aminte.

Am coborât din autobuzul şcolii, care mă adusese acasă.

În miez de noapte totul mi se părea straniu. Parcă eram pe altă lume. Am încercat să privesc în sus, de unde se auzea ceva cunoscut. Erau frunzele care foşneau uşor şi sacadat, în adierea vântului, acelaşi refren vesel şi antrenant, de la final.

— Sunt multe şi greu de cărat toate sculele astea, mamy! mă lamentez soţiei, obosită şi ea, dar mulţumită, zic eu, de grandoarea şi reuşita întâlnirii.

— Nu e greu, de loc! Mon capitain, embrasse-moi!…

------- Ianuarie 2015 --------

Colegilor mei, coloneii promoţiei 1974!

La chef in Poiana..1984..

Col.ing. Gheţu C-tin împreună cu Slave Gabriel

Mitică Voiculescu împreună cu „nea Miron”

Familiile Aanei, Dendyuk şi Bănică

ÎNTÂLNIREA PROMOȚIEI LA 40 DE ANI DE LA ABSOLVIRE – BRAȘOV 2014

Ideea şi impulsul organizării întâlnirii promoţiei 1974 de ofiţeri de radiolocaţie cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la absolvirea Școlii Militare se datorează colegului nostru Eugen Moş. Acesta, încă din anul 2011 a început căutarea colegilor de promoţie, respectiv a localităților de domiciliu, adreselor, numerelor de telefon și adreselor de e-mail. A fost un efort uriaş dar cu ajutorul internetului și a celorlalți colegi găsiți inițial, activitatea a fost finalizată în luna iunie 2014.

Începând cu noiembrie 2013 în demersurile de organizare a întâlnirii s-au implicat și Romeo Moise, Filip Vasile Rotaru şi Marcel Man. După obţinerea aprobării pentru întâlnire, de la Ministerul Apărării Naţionale, a început munca de stabilire a programului întâlnirii, a activităţilor ce se vor desfăşura pe timpul întâlnirii, a meniului şi multe alte activităţi premergătoare întâlnirii.

de la stânga la dreapta: Slave Gabriel, Mitan Nicolae, Ciucă Vasile,
Rotaru Vasile, Ciuraru Augustin, Mireuţă Mihai, Martac Neculai, Costan Ion

Filip Vasile Rotaru s-a întâlnit în Bucureşti şi Ploieşti cu colegii de promoţie şi a discutat despre organizarea întâlnirii. S-au făcut deplasări şi la Braşov, la Academia Forţelor Aeriene, unde Filip Vasile Rotaru şi Romeo Moise au discutat şi stabilit cu conducerea Academiei măsurile necesare pentru buna desfăşurare a întâlnirii. Filip Vasile Rotaru a întocmit și organizat programul vizitelor în Brașov și Poiană pentru zilele de 30 și 31 august 2014.

Au fost căutate cadrele didactice pe care le-am avut pe timpul şcolii. Această sarcină i-a revenit lui Marcel Man. Cu ajutorul domnului col.(rtr) Moldovan Vasile şi al col.(r) Vasile Cioara (braşovean, cu doi ani mai mic în promoţie decât noi) am reuşit să aflăm date despre lectorii noştri. Unii au decedat, alţii aveau probleme de sănătate. Toţi cu care s-a luat legătura au fost bucuroşi şi onoraţi să participe la întâlnirea noastră.

Au onorat invitaţia noastră şi au fost prezenţi la întâlnire:

Col.(rtr)
Mihai C-tin

Col.ing.(rtr)
Duţă Gheorghe

Col.ing.(rtr)
Gabor Ioan

Col.(rtr)
Moldovan Vasile

Lt.col.(rtr)
Nicula Savu

Col.(rtr)
Grecu Victor

Au mai fost invitaţi: col.ing.(rtr) Păuna Marin (până în ultimul moment a confirmat participarea, dar nu a putut venit), col.ing.(rtr) Vâjaică Constantin (a confirmat participarea dar totuşi nu a putut veni din cauza unor probleme personale), col.(rtr) Munteanu Pavel (nu a participat datorită unor probleme personale, nefiind în Braşov în perioada întâlnirii).

Au mai fost invitați, dar nu au participat datorită problemelor de sănătate:

col.ing.(rtr) Gheţu Constantin,
col.ing.(rtr) Băhnăreanu Mihai (a decedat la două săptămâni după întâlnirea promoţiei)
col.(rtr) Pop Ioan
col.(rtr) Săvescu Emil
col.(rtr) Obreja Vasile

iar col.ing.(rtr) Negruş Mircea, profesorul nostru de la „Bazele radiolocației” era plecat din ţară.

Au fost concepute şi trimise invitaţii personalizate pentru fiecare invitat în parte:

Stimate domnule colonel (r)

MIHAI CONSTANTIN

Cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la absolvirea Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie "Leontin Sălăjan", promoţia 1974, avem plăcerea de a vă invita la întâlnirea festivă ce va avea loc pe data de 30 august 2014, orele 10.00 la Academia Forţelor Aeriene.

Masa festivă este programată în aceeaşi zi, la orele 18.00, în sala de mese a Academiei Forţelor Aeriene.

Comitetul de organizare

Stimate domnule colonel inginer (r)

DUŢĂ GHEORGHE

Cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la absolvirea Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie "Leontin Sălăjan", promoţia 1974, arma radiolocaţie, avem plăcerea de a vă invita la întâlnirea festivă ce va avea loc pe data de 29 august 2014 la Academia Forţelor Aeriene.

În cadrul acestei întâlniri, vă invităm să conduceţi un "seminar" privind ***cunoaşterea staţiei de radiolocaţie PRV-11****. "Seminarul" se va desfăşura în incinta Academiei Forţelor Aeriene, începând cu ora 10.00. Notele obţinute se vor comunica în cadrul mesei festive programată în aceeaşi zi, la orele 18.00, în sala de mese a Academiei.*

Comitetul de organizare

Stimate domnule colonel inginer (r)

PĂUNA MARIN

Cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la absolvirea Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie "Leontin Sălăjan", promoţia 1974, arma radiolocaţie, avem plăcerea de a vă invita la întâlnirea festivă ce va avea loc pe data de 29 august 2014 la Academia Forţelor Aeriene.

În cadrul acestei întâlniri, vă invităm să conduceţi un "seminar" privind ***cunoaşterea staţiei de radiolocaţie P-15.*** *"Seminarul" se va desfăşura în incinta Academiei Forţelor Aeriene, începând cu ora 10.00. Notele obţinute se vor comunica în cadrul mesei festive programată în aceeaşi zi, la orele 18.00, în sala de mese a Academiei.*

Comitetul de organizare

Stimate domnule colonel inginer (r) **GABOR IOAN**

Cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la absolvirea Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie "Leontin Sălăjan", promoţia 1974, arma radiolocaţie, avem plăcerea de a vă invita la întâlnirea festivă ce va avea loc pe data de 30 august 2014 la Academia Forţelor Aeriene.

În cadrul acestei întâlniri, vă invităm să conduceţi un "seminar" privind cunoaşterea staţiei de radiolocaţie P-35. "Seminarul" se va desfăşura în incinta Academiei Forţelor Aeriene, începând cu ora 09.30. Notele obţinute se vor comunica în cadrul mesei festive programată în aceeaşi zi, la orele 18.00, în sala de mese a Academiei.

Comitetul de organizare

aceeaşi invitaţie a fost trimisă şi domnului col.ing.(rtr) Vâjaică Constantin

Stimate domnule colonel (r) **MOLDOVAN VASILE**

Cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la absolvirea Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie "Leontin Sălăjan", promoţia 1974, arma radiolocaţie, avem plăcerea de a vă invita la întâlnirea festivă ce va avea loc pe data de 29 august 2014 la Academia Forţelor Aeriene.

În cadrul acestei întâlniri, vă invităm să conduceţi un "seminar" privind ***metodologia întocmirii şi desfăşurării unui A.Ţ.A.F.*** *"Seminarul" se va desfăşura în incinta Academiei Forţelor Aeriene, începând cu ora 10.00. Notele obţinute se vor comunica în cadrul mesei festive programată în aceeaşi zi, la orele 18.00, în sala de mese a Academiei.*

Comitetul de organizare

aceeaşi invitaţie a fost trimisă şi domnului lt.col.(rtr) Nicula Savu

Stimate domnule colonel (r)

MUNTEANU PAVEL

Cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la absolvirea Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie "Leontin Sălăjan", promoţia 1974, arma radiolocaţie, avem plăcerea de a vă invita la întâlnirea festivă ce va avea loc pe data de 29 august 2014 la Academia Forţelor Aeriene.

În cadrul acestei întâlniri, vă invităm să conduceţi un "seminar" privind ***bazele educaţiei militare****. "Seminarul" se va desfăşura în incinta Academiei Forţelor Aeriene, începând cu ora 10.00. Notele obţinute se vor comunica în cadrul mesei festive programată în aceeaşi zi, la orele 18.00, în sala de mese a Academiei.*

Comitetul de organizare

Stimate domnule colonel (r)

GRECU VICTOR

Cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la absolvirea Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie "Leontin Sălăjan", promoţia 1974, arma radiolocaţie, avem plăcerea de a vă invita la întâlnirea festivă ce va avea loc pe data de 29 august 2014 la Academia Forţelor Aeriene.

În cadrul acestei întâlniri, vă invităm să conduceţi un "seminar" privind ***utilizarea teodolitului şi a goniometrului busolă.*** *"Seminarul" se va desfăşura în incinta Academiei Forţelor Aeriene, începând cu ora 10.00. Notele obţinute se vor comunica în cadrul mesei festive programată în aceeaşi zi, la orele 18.00, în sala de mese a Academiei.*

Comitetul de organizare

Eugen Moş a conceput şi realizat placheta omagială dedicată împlinirii a 40 de ani de la absolvirea şcolii militare, plachetă ce a fost înmânată fiecărui participant la întâlnire.

Au răspuns „prezent” la întâlnirea promoţiei:

Bănică Gheorghe

Bucuroiu Vasile

Bursa Constantin

Benţo Ioan

Babaciu Gh.

Beteagă Victor C-tin

Chiş Ioan

Ciuraru Augustin

Costan Ion

Dărândău Mihai

Dâscă Ioan

Dendyuk Emil

Erhan Dumitru

Filip Constantin

Ghiaţă Antip

Giuroiu Ilarion

Grusea Mirică Gh.

Ioniţă Nicolae

Man Marcel

Martac Neculai

Mitan Nicolae

Mireuță Mihai

Moise Romeo

Moş Eugen

Nicula Marian

Pataki Andrei

Petrescu Emil

Popa Viorel

Preda I. Dumitu

Rotaru Fillip Vasile

Slave Gabriel

Stoica Spirea

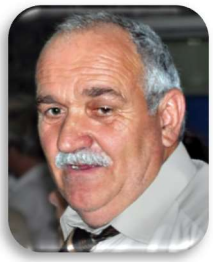

Stricescu Eugen

Tănase Nicolae

Teodorescu G.

Vasile Gheorghe

Vlaicu Dumitru

Voiculescu Dumitru

În după-amiaza zilei de 29 august au început să sosească la Academia Forţelor Aeriene din Braşov, de prin toate părţile ţării, foştii absolvenţi ai şcolii militare. Unii dintre noi ne mai ştiam, ne-am mai întâlnit pe parcursul carierei militare. Alţii nu s-au mai văzut de 40 de ani, de la defilarea din faţa Academiei Militare din Bucureşti, din august 1974.

Unii ne-am recunoscut mai uşor, alţii mai greu şi a fost nevoie de „întrebări ajutătoare" pentru a ne recunoaşte. A fost o primă întâlnire emoţionantă şi ne-am simiţit din nou elevi, chiar dacă acum unii au încărunţit, alţii au chelit sau au făcut burtă. Dar ne-am păstrat acelaşi spirit tânăr de acum 40 de ani!

Acolo, în faţa pavilionului unde am fost cazaţi am început să depănăm amintiri din timpul şcolii şi am continuat după masa de seară până spre miezul nopţii.

A doua zi, programul a început cu o slujbă religioasă pentru pomenirea cadrelor şi colegilor decedaţi, ţinută la capela Academiei.

Ne-am reunit apoi, împreună cu colegii artilerişti, în sala de festivităţi, unde, locţiitorul comandantului, c-dor Mircea Vodă a ţinut discursul de bun venit şi ne-a prezentat Academia Forţelor Aeriene. Au fost înmânate cadrelor de conducere din academie şi cadrelor invitate, diplome de excelenţă şi placheta omagială a întâlnirii.

Au fost făcute fotografii de grup, cu toată promoţia şi separat pe arme, împreună cu invitaţii la întâlnire.

DEPARTAMENTUL REGIONAL DE STUDII PENTRU
MANAGEMENTUL RESURSELOR DE APARARE

Ne-am separat apoi pe cele două arme, radiolocaţia revenind în sala de festivităţi pentru apelul promoţiei şi prezentarea activităţii fiecăruia, de la absolvirea şcolii şi până în prezent.

Onoarea de a face apelul promoţiei de radiolocaţie i-a revenit domnului col.ing.(rtr) Duţă Gheorghe. Pe rând şi cu emoţie în glas, fiecare a răspuns „prezent”, iar pentru cei care nu au fost prezenți, Moş Eugen a prezentat motivul absenței. Un momend inedit l-a reprezentat proiectarea unui filmuleț intitulat „Amintiri…, amintiri…”, cu fotografii realizate în perioada în care eram elevi şi de pe parcursul carierei militare. Realizatorul acestui filmuleț a fost colegul nostru Eugen Moş.

Apoi, rând pe rând, fiecare absolvent a trecut pe la pupitru, încercând, în câteva minute, să sintetizeze o activitate de 40 de ani. La fiecare ne-am reamintit şi retrăit cu plăcere anumite întâmplări din timpul şcolii militare.

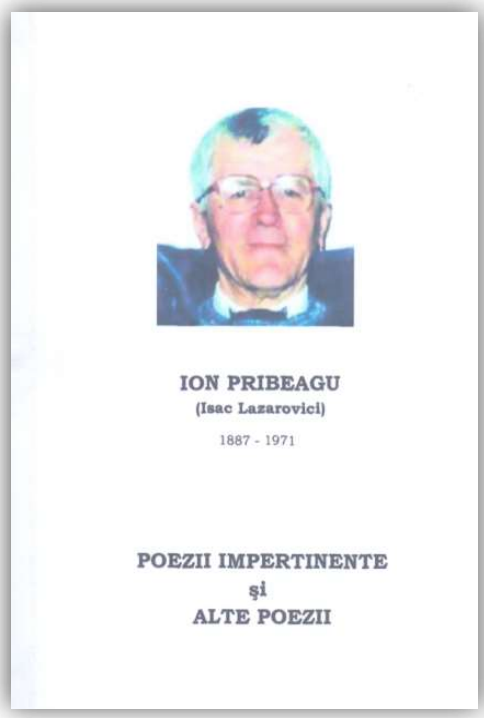
Din păcate, datorită defectării aparaturii de înregistrare, nu s-au putut înregistra decât o parte din mărturiile colegilor. Astfel s-au pierdut şi emoţionantele cuvinte rostite la final de către col.(rtr) Moldovan Vasile, d-na Vica Nicula, soţia lt.col.(rtr) Savu Nicula şi d-na Mitriţa Babaciu, soţia colegului nostru Gelu Babaciu.

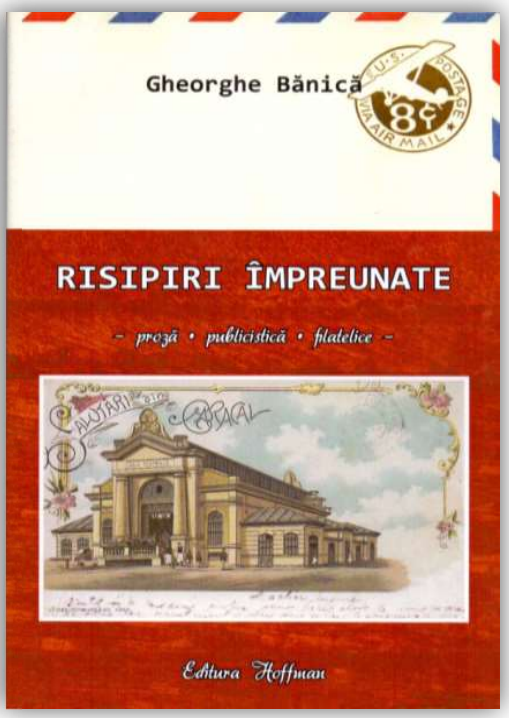

Pe lângă placheta omagială, fiecare participant a primit spre amintire o „diplomă degeaba” pe care o reproducem mai jos. Pe spatele diplomei s-a tiparit „programul întâlnirii”, program întocmit astfel încât să ne aducă aminte de anii de şcoală.

Din partea colegului nostru George Bănică, fiecare a primit două din cărţile scrise de el („Risipiri împreunate” şi „Rugă pentru o ţară furată sau zodia şacalilor”), iar din partea lui Marcel Man o culegere de poezii scrise de Ion Pribeagu („Poezii impertinente şi alte poezii”).

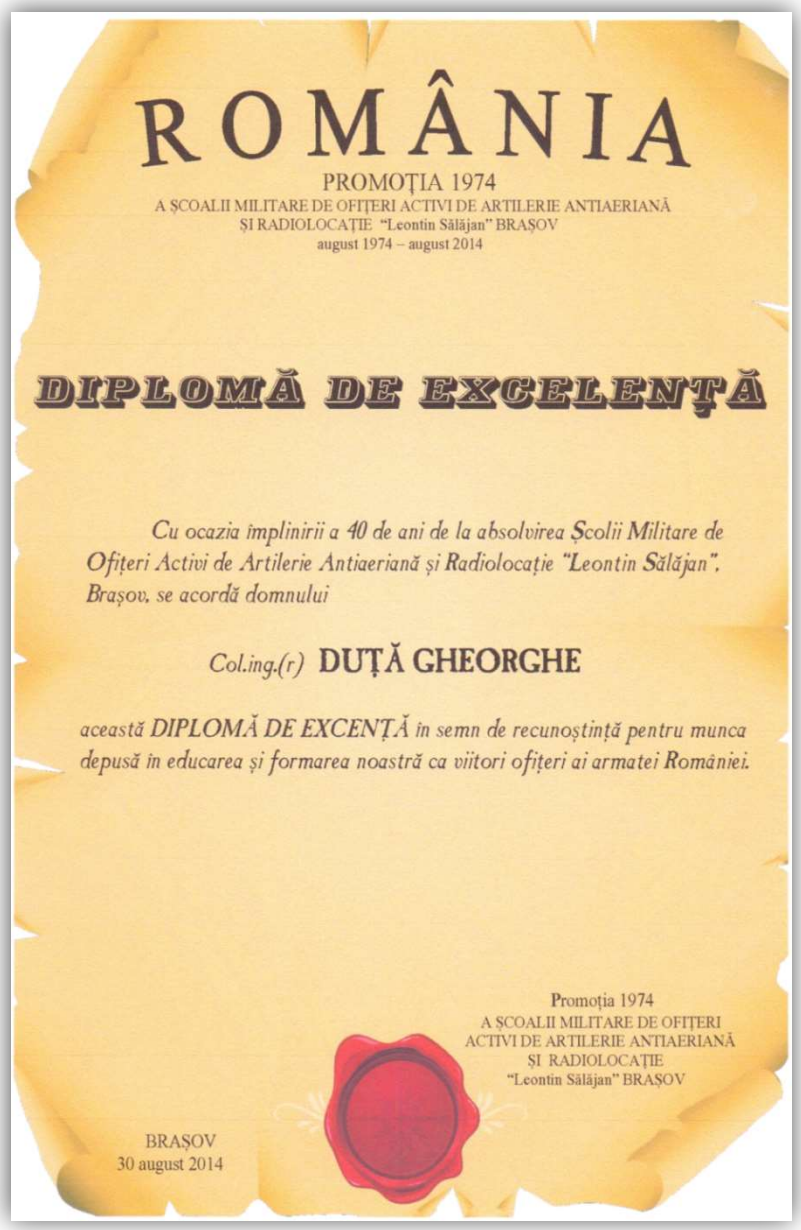
DOAMNE, NU MĂ LĂSA...

Ajută-mă, Doamne, şi dă-mi inimă să mai iubesc ţara asta, pe nume Absurdistania. Nu mă lăsa, Doamne Sfinte, să rătăcesc cărarea!

Doamne, am ajuns la capătul răbdării şi cred că doar Tu, Cel care ai puteri nemăsurate, mai poţi face minunea de a transforma în bine starea de fapt care m-a determinat să pun pe hârtie trăirile, gândurile şi întrebările care mă frământă în fiecare secundă petrecută pe aste meleaguri.

Dă-mi, Doamne, măcar un dram de speranţă că se va normaliza cât de curând situaţia din ţara asta. Dă-mi fie şi iluzia că cei chemaţi sau veniţi din proprie voinţă pentru a conduce ţara lor în zilele care mi-au mai rămas de trăit îşi vor îndrepta atenţia şi spre omul simplu de pe stradă, spre ţara tuturor, spre Normalistania.

Dă-mi, Doamne, încrederea că viitorii conducători se vor strădui să ne demonstreze, mie şi poporului transformat acum în populaţie, că treburile vor sta cu totul altfel în ţara asta, a celor mulţi, dar condusă de ei, deloc puţini şi fără nici un Dumnezeu.

ROMÂNIA

PROMOŢIA 1974
A ŞCOALII MILITARE DE OFIŢERI ACTIVI DE ARTILERIE ANTIAERIANĂ
ŞI RADIOLOCAŢIE "Leontin Sălăjan" BRAŞOV
august 1974 – august 2014

DIPLOMĂ DE EXCELENŢĂ

Cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la absolvirea Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie "Leontin Sălăjan", Braşov, se acordă domnului

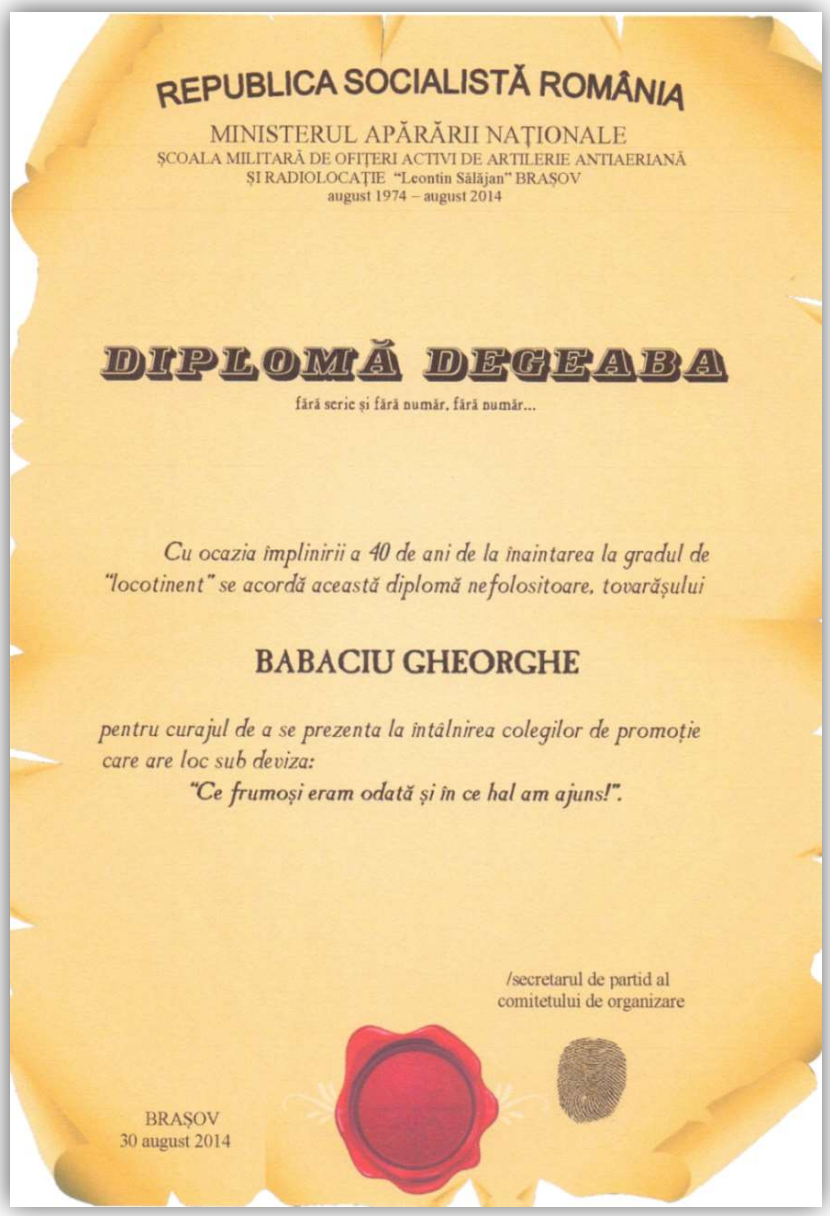
Col.ing.(r) **DUŢĂ GHEORGHE**

această DIPLOMĂ DE EXCENŢĂ în semn de recunoştinţă pentru munca depusă în educarea şi formarea noastră ca viitori ofiţeri ai armatei României.

Promoţia 1974
A ŞCOALII MILITARE DE OFIŢERI
ACTIVI DE ARTILERIE ANTIAERIANĂ
ŞI RADIOLOCAŢIE
"Leontin Sălăjan" BRAŞOV

BRAŞOV
30 august 2014

„Diploma de excelenţă” primită de invitaţii de onoare

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE
ŞCOALA MILITARĂ DE OFIŢERI ACTIVI DE ARTILERIE ANTIAERIANĂ
ŞI RADIOLOCAŢIE "Leontin Sălăjan" BRAŞOV
august 1974 – august 2014

DIPLOMĂ DEGEABA

fără serie şi fără număr, fără număr...

Cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la înaintarea la gradul de "locotinent" se acordă această diplomă nefolositoare, tovarăşului

BABACIU GHEORGHE

pentru curajul de a se prezenta la întâlnirea colegilor de promoţie care are loc sub deviza:
"Ce frumoşi eram odată şi în ce hal am ajuns!".

/secretarul de partid al
comitetului de organizare

BRAŞOV
30 august 2014

„Diploma degeaba" primită de absolvenții participanți la întâlnire

PROGRAMUL ÎNTÂLNIRII
(tipărit pe spatele diplomei)

29.08.2014

18.00:	prezentarea la locul întâlnirii şi apelul
18.00 - 18.30:	timp liber la dispoziţie pentru descărcarea maşinilor şi ocuparea locurilor în camere
18.30 - 20.00:	timp de odihnă pentru refacera forţelor după atâta drum! program administrativ-gospodăresc, numerotarea saltelelor cu 1 si 2
20.00 - 20.30:	masa de seară (bufet suedez, adică fiecare mănâncă ce şi-a adus de acasă!) şi degustarea pălincii aduse de ardeleni
20.30 - 21.00:	plimbare de voie prin curtea şcolii (în formaţie şi cu cântec) pentru a ne obişnui cu aerul de munte şi a ne reaminti anii de şcoală
21.00 - 21.30:	programul de seară
21.30:	stingerea (suntem obosiţi şi trebuie să fim în formă pentru zilele următoare)

30.08.2014

06.30:	deşteptarea (pentru unii, pentru alţii trezirea… sau scularea !!!???)
06.30 - 07.00:	program de înviorare (mai lejer pentru că suntem deja bătrâni)
07.00 - 07.30:	programul de dimineaţă (pe serii, la spălător)
07.30 - 08.30:	întreţinerea sectoarelor
08.30 - 09.30:	masa de dimineaţă (o oră pentru că unii nu mai avem nici dinţi…)
09.30 - 12.00:	apelul promoţiei; cercetarea cu atenţie a colegului din stânga şi din dreapta pentru a ne reaminti cine este; fiecare îşi povesteşte (dacă îşi mai aduce aminte) „faptele de vitejie” din cei 40 de ani
12.00 - 13.30:	vizitarea instituţiei şi a bazei materiale pentru învăţământ (cine mai vrea să înveţe!); se prezintă soţiilor locurile pe unde săream gardul când mergeam la cârciumă sau la gagici
13.30 - 14.00:	timp liber pentru refacerea forţelor
14.00 - 15.30:	masa de prânz; intrarea se va face pe plutoane şi numai dupa ce Vasile Gheorghe va bate cu pumnul în uşă şi va striga „Wilmaaaa!”
15.30 - 16.30:	timp liber la dispoziţie (fiecare va face ce vrea, dacă mai are chef)
16.30 - 18.00:	odihnă (adică somn)
18.00 - 18.30:	pregatirea ţinutei pentru masa festivă
18.30 - 18.45:	inspecţia pentru masa festivă; verificarea ţinutei, a lustruitului nasturilor şi pantofilor, verificarea batistei şi a unghiilor şi ce esta mai important, verificarea tunsorii!
18.45 - 19.00:	deplasarea pe plutoane, cu cântec spre sala de mese
19.00 - 02.00:	masa festivă, adică „destrăbălarea” (cine rezistă până la ora două!)

31.08.2014

09.00:	deşteptarea (cine mai poate)
09.00 - 09.20:	program de înviorare (complexul nr.1 şi nr.2 de înviorare – cine şi le mai aminteşte, cine nu, fumează o ţigare)
09.20 - 09.35:	întreţinerea sectoarelor
09.35 - 10.00:	cafeaua de dimineaţă şi o mică gustare
10.00 - 15.00:	vizitarea obiectivelor turistice din Braşov, adică o vizită împreună cu soţiile la gagicile pe care le-am avut în timpul şcolii (cine a avut, cine nu, se duce la biserică!)
15.00 - 18.00:	vizitarea obiectivelor turistice din Poiana Braşov (cine mai ştie unde să meargă)

18.00 - 19.00: timp liber la dispoziţie (pentru discuţii justificative cu soţiile); raport de activitate pentru „Clubul bizonilor”, raportor Rotaru Vasile
19.00 - 20.00: o masă ostăşească la Cabana Aviatorilor din Poiana Braşov (nu lipseşte brânza telemea, felia de salam şi omniprezenta CPF)
20.00 - 20.30: programul de seară (adică întoarcerea la cazarmă prin sprijinirea unuia de către celălat)
20.30 - 21.00: pregătirea echipamentului pentru a doua zi
21.00: stingerea (ne culcăm devreme pentru că a doua zi plecăm la drum)

01.09.2014

08.00: deşteptarea
08.00 - 08.30: programul de dimineaţă
08.30 - 09.30: masa de dimineaţă (o cană cu ceai, o felie de pâine cu unt şi cam atât, nu putem pleca la drum cu burta plină!)
09.30 - 10.00: strângeri de mână, pupături, luat adrese şi telefoane
10.00: defluirea către casă!

ţinuta pentru întâlnire: fiecare cu ce are; obligatoriu bocanci şi veston încheiat la copcă
planificarea serviciilor pe timpul întâlnirii:

Ofiţer de serviciu – pe toată durata întâlnirii: Rotaru Vasile
29.08.2014: SSC: Moise Romeo
plantoane: 1 Bănică Gheorghe
2 Benţo Ioan
3 Beteagă Victor
30.08.2014: SSC: Moş Eugen
plantoane: 1 Man Marcel
2 Popa Viorel
3 Voiculescu D-tru
31.08.2014: SSC: Chiş Ioan
plantoane: 1 Pârvulescu Dan
2 Giuroiu Ilarion
3 Ciucă Vasile

Obs. deoarece Pârvulescu Dan şi Ciucă Vasile nu au mai participat la întâlnire, au fost schimbaţi din serviciul de planton cu Filip C-tin şi Babaciu Gheorghe.

Iată ce ne povesteşte Romeo Moise, referitor la prima întâlnire cu Eugen Moş si cu fostul şef de stat major al şcolii, col.(rtr.) Mihai Constantin:

În data de 30.08.2014, cu o jumătate de oră înainte de ora stabilită, adică 18.00, am intrat pe poarta U.M.01932, poartă pe care am intrat și am ieșit, oficial, cât am fost elev, după calculele mele, cam de 570 ori. Eram singur și-l căutam pe Titi Sava, de la A.A., să-i dau materialele publicitare promise, luate de la Primăria Municipiului Brașov, să le dea colegilor lui, așa cum am făcut și eu, pentru colegii mei de radiolocație.

Voiam să ajung la camera cu numărul 5. Era puțină lumină pe holul oarecum îngust și neprimitor, în care mă simțeam stingher și nu prea aveam șanse să mă descurc. Pe a treia ușă era scris ceva, probabil „administrator-magazie”. Nu aveam ochelarii de citit și nici pe cei de distanță. Mă întorc să văd dacă găsesc vreun indiciu pe cealaltă ușă. Dar cum sunt norocos de fel, se deschide o altă ușă și văd că iese un tip solid, asupra căruia mă reped să-i cer informații.

—Ziua Bună! - încerc eu să intru în vorba cu el – știu că aici au fost cazați ofițerii promoției 1974…

—Da! Cunosc situația. Pe cine cauți?

—Pe domnul Titi Sava, de la A.A., să-i dau acest pachet.

—Titi Sava?… Nu-mi amintesc să-l am pe listă, dar eşti sigur că este promoție 1974?

— Sigur! Am vorbit acum două ore cu el și mi-a spus să-l caut în acest pavilion.

— Nu cred că a venit! Aici sunt cazați alți ofițeri în rezervă și nu știu ce cauți tu, aici, în acest pavilion.

— Domnule! – mă aprind eu – și eu sunt ofițer în rezervă, promoția 1974, am venit la…

— Vă rog să vă legitimați! Cine v-a trimis aici? Documentele dumneavoastră!

Lăsasem toate actele în mașină, alaturi de ochelari și nu știam cum să ies din acestă încurcătură. Tipul, care mi se părea a fi administratorul imobilului, mă confunda probabil cu un infractor prins asupra faptului.

— Domnule! – încerc să-i explic a doua oară, agitându-mă de acesta dată – mă cheamă Moise Romeo, sunt promoție 1974 și eu, împreună cu Moș Eugen… Foarte bine! Moș Eugen vă spune ceva?

— Nu-mi spune nimic… Eu sunt Moş Eugen.

Nu-mi recunoscusem înlocuitorul comandantului de pluton și deodată mi s-a luminat mintea și parcă și holul. Bucuria revederii a fost mare.

Cu ceilalți colegi m-am întâlnit în fața pavilionului K și culmea i-am recunoscut aproape pe toți. Aducându-ne aminte de anii petrecuți în școală, ne-am îndreptat spre popota-elevi la „cina festivă tradițională", unde nu aveam locuri prestabilite. M-am aşezat lângă familia Moș și alte două familii de la A.A.

Am intrat ușor în discuție cu cel de lângă mine. Părea mai în vârstă și încercam să-mi aduc aminte unde l-am mai întâlnit.

— Eşti A.A., adică „bombist", așa cum vă spuneam noi acu' patruzeci de ani?

— Nu! Eu sunt ofițer de Rachete Antiaeriene, prima promoție de rachetiști… - și nu am reținut nişte denumiri cu care cel de alături se vedea că se mândrește. Am fost comandantul… - n-am reținut denumirea, am absolvit… - și iar n-am reținut denumirea, am venit apoi în Școala de Ofițeri și…

— O clipă! Stai! Stai, că nu-mi aduc aminte… spun eu bulversat. Cum te cheamă?

— Sunt colonelul Mihai, fostul șeful de stat major al Școlii…

P.S. *Ce spune Eugen Moș:*

Pe holul unde ne-am întâlnit era întuneric și Romeo nu m-a recunoscut, așa că am putut să-l pun în „priză" câteva secunde…

După faza cu colonelul Mihai, Romeo a ieșit pe treptele de la intrare, roșu ca un rac și a început să ne povestească întâmplarea… Eu vorbeam la telefon cu Vasile Palaghianu care tocmai mă atenționase să am grijă de „bocciu'" (bocciu' fiind Romică Moise – n.a.) *să nu facă prostii… Au izbucnit toți cei prezenți în râs, Mihai Dărândău aproape a căzut pe jos…*

Până la masa festivă au urmat discuții aprinse şi amintiri din anii de şcoală, purtate fie în camere fie în fața pavilionului unde am fost cazați.

În jurul orei 18 ne-am adunat în fața sălii de mese, dornici să înceapă cât mai repede „masa festivă".

Rotaru Vasile Filip a venit cu un imens buchet de trandafiri care a fost împarțit, la intrarea în sală, tuturor soțiilor.

Până noaptea târziu, împreună cu colegii artileriști, am petrecut, am dansat, am depănat amintiri. S-au facut foarte multe fotografii pentru a ne aduce aminte mereu de emoționanta întâlnire.

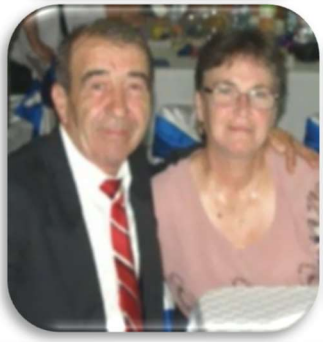

29/08/2014 19:45

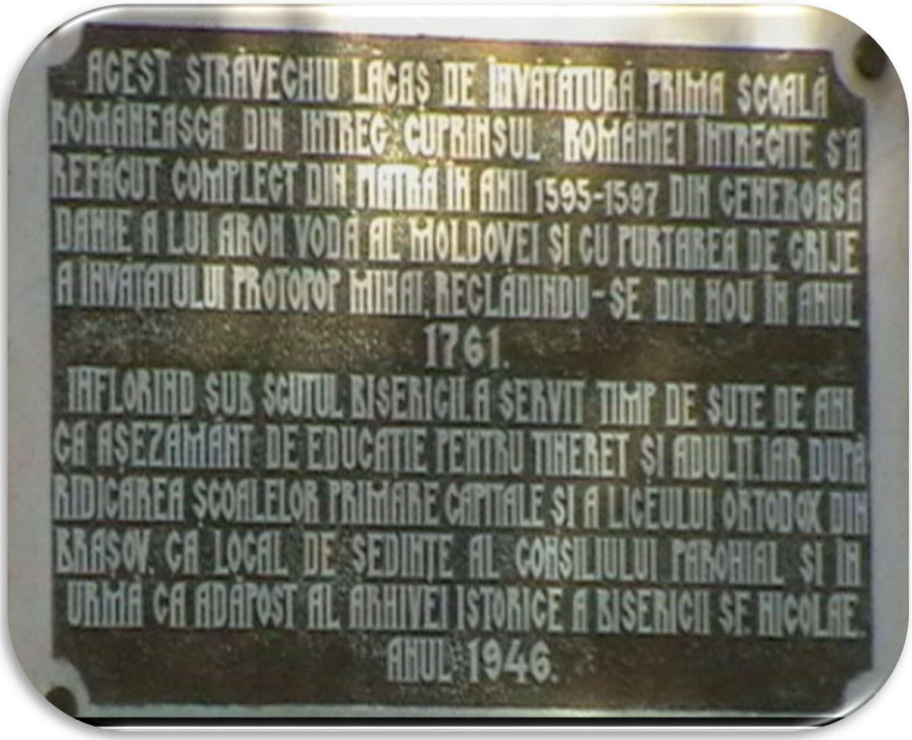

La
Multi
Ani!
2014

A doua zi a fost o zi de relaxare, în care am vizitat diferite obiective turistice din municipiul Braşov. Un moment deosebit de plăcut a fost vizita la prima şcoală românească, din Şcheii Braşovului. Directorul muzeului „Prima şcoală românească”, prof.dr. preot Vasile Oltean, ne-a încântat prin modul deosebit de plăcut prin care ne-a prezentat şcoala şi prin informațiile inedite pe care ni le-a transmis. (Numărătoare cu bile, a fost prezentată ca fiind primul calculator nevirusabil!)

A urmat vizita la Biserica Neagră şi apoi deplasarea în Poiana Braşov.

31/08/2014 15:03

31/08/2014 16:48

Distracţia şi buna dispoziţie au continuat şi după masa de seară, până târziu în noapte. Cei care au rezistat pe baricade până la final au fost cei din „plutonul 2”. În acea seară s-a băut şi vinul adus de Telu Filip, vin ce a fost păzit cu străjnicie în camera lui Ucă Chiş şi Marcel Man. Dacă îl găsea Telu, rămâneam fără el!

Aceasta a fost, în cateva cuvinte şi multe imagini emoționanta întâlnire a promoției de ofițeri de radiolocație, 1974. S-a hotărat ca de acum încolo să organizăm în fiecare an câte o întâlnire. Pentru 2015 s-a stabilit să se ocupe de organizarea întâlnirii, grupul de ofițeri din Ploieşti (fiind cel mai numeros).

La revedere, în 2015!

ECOURI DUPĂ ÎNTÂLNIRE

După încheierea întâlniri colegilor de promoţie, au apărut primele ecouri, pe e-mail, din parte participanţilor. Redăm aici câteva dintre ele şi începem cu aprecierea doamnei Vica Nicula, soţia locotenent colonelului (rtr) Savu Nicula.

Martie, 2015

29 august 2014!

O zi a lunii august şi, ca majoritatea celorlalte, o zi de o frumuseţe extraordinară, caldă şi plăcută, zi în care am participat la întâlnirea promoţiei 1974 de ofiţeri ai Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie Braşov, cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la absolvire.

Am participat la multe întâlniri ale promoţiei, fiind soţia lectorului locotenent colonelului Nicula Savu. Ce îmi aduc aminte de la întâlnirea acestei promoţii, la a X-a aniversare: erau tineri, voioşi, abordau un zâmbet şi o faţă luminoasă atunci când se îmbrăţişau sau îşi schimbau impresii, amintiri; se vedea tinereţea pe feţele lor.

La întâlnirea de 40 de ani am întâlnit alţi oameni: erau maturi, cu părul cărunt sau alb, cu realizări, cu succese, cu copii realizaţi sau chiar nepoţi. Amprenta timpului îşi spusese cuvântul!

La partea de informare, de dimineaţă am urmărit cu atenţie luările de cuvânt ale fiecăruia. Am apreciat faptul că au continuat diferite forme de studii, chiar şi superioare. Am remarcat cu deosebită plăcere aprecierile aduse ***soţiei,*** *care a fost de multe ori şi mamă şi tată, în viaţa unei familii de ofiţeri.*

Am tras şi o concluzie asupra formării profesionale, pentru că, din expunerile individuale, a reieşit că aţi avut funcţii de comandă, datorită unei bune pregătirii profesionale şi dublată de seriozitatea dumneavoastră.

La toate întâlnirile este şi o aducere aminte a celor plecaţi prematur… Comemorându-i, aţi făcut un gest colegial, un gest frumos, un gest pios. Programul şi-a urmat cursul. Seara a fost masa festivă, ca de obicei reuşită şi plăcută.

Acum, ca şi atunci, când am luat cuvântul la sfârşitul programului de dimineaţă, eu vă doresc multă sănătate. Viaţa să vă fie în continuă urcare către ceva mai bun, mai frumos, mai bogat, cu multă sănătate şi mulţi ani!

Înţelepciunea vârstei să vă călăuzească mai departe!

Cu deosebită stimă şi respect,
doamna Vica Nicula!

01.09.2014 ora 17.31

În numele tuturor participanţilor, mii de mulţumiri pentru eforturile deosebite depuse de Eugen Moş, Vasile Rotaru şi Romeo Moise în organizarea emoţionantei întâlniri a colegilor de promoţie.

Dacă ei nu şi-ar fi sacrificat din timpul, banii şi nervii lor, întâlnirea nu ar fi avut loc sau ar fi fost mult mai săracă!

După ce ne-am revăzut, pot spune că deviza „Ce frumoşi eram odată şi în ce hal am ajuns" *nu este valabilă. Suntem mai frumoş şi mai tineri decât acum 40 de ani!*

marcel man

01.09.2014 ora 18.23

Sunt întru totul de acord cu noua concluzie. Oricum deviza la care te referi a fost o glumă menită să destindă atmosfera, deci binevenită.

Eu am ajuns acasă, dar nu mai sunt acelaşi. Retrăiesc fiecare moment, dincolo de ceea ce se vede. Am avut senzaţia ca am intrat în sufletul fiecăruia şi m-am încărcat cu energie pozitivă. Toţi cred că au simţit asta.

Nu am spus tot ce am fi vrut fiecare din noi, nu am făcut gesturile pe care le-am gândit la un moment dat, dar o strângere de mână, o privire, o atingere, au o încărcătură emotională care nu se şterge cu timpul. Am avut senzaţia că gândurile au fost percepute cu toate simţurile, au fost „văzute", „auzite", „gustate"… Am fost un singur suflet, chiar dacă ne-am manifestat, fiecare, în alt mod. Nu putem mulţumi îndeajuns.

Dar putem trece la fapte.

Putem acţiona pentru ca toate trăirile din aceste zile să dea roadele care să fie oferite celor care au crezut în puterea minunilor care se întâmplă de când sămânţa îşi trimite mesagerii să se străduiască să devină fruct…

Putem scrie ce am simţit de-a lungul vieţii ori doar în aceste minunate zile. Putem face tot ce depinde de noi să se repete aceste întâlniri. Putem ţine legătura între noi aşa cum nu am făcut-o pâna acum.

Atunci voi, sufletul acestei întâlniri, veţi simţi că munca voastră nu a fost degeaba!

Eu nu găsesc cuvinte de mulţumire. Nu cred că există ceva care să descrie lacrimile din suflet şi de la colţul ochilor sau drumul lor pe obrazul vieţii… Nu cred că pot descrie puterea pe care o am acum, după ce v-am văzut pe toţi. Pot doar să spun că veţi vedea efectul, sper cât mai curând!

Vă mulţumesc din tot sufletul!

Cu deosebit respect,
Mihai Mireuţă

02.09.2014 ora 15.13

Vă trimit răspunsul lui Mişu Mireuţă la e-mailul trimis ieri.

Înainte de a prezenta răspunsul, trebuie să aducem mulţumirile noastre şi lui George Bănică pentru minunatul gest de a ne dărui tuturor două din cărţile sale.

Mulţumim George!
marcel man

02.09.2014 ora 20.19

Şi eu mulţumesc dragilor şi minunaţilor George Bănică şi Marcel Man, pentru minunatele şi nepreţuitele lor daruri destinate minţii şi inimii.

Cu toate eforturile şi încercările de a-mi exprima mulţumirile, sentimentele şi simţămintele trăite în zilele REVEDERII după ULTIMII 40 de ani din viaţa fiecăruia dintre PARTICIPANŢI, alături de cei care nici nu-mi puteam imagina să-mi răscolească tot ce se poate numi suflet sau duh (cuget),… nu reuşesc nici măcar să mă adun,… nu reuşesc nici să conştientizez aceea că cele mai sensibile corzi ale inimii mi-au vibrat mai puternic decât în anii adolescenţei (ca dimineaţă a vieţii), în care mi se părea că totul ni se cuvenea (ca ceva firesc,… în mod natural).

Deşi am dorit din toată inima să-mi exprim mulţumirea faţă de eforturile şi devotamentul organizatorilor REVEDERII, faţă de cei care nu au precupeţit nici un efort pentru PUŢINELE CLIPE petrecute împreună (pe cât de efemere, pe atât de nemuritoare), încercând fără niciun rezultat să eludez, să trec peste DUREREA care PERSISTĂ faţă de cei care (colegi sau lectori) fie din cauze fireşti sau inerente, fie din cauza soartei, AU LIPSIT, mi-a fost imposibil a formula şi exprima UN GÂND, UN CUVÂNT, care să se ridice la înălţimea simţămintelor trăite mai presus de orice aşteptare sau înţelegere.

În aceste condiţii, pot spune că:

- nici după mai mult de O ZI,… nu-mi pot reveni la realitatea VIEŢII COTIDIENE în care fără voia noastră, au apărut „umbrele serii"!

- nu mă pot trezi din frumosul VIS de la Braşovul sfârşitului de „august" 2014 (după calendarele lumeşti), din VISUL de la Braşovul începutului de „Elul" 6000 (ultima lună a anului administrativ civil după semnele astrale ale calendarelor calculate de mine

după Soare, Lună şi astre,… sau după ultima lună a anului 5774 după LUAH - לוח - calendarele evreieşti)!

- involuntar, mă tot aştept să văd sau… tot caut cu privirea pe câte UNUL dintre colegi sau lectori (însoţit sau nu, de minunata lui „JUMĂTATE")!… tot caut câte UNUL dintre cei care încet şi pe neobservate, în cele două zile de REVEDERE, mi-a REUMPLUT inima cu un sentiment insuficient înţeles (că suntem aproape de apusul vieţii acesteia).

În aceste condiţii, pot spune mai mult decât că:

- VĂ MULŢUMESC pentru ALEGEREA VOASTRĂ de A FI ÎMPREUNĂ;

- VĂ IUBESC din toată INIMA;

- Abia AŞTEPT să ne REVEDEM!

… până ATUNCI,… din toată inima şi din tot sufletul, cu stimă şi consideraţie, doresc fiecăruia şi tuturor celor dragi fiecăruia, sănătate, bucurii, fericire şi binecuvântări din belşug din partea şi spre Slava Celui ce este VIAŢĂ şi IUBIRE VEŞNICĂ!

Teodorescu Georgian

02.09.2014

Şi eu consider că toți am devenit mai speciali… Suntem fericiți dincolo de realitățile zilnice percepute până acum, am înțeles, parcă mai mult, care este seva vieții, apa vie din basmele de demult, atât de actuale astăzi dacă ai curiozitatea să citeşti printre rânduri.

Moş Eugen, Rotaru Vasile, Man Marcel, Moise Romeo, Bănică Gheorghe, doar nişte nume din catalog, dar ştim că dincolo de ele sunt suflete deosebite, oameni adevărați care, nu exagerez de loc, au făcut istorie. Au scris în sufletele noastre pagini întregi care vor ieşi la lumină când va veni timpul.

Noi toți, cei care am participat la această întâlnire fizic sau doar cu sufletul, suntem asemenea lor, de aceea ne-am bucurat atât de mult. Noi am dorit, în subconştient, să se întâmple ceva, un vizionar a aprins scânteia, iar focul ce a urmat ne-a purificat pe toți, indiferent cât de mult sau puțin ne dăm seama de asta.

Timpul, aşa cum îl măsurăm noi, va vorbi! Timpul care nu poate fi măsurat a vorbit deja… Iar ceea ce a spus este săpat adânc în sufletul nostru şi vibrează împreună cu întreaga noastră ființă, cu întregul Univers…

Să ştiți că nu sunt vorbe mari. Sunt doar nişte vorbe… Nimic nu poate descrie tot ceea ce simțim… De aceea trebuie să găsim căile de a exprima, măcar în parte, ceea ce este în sufletul nostru, bine ascuns, dar deosebit de valoros!

Scânteia a aprins focul. Să-l întreținem, să-l facem mai frumos, mai aproape de fiecare din noi! Sentimentele trezite care ne-au adus atâta bucurie să le apreciem la justa lor valoare, să nu considerăm că au fost ceva trecător, nişte emoții fără prea mare valoare şi să nu ne îngropăm în cotidian aşteptând împlinirea unor dorințe efemere!

Viața, prin aceşti oameni minunați, ne-a dat o şansă. Eu vă mulțumesc din tot sufletul şi vă urez tuturor toate cele bune! Vă iubesc pe toți!

Cu deosbit respect,
Mihai Mireuță

04.09.2104 ora 08.46

Multe salutări şi urări de bine. Mulţumirile mele personale pentru plăcerea de a ne reîntâlni dupa 40 de ani şi speranţa că şi la anul ne vom revedea în aceeaşi „FORMAŢIE",

Vă îmbrăţişez cu drag,
Myky Vlaicu

Dragii mei,

Sunt încă foarte marcat de întâlnirea memorabilă care s-a terminat atât de repede. Toate momentele pe care le-am trăit prin efortul uriaş al prietenilor noştri Eugen, Filip-George, Marcel, Romeo şi, cu siguranţă, al multora dintre cei care au fost prezenţi, vor rămâne pentru totdeauna în sufletele şi memoria afectivă a fiecăruia dintre noi. De aceea

cred că nu trebuie să întrerupem comunicarea dintre noi, că ar fi benefic dacă ne-am împărtăşi reciproc gânduri, realizări, şi de ce nu, chiar nedorite probleme care au nevoie de încurajări şi o vorbă bună de la prietenii cu o asemenea „vechime".

Cu speranţa că aceste momente se vor repeta, vă asigur de prietenia mea sinceră şi vă doresc viaţă lungă şi bucurii nenumărate alături de cei dragi.

Vă îmbrăţişez pe toţi,
Gheorghe Bănică

În continuare, în ordine alfabetică, sunt prezentați absolvenții promoției 1974, ofițeri de radiolocație.

AANEI-BARBU A. GHEORGHE

S-a născut la data de 06.02.1952 la Gura Bohotin, judeţul Iaşi.

A urmat cursurile Liceului Militar „Ştefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc, promoţia 1971, unde a fost coleg de clasă cu Matara Toma.

După absolvirea Școlii militare, a fost repartizat alături de Emil Dendyuk şi Mişu Mireuţă la Batalionul 147 de Bruiaj Radio şi Radiolocaţie de la Domnești, lângă București.

Până în 1980 a lucrat în această unitate, încadrat inițial pe funcția de comandant pluton cercetare prin radiolocație după care pe cea de șef stație bruiaj prin radiolocație.

În perioada 1980 – 1982 a urmat cursurile Academiei Militare fiind licențiat în științe politico-militare. Pe timpul cât a urmat cursurile Academiei a fost coleg cu Nicu Mitan.

După absolvirea Academiei a fost repartizat la Centrul de Studii şi Cercetări de Istorie şi Teorie Militară pe funcția de cercetător științific principal gradul III. În această instituție, care și-a schimbat de mai multe ori denumirea, a lucrat colegul nostru până în anul 2000 când s-a pensionat, având gradul de colonel.

Pasionat de cercetare, ambițios și harnic, cu o mare putere de muncă a trecut prin toate treptele ierarhice ale profesiei, de la cercetător științific gradul III, ofițer 2, ofițer 1, cercetător și șef de proiect, până la șef secție coordonare–documentare.

În perioada 1984-1986 a desfășurat și activități didactice la Academia Militară – cursul de Doctrină militară.

Activitatea de cercetare științifică s-a materializat în peste 100 de studii, articole, documentare și comunicări științifice prezentate în diferite publicații (Anuarul ISOSIM) sau seminarii naționale şi internaționale.

Este coautor a mai multor lucrări din domeniul istoriei și doctrinei militare dintre care amintim:

- Coordonate ale doctrinei militare românești*, București, Editura Militară, 1986;*
- Permanențe istorice ale doctrinei militare*, București, Editura Militară, 1988;*
- România în anii celui de-al doilea război mondial*, vol III, București, Editura Militară, 1989;*
- Factorul științifico-tehnic şi rolul său în capacitatea de apărare a țării*, București, Editura Militară, 1988;*
- Concepții doctrinare militare românești*, București, Editura Militară, 1990;*
- Războiul din Golf; scheme şi grafice*, București, Editura Militară, 1991;*
- Romanian's National Security Politics*, București, Editura Pro Transilvania, 1997;*
- România - NATO. Parteneriat şi cooperare*, București, Editura Militară, 2000;*

În ce privește familia, s-a căsătorit în noiembrie 1975 tot cu un ofițer, Barbu Lidia Smaranda şi au împreună două fete minunate, Alina, juristă și Alexandra, economistă.

Împreună cu familia - 2004

A decedat fulgerător la 29 ianuarie 2005 plecând, din păcate, mult prea devreme dintre noi, iar în 2016 a încetat din viață și soția colegului nostru Aanei.

Dumnezeu să îi odihnească în pace! (n.a.)

BABACIU C. GHEORGHE

Am venit pe lume în ziua de 29 martie 1952. Eram primul copil al Elenei şi a lui Constantin Babaciu. Mă născusem în comuna Băcani, judeţul Vaslui. Din 1953 părinţii s-au stabilit în oraşul Tecuci, judeţul Galaţi.

Până în clasa a IX-a inclusiv am învăţat la Liceul nr.2 din Tecuci. Începând cu anul 1968 am urmat cursurile Liceului Militar „Ştefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc, pe care l-am absolvit în anul 1971 cu media 7,50.

Între anii 1971-1974 am urmat cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie, în arma radiolocaţie, specialitatea militară radiolocaţie, iar în urma examenului de absolvire din vara anului 1974 am fost declarat reuşit obţinând media generală 8,06 şi mi s-a acordat gradul de locotenent.

Între 20.08.1974 şi 31.05.1980 am lucrat la Nodul Radiotehnic Galaţi (din 1978 ca locotenent major), îndeplinind funcţii pe staţia P-35M şi apoi de ofiţer 4 în punctul de comandă. În această perioadă am participat la câteva aplicaţii cu deplasare de tehnică militară pe calea ferată şi ocuparea unor poziţii de luptă lângă aerodromuri militare. Am condus cu success şi câteva cursuri de gradaţi.

Între 01.06.1980 şi 02.09.1987 am lucrat ca şef de sector în punctul de comandă al Bg.46 Rd.Th. Ploieşti, cu rezultate foarte bune. La 23.08.1983 am fost avansat la gradul de căpitan. Am participat la multe aplicaţii cu inamic aerian marcat precum şi la introducerea tehnicii de automatizare în P.C. al Bg.46 Rd.Th.

În 1987 am participat la examenul de admitere în Academia Militară Generală, secţia „Aviaţie şi Apărare Antiaeriană", fiind admis în grupa de radiolocaţie, pe primul loc. Am obtinut „Diploma de licenţă" în ştiinţă militară, în specialitatea „radiolocaţie", cu media 10 la examen, în august 1989.

Îmi aduc aminte cu plăcere de cursurile şi aplicaţiile pe hartă şi în teren, susţinute si coordonate de către ofiţerii de la Catedra de Radiolocaţie. Pe vremea aceea şeful catedrei era colonelul Butucaru Gheorghe, iar din catedră făceau parte colonel Ungureanu Dumitru, colonel Văcaru Vasile şi conducătorul grupei noastre, căpitanul Pătru Dumitru *(promoţie 1973 de şcoală militară – n.a.).*

După absolvirea Academiei Militare Generale am ocupat următoarele funcţii:

- august 1989 – octombrie 1990 – comandant al Batalionului Radiotehnic Strejnic; în 1989 am fost avansat la gradul de maior;

- noiembrie 1990 – septembrie 1992 – ofiţer 2 în B.P.L. la Comandantul Trupelor Radiotehnice din C.A.A.T.; şef de birou era colonelul Ostanschi Vasile, un ofiţer foarte capabil şi corect *(promoţie 1973 de şcoală militară – n.a.);*
- octombrie 1992 – octombrie 1999 am lucrat la Centrul de Perfecţionare a Pregătirii Cadrelor din Trupele Radiotehnice (comandant fiind colonelul Şotropa Emil), îndeplinind funcţii în cadrul Biroului Învăţământ. Prin ordinul M.Ap.N. nr. M-12 din 21.02.1997, începând cu 01.06.1997 s-a înfiinţat Şcoala de Aplicaţie pentru Radiolocaţie iar Centrul de Perfecţionare s-a desfiinţat;
- ultima funcţie îndeplinită a fost aceea de „şef birou" în Biroul Învăţământ la Locţiitorul comandantului pentru învăţământ (01.05.1999 – 31.10.1999). Pe 31.07.1995 am fost avansat la gradul de locotenent colonel. În septembrie 1999 am fost admis să urmez cursurile Colegiului Naţional de Apărare începând cu luna noiembrie. A rămas doar intenţia din partea mea pentru a urma cursurile, deoarece pe 31.10.1999 m-am pensionat pe fondul restructurării armatei.

Un moment important şi plăcut a fost acela când m-am căsătorit cu soţia mea, Maftei Mitriţa. Acest eveniment s-a petrecut pe 25 septembrie 1976. De atunci încoace, ne-am construit şi ne construim un viitor mai apropiat de aspiraţiile noastre. Împreună am învins şi greutăţile inerente vieţii de militar şi-i mulţumesc pentru acest lucru.

O întâmplare petrecută spre finalul şcolii militare de la Braşov mi-a venit în minte zilele acestea. Deşteptarea era anunţată dimineaţa, la ora 06.00, prin sunete specifice de trompetă şi prin vocea plantonului schimbul 3. Dar ce să vezi? Pe la ora 05.30, două echipe mici de elevi jucau o miuţă pe peluza din dreptul dormitorului unde era cazat plutonul 3. Pentru a avea chef de mers la ore, aceştia, conform planului făcut de cu seara, se treziseră mai devreme de „deşteptarea" oficială şi într-o linişte perfectă săriseră pe geamul dormitorului (aflat la parter din fericire), fără să fie simtiţi de planton. Un joc de fotbal liniştit, fără faulturi, strigăte sau comentarii. Mai rar aşa ceva. După câte ştiu ideea aceasta fusese a lui Mitică Voiculescu, piteşteanul care locuia în Trivale şi care „mânca" fotbalul pe pâine. Avea el câteva fente pe care susţinea că le învăţase direct de la marele fotbalist Dobrin.

Aşa cum a început această miuţă s-a şi terminat, adică în linişte şi fără să afle comandanţii noştrii. Vă veţi întreba acum, pe bună dreptate, bine-bine şi care-i poanta? Nu vă grăbiţi. Poanta acum urmează.

Eu îl mai tachinam din când în când pe Mitică Voiculescu precum că s-ar cam „bărbieri" că este amic cu Dobrin şi că ar fi jucat uneori fotbal cu acesta. Era perioada de glorie fotbalistică a „gâscanului" şi nu prea credeam că acesta ar fi avut vreodată timp să joace fotbal şi cu nişte tineri chiar dacă erau din Trivale. Ca urmare, într-o duminică, Mitică imi spune să mergem împreună pe stadionul de lângă şcoala noastră că este un meci între echipa locală şi FC Argeş şi că sigur joacă şi Dobrin, având astfel posibilitatea să îmi demonstreze cât de bine îl cunoaşte el pe acesta. Aşa că pe la prânz, cine credeţi că erau în tribună? Eu şi Mitică! Începe meciul şi suntem încântaţi de dantelăriile pa care le făcea Dobrin atunci când ajungea mingea la el. La un moment dat, atac la poarta echipei braşovene. Dobrin era cam pe la punctual de unde se execută loviturile de penalty. Mingea este centrată de undeva din flacul drept al atacului argeşean. O boltă mare, mingea ajunge la Dobrin şi acesta din vole trimite sec mingea sub bară în gol. Se făcuse linişte în tribune şi se auzise doar pocnetul specific atunci când a fost lovită mingea. Mitică sărise în picioare şi făcea în toate felurile manifestându-şi bucuria. Eu lângă el în picioare strigam „gol… gol…". În câteva secunde ne-am liniştit pentru că eram în disonanţă cu cei din jur. Atunci au inceput să aplaude majoritatea spectatorilor şi am răsuflat şi noi liniştiţi, mai ales că eram îmbrăcaţi în ţinuta specifică elevilor şcolii militare şi nu se cădea să fim prinşi într-un scandal. Se termină prima repriză. Mitică se ridică şi-mi spune să mă ţin după el. În câteva minute m-am trezit că-l am în faţă pe marele fotbalist Dobrin. Acesta dă mâna cu Mitică şi-l întreabă:

— Ce faci măi? Ce-i cu tine?

— Am venit să te văd! Sunt împreună cu colegul meu care vrea să te cunoască!

Dobrin dă mâna şi cu mine. Eu zic ceva… bucuros şi că aş vrea un autograf. Ideea cu autograful mi-a venit atunci dar nu eram pregătit cu vreo poză, revistă sau orice altceva cu Dobrin. Scot atunci Carnetul de Serviciu şi un pix. Primesc autograful pe ultima pagină. Mai schimbăm câteva cuvinte după care plecăm (pauza dintre reprize este scurtă). Am văzut atunci un mare fotbalist care se comportă şi vorbeşte precum un om normal, respectuos şi fără aere de superioritate. Atunci am înţeles că aşa trebuie să se comporte un „om". Fără aere de superioritate, normal şi cu respect faţă de toţi cei din jur. Atunci am început să-i privesc cu mai multă atenţie pe cei din preajma mea şi să le aprecieaz calităţile. Acum vă spun sigur „Mitică nu se „bărbiereşte".

Ca să respectăm integral adevărul, trebuie să vă mai spun că după câteva luni am rămas fără acel autograf preţios. De ce? Când am absolvit şcoala a trebuit să predau şi Carnetul de Serviciu. Corectitudinea! Ce puteam face altceva?

BĂNICĂ N. GHEORGHE

M-am născut la 24 septembrie 1952 în comuna Dăneasa din judeţul Olt. După absolvirea *Liceului militar „Dimitrie Cantemir”* (anul 1971) şi a *Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie*, am fost repartizat la cerere în garnizoana Caracal.

Am absolvit *Facultatea de electronică şi telecomunicaţii* din cadrul *Institutului Politehnic Bucureşti* şi am parcurs treptele ierarhiei militare până la gradul de colonel inginer, desfăşurându-mi activitatea în mai multe garnizoane ale ţării, până la eşalonul de brigadă radiotehnică.

În anul 1979 m-am căsătorit cu Cornelia, farmacist şi am o fiică, Amelia, căsătorită în Bucureşti, manager la o firmă multinaţională.

Începând cu anul 1990 mi s-au publicat în presa militară (*„Observatorul militar”*, *„Cer senin”*, *„Revista de tehnică militară”*) diferite materiale de specialitate şi articole despre colegii de armă şi activitatea din unităţile unde am lucrat.

Sunt membru al *Uniunii Generale a Inginerilor din România* şi vicepreşedinte al *Societăţii Filatelice „Romanaţi”*.

1975 – şef staţie de radiolocaţie

În anul 2001 am trecut în rezervă şi mi-am dedicat timpul unor activităţi pentru care până atunci nu avusesem răgazul necesar: filatelie, viaţa de organizaţie a cadrelor militare în rezervă şi retragere, gazetărie şi scris.

În paralel cu viaţa de militar de carieră, am mai trăit încă o viaţă, aceea de filatelist pasionat de tot ceea ce înseamnă marcă poştală românească şi străină, maxime şi întreguri poştale pe care le colecţionez de aproape patruzeci de ani. Nu m-am mulţumit doar să adun în clasoare ci şi să cercetez cu atenţie materialele filatelice.

Din pasiunea pentru frumos şi dorinţa de a-mi concretiza ideile

care mă frământau, cu ajutorul mărcilor poştale am realizat mai multe exponate filatelice care au obţinut, la multiplele expoziţii unde am participat, diplome şi medalii preţioase, inclusiv în *rang de vermeil*. Exponatele la care ţin foarte mult sunt: *„Eternul feminin în filatelie", „A dialogue betveen history and art in the Romanian Philately"* şi *„Spaţiu mioritic, satul românesc".*

B.2 Rd.Th. Deveselu – 1983

Centrul 10 Radiolocaţie Piteşti - 2001

De asemenea, am colaborat cu articole pe teme filatelice la fiecare număr al *Buletinului informativ al Societăţii filatelice „Romanaţi"*, în cei 18 ani de apariţie trimestrială a publicaţiei, la revistele *„Rezerva oştirii"* şi *„Agrimedia"*.

Timp de câţiva ani am scris în presa locală, fiind director al săptămânalului *„Impact caracalean"* şi redactor şef al săptămânalului *„Universul caracalean"*, după care am publicat editoriale în ziarul *„Gazeta Oltului"* şi în săptămânalul american de limbă română *„New York*

Magazin". Sunt coautor al volumelor *„Caracal, tărâm de legendă şi destinaţie turistică"* şi *„Ctitorii ortodoxe caracalene"*.

În anul 2006 am primit din partea Primăriei municipiului Caracal distincţia *Omul anului în cultură*.

În anul 2006 am publicat volumul *„Ţepari şi ţepuiţi în ţara lui ...ESCU"*, Editura CONTRAFORT Craiova.

Din anul 2007 sunt *Cetăţean de Onoare* al municipiului Caracal, titlu acordat de Consiliul local.

În anul 2009 am publicat, în colaborare, volumul *„Ctitorii ortodoxe caracalene"* şi volumul de autor *„Scrisori din Absurdistania"*, editura SITECH Craiova.

Sunt vicepreşedinte al Asociaţiei Naţionale *Cultul Eroilor*, organizaţia municipală Caracal şi membru al Asociaţiei Naţionale a Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere *„Alexandru Ioan Cuza".*

Sunt coordonator şi coautor al volumului *„Destine sub drapel"* dedicat filialei judeţene Olt a A.N.C.M.R.R.

Sunt membru fondator al Asociaţiei *Fiii şi prietenii Caracalului*, fiind şi colaborator la revista asociaţiei, *„Vitralii romanaţene"*.

În anul 2010, *„în semn de recunoştinţă şi preţuire pentru activitatea desfăşurată şi înaltul profesionalism dovedit"*, mi s-a conferit *Emblema de Merit „Rezerva Armatei României" clasa a II-a.*

Am fost, pe perioada unui mandat, membru în prima Adunarea eparhială a Episcopiei Slatinei şi Romanaţilor.

În luna mai a anului 2013 Editura HOFFMAN îmi publică, sub pseudonimul Gheorghe Ban, volumul *„Rugă pentru o ţară furată* sau *Zodia şacalilor"*.

În anul 2014 am publicat, la aceeaşi editură, volumul *„Risipiri împreunate"*.

În anul 2015 am publicat volumul *„În numele speranţei, dialog* sine ira et studio *cu generalul de justiţie Constantin Lucescu"*, fiind şi coautor al lucrării *„CARACAL - File de istorie militară"*, ambele apărute la Editura HOFFMAN

În anul 2017, marcat de vacanța de zece zile din urmă cu aproape trei ani pe tărânurile Eladei, am publict, tot la Editura HOFFMAN, volumul *„Din Caracal pe Acropole via Meteora"* sau *„Jurnalul regăsirii"*.

În anul 2019, urmare a întâlnirilor lunare cu grupul de prieteni care nu puteau să renunțe la visul de a revedea pe harta României fostul județ Romanați, am publicat volumul *„Romanații de poveste"*, Editura HOFFMAN.

Tot în anul 2019, pe 2 iulie, am dobândit și calitatea de bunic fericit, fiica mea, Amelia, aducându-l pe lume pe nepoțelul Aron Luca.

La nunta Ameliei – Bucuresti, 2010

Anii de şcoală militară de la Braşov au fost hotărâtori atât în formarea mea profesională şi pregătirea pentru o carieră militară, cât şi în stabilirea unor legături de prietenie şi colegiale care au trecut cu brio proba timpului, lucru care s-a văzut şi la întâlnirile promoţiei de zece şi patruzeci de ani de la absolvire.

Au fost zile de emoţie şi bucurie care vor rămâne pentru totdeauna în memoria afectivă a mea şi a soţiei mele.

Dacă la această bucurie mai adăugăm şi rezultatele concrete ale eforturilor admirabile făcute de colegii care imortalizează aceste momente sub forma unor viitoare amintiri preţioase pentru noi toţi, putem fi pe deplin multumiţi şi mândri că facem parte din promoţia 1974 a *Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan”*, Braşov.

Iulie 2019 – un bunic fericit

BÂRLĂ D. IOAN

S-a născut în anul 1949, la data de 16 aprilie, în localitatea Râşnov, judeţul Braşov, părinţii fiind Maria, muncitoare la uzina Tohan Zărneşti şi Dumitru, maistru la uzina Metrom Braşov.

Şcoala primară o face în Râşnov, după care se înscrie la şcoala profesională de petrol-chimie din Codlea, în anul 1963. După trei ani se angajează muncitor la uzina chimică din Râşnov şi apoi se înscrie la liceul din localitate.

După terminarea liceului, dă examen de admitere şi reuşeşte la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan" din Braşov.

După absolvirea şcolii de ofiţeri, în anul 1974, este repartizat la Compania de Cercetare prin Radiolocaţie şi Bruiaj de la Floreşti, din subordinea Armatei de la Cluj.

În anul 1976 se căsătoreşte cu Maria şi au împreună un fiu, Rareş.

Lucrează la unitatea din Floreşti până în anul 1994 când iese la pensie pe caz de boală.

După numai doi ani, în 1996, își pierde soţia în urma unei boli şi rămâne împreună cu fiul său Rareş. În anul 2003 băiatul se căsătoreşte. Are fericirea de a-şi vedea cei doi nepoţi.

În 2013 boala se agravează, este internat în spital, iar la 21 decembrie se stinge din viață.

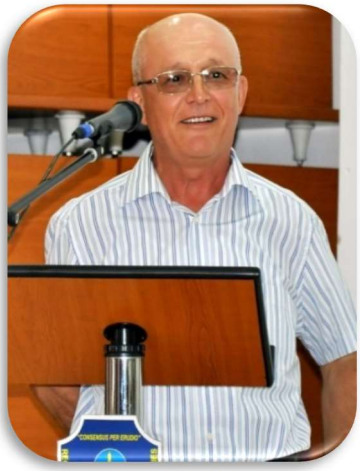
Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Datele biografice au fost puse la dispoziţie de fratele mai mic al lui Bârlă, Adrian, prin intermediul colegului nostru Romeo Moise. (n.a.)

BUCUROIU V. VASILE ION

Sunt născut la data de 12.08.1952 în comuna Vişineşti, raionul Pucioasa, regiunea Ploieşti (actualmente această comună face parte din judeţul Dâmboviţa).

Provin dintr-o familie relativ modestă: tatăl a fost instalator de gaze (decedat în 1972, la doar 45 de ani) iar mama, casnică; mai am un frate şi o soră, mai mici decât mine cu 4 respectiv cu 2 ani.

După terminarea clasei I-a ne-am mutat cu familia în oraşul Moreni (raionul Câmpina) unde avea serviciul tatăl meu.

Am rămas în acest oraş pe toată perioada de şcolarizare, iar mama şi fratele meu locuiesc încă acolo.

Atât în şcoala generală cât şi în liceu am obţinut rezultate medii şi bune.

Prin clasa a XI-a mă gândeam să mă fac profesor de fizică, stimulat şi de colegul de bancă, care dorea să devină (şi a devenit) profesor de matematică. Asta, pentru că la fizică aveam rezultate preponderent bune. Dar după o discuţie cu tatăl meu, care spunea că nu are bani să mă ţină la facultate, coroborat cu faptul că în acea perioadă ne construiam propria casă în Moreni, am renunţat la idee. Mi-am dat seama că are dreptate!

Întâmplarea a făcut ca în trimestrul al II-lea din clasa a XII-a să vină în liceu un ofiţer de la CMJ Dâmboviţa, care încerca să recruteze candidaţi pentru instituţiile militare de învăţământ superior. Am discutat din nou cu tatăl meu şi i-a surâs această opţiune. În consecinţă, i-am spus ofiţerului că doresc să merg la Academia Tehnică Militară, la electronică. A fost de acord şi a întocmit dosarul!

Cam în perioada când se făcea pregătirea centralizată pentru bacalaureat în cadrul liceului, acelaşi ofiţer a venit la noi acasă şi la finalul discuţiei mi-a spus*: „Ştii, la Academia Militară nu mai sunt locuri la electronică, dar mai sunt două locuri la auto şi tancuri."* Iar eu am replicat: *„Neam de manivelă nu mă fac. Mai bine renunţ."* Apoi, ofiţerul mi-a zis că dacă vreau neaparat la electronică, mă poate trimite la radiolocaţie, unde voi învăta doar electronică. Neştiind eu cu se „mănâncă" radiolocaţia, am fost imediat de acord. Abia când m-am prezentat la CMJ Dâmboviţa, am aflat că „radiolocaţia" era la Braşov, nu la Bucureşti, cum credeam eu.

Şi aşa am ajuns, a doua zi după bacalaureat la Braşov! Nu imi pare rău; dacă ar fi să o iau de la capăt, aproape sigur aş avea aceeaşi opţiune.

La şcoala de ofiţeri m-am adaptat relativ repede şi îi sunt recunoscator acestei şcoli, în primul rând pentru că m-a învăţat cum să învăţ eficient. În afară de incidentul din anul al II-lea când mi-a decedat tatăl (24.01.1972), totul a decurs bine şi foarte bine.

A fost într-adevar mai puţin plăcut faptul că neavând bani în acea perioadă – doar solda de atunci – mai ales după ce mi-a murit tatăl, învoirile în oraş se limitau la o prăjitură sau un suc şi multă plimbare pe jos prin centrul Braşovului. Majoritatea soldei o cheltuiam pe ţigări. Prost, nu?

Pe parcursul şcolarizării nu mi-am făcut nici prieteni, nici prietene în Braşov; ieşeam în oraş doar cu colegul meu de bancă, Nae Negulescu, căruia, şi cu acest prilej, îi aduc un pios omagiu.

La absolvire (am terminat al paisprezecelea în promoţie) am fost repartizat, conform opţiunilor, la „UM 01959 Ploieşti". În sinea mea, credeam că am fost repartizat la comandamentul brigăzii, unde, după două săptămâni de convocare centralizată cu proaspeţii absolvenţi, am aflat că mai există o UM 01959, dar la Stejnic (lângă Ploieşti) şi că eu împreună cu colegul Dan Pârvulescu, trebuie să ne prezentăm acolo! Ei, şi uite aşa am ajuns eu la Nodul 6 Radiotehnic Strejnic, pe funcţia de ofiţer 5 la staţia P-35. Îmi plăcea foarte mult această staţie – la examenul de absolvire am obţinut nota maximă – şi ca atare am fost foarte mulţumit.

lt.major căpitan maior

În desfăşurarea activităţii ca ofiţer au apărut, evident, şi părţi mai puţin plăcute: deşi aveam abia un an vechime ca ofiţer, am fost trimis la munci agricole, deşi nota telefonică preciza să se trimită un ofiţer cu cel puţin cinci ani vechime şi cu experienţă în agricultură! Din păcate, eu am văzut nota telefonică la întorcerea de la munci agricole (toamna târziu), iar cel care trebuia să mergă în campania agricolă mi-a zis: *„Ce vrei mă? Eu sunt căsătorit, am doi copii, iar tu nu eşti nici măcar însurat!"* Am înghiţit găluşca!!!

Abia după câţiva ani, când m-am împrietenit cu ofiţerul respectiv (soţia lui era din Moreni) am aflat adevărul despre derularea faptelor: în acel an (1975) de 23 august, el era numit OSU; dar omul îşi aranjeze să plece la „iarbă verde" cu familia! Comandantul i-a spus că îi aprobă, dacă găseste un înlocuitor. Imediat, individul m-a abordat pe mine (eram comandant de pluton la m.t.), spunându-mi că o să mă cheme comandantul să mă convingă să execut eu acel serviciu, pentru că nu are cine. Şi în continuare mi-a zis*: „Mă, să nu cumva să faci prostia să fii de acord. Lasă-l că o să găsească el pe cineva!"* şi exact aşa am procedat! Ca urmare, am plecat la munci agricole!!!

În 1978 am fost promovat şef de staţie, iar din 1979 am „dus prin cumul" şi funcţia de locţiitor tehnic. Însă tură executam, de acum, mai mult în PC al nodului. La aplicaţii şi AŢAM subunitatea obţinea, în acea vreme, constant rezultate foarte bune, deoarece la staţii aveam operatori (maiştri militari) de foarte bună calitate, cu experienţă bogată, iar activitatea în PC, în astfel de moment, era coordonată de comandant, un om cu mare experienţă.

Ore de indisponibilitate tehnică au fost foarte puţine, deoarece, deşi staţiile erau vechi, personalul încadrat pe ele a avut permanent în atenţie menţinerea lor în parametri optimi de funcţionare. Asta şi pentru că, în acei ani, controalele de la serviciul tehnic al brigăzii erau destul de dese, fiind aproape de noi.

În toată perioda cât am fost încadrat pe tehnică (1974–1983) am fost apreciat cu un singur calificativ de „BINE" (1975); în rest „FOARTE BINE".

În 1983 secretarul nostru de partid a fost promovat la eşalonul superior, iar eu am fost ales în locul lui; dar deşi funcţia era „cu scoatere din producţie", am făcut tură „până

la loc comanda", deoarece nu prea mai aveam ofiţeri; cei mai în vârstă, 5 la număr, au plecat care încotro, iar ofiţeri tineri nu prea veneau.

În toamna anului 1984, în calitate de „activist politic" am fost trimis, cu promisiuni mincinoase, de către secretarul Consiliului Politic al eşalonului superior, şi la sugestia sa, de către comandantul brigăzii, chipurile, pentru cel mult o lună de zile, la munci industriale la Combinatul Chimic Govora, împreună cu alte opt cadre militare şi 200 de m.t. din D.16 Ap.A.A.T. Asta pentru că cel de la UM 01959 Braşov care trebuia să meargă, avea „nişte probleme de familie". Eu aveam băiatul în clasa a II-a, la 7 ani, iar soţia făcea naveta la serviciu, Ploieşti - Moreni şi retur, zilnic, dar „nu aveam probleme".

Numai că „luna de zile" a ţinut de la începutul lui septembrie 1984 şi până la 10 februarie 1985. Şi probabil că mai ţinea dacă nu „lovea" acea iarnă grozavă (zăpada în zonă măsura peste o jumătate de metru).

La întoarcere mi-am reluat activitatea fără a face nici un fel de reproşuri nimănui. Am fost apreciat cu calificativul „FOARTE BINE" şi mi s-a promis că aceasta a fost „ultima detaşare în economie sau agricultură".

În acelaşi an m-am gândit să candidez la Academia Militară, secţia politică. Zis şi făcut; m-am apucat de pregătire, profitând de faptul că eram în aceeaşi cazarmă cu un regiment de rachete AA. Pentru limbă străină, eliminatorie la examen, mă bazam pe limba rusă (aveam 12 ani de studiu la rusă). Numai că, la sugestia mai tânărului meu coleg cu care mă pregăteam, H.F., care era avansat la franceză, şi căruia îi spuneam că am făcut şi eu patru ani de franceză în liceu, m-a convins că este mai bine să dau examen la franceză pentru că subiectele sunt mult mai uşoare. Nici în ziua de astăzi nu ştiu de ce am acceptat. Apoi, într-o seară, pe când ne aflam cazaţi la o unitate militară pe strada Antiaeriană din Bucureşti, în vederea susţinerii examenului de admitere, acest coleg al meu, mi-a cerut un pachet de cafea şi a plecat în oraş. S-a întors pe la ora 23, m-a trezit din somn, am ieşit împreună din dormitor, pe hol, şi mi-a spus: *„Uite, am făcut rost de subiectele pentru examen, rezolvate. La franceză nu am putut să fac rost, dar o să fie uşor. Probabil o compunere şi o traducere din română în franceză şi invers"*. Şi a fost uşor; pentru el! Eu am fost eliminat de frumoasa limbă franceză. Nu puteam da vina pe nimeni!

M-am întors la unitate şi mi-am continuat activitatea (la staţie, în PC şi ca secretar de partid). Mai târziu, în 1987 am decis să candidez la Academia Militara, la tactică. M-am apucat serios de învăţat şi de această dată am optat pentru limba rusă. Subiectele nu mi s-au părut grele pentru că învăţasem sistematic. Cu toate acestea, la ultima probă, socialism ştiinţific, am omis să scriu despre „lovitura de stat" ca modalitate de înfăptuire a revoluţiei sociale şi naţionale. Eram atât de euforic în urma celorlalte probe, încât nu mi-am mai amintit de ea. Nici măcar nu m-am gândit să-mi citesc lucrarea la final. Iar rezultatul a fost „nota 4 la socialism ştiinţific". Când rezultatul examenului a ajuns la comandantul Diviziei, am fost sunat la subunitate de către secretarul Consiliului Politic şi chemat la sediul Diviziei, în biroul secretarului adjunct cu probleme organizatorice. Mi-au adus la cunoştinţă pentru ce m-au chemat şi mi-au comunicat rezultatele obţinute: 7 la tactică, 7 la tehnică şi 4 la socialism ştiinţific! Sic! Şi m-au întrebat: *„Cu cine te-ai antrenat măi băiete?"* Am răspuns că am învăţat singur! Aproape simultan au izbucnit în râs iar secretarul a spus: *„Măi, ăsta s-a dus acolo ca să asigure cadrul democratic pentru desfăşurarea examenului"*. Apoi, secretarul adjunct mi-a precizat: *„Mă' băiete, acolo se intră numai dacă ai antrenor de la ei, pentru că altfel nu eşti pe listă"*. Am priceput! Am fost scârbit!!! Puteau să-mi spună asta înainte de examen.

Şi am mai încheiat un capitol din viaţa mea de ofiţer.

Încet, încet a venit şi anul 1989. Urma să aibe loc congresul al XIV-lea şi trebuiau desfăşurate alegeri în toate organizaţiile de partid, cu indicaţia expresă de a fi reales acelaşi secretar de partid. După „experienţele" avute cu secretarul Consiliului Politic şi pentru că lucram în aceeaşi subunitate de 15 ani (timp în care s-au schimbat 9 comandanţi), mă hotărâsem să plec de acolo. Ca urmare, am aranjat cu maiştrii militari şi subofiţerii, care constituiau atunci majoritatea cadrelor militare, să-l alegem secretar de partid pe un ofiţer mai tânăr.

Scrutinul s-a desfăşurat în patru reprize; după fiecare votare, comisia se aduna în biroul comandantului pentru numărarea voturilor. Şi de fiecare dată ieşea la fel. La ultima întrunire a comisiei, reprezentantul CAAT-ului mi-a spus, în biroul comandantului: *„Aceasta este „mânăreală"; dumneavoastră nu mai vreţi să fiţi reales! Vor fi urmări!"*

La final a fost ales tânărul ofiţer, căruia i-am mulţumit pentru ajutor. Urmarea a fost că am fost trimis în campania agricolă, în judeţul Tulcea, la cules de cartofi, tot ca „activist politic", deşi nu mai eram secretar de partid! „Binele" venea tot de la secretarul Consiliului Politic la brigăzii. A durat din septembrie până în 19 noiembrie. La întoarcerea în unitate am aflat că îmi sosise ordinul de mutare, iar concediul de odihnă trebuia efectuat neaparat.

Am plecat în concediu. Pe toată perioada concediului nu am pornit televizorul, pentru că nu aveam ce vedea, şi nici radioul, care difuza cântece patriotice şi muzică populară. Aveam în schimb un magnetofon care a cam funcţionat atunci.

Pe 17 decembrie, împreună cu doi prieteni civili din Ploieşti, am plecat la Bucureşti cu maşina unuia, pentru aprovizionare: salam, carne, brânză, etc., etc. şi… cartofi. Cel care conducea, a întrebat la un moment dat: *„Mă' voi aţi auzit că la Timişoara este răzmeriţă?"*. Evident, nu auzisem, pentru că magnetofonul nu difuza ştiri!. La sosirea acasă, un vecin mi-a spus că am fost căutat mai devreme de un cadru militar în cizme şi cu centură, care a spus că la întoarcerea mea să dau un telefon la unitate. Dar eu nu aveam telefon pe atunci. Aşa că am mers la oficiul poştal unde era singurul telefon public din zonă şi am vorbit cu comandantul subunităţii. Apoi, cu primul tren pe direcţia Ploieşti – Târgovişte am plecat la unitate. Dar acum nu mai aparţineam de ei, iar predarea materialelor ar fi durat câteva ore, probabil.

La început nu am primit nici o responsabilitate precisă, aşa că m-am instalat în fostul meu birou şi am citit. Cartea se numea „Colegii mei din neştiut" de Doru Davidovici, pilot la Borcea.

Pe 21 decembrie, comandantul batalionului, colegul meu de promoţie Babaciu Gheorghe, a venit la mine în birou şi mi-a spus că, comandantul regimentului 4 RAA i-a cerut să formeze un pluton de m.t., să-i înarmeze şi să-i trimită în oraş la „Casa Albă" (sediul puterii politice şi administrative), după care m-a întrebat: *„Tu ce zici?".* I-am răspuns că noi, ca subunitate, suntem subordonaţi doar operativ comandantului regimentului, pentru asigurarea cu date de radiolocaţie a acţiunilor de luptă şi deocamdată, inamic nu există. Apoi l-am întrebat dacă a primit ordin de la comandantul brigăzii. Mi-a spus că nu! După vreo 15 minute au venit la mine şeful de stat major împreună cu noul secretar de partid şi mi-au cerut să predau pistolul şi muniţia, din ordinal comandantului. M-am executat, şi am rămas în continuare în birou să citesc.

A urmat, firesc, ziua de 22 decembe; evenimentele s-au succedat rapid şi seara am primit un AK-47 şi muniţia aferentă şi am fost rugat de către comandant să mă ocup de paza şi apărarea incintei tehnice a batalionului, împreună cu un grup de m.t. şi cadre încadrate pe tehnică.

Din acel moment nu s-a mai întâmplat nimic deosebit, cu excepţia faptului că doi m.t., probabil „obosiţi", au deschis focul asupra unor câini care se plimbau pe câmpul de lângă cazarmă.

În sfârşit, la 30 decembrie ne-a sosit şi nouă, mie şi comandantului, avansarea în grad, care trebuia să fi avut loc pe 23 august!

Apoi, pe 5 ianuarie 1990, m-am prezentat la noul loc de muncă, în Punctul de Comandă al Bg. 41 Rd.Th. La început mi s-a părut greu şi chiar neplăcut, dar pe măsură ce m-am integrat în colectiv, lucrurile au decurs normal. În 1993 am preluat, ca înlocuitor, funcţia de şef de tură la sala radiolocaţie din PC al brigăzii. La scurtă vreme m-am confruntat cu o situaţie neprevăzută: o cursă aeriană care pătrunsese în spaţiul nostru aerian cu programare, intrare pe la Mangalia şi ieşirea la Oradea, a parcurs traiectul normal până la ieşirea din ţară. Numai că la ieşirea din ţară, un m.t, aflat în postul de observare al unei subunităţi din Bg.41 Rd.Th. (Timişoara), a văzut că sub avionul cursă, la diferenţă foarte mică de înălţime, se mai afla un avion mult mai mic - probabil un avion de vânătoare străin care a traversat ţara nestingherit. Radioaltimetrele noastre, de producţie sovietică, aveau capacitatea de separare în înălţime de 300 de metri. Am raportat, dar nu s-a întâmplat nimic.

În toamna lui 1994, un alt avion, de data aceasta intrat pe la Oradea şi care urma să iasă pe mare, în dreptul Braşovului s-a abătut de la traiect, luând-o spre Galaţi, trecând în Republica Moldova. Au fost alertaţi cei în drept, şi deşi avea număr de ţintă aeriană, nu s-a întâmplat nimic, cu toate că la aerodromul de la Bacău se desfăşura zbor militar de instrucţie. Când în sfârşit „bravii noştrii comandanţi" s-au hotărât să acţioneze şi să trimită

un MIG-21 în zonă, ţinta deja trecuse graniţa în Republica Moldova. Eu m-am ales numai cu mulţumiri verbale.

În 1995, în luna mai, pe când mă aflam în concediu de odihnă, m-a sunat acasă şeful PC al brigăzii şi m-a anunţat că mi-a sosit ordin de mutare la compartimentul mobilizare şi evidenţă m.t., din comandamentul Bg. 46 Rd.Th. Întrebându-l, de ce, mi-a răspuns: *„Şeful de stat major ţi-a făcut-o".* Fata şefului de stat major era la mine în tură şi o atenţionasem a doua oară în legătură cu părăsirea repetată a locului de muncă fără aprobare. Fără comentarii!!!

M-am prezentat la noul loc de muncă, am luat în primire compartimentul respectiv şi evident, am avut ghinionul ca la o lună şi jumătate după instalare, să fiu „călcat" de un control pe linie de mobilizare de la Statul Major al Forţelor Aeriene. În urma controlului am primit calificativul FOARTE BINE iar la notarea de serviciu din acel an, pentru numai două sutimi nu am fost apreciat cu calificativul „excepţional". Nici mie nu îmi venea să cred!

Cu vreo două luni înainte de notare îi spusesem comandantului (care era fostul şef de stat major) că nu îmi place ceea ce fac, dar sunt plătit pentru asta şi dacă tot o fac, atunci trebuie să fie făcută foarte bine. Cât am îndeplinit această funcţie m-am deplasat în teritoriu la cele cinci centre de radiolocaţie, precum şi la unele batalioane şi companii de radiolocaţie, în comisii de alarmare şi la examene de specialist de clasă. Nu am primit nici un reproş ulterior!

Deja din primăvara anului 1998 se ştia că unitatea (respectiv brigada) se va desfiinţa, aşa că am avut foarte multă hârţogărie de manipulat. Cred că singurul beneficiu al seriozităţii mele din această perioadă, pe lângă salariile de merit, a fost acela că la final, după ce „s-a tras cortina şi s-a stins lumina", am fost mutat, la cerere, înapoi în C.O.A.Z. al D.1 Aeriene ca şef de tură la tura a III-a. Exact în perioada în care îmi luam funcţia în primire, am aflat vestea despre accidentul rutier în care fusese implicat (ca pasager în maşină) fostul meu coleg de bancă din şcoala militară, Nae Negulescu, care atunci era comandant la B.10 Rd.Lc. Ianca. Am fost la înmormântare, la Brăila.

În anii următori, până în 2002, am trecut ca şef şi pe la celelalte ture, ajungând în final la tura I-a, de unde plecasem în 1995. Dar din anul 2000, funcţia nu se mai numea „şef de tură la sala radiolocaţie" ci „ofiţer 2 cu supravegherea spaţiului aerian".

La această tură am rămas până final, în februarie 2004, când s-a desfiinţat şi unitatea C.O.A.Z.

Îmi amintesc faptul că prin 2001-2002, comandantul de atunci al D.1 Aeriene mi-a cerut să execut serviciul de tură singur, fără nici un alt ofiţer, pentru că cei tineri se mutaseră sau ieşiseră cu „ordonanţa". Iar eu l-am întrebat cum îmi fac cele 4-5 ore de odihnă, prevăzute de regulament? Mi-a răspuns: *„Pui 4-5 scaune lângă masa de comandă şi te culci pe ele; eşti cel mai în vârstă dintre ofiţerii noştrii, ai o experienţă bogată şi sunt sigur că te vei descurca foarte bine."* Şi aşa a fost! Cei tineri şi cei care reuşiseră să-şi înjghebeze vre-o afacere, plecau cu „ordonanţa", fără să mai stea pe gânduri. Eu, neavând nici o afacere, nu aveam nimic de pierdut dacă rămâneam, mai ales că până la pensie mai aveam puţin.

Trebuie să preciz că cel puţin în ultimii ani de activitate, mergeam la serviciu de plăcere şi cu plăcere. Îmi plăcea ceea ce fac!

Pe 29 februarie 2004 când „s-a tras cortina şi s-a stins lumina" am plecat la pensie. Cam atât, deşi cam mult şi totuşi atât de puţin despre viaţa mea de ofiţer.

Sunt căsătorit din 29 iunie 1976; cu o zi înainte de cununie, soţia mea terminase bacalaureatul! În acelaşi an a intrat la Institutul de Petrol şi Gaze din Ploieşti, la Facultatea de Utilaj Tehnologic.

Anul următor, pe 5 aprilie 1977 s-a născut fiul meu Răzvan. După facultate, soţia a fost repartizată la o întreprindere de utilaj tehnologic din Moreni şi a făcut naveta la Ploieşti până în 1985, când s-a mutat la Institutul de proiectare-cercetare utilaj petrolier din Ploieşti.

În momentul de faţă soţia este doctor inginer şi lucrează la Universitatea de Petrol şi Gaze din Ploieşti, dar mai este asociată la o firmă de audit din Bucureşti şi acţionar la o firmă de brokeraj în asigurări, din Ploieşti. Aceste două firme amintite sunt conduse de foşti ofiţeri; cea din Bucureşti de un colonel inginer de radiolocaţie iar cea din Ploieşti de un fost aviator cu care am lucrat la D.1 Aeriană.

Fiul meu a absolvit facultatea de drept, a lucrat o periodă ca jurist la diferite firme, iar din octombrie 2006 a emigrat în Vancouver, provincia British Columbia, împreună cu soţia sa. Acolo, ajutat de statul canadian, a făcut o altă facultate, în domeniul imagisticii 3D, iar acum lucrează la, probabil, cea mai mare firmă din lume producătoare de jocuri pe calculator şi efecte speciale pentru cinematografie, aflată în Vancouver. După serviciu, de trei ori pe săptămană predă la o universitate al cărei nume nu îl ştiu. În acele zile ajunge acasă după orele 23. Când alergi după bani…

Din păcate nu am nici un nepot! Dar cine ştie? Speranţa moare ultima! Am fost la el în 2010, ei au venit în ţară în 2012, dar este departe (12 ore de stat în avion) şi costă mult.

Vom mai vedea! Să fim sănătoşi!

BURSA P. CONSTANTIN

M-am născut pe data de 21.10.1952 la Ineu, judeţul Arad. Tot la Ineu am urmat şcoala şi am absolvit Liceul Teoretic (secţia reală), promoţia 1971.

Sunt căsătorit din 1980 cu Florica - tehnician veterinar şi avem un băiat, Adrian, medic neurolog stabilit în Germania, căsătorit cu Ana, contabilă, de la care avem doi nepoți.

Evoluţia în carieră a fost următoarea:

La absolvire am fost repartizat, la cerere, la B.12 Rd.Th. Pecica jud. Arad, de unde am şi trecut în rezervă, la 01.10.1998;

De-a lungul carierei am deţinut toate funcţiile posibile dintr-o unitate (B.Rd.Th.), astfel:

- pe linie tehnică: ajutor şef staţie P-12, P-37; şef staţie P-15;
- pe linie politică: propagandist m.t., m.m. şi subofiţeri, ofiţeri; secretar U.T.C., P.C.R.;
- pe linie de comandă: ajutor şef P.C., şef P.C., şef stat major, comandant (prin cumul);
- cursuri: cunoaştere staţie P.12, perfecţionare comandanţi Cp. Rd.Th. şi comandanţi B. Rd.th.;
- misiuni: - munci agricole de vară şi toamnă;
  - munci industriale (Combinatul Petrochimic Brazi);
  - comisia de recrutări încorporări în învăţământul militar la C.M.J.Arad;
  - trageri reale cu mitralira A.A. „Z.U.-2” la Capu Midia;

- cdt. gardă pe timpul transportului tehnicii pe C.F.R. la baza Pipera, la reparat.

După pensionare, am dezvoltat o Asociaţie Familială, timp de 5 luni, apoi am lucrat la Inspectoratul Judeţean pentru persoane cu dizabilităţi, la Vama Nădlac, la Primăria Arad, pâna a apărut celebra ordonanţă care ne-a interzis să mai muncim la stat.

Am trecut la munca de voluntariat astfel :

-din 2004, secretar si vicepreşedinte la A.C.M.R.R. „ZIRIDAVA" ARAD;

- din 2006 şi în prezent, Preşedinte Executiv al Asociaţiei Cultul Eroilor „AVRAM IANCU" Arad.

Întâmplări mai importante din timpul şcolii militare:

- în vara anului 1971 (iulie) după terminarea probelor la examenul de admitere în şcoala militară, datorită faptului că pe perioada susţinerii examenului era interzisă ieşirea în oraş, şi mai ales în urma stresului acumulat, trei candidaţi: BURSA CONSTANTIN, ERHAN DUMITRU şi DĂRÂNDAU MIHAI, pleacă în oraş să sărbătorească (cu toate că nu se anunţaseră rezultatele la examen). A doua zi, mr. Soare care se ocupa de candidaţii la examen, ne anunţă foarte revoltat că deoarece am părăsit unitatea fără aprobare (adică peste gard), am fost excluşi din examen. Am stat două zile după aceea ca frunzele pe apă în bătaia vântului, mai ales că nu ne trimetea nimeni acasă. Doar la anunţarea rezultatelor am aflat în sfârşit că am fost declaraţi admişi şi ne-am revenit din starea de „eventuali respinşi" (nu putea armata renunţa la aşa băieţi frumoşi, deştepţi şi mai ales „cuminţi");

- la prima alarmă în anul întâi, după ce m-am echipat cu mantaua, pistol mitralieră, masca de protecţie contra gazelor, centura cu baioneta şi geanta portîncărcătoare am purces la W.C., în mare viteză să fac pipi, dar stupoare, deoarece nu puteam executa operaţiunea fiindcă aveam izmenele luate invers, din cauza vitezei;

- la o oră de laborator la P-15 cu cpt. ing. Păuna Marin, din cauza neatenţiei am înfiletat strâmb o mufă la un bloc de alimentare şi s-a distrus filetul. După acel incident, la toate orele, dacă nu ştia nimeni să răspundă la o întrebare, eram eu întrebat ca fiind cel mai exparimentat în P-15, fapt pentru care „am iubit" aşa de tare această minunată staţie încât soarta a făcut să nu scap de ea nici ca ofiţer (am ajuns şef staţie P-15 timp de patru ani).

Câteva AMINTIRI CAZONE oferite de Titi Bursa:

Într-o sâmbătă după amiaza, în anul întâi, când tot efectivul companiei se afla pe sectoare, planton fiind elevul CEPARU ROMICĂ, apare în companie O.S.Şc., cpt.ing. BĂHNĂREANU, în control. Plantonul nostru, fără bonetă şi descheiat la veston dă raportul astfel: *„Tovarăşe căpitan! ACEASTA ESTE COMPANIA ŞI EU SUNT PLANTONUL EI!"* La care O.S.Şc. zice: *„DACĂ ŞI COMPANIA ESTE CA ŞI PLANTONUL, M-AM LĂMURIT!".*

***

La o oră de topografie militară, căpitanul GRECU VICTOR îi cere elevului MANEA SERGIU să prezinte o anumită problemă. Manea, care habar nu avea de problema respectivă, răspunde: *„Tovarăşe căpitan, raportez că nu m-am putut pregăti pentru azi fiindcă am avut o JENĂ"*. La care lectorul întreabă: *„Unde ai avut jena?"* iar Manea spune: *„Nu pot să vă răspund decât ora viitoare".* De atunci a ramas Sergiuţ cu porecla „ELEVUL JENĂ".

***

Lt.col. POP IOAN era lector, lector şef, locţiitorul comandantului pe linie de geniu, şeful catedrei şi singurul ofiţer de geniu din şcoală.

Într-o primăvară mergem în teren să forţăm cursul Oltului cu barca pneumatică. După o plimbare pe cursul apei ieşim la mal şi lt.col. Pop ne spune să îndreptăm barca pe

o muchie să se scurgă apa. Zis şi făcut, dar de la o vreme nimeni nu mai ţine de barca care cade exact pe muchia unei cazmale, ţinută straşnic de un coleg ce se holba la barcă ca şi ciobanul sprijinit în bâtă.

Instantaneu barca se taie şi jumătate se desumflă, spre stupefacţia lectorului de geniu şi amuzamentul nostru. Barca abia avea o lună de când a mai fost lipită. La întoarcere nu am mai primit comanda *„DEBARCAŢI FĂRĂ MATERIALE”,* la cabana Mistreţul, ci *„ŢINEŢI DE BANI CA SĂ PLĂTIŢI LIPITUL BĂRCII!”.*

Nu s-a dat nici un ban pentru barcă iar la următoarea ieşire am debarcat la cabana Mistreţul, fiindcă am fost iertaţi.

***

GRUSEA GHEORGHE, în anul întâi era comandant de grupă la plutonul unu. Fiind foarte conştiincios şi fricos, când se afla că vom fi alarmaţi în zori, Ghiţă nu mai avea stare şi nici somn. Tot timpul, la cel mai mic zgomot, tresărea în pat, comenta şi ne deranja.

Ca să-l lecuim să nu se mai agite atâta ca să fie primul la alarmă, într-o seară premergătoare alarmei, fără să îşi dea seama, i-am înodat zdravăn pantalonii de la uniforma de instrucţie. Când s-a dat alarma, dimineaţa pe la ora 5, toţi ne uitam la Ghiţă cum se văita şi agita că nu-şi poate lua nădragii pe el şi nu poate fi primul la adunare ca de obicei.

L-am ajutat până la urmă dar s-a şi lecuit după aia să ne mai streseze cu atitudinea lui alarmistă. Stătea ca popândăul sub pătură şi tăcea.

***

Treceam într-o zi pe platou cu plutonul în marş cu cântec, cântând „20 DE MILIOANE''. Dar la versurile „TRECEAU COLOANE DE MILIOANE'' noi cântam „TRECEAU BULANE DE MILIOANE'' şi ne-a auzit „LEUL" (lt.col. Dobrică, comandantul batalionului de elevi), pe care noi nu-l zărisem.

A oprit plutonul, am intrat în asfalt jumătate de metru, ş.a.m.d., cu ameninţarea că la viitoarea abatere ne tunde pe toţi zero. Degeaba că noi tot aşa cântam, deoarece suna mai frumos.

***

Într-o duminică, fară invoiri, iarna fiind, elevii CHIŞ IOAN şi BURSA TITI se decid să bea o ţuică fiartă. Se hotarasc să fiarbă R.D.V.-ul, adică rachiu din vin, fiindcă aia aveam în imensa sală A-41.

După ce am executat operaţiunea de fierbere şi ne-am ospătat, am constatat că în sală s-a instalat un puternic miros de BIRT. Am dat noi cu parfum, cu ce am găsit dar degeaba. Vreo două săptămâni a persistat acel miros iar noi am stat cu frică. Am scăpat fără să păţim ceva.

***

În anul doi, TITI BURSA şi STOICA SPIREA, în stagiu la Borcea (Feteşti). Fiind aproape de litoral, într-o duminică dimineaţa pe la ora două plecăm cutrenul personal la mare. Îmbrăcaţi civili ca vai de noi, cu haine de împrumut, pe tren dăm naşului şpaga de drum, dar naşul nu era mulţumit deşi i-am spus că nu avem de unde. Pe când ajungem pe la jumătatea drumului, ne sprijinim de uşa wc-lui de la capătul vagonului (era aglomerat). Uşa cedează şi ne prăbuşim cu ea în wc. Ne chinuim să o aşezăm la loc dar ce să poţi din cauza legănatului vagonului şi taman apare naşul care ne ia în şuturi că am distrus uşa şi trebuie să o plătim. Ne-a lăsat în pace după ce ne-am legitimat şi i-am explicat cum stă treaba. Când în sfârşit am ajuns pe plajă la Mamaia am constatat că cearşaful nostru M.Ap.N. nu se distingea ca culoare de cea a nisipului, nici nu am putut face baie deoarece apa mării era foarte rece (cu două zile înainte pe mare fusese furtună) iar afară era caniculă.

***

PREDA MĂRIN, în anul doi era în stagiu la Deta. Fiindcă era foarte studios, se duce la wc cu Descrierea Tehnica de la P-15, şi la o manevră greşită o scapă în hazna. Noroc că

a căzut de-a latul şi nu pe cant, şi plutea la suprafaţă. Mărin recuperează documentul, de altfel secret, îl spală, parfumează, iar după incident se întorceau filele cu scobitoarea, pentru protecţie. Norocul că nu a aflat nimeni iar documentul secret a rămas la D.S. în cele mai bune condiţii de păstrare şi conservare, conform Instrucțiunilor D.S.-72.

***

TITI BURSA şi UCĂ CHIŞ, în anul 3, în stagiu la Tăşnad. Într-o zi am mers să cutreierăm în apropierea unităţii pentru a cunoaşte zona. Foarte aproape de unitate am descoperit frumoasa livadă de cireşi şi vişini a C.A.P.-lui din zonă. Când să purcedem şi noi la vreo câteva cireşe, iaca apar doi paznici unguri, foarte hotărâţi, care au spus scurt că „NEM SZOBOD", adică nu-i voie. Deceaba am insistat noi, răspunsul a fost acelaşi.

Nu au trecut decât câteva zile, şi fiindcă aveam tactică de infanterie cu plutonul, am cerut aprobare comandantului să facem pregătirea în afara unităţii, să putem desfăşura plutonul în lanţ de trăgători. Numai bine că am ajuns şi la livada de vişini şi cireşi şi am desfăşurat plutonul într-un dispozitiv inedit, adică cireşul şi soldatul, spre stupefacţia celor doi paznici necooperanţi de data trecută.

***

La un seminar de P-35, cu mr.ing. GABOR IOAN: *„Să ne explice un elev sergent, sergent major sau plutonier „VOLUNTAR NUMIT'' următoarea problemă: „… "*. Liniște totală, nimeni nu ştie iar elevul sergent Dâscă întreabă: *„De ce nu şi un elev plutonier major?"* (respectiv Ciucă Vasile) iar mr.ing. Gabor îi răspunde: *„Ştiu că elevul plutonier major este foarte bine pregătit, dar nu-mi permit să-l deranjez"*.

BENŢO I. IOAN

M-am născut la 09.11.1951 în localitatea Buteni, judeţul Cluj.

În perioada 1969-1971 am urmat cursurile Liceului militar „Ştefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc, fiind coleg de clasă cu Beteagă Constantin Victor şi Eisenbeil Francisc.

După terminarea şcolii am fost repartizat la Brăila. Pe tren m-am întâlnit cu prietenul meu Victor Beteagă.

Împreună am ajuns la Comenduirea de Garnizoană unde am întrebat de U.M. 01170 şi ne-au spus că nu cunosc unde se află, dar, ni s-a zis să mergem la U.M. 01478 pentru că acolo vom afla despre unitatea noastră. Ajungând acolo am aflat ca U.M. 01170 va lua lua fiinţă în interiorul acelei unităţi.

Am văzut pavilioanele care erau repartizate unităţii noastre. Era doar o sală mare „mobilată" cu trei bănci unde ne-am înghesuit noi, viitorii colegi.

Imediat am început organizarea precum şi activităţile necesare înfiinţării unităţii plus că am instruit primul nostru contingent de soldaţi care ne-a fos repartizat de la unitate.

Pe urmă, după ce am adus tehnica militară şi am instalat-o pe poziţii, am început SLP.

La trei luni de la sosire în Brăila am primit repartiţie pentru locuinţă într-un bloc nou construit.

Am desfăşurat activităţile normale de instruire şi executare a SLP-ului până în 2001 când unitatea a fost desfiinţată.

Înainte de pensionare am activat 3 luni la o altă unitate care, a urmat acelaşi proces până a fost desfiinţată.

Pensionat din 2001 am început să-mi găsesc activităţi cu care să-mi umplu timpul, am construit o casă la Cazasu unde am şi o gradină pe care o cultiv, devenind astfel „ţăran".

În timpul unei învoiri în oraş, Benţo şi Beteagă se întâlnesc cu lt.col. Dobrică, comandantul batalionului de elevi. Beteagă îl salută regulamentar iar Benţo, cu mâinile în buzunare, nici nu îl bagă în seamă. A doua zi, Dobrică îi cere lui Lolu să facă o caricatură cu cei doi la gazeta de perete. Şi apare caricatura cu cei doi: Beteagă, înalt şi salutând iar Benţo, mic, cu mâinile în buzunare, zicând: „Salută doar el, pentru că are mai multă prestanţă”*. (n.a.)*

BETEAGĂ T. VICTOR CONSTANTIN

Mă numesc Beteagă Constantin Victor, absolvent al Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie Braşov – arma Radiolocaţie, promoţia 1974.

M-am născut pe data de 10.01.1951 în oraşul Suceava.

Am absolvit studiile gimnaziale în oraşul Suceava, în anul 1967.

Am absolvit Liceul Militar „Ştefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc în anul 1971. Aici am fost coleg de clasă cu Benţo Ioan şi Eisenbeil Francisc.

În anul 1974 am absolvit Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie Braşov - arma Radiolocaţie, de unde am fost repartizat la U.M. 01170 Brăila, pe funcţia de ofiţer 4 în P.C.

În anul 1977 am fost numit şef staţie P-12.

În anul 1982 am fost mutat la U.M. 01529 Brăila, unitate subordonată Comandamentului Artileriei Terestre, pe funcţia de comandant.

În anul 1989 am fost detaşat la Direcţia Lucrări în Economia Naţională în oraşul Caracal, unde am activat până în luna mai 1990, când am revenit la U.M. 01529 Brăila.

În anul 1992 am fost numit ofiţer 3 cu activitatea de personal la Brigada 65 Artilerie Antitanc Brăila.

În anul 1998 am fost transferat la Biroul Transmisiuni, la aceeaşi unitate, de unde în decembrie 2000 am trecut în rezervă, cu drept de pensie.

Sunt căsătorit cu Beteagă Marcela şi nu avem copii.

Din anul 2001 activez ca preşedinte la o Asociație de Proprietari din Brăila.

1999 - la U.M. 01478, cu colegii (printre ei: Dâscă Ioan şi Benţo Ioan)

1982 - la U.M. 01259, cu subordonaţii

Colegul nostru Victor Beteagă a decedat pe data de 19 iunie 2019, la Brăila, în timpul întâlnirii colegilor de promoție de la Băile Felix. Anunțul a fost făcut de soția sa. S-a păstrat un moment de reculegere în amintirea colegului nostru, și s-a luat hotărârea de a contribui fiecare cu o anumită sumă de bani pentru ajutorarea familiei. (n.a.)

Dumnezeu să îl odihnească în pace!

CIUCĂ-ALBU R. VASILE

Un scurt CV

Data naşterii: 04.12.1952
Naţionalitate: română
Sex: masculin
Studii:
- 1968 – 1971: Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza;
- 1971 – 1974: Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan”, Braşov, şef de promoţie arma radiolocaţie;
- 1986 – 1988: Academia de Înalte Studii Militare

Funcţii îndeplinite:
- 1974 – 1983: ofiţer 3 staţie radiolocaţie, la B.21 Rd.Th.Autm. Chitila, din cadrul Bg.46 Rd.Th;
- 1983 – 1984: şef tură complex radiolocaţie, la aceeaşi unitate;
- 1984 – 1986: şef tură punct comandă, la aceeaşi unitate;
- 1988 – 1989: şef de stat major, la aceeaşi unitate;
- 1990 – 1993: comandant la B.21 Rd.Th.Autm.;
- 1993 – 2000: şef post principal al trupelor radiotehnice, C.A.A.T.;
- 2000 – 2001: ofiţer 1 secţia radiolocaţie, S.M.F.A.;
- 2002 – 2006: şef serviciu pază, la Universitatea Politehnică Bucureşti;
- 2006 – 2009: şef serviciu ordine publică, la Poliţia Comunitară, sector 4, Bucureşti;
- 2009 – 2010: şef secţie la Poliţia Comunitară, sector 4, Bucureşti;
- 2011, aprilie – august: şef departament intervenţie, la B.I.D.E.P.A.

Starea civilă: căsătorit din 1996; am un băiat, absolvent al faculatății de informatică, și lucrează în IT.
Din 2001 sunt pensionar.

La raţe ...

În anul 1976, revenind la B.21 Rd.Th.Autm. Chitila, comandantul unității m-a trimis cu şeful P.C. să iau la cunoştinţă documentele operative specifice executării S.L.P. (serviciu de lupta permanent), precizând că peste două zile aveam să fiu de serviciu în P.C. ca şef de tură, eu fiind numit şi revenind în unitate pe funcţia de ofiţer 5 pe staţia de radiolocaţie P-35.

Zis şi făcut. La data stabilită m-am prezentat la unitate şi am intrat de serviciu în postul stabilit de comandant. Vâlvă mare în P.C. al marii unităţi că un locotenent este şef de tură la cea mai mare structură operativă de radiolocaţie din componenţa M.U. de Ap.A.A.T.

Totul a mers bine până în luna octombrie, către sfârşit, când, într-o zi pe la ora 22.30 este descoperită şi transmisă o ţintă a cărei identificare nu a putut fi efectuată şi a fost, conform normelor în vigoare, numerotată cu număr de ţintă (menţionez că ţinta

evolua la o înălţime de 8000 m şi avea o viteză foarte mică, cu o traiectorie permanent neregulată).

Mare zarvă în P.C. al M.U.Ap.A.A.T. şi P.C.P. al C.A.A.T. că în spaţiul aerian evoluează un mijloc de zbor aerian neidentificat, atribuindu-se număr de ţintă, conform procedurilor în vigoare.

S-au transmis date circa 40 minute, după care ţinta a dispărut brusc.

În zarva creată şi presiunile exercitate, am raportat la P.C. al Ap.A.A.T. că în mod cert este vorba de stoluri de păsări migratoare. A urmat un moment de panică şi tensiune greu de exprimat, unii dintre şefi spunând că un locotenent face „mişto".

La scurt timp, şeful de sector îmi transmite că din ordinul comandantului C.A.A.T., a doua zi dimineaţa să mă prezint la orele 08.00 la comandament la o şedinţă de urgenţă a Consiliului Militar pentru a da explicaţii vis-a-vis de situaţia petrecută. Mi-am zis, *„Vasile, până aici ţi-a fost. Adio carieră militară".*

Dimineaţa la orele 06.30 când predam serviciul unui ofiţer din tură pentru a putea ajunge la ora comunicată la Comandament, mă sună şeful de sector şi mă întreabă *„ce faci bărbate?",* cu o notă de surâs în adresare şi zice *„stai jos, să nu pici"* şi îmi spune că în urma analizei situaţiei aeriene, comandantul C.A.A.T. mă recompensează cu „mulţumiri prin O.Z. al comandantului" pentru modul în care am făcut interpretarea şi analiza situaţiei aeriene. Ce s-a întamplat? La aceeaşi oră, pilotul unei curse civile IL-28, Cairo-Varşovia, a solicitat abatere de la culoarul de zbor, deoarece intrase în stoluri de păsări migratoare. Stolurile de păsări au coborât pe bălţile râului Buzău, acesta fiind pe ruta de migraţie Delta Nilului – Marea Nordului.

Peste circa 20 de ani, trec printr-o situaţie asemănătoare. Mă aflam în P.C.P. al C.A.A.T., înlocuitor al comandantului unităţii, aflat în concediu de odihnă Şeful turei de serviciu îmi comunică faptul că în spaţiul aerian al României evoluează o ţintă aeriană neidentificată, dinspre Tulcea spre Buzău. Peste 30 de minute îmi comunică despre dipariţia ţintei şi ordinul şefului S.M.F.A. de a-i transmite la ora 09.00 un raport scris referitor la situaţia operativă respectivă. La prezentarea la unitate am luat legatura prin telefonul operativ cu directorul Rezervaţiei Biosfera Delta Dunării, care mi-a confirmat faptul că datorită gerului şi vântului puternic din est, păsările migratoare s-au deplasat de pe Razelm şi din deltă spre bălţile interioare aflate pe râurile Buzău şi Siret. Mi-a transmis sub semnatură proprie un fax. Am raportat situaţia comandantului S.M.F.A. şi am transmis faxul prin curier.

De la acea data, de câte ori mă întâlnea mă întreba: *„Vasile, ce-ţi fac raţele?",* deoarece era o curiozitate faptul că raţele sălbatice şi migratoare zboară la 8000 m!

CIURARU G. AUGUSTIN

... O viaţă de om

O familie fericită, cu trei fete, din Valea Mare, comuna Faraoani în apropiere de oraşul Bacău, care se ocupa cu lucrul câmpului şi cu tot ce se poate face într-o gospodărie, trăia cu speranţa că următorul copil „poate dă Dumnezeu să fie băiat”. Mare le-a fost bucuria atunci când, în Sfânta zi de 7 Martie 1949, Dumnezeu le-a dăruit doi băieţi gemeni, unul mai frumos ca celălalt.

Din nefericire, şi cu mare tristeţe unul din gemeni este chemat în armata îngerilor lui Dumnezeu. Mare tristeţe în familia Gheorghe şi Varvara Ciuraru. Acum toată atenţia este îndreptată spre unicul lor băiat care creşte viguros, bucurându-se de o educaţie frumoasă.

La vârsta de 7 ani începe primul an de şcoală. Anii trec, iar copilul botezat Augustin (după Sf. Augustin din calendarul Creştin) creşte, are rezultate bune la învăţătură, având o minte iscoditoare. Dorinţa lui este să devină profesor şi să lucreze cu copiii. Termină şapte clase cu rezultate deosebite şi este orientat de către profesori către studiile liceale.

Absolvent de liceu Militar în termen

Susţine examenul de admitere la Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri” din Bacău unde este declarat admis. Se înscrie la profilul de fizică-matematică.

În sfârşit, în vara anului 1967 termină cu bine liceul, se angajează ca profesor suplinitor la catedra de fizică şi matematică în comuna Răcăciuni, iar în februarie 1968 primeşte ordin de încorporare. Este încorporat la U.M. 01336 din Zalău, judetul Sălaj. După o lună de instrucţie este trimis la şcoala regimentală din Lugoj. Evenimentele din Cehoslovacia îl găsesc la Lugoj (no comment…).

În iulie 1969 este lăsat la vatră. Se angajează ca muncitor necalificat la Uzina „Rulmentul” din Braşov, unde se califică în meseria de Rectificator. În timpul liber, cu aprobarea direcţiunii Liceului „Andrei Şaguna”, participă la cursurile de literatură, istorie, fizică şi matematică, într-o grupă de seralişti. Face meditaţii cu colegii seralişti la

matematică. În toată această perioadă se gândeşte să îmbrăţiseze frumoasa meserie a armelor.

În vara anului 1971 susţine examenul de admitere la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan" din Braşov unde este declarat admis.

Şcoala îl călеşte şi mai mult, învaţă cu abnegaţie, se integrează foarte bine în noua lui familie.

August 23 1974 – este avansat la gradul de locotenent şi repartizat la B.7 Rd.Th. Secuieni – Roman. Aici parcurge toate funcţiile de la tehnic de staţie, şef complex radiolocaţie, iar în anul 1983 este numit Şef de Stat Major al unităţii.

Sesiune de comunicări ştiinţifice – anul III

Lt. major

Căpitan

Maior

În anul 1976 cunoaşte o frumoasă fată – Georgescu Victoria – asistent medical, de care se îndrăgosteşte şi o cere în căsătorie. În acelaşi an se şi căsătoresc.

Ianuarie 1978 – mare bucurie, se naşte primul copil – Adriana. După doi ani, februarie 1980 vine pe lume darul lui Dumnezeu, al doilea copil, băiat, Adrian.

În tot acest timp, ofiţerul Augustin este avansat până la gradul de capitan; dar nu este aici sfârşitul poveştii.

Se pregăteşte intens, face cursul de comandanţi de batalioane radiotehnice, apoi în anul 1984 susţine examenul de admitere la Academia de Înalte Studii Militare din Bucureşti, unde este declarat admis.

În 1986 devine absolvent de Academie şi este repartizat ca Şef de Tură Radiolocaţie în Punctul de Comandă al Diviziei de Apărare Antiaeriană din Timişoara. Se mută cu familia de la Roman la Timişoara; copiii urmează cursurile şcolii primare (clasa a III-a şi clasa întâi), iar soţia este repartizată pe un post de asistentă medicală la Clinicile Noi.

La absolvirea cursului post-academic

Dar povestea nu se termină aşa pentru că la o inspecţie a Comandantului S.M.Av.A. a fost remarcat în serviciu şi este întrebat dacă doreşte să fie mutat la Bucureşti. Răspunsul a fost „Da”, şi în mai 1988 este relocat la ordin în P.C.P. al S.M.Av.A (actualul Comandament al Forţelor Aeriene).

După un an primeşte locuinţă de serviciu şi îşi mută în Bucureşti familia.

Revoluţia Româna din 1989 îl găseste la serviciu în P.C. Ajutător (duminică 17 decembrie 1989) – no comment…

Este avansat la gradul de locotenent colonel şi primeşte funcţia de Ofiţer 1.

Colonelul şi câinele

Evenimentele din 1999 din Kosovo l-au găsit în acelaşi loc – no comment…

În acelaşi an este admis la cursul post-academic de capacitate.

Decembrie 1999 – este avansat la gradul de colonel.

Ajunge!!! În 2001 face raport de trecere în rezervă şi în mai acelaşi an iese la pensie; cumpără un teren lângă Bucureşti, face o căsuţă de vacanţă şi îşi petrece timpul în modul cel mai plăcut.

Aceasta este pe scurt viaţa adolescentului, tânărului şi mai apoi „Colonelului” (cum mai este cunoscut de către apropiaţii din vecini), pentru care semnez EU,

col. (rtr) Augustin Ciuraru

CHIŞ P. IOAN

Născut pe 24 august 1952 în comuna Coşeiu, judeţul Sălaj, aproape de cetatea Potaisa (Moierad), aproape de comuna Ip, comuna Trăznea (vezi istoria).

Primele două clase de liceu le-am facut la liceul „Ady Endre" din Zalău, iar următoarele la Liceul Militar „Ştefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc.

După absolvirea liceului, am urmat Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan" din Braşov, arma radiolocaţie.

Sunt căsătorit, am un copil şi un nepot.

După absolvirea şcolii militare am fost repartizat „la cerere" la B.7 Rd.Th. Muntele Mare (cota 1862 m) din cadrul Bg.41 Rd.Th. Timişoara.

Aici am îndeplinit funcţiile de ofiţer 5 PRV-11, şef PRV-11, şef P-35 şi P-37 (prin cumul, după decesul colegului Lolu Viorel).

Până în 1995 am îndeplinit funcţia de şef de stat major la aceeaşi unitate (perioadă în care s-au perindat mai mulţi comandanţi).

După reorganizarea trupelor radiotehnice, am îndeplinit funcţia de ofiţer 2 birou operaţii la Centrul de Radiolocaţie Turda (la construirea căruia am muncit mult).

În 1998 am iesit la pensie, cu primul val, în baza OUG-7/1998.

După ieşirea la pensie m-am retras la locul de naştere pentru îngrijirea părinţilor (tata a plecat la 94 de ani, fiind veteran de război).

Din 2000 sunt mic grădinar.

Am avut şi o mică contribuţie culturală, în sensul că am donat bibliotecii comunale 240 de volume, iar bibliotecii şcolii, 165 de volume.

Toate evenimentele mi-au marcat într-un fel viaţa; toate fac parte din viaţă, altfel viaţa ar fi fost altfel. DACĂ nu erau… DAR au fost, asta este încă viaţa mea.

Dispozitivul „MUNTELE MARE" se află la cota 1862 m, în munţii Apuseni, la o distanţă de 32 km de „civilizaţie" (adică ultimul sat) şi 66 km de domiciliul nostu, Cluj Napoca.

Iarna ţinea din noiembrie până în mai, iar în iunie, berea se răcea într-o văgăună.

Prima misiune pe care am avut-o a fost cea de şef de maşină pentru transport lemne, pe care am răsturnat-o pe „Vânătorul+Vânatul", ultima porţiune de drum fiind o pantă de 30° şi o lungime de 2 km.

Într-o iarnă, din cauza viscolului se rupe antena PRV-ului. Pentru a o putea duce la reparat, am construit o sanie pe schiuri, am demontat şi ambalat antena, iar

echipajul format din cadre şi soldaţi am tras în ham şi am mers 12 km până la maşină şi apoi 30 km până la Turda. Se repară antena şi hai înapoi. Locţiitorul tehnic al brigăzii ne dă ordin să o montăm într-un sat pentru a o verifica. Monteaz-o, demonteaz-o, pune-o pe sanie şi urcă 12 km pe pantă şi iar ultima probă „Vânatul”. Antena a fost pusă în parametrii la timp.

Într-o vară s-a spart rulmentul de rotire la P-35. Repararea s-a făcut cu forţe proprii, în dispozitiv (adică scos rulmentul şi înlocuit).

Un soldat a furat IMS-ul din unitate şi a plecat. Am plecat cu o grupă şi o altă maşină să îl căutam. Am străbătut munţii pentru a-l găsi. Am găsit soldatul dar am găsit şi o căprioară ucisă de un lup iar masa a fost copiosă.

Într-o altă iarnă, trebuia sacrificat un taur din GAZ, de aproape 700 kg. Soldatul nu a reuşit să-l sacrifice, fiind rănit de taur. Atunci am luat o armă din corpul de gardă şi l-am împuşcat între coarne. Mai greu a fost cu justificarea cartuşului tras.

Ar fi multe de povestit cu ce s-a întâmplat la „revoluţie” pe munte. Poate cu altă ocazie.

La „Panoul de onoare”, în revista şcolii, „Orizonturi ostăşeşti”,
în anul doi de şcoală militară

COSTAN T. ION

S-a născut pe data de 22 martie 1952 în comuna Boteşti, judeţul Neamţ.

În perioada 1968–1971 a urmat Liceul Militar „Ştefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc. Aici a fost coleg de clasă cu Babaciu Gheorghe, Preda C.Dumitru şi Vasile Gheorghe.

La absolvirea Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de la Braşov, în 1974, a fost repartizat la Batalionul Radiotehnic de la Chitila.

În perioada 1983 – 1985 a urmat cursurile Academiei de Înalte Studii Militare, secţia radiolocaţie.

După absolvirea Academiei a fost repartizat la Punctul de Comandă Principal al C.A.A.T. unde şi-a desfăşurat activitatea până în 2001 când s-a pensionat.

Este căsătorit şi are doi copii, băiatul este specialist IT iar fata este inginer constructor.

O întâmplare haioasă cu Costan: în anul doi are loc un apel solemn de seară. Se strigă numele fiecărui elev şi se răspunde „prezent”. Îi vine rândul şi lui Costan:

- Elev caporal Costan Ion!

Nici un răspuns.

- Elev caporal Costan Ion!

Din nou nici un răspuns.

- Elev caporal Costan Ion!

Şi dintr-un copac, unde se căţărase, răspunde elevul caporal Costan Ion:

- Cucuuu!

DĂRÂNDĂU S. MIHAI

Sunt născut în comuna Telega, judeţul Prahova, în anul 1952, ultimul (prâslea), dintr-o familie de 7 copii (1 frate şi 5 surori), la 8 ani interval de penultimul dintre ei. Tata a fost sondor (ce altceva putea fi?) iar mama casnică şi la ei cuvântul de ordine era „munca” de la prima oră până târziu în noapte.

Am avut marele avantaj că trăind mai mult singur, m-am confruntat cu mai puţine lipsuri. Eram foarte bucuros când venea 15 septembrie şi începea şcoala pentru că scăpam de muncă (nu de tot).

Am avut o copilărie frumoasă, într-o zonă mirifică; şcoala mi-a plăcut şi am fost primul până în clasa a VII-a, când am luat premiul doi. Din această pricină m-am mutat la Câmpina, la liceul teoretic nr.2 „Ilie Pintilie” (atunci), unde am urmat clasa a VIII-a şi în urma examenului de admitere, şi liceul respectiv.

A fost o perioadă de mare cotitură în viaţa mea, schimbând mediul şi „părinţii” (locuiam la o soră al cărei soţ era ofiţer). În urma examenului de bacalaureat, am hotărât să dau examen la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan”. Am luat examenul, fiind admis şi neştiind ce mă aşteaptă. Recunosc că în primii doi ani de şcoală militară am fost numai cu gândul la plecare şi n-am făcut asta pentru că nu puteam da ochii cu părinţii şi cei din sat (care mă cunoşteau).

Ajuns în anul trei de şcoala militară, mi-am venit în fire şi m-am liniştit, devenind mai conştiincios.

În urma examenului de absolvire am fost repartizat, spre marele meu noroc, acasă, adică la un divizion de artilerie antiaeriană, la Câmpina. Şi asta nu a fost totul. Cele două staţii de radiolocaţie, un P-12 şi un P-15, erau dispuse în afara unităţii, în plină zonă de agrement a oraşului, pe o cotă dominantă.

A fost cea mai fericită perioadă a vieţii mele, cu cei doi colegi şi prieteni, oameni adevăraţi şi cu ciclurile de soldaţi (10-11) care se succedau.

Bineînţeles că ajuns acasă, m-am căsătorit cu cea care îmi este alături şi acum (era acolo) şi cu care am un băiat, actualmente preot, care la rândul lui mi-a făcut cea mai mare bucurie, dăruindu-mi trei nepoţi (B-F-F).

Ajuns la gradul de căpitan se punea problema avansării şi singura funcţie de maior era la serviciul tehnic al unităţii, la Ploieşti (R.4 R.A.A.). Mulţi urmăreau acea funcţie, dar la propunerea comandantului regimentului, am fost eu cel care am prins-o.

Plecarea de la Câmpina a fost ca un trăsnet, iniţial în familia mea, nefiind nimeni de acord cu ea, dar a avut urmările cele mai bune pentru toţi.

Au fost în cariera de ofiţer şi momente mai grele, deplasări la Capu Midia, examinări la noi şi la ruşi, la tragerile cu rachete în poligonul din URSS, examenul de maior (când rachete nu ştiam şi tactica de radiolocaţie o uitasem).

Avansarea la gradul de maior a avut loc la 25 decembrie, în mijlocul evenimentelor „revoluţiei" din 1989 şi-n anul următor am fost mutat în punctul de comandă al D.16 Ap.A.A.T. pe funcţie de locotenent colonel (ofiţer 2). Aici am stat până la pensionare, în anul 2000.

A urmat o perioadă când organismul a cedat şi am umblat mult pe la doctori şi prin spitale reuşind în cele din urmă să duc din nou o viaţă normală. Norocul meu a fost tot Telega, locul drag în care m-am născut şi-n care m-am întors întotdeauna. Acolo am facut multe îmbunătăţiri şi aproximativ din primăvară până-n toamnă trăiesc liniştit şi mă bucur de fiecare zi dată de Dumnezeu.

Aştept ziua când şi sotia se va pensiona şi să-mi fie alături. Am să las totul unui nepot pe care am pus ochii, „David".

Am uitat să spun că-n fiecare an merg într-o excursie în Europa şi-n lume.

Septembrie 1975
împreună cu echipajul

După depunerea jurământului militar

DÂSCĂ M. IOAN

Am ajuns pe aceste tărâmuri în ziua de duminică, 13 mai 1951, în localitatea SICUIENI, judeţul Harghita, unde vremelnic era stabilită tânara familie compusă din ANA şi MIHAI. După scurt timp, datorită schimbărilor sociale ale anilor ’50, familia şi-a stabilit locaţia în FOCŞANI, judeţul Vrancea, aproape de părinţii mamei, unde au venit pe lume şi cele două surori ale mele, ELENA şi MARIANA.

Toate cele 12 clase le-am parcurs la liceul „Al.I.Cuza” din Focşani, cu note maxime la educaţie fizică, în sporturi colective.

Un absolvent al liceului, îmbrăcat în haine militare, BURDUJA MIHAI (ofiţer de radiolocaţie, promoţia 1972), ne-a atras, pe mine şi pe colegul meu MARTAC NECULAI către Braşov.

Astfel, între anii 1971 – 1974 am fost elevul Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” Braşov, acum , „promoţia ’74”.

După absolvire, am fost repartizat la B.122 Rd.Th. Brăila aparţinând trupelor terestre; am fost şef staţie radiolocaţie P-12NP, comandant companie comandă şi şeful cercetării.

Restructurarea forţelor armate a dus la desfiinţarea batalionului şi pe 30.03.2001 am trecut în rezervă cu drept de pensie. Colegii de unitate glumeau spunând că B.122 Rd.Th a fost înfiinţat pentru mine şi camaradul meu BENŢO IOAN.

Din 1981 sunt alături de soţia mea ANTONIA şi am crescut împreună două fete, OANA şi ANDREIA MĂDĂLINA, absolvente ASE şi stabilite în Bucureşti.

Sunt un pensionar relativ liniştit, cu activităţi sporadice şi limitate, aşteptând cu drag să fiu de folos nepoţilor.

Întâmplări, da, am. În anul întâi, am plecat curier, în haine soldăţeşti, cred că în primăvara lui ’72 şi pe traseu am văzut o mulţime de tineri, tinere, veseli, liberi, libere, lejeri şi am avut prima mare dezamăgire a vieţii mele cazone. TREI ANI DIN CEI MAI FRUMOŞI, viaţa de student privat de libertate.

Tineri absolvenţi de liceu, Matac Neculai, Dâscă Ioan alături de elevul sergent Burduja Mihai

Cu ceva timp în urmă am văzut la televizor un reportaj cu un grup de militari americani întorşi din misiune. La trecerea lor prin aeroport, pasagerii s-au ridicat în picioare şi i-au aplaudat!

Rememorând propria activitate, poate mai lejeră decât a altor camarazi, cu zeci de aplicaţii, tabere la munte, câmpie, apă, bătut de ploaie, vânt, zăpadă, radiaţii, cocoşat de „privaţiunile serviciului militar”, văzând imaginile relatate mai sus, am scăpat fără voie o lacrimă pe care atâţia ani de privaţiuni, greutăţi şi constrângeri, m-am străduit s-o reţin.

Şi atunci, am plecat prima oară capul, dezamăgit, ruşinat şi m-am întors la pensia mea „nesimţită”!

Totuşi mă străduiesc ca după fiecare căzătură să ma ridic şi să merg mai departe, mai ales acum când ne-am revăzut şi ne-am amintit unii de alţii, camarazii promoţiei 1974.

AM ONOAREA SĂ VĂ SALUT, pur şi simplu din respect pentru voi!

DENDYUK F. EMIL

Data naşterii: 07.10.1952, Braşov;
Domiciliul: Bucureşti, str. Intrarea Bîrsei, nr.6, bl.G7, sc.A, et.5, ap.32, sector 3;
Starea civilă: căsătorit din 1983 cu Gabriela, născută la 19.08.1954;
Copii: Laura Daniela născută 1983 și Mihai născut 1985;
Ultimul grad: colonel inginer
Ultimul loc de muncă: ANAF - Direcţia generală de tehnologia informaţiei (consilier superior) 2004 - 2017

După absolvirea liceului militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza, în anul 1971, am urmat cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri activi de artilerie antiaeriană şi radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov, specialitatea militară - ***radio-locaţie.***

Pasiunea din liceu pentru fizică, tehnică şi mai ales electronică, şi-a spus cuvântul în alegerea specialităţii militare, a carierei şi a întregii activităţi ulterioare.

La absolvire, comisia de repartizare a considerat că locul meu este în capitală, drept urmare am fost repartizat la Bucureşti.

Prima unitate cu care am făcut cunoştinţă a fost

Compania de cercetare şi bruiaj de radiolocaţie (Domneşti) din cadrul Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului. În anul 1977 compania şi-a diversificat activitatea şi a devenit ***Batalionul 147 de Bruiaj Radio şi Radiolocaţie.***

Până în anul 1983, aici am deslușit tainele vieţii militare, m-am format ca om şi am făcut primii paşi semnificativi ai carierei. Am trecut de la şef de staţie la comandant de pluton, am instruit câteva generaţii de militari, cu mari satisfacţii dar şi cu neplăcerile inerente carierei şi vieţii cazone. Pe lângă pasiunea muncii cotidiene, m-am dedicat studiului tehnicii militare ajungând astfel în postura de a descifra, traduce şi instrui subordonaţii pe tehnică de bruiaj, importată pentru prima dată în ţară.

Din 1983 am trecut la o nouă specializare, fiind încadrat la ***Compania de automatizări*** din cadrul Batalionului Radiotehnic de la Chitila. Până în anul 1986 am încercat să fiu un bun şef de complex de automatizări VP-02, aparatură modernă de conducere a luptei aeriene.

În paralel, m-am înscris şi am urmat cursurile serale ale Institutului Politehnic Bucuresti, ***Facultatea de Electronică şi Telecomunicaţii*** pe care le-am absolvit în 1988, devenind inginer. Datorită abilităţilor tehnice dobândite şi a aprecierii eforturilor de perfecţionare a cunoştinţelor tehnice, din anul 1986 am fost mutat la ***Baza 255 de Fabricat şi Reparat Tehnică de Ap.A.A.T***., în cadrul Secţiei de cercetare şi tehnologie. Am avut ocazia şi privilegiul de a participa în toate fazele, la proiectarea, realizarea, omologarea şi predarea în economia naţională a primei staţii de radiolocaţie de concepţie românească: START-1.

O parte a eforturilor din cei mai frumoşi ani de activitate au fost consemnate de cele cinci certificate de inovator, acordate pentru contribuţiile avute.

Din păcate, deşi după decembrie 1989, produsul a reuşit să fie asimilat în producţia de serie şi se prefigurau perspective de colaborare pentru dezvoltare cu firme străine, au fost produse doar 8 exemplare după care, tranziţia şi reorganizarea întregii armate au tras cortina, definitiv peste START-1.

Din anul 1998 am trecut de la activitatea de cercetare, aflată deja în criză, la activitatea productivă, fiind numit şef de secţie la Secţia de Fabricat şi Reparat Piese de Schimb.

În anul 1991, am avut ocazia să iau primul contact cu un calculator PC. S-a aprins o nouă pasiune pentru care am sacrificat aproape tot, din dorinţa de şti cât mai multe şi de a fi conectat la ceea ce consideram că va fi viitorul (şi nu am greşit...). Am început cu programarea în limbajul Pascal, am trecut la baze de date în FoxPro, proiectare asistată de calculator în mecanică cu ACAD şi electronică în ORCAD, tehnoredactare etc. Am organizat şi condus cursuri de cunoaştere şi utilizare a tehnicii de calcul, cu personalul unităţii.

Chiar dacă în anul 2000 am urmat şi absolvit cursul de capacitate, din cadrul Academiei Tehnice Militare, ceea ce mi-a permis obţinerea gradului de colonel, am suportat la scurt timp consecinţele dure ale reorganizării. Începând cu iulie 2001, am devenit un „tânăr" pensionar, la doar 49 de ani, ca mulţi alţii care m-au urmat.

Timp de trei ani am încercat să-mi caut un nou loc sub „soarele murdar" al tranziţei postrevoluţionare, în cadrul noii societăţi cu valorile bulversate, plină de confuzii şi instabilitate.

Chiar dacă am reuşit să lucrez sporadic, fie în asigurări, fie ca programator, cu colaborări frumoase, respingerea de către societate (în special datorită vârstei) au constituit momentele neplăcute ale existenţei.

Pasiunea pentru informatică, cunoştinţele şi experienţa acumulată au dus în final la susţinerea unui concurs de ocupare a unui post de consilier superior la ***Direcţia Generală a Tehnologiei Informaţiei*** din cadrul Ministerului Finanţelor Publice, în anul 2004. Din anul 2007, Direcţia a fost trecută în structurile ANAF, unde mi-am desfăşurat activitatea până în 2017, fiind şef serviciu administrare staţii de lucru.

Majoritatea preocupărilor mele au constat în asigurarea securităţii IT în cadrul unităţilor de Trezorerie a Statului, din municipiul Bucureşti, ceea ce a reprezentat şi tema lucrării de masterat din 2007, susţinută după absolvirea cursurilor

postuniversitare de la ASE, specialitatea Managementul Instituţiilor Publice.

Din anul 2011 am asigurat asistența tehnică de la distanță a celor peste 20.000 de utilizatori de tehnică de calcul din cadrul Ministerului de Finanțe Publice și implmentarea centralizată a politicilor de securitate.

În anul 2017, la împlinirea vârstei de 65 de ani, am fost pensionat definitiv.

Mereu preocupat şi ocupat cu rezolvarea diverselor sarcini, prea altruist din fire, găsesc prea puţin timp pentru mine şi pentru relaţiile cu cei din jur. Acum, încerc să recuperez o parte din nerealizări și să dedic timp pasiunilor: arta fotografică și IT.

Frumoasele amintiri ale anilor trecuţi, le păstrez mereu în inimă, le rememorez din când în când şi le ţin pentru poveşti nescrise, rostite cu drag, atunci când se poate, celor care le acceptă şi apreciază. Talentul înşirurii meşteşugite a vorbelor nu mi-a fost dat, aşa că mă opresc aici. Viaţa şi faptele continuă…

DOGARU D. ALEXANDRU

Aripi frânte intr-o zi de miercuri

Soarta ne ia în braţe de la naştere şi călăuzită de firul vieţii ne duce până la împlinirea destinului prin urcuşuri şi coborâşuri, prin meandre, cotloane şi linii drepte până ajungem în abisul fără fund de unde nu mai putem ieşi niciodată. Atunci suntem părăsiţi de toţi şi de toate, iar deznădejdea se instalează în suflet trăgându-ne şi mai adânc spre gândurile negre când ceri îndurare de la Cel care ne-a creat destinul ca să îi intrerupă firul.

Nu vă spun poveşti sau m-am apucat să filozofez, ci vă vorbesc din experienţă, când totul era pierdut şi nu mai aveam nici o speranţă.

După cuvintele scrise cred ca v-aţi dat seama cine sunt. Toţi mă ştiţi tânăr, energic şi cu o ambiţie ieşită uneori din comun şi care aspiram spre mai bine, spre înalturi, spre idealul tineresc care mă caracteriza atunci. Aripile destinului s-au frânt chiar în momentul când credeam că mi-am luat zborul spre împlinirea năzuinţelor mele. Cred că v-aţi dat seama cine sunt şi scriu cu atâta obidă despre soarta pe care am avut-o, iar dacă încă nu ştiţi îmi dezvălui identitatea.

Sunt fostul vostru coleg de şcoală militară, Dogaru Alexandru, născut la 6 august 1949 în Drăgăneşti-Olt, judeţul Olt. Ca toţi copiii, mi-am petrecut copilăria în localitatea natală unde mi-am făcut şcoala primară, gimnazială şi liceul. Nu am fost premiantul şcolii dar nici codaşul ei, ţinându-mă în primii 10 ai promoţiei mele.

Aici mi-am cunoscut iubirea care avea să îmi fie alături la bucurie şi necaz toată viaţa.

Am terminat liceul în care am avut o sincopă uriaşă şi am vrut să urmez geologia dar am avut din nou „şansa” sa fiu primul respins pe listă. Eşecul m-a ambiţionat şi în toamnă îmi schimbam opţiunea, dorind să fac contabilitate. Însă cu 2 la economie politică şi 10 la matematică nu se intra la A.S.E., aşa că a trebuit să mă mulţumesc cu un post de

profesor suplinitor la o şcoală generală unde am predat matematica până când titulara postului a venit la serviciu.

La câteva zile după plecarea din şcoală eram tehnician de producţie la o cooperativă meşteşugărească. Lucram într-un birou cu secretarul de partid şi influenţa lui m-a determinat să intru în partid, fiind cel mai tânăr membru fără să fi fost UTC-ist. Începusem o carieră în care credeam că voi progresa continuu însă ordinul de încorporare mi-a tăiat iarăşi aripile.

Stagiul militar l-am făcut la Deta, în Timiş şi acolo iar m-am lasat influenţat de şeful staţiei P-35, lt.maj. Mircea Maglaşu, care mi-a expus beneficiile vieţii militare. A urmat examenul la Şcoala Militară din Braşov, am intrat şi continuarea celor 3 ani o ştiţi foarte bine.

În acest timp m-am căsătorit şi femeia de lângă mine din aceste zile este cea care mi-a venit la 1 mai 1972 alături pentru o viaţă întreagă - şi care avea să devină o eroină fiindu-mi mamă, soră, asistentă medicală şi doctor la nevoie.

Am terminat şcoala şi exact la o lună de zile bucuria sosirii pe lume a feciorului meu ne-a umplut inima de fericire. Credeam în acele zile că drumul ne este deschis şi amândoi vom realiza tot ce ne doream, dar miercuri, 5 februarie 1975, un grăunte de metal pornit din pistolul unui neatent (neglijent) mi-a străpuns pieptul şi s-a oprit între vertebrele T13-T14, făcându-mi măduva spinării, pe înălţimea de 3 cm şi toată grosimea un piure care m-a împărţit în două, jumatatea de sus un om întreg la minte şi la trup şi partea de jos într-un mort fără nici un simţ. (Totul s-a întâmplat la o ședință de tragere cu pisolul – n.a.)

Soarta mă lăsase jos din braţe în cel mai adânc abis, de unde n-am mai ieşit niciodată. Mi-am îndrumat copilul să continue ceea ce începusem eu şi acum este maior la S.T.S. (în 2015 – n.a.) S-a căsătorit cu o frumoasă, inteligentă şi înţeleaptă femeie, aducându-mi pe lume cea mai mare bucurie, un nepot de care sunt mândru şi care mă face să cred ca viaţa este totuşi frumoasă, chiar dacă uneori soarta m-a dus până la împlinirea destinului.

Ştim cu toţii că suntem frunze călătoare şi uneori mai şi cădem fără să ne mai ridicăm, aşa cum El ne-a scris în cartea Lui.

Vă doresc tuturor să aveţi parte numai de bucurii, să fiţi fericiţi şi sănătoşi!

Al vostru fost coleg,
Dogaru Alexandru

Sandu Dogaru s-a stins din viață pe 16 decembrie 2019, la puțin timp după împlinirea vârstei de 70 de ani. (n.a.)

Dumnezeu să il odihnească în pace!

EISENBEIL M. FRANCISC

M-am născut la 20.10.1952 în localitatea Sântana, judeţul Arad. După absolvirea şcolii generale, în perioada 1967-1969 am urmat cursurile Liceului Nr. 4 din oraşul Arad.

În anul 1969 am fost admis la Liceul militar „Ştefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc, liceu pe care l-am absolvit în anul 1971, fiind coleg de clasa cu Benţo Ioan şi Beteagă Constantin Victor.

După absolvirea liceului militar, în perioada 1971-1974 am urmat cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan" din Braşov.

Recompensat cu fotografierea la drapelul de luptă al şcolii

Din timpul şcolii îmi amintesc o întâmplare specifică acelor vremuri… În anul I s-a anunţat o inspecţie de la Bucureşti iar noi elevii am primit ordin să raşchetăm parchetul cu cioburi de sticlă… A venit în control comandantul şcolii, col. Dumitrescu, şi ne întreabă: *„Cum merge treaba tinerilor?"* Eu îi răspund foarte calm: *„Muncă de sclav această raşchetare cu cioburi de sticlă, dar merge treaba după cum este şi melodia ce se transmite la difuzor…"* La difuzor Irina Loghin cânta melodia „Lasă, lasă că nu mori că-ţi dau apă să te scoli". Comandantul s-a înroşit tot şi a plecat fără să mai comenteze ceva. De atunci de câte ori mă vedea îşi aducea aminte de această întâmplare.

După absolvirea şcolii am fost repartizat la subunitatea radiotehnică de la Pecica, judeţul Arad unde mi-am desfăşurat activitatea până în anul 1985 când am trecut în rezervă.

În perioada 1982-1987 am urmat cursurile Facultăţii de Cibernetică Economică din cadrul Academiei de Studii Economice din Bucureşti.

După trecerea în rezervă, în perioada 1985-1987 am lucrat ca subinginer în proiectare la Institutul de Cercetare şi Automatizare Bucureşti, filiala Arad. La terminarea facultăţii am fost încadrat ca programator în aceeaşi instituţie.

Din 1988 până în 1990 am fost şeful Centrului de Calcul al Trustului SMA Arad.

În vara anului 1990 am fost în vizită la rude în Germania iar cu acest prilej am găsit un anunţ în ziar prin care o firmă de ceasuri electronice caută să angajeze un electronist. M-am prezentat la concurs şi am fost imediat angajat. După recunoaşterea diplomelor universitare româneşti am fost promovat ca inginer electronist în proiectare la aceeaşi firmă. În prezent sunt pensionar.

În toamna anului 1973, la o plimbare prin Braşov cu prietenul meu Costică Beteagă, am întâlnit-o pe viitoarea mea soție Dorina, care o însoțea pe prietena lui Costică. A fost cel mai norocos moment din viața mea. Cu Dorina am avut (și încă am) o viață fericită, mi-a fost un bun sprijin în momentele grele din viață. Îmi admir soția pentru sinceritatea și

tăria caracterului ei. Căsătoria noastră a fost împlinită cu naşterea ficei noastre Heidi, de care suntem mândri. Nepoatele noastre Leoni (16 ani) și Laura (14 ani) întregesc fericirea familiei noastre. Locuim în Germania, în regiunea Pădurea Neagră, de unde izvorăşte Dunărea. De câte ori vedem Dunărea ne gândim la România și la Delta Dunării.

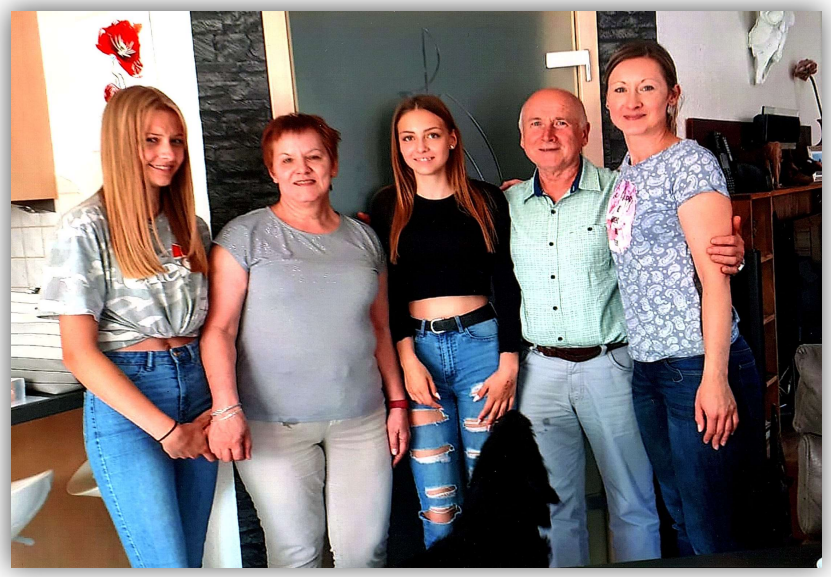
Pe spatele fotografie scrie:

Tovarăşului Elev serg.maj. EISEMBEIL FRANCISC
Vă mulţumesc pentru activitatea depusă în cadrul cercului de Radiolocaţie.
Doresc ca şi în viitor sa obţineţi noi succese în pregătirea dumneavoastră de specialitate.
Şeful Catedrei de Radiolocaţie
Mr.ing. Băhnăreanu Mihai

Sesiunea de comunicări ştiinţifice a elevilor
22.04.1974 Braşov

Mulţumesc tuturor colegilor din promoţia 1974 pentru cadourile de suflet primite din partea voastră după întâlnirea aniversară organizată la Braşov şi vă doresc tuturor multă sănătate şi tot binele din lume alături de cei dragi!

Cu drag Frank

Frank împreună cu familia

ERHAN I. DUMITRU

M-am născut la 14.09.1952 în comuna Sadova, judeţul Suceava.

Şcoala generală am urmat-o în comuna natală iar apoi liceul „Dragoş Vodă” din Câmpulung Moldovenesc.

Din 1971 şi până în 1974 am urmat Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov, arma radiolocaţie.

După absolvirea şcolii militare am fost încadrat ca ofiţer 5 pe staţia de radiolocaţie P-12 la Cp.17 Rd.Th. Mestecăniş din Bg.46 Rd.Th. Ploieşti.

Am avansat în funcţia de şef staţie P-35 şi apoi locţiitor al comandantului companiei.

În anul 1990 am fost numit comandant la Cp. 22 Ionăşeni, în cadrul aceleiaşi brigăzi iar în 1996 am revenit la Mestecăniş, în calitate de comandant.

În 1997 am fost numit şef de tură în PC al Centrului 2 Rd.Lc. Bacău, suprapus cu PC al Bazei 95 Aviaţie Bacău.

Pe data de 15.11.1999 am fost trecut în rezervă, cu gradul de maior.

După trecerea în rezervă am lucrat 6 ani ca şef formaţiune de pază la SC Rarău din Câmpulung Moldovenesc.

Din anul 2000 sunt membru în ANCMRR, subfiliala Câmpulung şi sunt secretar executiv al subfilialei.

În anul 2009 am fost avansat la gradul de locotenent colonel în rezervă, conform Ordinului M.Ap.N. nr. MP-808, iar în 2018 la gradul de colonel.

Sunt căsătorit cu Eugenia, învăţătoare în Câmpulung Moldovenesc. Avem doi copii: Claudia-Raluca, absolventă a Facultăţii de Ştiinţe Economice Iaşi, este şef birou marketing la o firmă din Bucureşti, căsătorită şi Ana-Roxana, absolventă a Facultăţii de Ştiinţe Economice Iaşi, însoţitoare de bord la Gulf Air, necăsătorită.

Primul pluton comandat de lt. Erhan Dumitru la Mestecăniş.

Depunerea jurământului militar, la Ionăşeni

FILIP C. CONSTANTIN

STIMAŢI COLEGI

M-am născut la data de 20.08.1951 într-un sat pe nume Oglinzi, care se află pe teritoriul comunei Răucești, județul Neamţ.

Am petrecut cei şapte ani de acasă sub îndrumarea şi grija părinţilor mei, Constantin şi Natalia, în acelaşi sat.

La data de 15.09.1958 am fost înscris la şcoala generală, în clasa întâi.

Am absolvit şcoala generală în anul 1965 şi m-am înscris la examenul de admitere la liceul de cultură generală „Ştefan cel Mare” din orăşelul Târgu Neamţ, unde am şi fost admis.

La sfârşitul clasei a X-a mi-am ales secţia reală, secţie la care am şi absolvit, în anul 1971.

După absolvirea liceului m-am înscris la examenul de admitere în Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” de la Braşov, arma radiolocaţie şi am fost declarat admis.

Pe data de 09.09.1972 m-am căsătorit cu actuala soţie, Veronica iar în 1973 a născut un băiat pe nume Constantin. Este ofițer de radiolocație, absolvent al Institutului Militar de radiolicație „Avram Iancu” din Brașov și a Universitatea Naţională de Apărare. În prezent este colonel, în Statul Major al Apărării.

În august 1974 am absolvit şcoala militară şi am fost avansat la gradul de locotenent.

Am fost repartizat la Bg.1 R.A.A. pe funcţia de şef staţie de radiolocaţie P-12 iar în anul 1976 am fost mutat la cerere la Dn. A.A din oraşul Mangalia.

Pe 11 ianuarie 1977 soţia a născut doi gemeni, o fetiţă şi un băiat (în prezent sunt căsătoriţi).

În 1978 am fost mutat la B.7 Rd.Th. Secuieni şi numit şef punct comandă iar în 1980 am fost ales secretar al B.O.B. partid şi numit locţiitor al comandantului. În luna august 1989 mi-am dat demisia din această funcţie, după care am ocupat mai multe funcţii în cadrul aceleiaşi unităţi.

Pe întâi ianuarie 1996 am fost mutat la B.3 Rd.Th.Aut. de la Schitu, judeţul Constanţa, pe funcţia de comandant companie radiotehnică.

Pe data de 15.12.1996 am ieşit la pensie ca urmare a ordinului Ministrului Apărării Naţionale. În prezent sunt pensionar.

Cam asta ar fi succinta mea biografie.

Vă mulţumesc şi vă îmbrăţişez pe toţi.

26.09.1971 – împreună cu Popescu Savu

GHIAŢĂ G. ANTIP

1.Date biografice:

- data şi locul naşterii: 27.01.1952, com. Botoşana, jud. Suceava;
- căsătorit din 1974;
- am două fete, de profesie medic

2.Studii:

- Liceul teoretic Solca, jud.Suceava, clasele IX și X;
- Liceul Militar „Ştefan cel Mare” Câmpulung Moldo-venesc, clasele XI și XII;
- Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan”, Braşov, în perioada 1971-1974;
- Facultatea de studii economice Iaşi, secţia finanţe-contabilitate, în perioada 1976-1982;

- Academia Militară Generală, facultatea comandă și stat major, specialitatea radiolocaţie, perioada 1986-1988.

3.Evoluţia în carieră:

- august 1974 – iunie 1983, am ocupat funcţiile de ofițer tehnic, respectiv şef staţie de radiolocaţie, la B.16 Rd.Th. (U.M.01959 Iaşi);

- iunie 1983 – august 1986 - lector de ştiinte sociale la C.I Tr.Rd.Th. (U.M. 01866 Ploieşti);

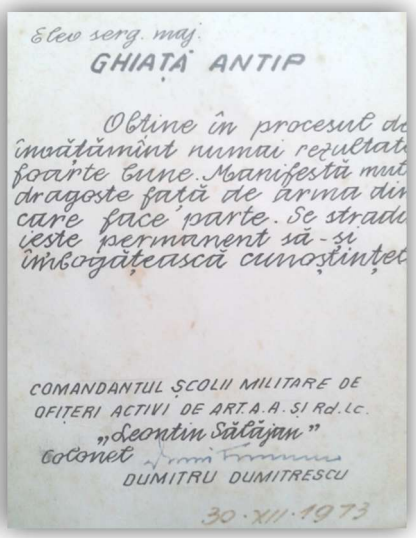
- septembrie 1986 – august 1988 - ofiţer elev în Academia Militară Generală;

- septembrie 1988 – septembrie 1989 - comandant B.6 Rd.Th. (U.M. 01959 Strejnic);

- septembrie 1989 – 31 august 2001 (data pensionarii) - ofiţer 2 B.I.P.L., lector şef şi şef de catedră la catedra de pregătire tactică şi de stat major la C.I. Tr.Rd.Th., devenit ulterior Şcoala de Aplicaţie pentru Radiolocaţie (U.M 01866 Ploieşti).

După pensionare am urmat cursuri de evaluator în domeniul evaluării bunurilor mobile şi imobile.

Recompensat cu fotografierea la drapelul de luptă al şcolii
(30-XII-1973)

GIUROIU N. ILARION

Totul despre mine, de la-nceput şi până azi...
sau... de la soldat la general...

M-am născut pe meleaguri vâlcene, în comuna Urşi (acum Stoileşti) la 23.06.1951, într-o zi de duminică pe la ora 15.30 când mama mea se pregătea să meargă la horă la Căminul Cultural… I-am făcut surpriza de a veni pe lume mai devreme, adică la 7 luni, de aceea am avut tot timpul o curiozitate înnăscută.

Şi ca să am mai multă stabilitate în viaţă şi sănătate am început să merg la un an şi jumătate şi… am supt la sânul mamei până la 3 ani…

Curiozitatea de a veni pe lume mai devreme, m-a făcut şi să descâlcesc tainele cititului, scrisului şi socotitului, autodidact, înainte de a începe şcoala.

La grădiniţă nu am fost pentru că încă nu se înfiinţase aşa ceva la mine în sat şi în plus cine ar fi mers cu animalele la păscut de la 1 Mai până la 31 Octombrie?

Pe la 6-7 ani după ce lecturasem multe cărţi din literatura rusă veche şi câteva din cea nouă (cu acţiuni din cel de al doilea război mondial) şi admirându-l pe ofiţerul care venea lunar la noi în comună şi îşi adăpostea calul la noi, m-am hotărât şi mi-am propus să devin ofiţer de securitate.

Cu gândul la această profesie am început şcoala generală. Aflasem de la ofiţerul care venea lunar în sat şi se caza la noi, (fost învăţător), că pentru această meserie trebuie să înveţi bine, să fii sănătos şi să ai o bună condiţie fizică. În ce priveşte condiţia fizică am început să mi-o formez de mic. Ca să evit aplicarea zicalei „unde dă mama şi bunicul creşte” vorbeam cu ei dacă erau supăraţi de pe magazie sau din prun… dud… nuc.

Din punct de vedere al învăţăturii am fost constant între primii trei până la terminarea liceului. Cu timpul, cunoscând mai multe despre viaţă, am cochetat în gând şi cu profesiile de popă şi medic ginecolog. Din punct de vedere preoţesc mi-am dat seama repede că nu mă ajută vocea. Când cântam eu cădeau tablourile alea (ştiţi voi care…) de pe pereţi. Ginecologul trebuie să aibă degetele subţiri ca de pianist ca să poată umbla prin adâncurile… Eu, deşi braţele-mi sunt lungi (de la săriturile din pom în pom) degetele sunt scurte şi mai grosuţe.

Aşa că prin clasa a X-a am hotărât… voi deveni ofiţer de securitate. Politica nu mi-a plăcut niciodată, dar a trebuit să urmez „liniile trasate” (evitând-o pe cea de şoim al patriei care nu era pe vreme mea), pionier, utecist şi în 1972, la Braşov să devin membru al PCR.

Cea mai importantă funcţie politică a mea a fost în adolescenţă, cea de preşedinte de unitate de pionieri. Apoi, cât am activat în MApN, pentru doi ani de zile am fost secretar UTC la B.2 Rd.Th. Autm. Sulina.

Liceul l-am terminat la Râmnicul Vâlcea – Liceul „Vasile Roaită" azi „Mircea cel Bătrîn", dispus sub Dealul Capela, unde mă refugiam eu când chiuleam de la orele de istorie şi desen, potolindu-mi setea cu un ţap de bere la restaurantul cu acelaşi nume.

În clasa a X-a am fost „articulat" cu prima notă de 3 (care apoi a fost retuşată) nu pentru că n-aş fi ştiut lecţia ci pentru că am contrazis-o pe profesoară cu apelativul „doamnă" şi ea la 52 de ani se pretindea … domnişoară!!!

Tot în liceu, diriginta mea – care era o eminentă profesoară de matematică – mă nedreptăţea cu ocazia şedinţelor cu părinţii, când îi spunea tatălui meu că fumez şi la întrebarea acestuia mirată (ştia că nu fumez) îi răspundea că în clasă când trecea pe lângă mine uniforma mea mirosea a tutun. Doar la banchetul de încheiere a liceului i-am dezvăluit „secretul".

1968 - aşteptând … ţapul cu bere

În pauzele de dimineaţă aşteptam la uşa toaletei fetelor şi cerşeam câte o ţigară pe care în ultimele pauze, când băieţii nu mai aveau ce fuma le-o vindeam lor cu 50 de bani bucata… să am şi eu de un mic şi câţiva ţapi la restaurantul „Capela".

Ca fiecare din noi aş avea multe de povestit din anii de şcoală generală şi liceu, dar promit că voi face acest lucru într-o carte care să fie editată la Tipografia „DAMAN".

În trimestrul al doilea al clasei a XII-a urmând planul de viitor aşa cum îl stabilisem, din cele trei profesii alegând pe cea de ofiţer de securitate, am susţinut testarea psihologică, am făcut vizitele medicale, mi s-a verificat „dosarul" urmând ca după bacalaureat, în iulie să susţin examen de admitere la Băneasa. Fiind născut în zodia Racului, de acum încep să apară şi obstacole în viaţa mea. Încep să fac şi câte un pas înapoi… În aprilie – mai 1970, cu două luni înainte de susţinerea bacalaureatului, „coana Leana" a emis o Hotărâre de Partid Nr.700, în care printre altele, candidaţii băieţi pentru şcolile MI, trebuiau să aibă stagiul militar îndeplinit şi să fie membrii ai PCR, iar fetele să fie membrii ai PCR.

Tâncăbeşti 1970 - brav sodat!

Imediat după examenul de bacalaureat nevrând să dau admitere nici la vreo facultate şi nici la şcoli militare ale MApN, m-am angajat la Hidrocentrala Voineasa, rezolvând cu cartea de muncă şi „aranjând" cu tatăl unui coleg de liceu să mă repartizeze pentru satisfacerea stagiului militar la o unitate a MI, socotind că aici voi rezolva cu primirea în partid şi voi pierde doar un an. Dar iarăşi ghinion, deşi am fost repartizat la o unitate militară a MI – Centrul de instrucţie ALA – o altă hotărâre de partid transformă ALA în Apărarea Civilă şi o transferă la MApN.

Şi aşa am ajuns să candidez la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi „Leontin Sălăjan" Braşov, specialitatea radiolocaţie, unde puteam să vin încă din vara anului 1970…, dar nu aş mai fi fost coleg cu voi…! Deşi aveam „programat" viitorul urmând ca după terminarea şcolii să fiu transferat la MI, eu mi-am însuşit profesional, teoretic şi practic, tot ce înseamnă radiolocaţie.

Pentru mine anii de şcoală militară au fost cei mai frumoşi… am avut multe de învăţat, atât de la profesori cât şi de la colegi.

Şi ţinând cont de profesia spre care visam, în şcoala militară am învăţat pentru prima dată să fac deosebirea între informator şi turnător. În virtutea celor petrecute în ultimul an de liceu (când mă pregăteam să susţin admiterea la şcoala militară de securitate) dosarul (acum mapa personală) m-a însoţit peste tot până am ajuns la locul mult visat încă din copilărie. Aşa că de câte ori mă chema „Nea Costică Ţuţuianu", CI-stul să-i confirm cine a spus bancurile cu iz politic eu îi spuneam „Nea Costică" spune-i prostului, deşi-i spuneam numele, să se ocupe cu lucruri serioase. Mai mult în următoarele zile eu îi dădeam ocazia „fraierului" să se afirme în faţa lui Nea Costică spunându-vă vouă bancuri politice. „Fraierii" (că erau doi) înghiţeau precum curcanul boabele şi-l serveau pe Nea Costică… Au fost singurii colegi pe care nu i-am agreat nici atunci … nici acum.

1973 - cei doi viitori generali, Dan Pârvulescu şi Ilarion Giuroiu, în poligon

La terminarea şcolii militare, când pe 6 mai 1974 Şeful Trupelor Radiotehnice, gl.lt. Ionescu Pompiliu a venit să discute cu noi, de principiu, despre garnizoanele unde am vrea să fim repartizaţi, în ordinea mediilor pe cei trei ani, eu care nu prea mă interesa unde voi fi repartizat am cerut: Piteşti, Piteşti, Piteşti… Nu ştiam că alt coleg de al nostru (chiar din plutonul 2) care rămăsese în aşteptare să intre la discuţii avea locul „rezervat" - unchiul lui, prieten bun cu gl.lt. Ionescu Pompiliu era secretarul Comitetului de Partid la Şcoala Militară de Tancuri şi Auto Piteşti. Acestui coleg însă nu i-am reproşat nici atunci şi nici acum nimic. El n-a făcut paradă de pile, n-a avut ifose, a fost ca noi toţi.

Dacă aş fi cerut Craiova poate aş fi evitat tragicul incident petrecut între cei doi colegi ai noştri imediat după prezentarea în unitate, colegi care fiind căsătoriţi şi prieteni de familie mă rugaseră să nu cer Craiova… dar nu se ştie destinul fiecăruia din noi.

Iritat că n-am acceptat ofertele lui generoase, Braşov… Deta… dar mai ales faptul că l-am contrazis de mai multe ori că la Piteşti sunt locuri, cu multă „mărinimie" gl.lt. Ionescu Pompiliu mi-a mai dat o şansă în alegerea garnizoanei: „Să aleg între vest, Deta şi est, Sulina" ofertă la care am răspuns cu aceeaşi „mărinimie"… estul, că sufăr de romantism.

Şi aşa am început cariera militară, mai întâi prin stagiul de ultim an, în MApN cu gând de ducă la MI, în cel mai estic punct al României… acolo unde, cum spunea un coleg mai mare *„vezi primul soarele şi ultimul dreptatea".*

Când am ajuns la Sulina pentru stagiu, comandantul de atunci, col.ing. Ungureanu Dumitru ştia că voi fi repartizat tot acolo, drept pentru care la 01.06.1974 mi-a rezervat o locuinţă. Cât a fost col.ing. Ungureanu comandant am avut condiţii excelente atât să mă perfecţionez pe linie profesională cât şi în viaţa personală. Am intrat repede în conflict cu secretarul Consiliului Politic al Bg.46 Rd.Th., un moş Teacă format la Breaza cu un curs de 6 luni, şi care se împotrivea cu îndârjire perfecţionării tinerilor.

În formaţie, la Sulina

Acesta, după ce mi-a descoperit pe uşa fişetului cu documente, în partea din interior, un citat celebru „NU DORESC MOARTEA ŞEFULUI DAR MUNCESC ÎN AŞA FEL ÎNCÂT SĂ ŞI-O DOREASCĂ SINGUR”… şi după ce l-am fentat şi cu alegerea mea în funcţia de secretar BOB – unde mă stabilise el - a făcut tot posibilul să-mi pună beţe în roate şi în ce priveşte susţinerea examenului de admitere la facultate, dar mai ales în privinţa transferului la MI.

Şi cum deja aveam „simpatiile” asigurate de la şeful Trupelor Radiotehnice, gl. lt. Ionescu Pompiliu, încă de la terminarea şcolii, şi regula era ca pentru transfer să am acordul şefului de armă şi a secretarului Consiliului Politic, a trebuit să mai suport rigorile lucrului în MApN câţiva ani timp în care pe linie profesională am urcat treaptă cu treaptă, de la funcţia de ofiţer 4 pe staţia de radiolocaţie P-14F, şef al aceleaşi staţii, comandant al companiei radiotehnice şi prin cumul şef de stat major al B.2 Rd.Th.Autm. Sulina.

26.06.1976 – Ilarion şi-a găsit… perechea

Am urmat cursurile de comandanţi de companii şi batalioane radiotehnice şi Academia Militară Generlă (fostă AISM, actuala UNAp). După terminarea Academiei am întâmpinat aceleaşi obstacole în ce priveşte transferul la MI la care se adăuga şi altul. Până la 30 de ani mă iubeau femeile… după… mă iubeau şefii de nu puteau să se despartă de

mine. Ultimul care s-a opus transferului meu la MI a fost (ca şi primul) tot un general – gl.lt. Ionescu Lucian - comandantul Armatei 1 unde ajunsesem după terminarea Academiei. Acesta m-a trimis la un curs de rachete antiaeriene la KIEV ca să-mi schimbe specialitatea militară şi să mă numească comandant al regimentului de rachete de la Târgovişte, unde în 25 decembrie 1989 au fost împuşcaţi soţii Ceauşescu.

În aceste condiţii m-am preocupat în continuare de perfecţionarea profesională. După scurt timp, de pe funcţia de ofiţer 2 la Şeful Ap.AA din Comandamentul Armatei 1 am fost promovat ofiţer 1 în Statul Major al A1. Cât timp am ocupat această funcţie am întocmit (ca autor sau coautor) întreaga tematică din specialitatea „război radioelectronic" pentru cursurile de comandanţi de companii şi batalioane în specialitatea respectivă şi am organizat şi condus nemijlocit prima convocare cu ofiţerii activi şi din rezervă din întreaga Armată Română din specialitatea război radioelectronic.

1997 – absolvirea Colegiului Naţional de Apărare

Prin întreaga activitate profesională desfăşurată în MApN pot demonstra că n-am „trădat" arma Radiolocaţie, iar când în sfârşit am reuşit transferul la MI (DSS: Direcţia a IV-a) am făcut-o de pe o funcţie de pe care nu mulţi se pot lăuda că au ocupat-o.

În Direcţia a IV a – Contrainformaţii Militare – am lucrat pe spaţiile MApN, MI, MJ specializându-mă ulterior şi în contrainformaţii economice. Am asigurat, în ţară şi în exterior activitatea DCE/MApN – ROMTEHNICA – devenită după 1990 regia de comerţ exterior „Romtehnica" şi ICE DUNĂREA. Munca de contrainformaţii am început-o pe funcţia de ofiţer specialist 1, urcând în timp la şef birou, şef secţie şi din anul 2000 până am ieşit la pensie am ocupat funcţia de şef serviciu operativ. În perioada 1985 – 2000 cât asiguram Romtehnica şi Dunărea am îndeplinit funcţii pe aceeaşi problematică şi în exterior, Maroc, Libia, Egipt, Tunisia, Emiratele Arabe, Turcia, Irak şi alte state cu delegări de 2–6 luni.

În perioada 1997–1999 după absolvirea Colegiului Naţional de Apărare mă transferasem la SRI ca şef sector contrainformaţii economice, dar în 1999 când a luat fiinţă DGIM m-am lăsat convins de gl.lt. Rotaru Gheorghe, şeful acestei structuri, să mă întorc la DPSM ca şef serviciu având în competenţă şi securitatea industrială, când industria de apărare era pe cale de dispariţie… distrugerea ei fusese începută de Petre Roman chiar din martie 1990.

La ieşirea la pensie, deşi îndeplineam absolut toate condiţiile, mister Băse nu mi-a semnat decretul de avansare pe motiv că „nu mai aprobă avansări decât pentru funcţiile operative" cu toate că funcţia mea era de şef serviciu operativ. Decretul de avansare la gradul de general mi l-a semnat tot el după aproape doi ani când probabil, printre aburii de wisiki descoperise că ocupasem timp de peste cinci ani funcţia de „şef serviciu operativ".

Aş avea multe de spus despre activitatea mea, dar aşa cum am spus-o la început voi spune mai multe în cartea ce mi-am propus să o scriu.

Când am plecat de la Sulina, ca să nu plec cu mâna goală mi-am luat nevastă frumoasă care mi-a dăruit şi o fată la fel de frumoasă dar… deşteaptă ca taică-său. Fiica mea mi-a dăruit un nepoţel frumos şi deştept ca… bunicul lui din partea mamei.

Soţia şi-a început munca la Sulina la Radioreleu, apoi s-a transferat la Batalionul de cercetare - goniometrare /DIA la Domneşti şi de aici la DCI a MApN până în 1990 când s-a transferat la SRI ca specialist informatică, de unde în 2009 s-a transferat la pensie să se ocupe de nepot. Fiica mea, încăpăţânată ca tatăl ei, după ce a obţinut licenţa în drept s-a făcut ofiţer de informaţii….

Cam atât despre mine şi familia mea.

De acum mă preocupă să fiu sănătos, ceea ce vă doresc şi vouă şi familiilor voastre, să „mănânc" pensia până în 2071 când îmi expiră cartea de identitate şi să ne întâlnim (cel puţin noi plutonul 2) în fiecare an.

1995 Abu Dhaby,
târg de tehnică militară

Cu toată sinceritatea şi multă stimă!
Gl.bg. (rtr) Ilarion GIUROIU

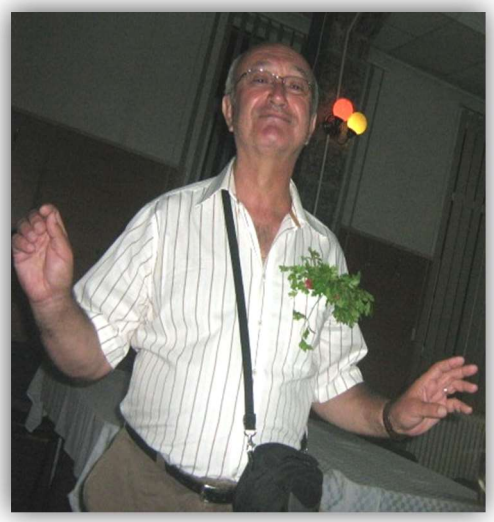
P.S. După ieşirea la pensie am vrut să lucrez ca inspector daune în asigurări. Aşa îmi propusesem cu un an înainte de a mă hotărî să mă pensionez. Cum am găsit anunţul în ziar, m-am şi prezentat la interviu, dar… în loc de inspector daune am ajuns în octombrie 2005 director de sucursală asigurări la „Carpatica" iar din 2008 până în 2011 am activat la aceeaşi societate ca director sucursală bancă.

1997 – la birou la
Romtehnica

2011 – director al Sucursalei Rahova
a B.C. Carpatica

august 2014
Giuroiu vrea să rămână
tot „verde”!

GRUSEA-MIRICĂ I. GHEORGHE

M-am născut în 13 august 1952 într-o familie modestă cu 4 copii (eu fiind al treilea), în comuna Brădeni, judeţul Sibiu.

Copilăria şi şcoala generală s-au derulat sub impactul procesului de colectivizare, când multe familii au fost puse la grele încercări. Cu toate dificultăţile din familie, am beneficiat de o educaţie sănătoasă, părinţii fiindu-mi primele modele de comportament pentru toată viaţa.

Un frate al mamei, fost comandor în Aviaţia Română, m-a influenţat pentru cariera militară, fapt concretizat prin admiterea în clasa a XI-a la LiceuL Militar „Ştefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc. Aici am fost coleg de clasă cu Chiş Ioan şi Moş Eugen.

Nu am amintiri deosebite din anii de liceu, totuşi menţionez admiraţia deosebită pentru profesoara de matematică, care a avut o contibuţie de bază în reuşita de mai târziu la admiterea în învăţământul superior, ASE Bucureşti, Facultatea de Planificare şi Cibernetică Economică.

În timpul liceului militar, cât şi mai târziu în Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan”, am fost un elev disciplinat, educaţia dată de părinţi fiindu-mi un sprijin de bază în respectarea rigorilor vieţii de militar.

Un moment de cumpănă l-a costituit analizarea „dosarului personal” în anul I de şcoala militară. În dosar au fost reţinute problemele social-politice ale rudelor apropiate, aspecte pe care nu le mai menţionez, fiind o caracteristică a epocii pe care o trăiam. Am avut noroc cu situaţia bună la învăţătură şi cu faptul că în clasa a XII-a am fost primit în partid.

În şcoala militară am beneficiat de condiţii bune pentru a deveni competent în arma radiolocaţiei.

Practica de stagiu derulată în anii II şi III de şcoală militară au cântărit mult în alegerea garnizoanei, după absolvirea şcolii militare.

Am ales Greaca, unde am desfăşurat activitate obişnuită până în 1978, când am fost animat de dorinţa de perfecţionare în carieră şi am depus eforturi serioase pentru a putea accede la concursul de admitere în Academia Tehnică Militară.

„Dosarul personal” a cântărit destul de mult la nereuşita admiterii la examen. Am fost „ajutat” să înţeleg impedimentele din dosar şi am plecat din Greaca la Braşov, în şcoala militară.

În 1979 am întemeiat, alături de Petruţa Mirică, o familie reuşită, stabilă şi în prezent. Familia a constituit un mediu prielnic care mi-a permis să urmez la fără frecvenţă cursurile Facultăţii de Planificare şi Cibernetică Economică.

La 5 decembrie 1981 s-a născut fiul nostru Dragoş, care este în prezent medic specialist Anestezie şi Terapie Intensivă la Spitalul Judeţean Braşov

locotenent major

căpitan

Din 1983 am acces în sistemul de învăţământ militar, în cadrul Şcolii de Maiştri Militari şi Subofiţeri de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie din Braşov. Ulterior am defăşurat activitate didactică şi cu elevii Şcolii de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie.

Frământarile social-politice din 1989 şi ulterioare au fost suportate cu multă amărăciune, generată de lipsa de coeziune socială manifestată la toate nivelurile, înclusiv în mediul militar.

În anul 1994 am devenit, cu aprobarea Senatului Universităţii „Transilvania”, lector universitar în cadrul noii structuri de învăţământ superior militar de lungă durată din Braşov - Academia Forţelor Aeriene.

Activitatea didactică a fost cea mai frumoasă şi mai solicitantă perioadă din întreaga perioadă militară; o menţiune aparte merită perioada în care am fost titular la disciplina „Drept Internaţional Umanitar” prin multiplele satisfacţii pe care mi le-a oferit.

În anul 2002, din motive personale, pe care nu le mai menţionez, am părăsit sistemul militar şi am devenit, pentru câţiva ani, executor fiscal. Educaţia militară a favorizat adaptarea rapidă la noile condiţii de muncă, unde am avut multe momente de bucurie dar şi de surprize…

În anul 2010 am devenit din nou pensionar, stare care se menţine şi în prezent.

Am încercat în toate etapele evoluţiei în cariera militară şi ulterior în viaţa civilă, să-mi menţin echilibrul, stabilitatea emoţional-comportamentală fiind un obiectiv fundamental.

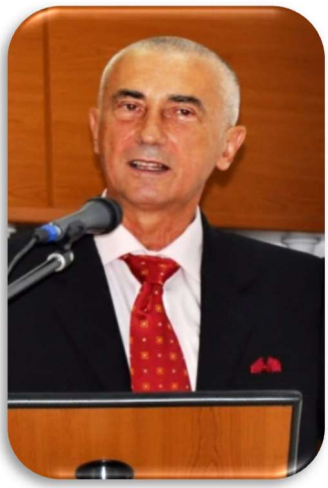
A îmbătrâni frumos este un mod de viaţă care aduce multă seninătate şi linişte sufletească pentru sine şi pentru cei dragi.

Cum a reuşit Vasilică Palaghianu să-l facă pe Grusea să se lase de fumat, când erau în stagiu la Greaca: pentru fiecare ţigară pe care o fuma, Vasilică îl obliga să îi dea o portocală! (n.a.)

IONIŢĂ P. NICOLAE

Am fost născut la data de 24 decembrie 1952, în comuna RÂFOV, judeţul PRAHOVA, cu ajutorul de specialitate al „moaşei" Stănela, aceeaşi asistentă sanitară care, peste timp şi spaţiu, după aproape 25 de ani a asistat şi la naşterea băiatului meu, alături de dr.Cornea, în maternitatea localităţii Câmpina, judeţul Prahova.

Primele opt clase le-am parcurs la şcoala generală din comuna natală, iar cele liceale la Liceul „ION LUCA CARAGIALE", supranumit „BASTILIA" din PLOIEŞTI, la absolvirea căruia, în baza proaspetei adeverinţe de bacalaureat, am dat examen şi am fost admis în Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan" din BRAŞOV, în toamna anului 1971.

Cunoaşterea viitoarei doamne Ioniţă, la unul din balurile organizate la Casa Armatei Braşov, s-a dovedit a fi întâmplarea de pe vremea şcolii militare, care mi-a marcat profund viaţa.

După absolvirea şcolii militare, m-am căsătorit cu aleasa inimii mele VALERIA, împreună cu care, ne-am propus şi realizat, în deplin consens cu dorinţele ambelor noastre familii, mai întâi o fiică, CRINA, născută în octombrie 1975, şi apoi un băiat, CĂTĂLIN, născut în luna aprilie 1977. Ambii sunt licentiaţi, căsătoriţi şi la casele lor, în dezacord făţiş cu exemplul personal al părinţilor lor, nu şi-au propus să aibă copii şi, în consecinţă, să ne fericească cu mult-râvnita ocupaţie de bunic(ă), astfel încât astăzi suntem, deocamdată, fără nepoţi… ceea ce, desigur, scurtează semnificativ prezentarea subsemnatului!!!

Căsătoria civilă cu Valeria, 1974

Repartiţia pe funcţii la absolvirea şcolii militare s-a lăsat cu mari surprize pentru colegii repartizaţi în divizioane de rachete antiaeriene: după binevenitul şi mult aşteptatul concediu de odihnă, pe timpul căruia eu m-am şi căsătorit, am fost convocaţi la marea unitate de apărare anti-

aeriană din Ploieşti, iar cei repartizaţi la Bg.1 RAA, cu dislocarea nu chiar în Bucureşti, cum am crezut până atunci, am aflat cu maximă stupoare şi nelinişte că eram aşteptaţi cu mare nerăbdare în divizioane de rachete antiaeriene dispuse circular la aproximativ 50 km în jurul capitalei.

Împreună cu alţi doi colegi de promoţie din arma artilerie şi rachete antiaeriene, „bombiştii" Antohe Constantin şi Răileanu Nicolae, am fost primiţi cu multă înţelegere şi delicateţe la comandamentul brigăzii de la CHITILA de catre comandantul acesteia şi, mai târziu, aşteptaţi târziu în noapte de un subofiţer în gara Urziceni, pentru a ne conduce cu „carosata" unităţii, la blocurile militare din localitatea Borăneşti.

În această mică garnizoană, în trei blocuri cu două etaje fiecare şi încălzire cu lemne la sobă, dispuse în careu, locuiau familiile unui maior şi a doi-trei maiştri militari şi subofiţeri. Dacă aveam o altă alternativă de cazare, cu aprobarea tacită a comandantului brigăzii, generalul Ularu Romulus, puteam face naveta la Bucureşti, Urziceni sau alte localităţi, aşa cum proceda marea majoritate a personalului unităţii. Mai adaug că aproape fiecare cadru militar avea raport de mutare în altă garnizoană, fără nicio speranţă în materializarea imediată a acestui deziderat.

Am ales să locuim în gazdă la Urziceni, apoi să ne mutăm la părinţi, în perspectiva copilului ce va să vină, după care am reuşit transferul la divizionul din Câmpina, începând cu data de 01.07.1975. În această frumoasă localitate s-au născut cei doi copii şi tot aici am avut şi cele mai frumoase satisfacţii şi împliniri pe plan profesional: am participat cu rol activ în cadrul echipei de luptă la patru trageri cu ţinte aeriene fictive la poligonul Capu Midia, urmate de trageri cu rachete asupra unor ţinte reale (fără pilot) în poligonul internaţional AŞULUK de la Marea Caspică.

Dupa absolvirea Academiei Militare Generale în anul 1987, am îndeplinit funcţii de locotenent colonel la regimentul de rachete NEVA, în comandamentul CAAT, Punctul de Comandă Principal al acestuia, la Secţia Înzestrare cu Materiale de Cultură şi în Direcţia Relaţii Militare Internaţionale, precum şi funcţii de colonel în Direcţia Relaţii Publice şi Grupul de Presă al Armatei, începand cu data de 01.12.1994.

Am trecut în rezervă cu ordonanţa 7 la data de 15 februarie 2000, sub imperativul reducerii iminente a funcţiilor de colonel la nivelul unităţii şi ne-am stabilit resedinţa la Câmpina în vara aceluiaşi an, eu, soţia şi dalmaţianca LADY.

După ieşirea la pensie am fost angajat la un grup mass-media local de unde m-am retras după şase luni, întrucat nu m-am putut adapta lipsei de rigoare şi angajament din viaţa civilă, şi am experimentat la domiciliu creşterea prepeliţelor, puilor de carne şi a albinelor, pentru nevoile de consum ale familiei.

Lucrările de amenajare, întreţinere a locuinţei şi treburile casnice au fost întrerupte de cure anuale în staţiuni balneare, precum şi de vacanţe turistice bianuale asigurate cu generozitate în ultimii zece ani de fiica şi ginerele nostru stabiliţi în Italia.

1995 – curs NATO, Oberammergau (al doilea rând de sus, al doilea din stânga)

În prezent, avem preocupări comune generaţiei noastre şi specifice stării de sănătate a fiecăruia: alimentaţie cât mai sănătoasă cu sucuri naturale din legume şi fructe, cereale integrale, produse bio, analize medicale, medicamente, înot, bicicletă, etc.

ISTRATE C. TRAIAN

M-am născut pe data de 01.03.1952, în satul Dunăreni, comuna Aliman, judeţul Constanţa, localitate aşezată „pe malul drept al Dunării albastre”, în partea de sud-vest a Dobrogei, în amonte de Cernavodă.

Copilăria şi şcoala generală de 8 ani le-am parcurs în satul natal, alături de părinţi, pe care deseori îi ajutam la rezolvarea problemelor în gospodărie, precum şi alături de fraţii şi surorile mele.

Şi acum îmi aduc aminte cu multă nostalgie de vacanţele de vară, când, împreună cu prietenii şi colegii, ne scăldam în Dunăre, pescuiam sau cutreieram prin pădurile de pe malul apei. Dunărea şi soarele Dobrogei mi-au influenţat pozitiv copilăria.

După absolvirea şcolii generale, am susţinut examenul de admitere la Liceul Teoretic Băneasa, unde am urmat clasa a IX-a iar clasele a X-a, a XI-a şi a XII-a le-am urmat la Liceul Militar „Ştefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc.

În perioada 1971 – 1974 am urmat cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov, arma radiolocaţie.

Sunt căsătorit cu Elena din anul 1977, până de curând învăţătoare la şcoala „Jean Bart” din Constanţa, acum bucurându-se de o binemeritată pensie. Împreună avem o fiica, Iulia, consilier juridic la primaria comunei Cumpăna, judetul Constanţa.

Pe scurt, evoluţia în cariera, a fost următoarea:

- anul 1974 – absolvirea şcolii militare şi repartizarea la UM 01959 Mihail Kogălniceanu în funcţia de ajutor şef staţie radiolocaţie;

- anul 1977 – curs de cunoaştere a tehnicii noi, PRV-13 şi numirea în funcţia de şef staţie PRV-13 la UM 01959 Mihail Kogălniceanu (N.1 Rd.Th.);

La Biserica Neagră, în anul trei de şcoală militară (Eugen Moş, Traian Istrate, Tibi Neagu, Marcel Man şi Ioan Dâscă)

- anii 1981–1982, curs de perfecţionare la Centrul de Instrucţie al Trupelor Radiotehnice, UM 01866 Ploieşti, pentru comandanţi de companii radiotehnice, cu durata de 4 luni;

- anul 1986 - numirea în funcţia de şef grup radiolocaţie la complexul de radiolocaţie 5N87, funcţie de maior;

- anii 1986–1987 - curs de perfecţionare comandanţi batalioane radiotehnice, cu durata de 6 luni, la UM 01866 Ploieşti;

- anul 1988 – mutarea la UM 01853 Capu Midia, în funcţia de şef staţie radiolocaţie meteo pentru artileria antiaeriană, ca urmare a modificării statutului de încadrare la complexul 5N87, când funcţia ocupată la acea dată a devenit de căpitan;

- anul 1989 – examen pentru gradul de maior şi avansarea în grad în decembrie 1989;

- iulie 2001 – trecerea în rezervă ca urmare a desfiinţării masive a funcţiilor din armată.

Menţionez faptul că în toată activitatea desfăşurată sub toate aspectele, funcţiile deţinute şi sarcinile ce mi s-au atribuit, la cursurile de perfecţionare, examene, am obţinut calificative foarte bune, astfel încât în anul 2000, după 25 de ani de activitate, am fost decorat cu Ordinul „Meritul Militar” clasa I.

De asemenea, am condus detaşamente de militari în termen la campaniile agricole, am participat la instruirea militarilor în termen, la coducerea organizaţiilor de tineret.

După pensionare, din anul 2005 până în anul 2009, am lucrat la Compania Naţională de Radiocomunicaţii Navale, RADIONAV S.A. Agigea, în funcţia de radioelectronist.

În anul 2009, ca urmare a adoptării legii prin care se interzicea cumulul pensiei cu salariul obţinut de la instituţii ale statului, am renunţat la această funcţie.

Verificarea funcţionării aparaturii din sala meteo (CAPU MIDIA – 2000)

Defilare după depunerea jurământului militar (CAPU MIDIA – 1998)

LOLU M. VIOREL

S-a născut şi a crescut în oraşul Zărneşti, judeţul Braşov.

A urmat liceul militar „Dimitrie Cantemir" din Breaza (coleg de clasă cu Pataki Andrei), pe care l-a absolvit în anul 1971 şi apoi Şcoala Militară de Ofiţeri Activi „Leontin Sălăjan" din Braşov, arma radiolocaţie.

După absolvirea şcolii militare a fost repartizat şi şi-a desfăşurat activitatea la B.7 Rd.Th. Muntele Mare şi s-a căsătorit.

A fost ofiţer 5 pe staţia P-35 apoi pe staţia P-37 şi şef de staţie P-37.

Încă din liceu avea o mare pasiune: sculptura în lemn! La întâlnirea colegilor de liceu militar, în anul 2011, profesorul lui de matematică a adus o mică sculptură primită ca amintire de la Lolu, în anul 1971! Aceeaşi pasiune a avut-o şi pe timpul şcolii militare. Cum avea puţin timp liber, lua o bucăţică de lemn şi începea să sculpteze.

A creat multe lucrări. A activat la cercul de artă de la Casa Armatei din Cluj Napoca.

În anul 1980 era în misiune – se deplasa spre Timişoara cu un bloc de la staţie pentru a fi reparat. Nu avea nici un mijloc de transport. A plecat pe jos 12 km şi a luat o maşină de ocazie care transporta buşteni. A avut loc un accident de maşină iar blocul a căzut pe el şi l-a strivit.

Lt.major

A fost înmormântat în oraşul Zărneşti cu onoruri militare, garda de onoare fiind dată de Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Lentin Sălăjan" din Braşov.

Îşi aminteşte de Lolu, colegul lui de bancă din şcoala militară, Babaciu Gheorghe:

„A fost colegul meu de bancă în Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie. În timpul şcolii, pe lângă faptul că învăţa foarte bine, el a demonstrat tuturor că este un artist. Îndemânatec, el reuşea în timpul liber să realizeze din diferite bucăţi de lemn adevărate lucrări de artă.

Toată sensibilitatea sa era transpusă în sculpturile sale, lucrări care erau apreciate de toţi cei care le vedeau.

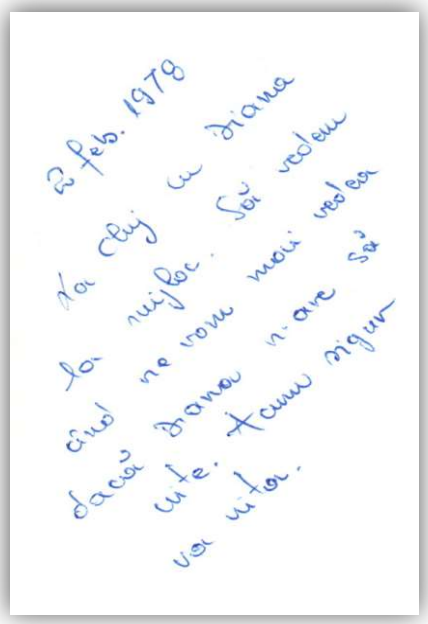
După absolvire s-a dedicat familiei sale şi serviciului.

Trecerea lui la „cele veşnice" s-a petrecut pe timpul îndeplinirii unei misiuni chiar pe serpentinele munţilor pe care i-a iubit atât de mult.

Eu pot să alătur acestor rânduri stângace o fotografie cu Viorel ca absolvent şi o alta în care este alături de soţia sa Maria şi fiica lui Diana, pe care le iubea foarte mult.

Din păcate a plecat mult prea devreme dintre noi."

MAN ŞT. MARCEL

M-am născut în Braşov (Oraşul Stalin după cum apare pe certificatul de naştere) la 14 martie 1952.

Şcoala generală şi primul an de liceu le-am facut la Deva. De aici, în 1968 am plecat la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir" din Breaza, unde am fost coleg de clasă cu Viorel Popa și Tălmaciu Vasile.

După absolvirea liceului, am urmat Şcoala Militara de Ofiţeri de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie de la Braşov.

După terminare, am fost repartizat la Mangalia, la B.3 Rd.Th., împreună cu Marcel Ungureanu. Aici mi-am desfăşurat activitatea timp de 11 ani.

Am fost încadrat pe staţia P-10 şi făceam serviciu de luptă pe P-10, P-12 şi P-15.

După câteva luni de la repartizare am dat primul examen de tânar ofiţer de radiolocaţie. Am fost desemnat să culeg datele şi să întocmesc dosarul de calibrare pentru

staţia P-12, în urma zborului de calibrare. Mi-am amintit tot ce făcusem la curs cu domnul lt.col.ing. Gheţu şi am întocmit un dosar de calibrare, care mulţi ani a fost folosit ca model, în subunitate.

După un an de zile de la repartizare a trebuit sa fiu secretar UTC şi implicit, membru în BOB partid. Nu aveam nici un fel de atragere către o astfel de muncă dar împotriva dorinţei mele a trebuit să o fac.

Am fost mutat de pe staţia P-10 pe o altă staţie „modernă" şi anume şef de staţie la PRV-10! Aici serviciul de luptă era mult mai lejer, dar a trebuit să lucrez în ture şi la P-35 şi apoi şef de tură în punctul de comandă.

Locotenent major

Căpitan

Maior

În 1977 trebuia să se aleagă secretarul BOB partid şi „beleaua" a căzut pe mine. Eu doream să mă ocup de tehnica de radiolocaţie dar în viaţă nu faci numai ceea ce doreşti. Abia a doua zi de la şedinţa biroului au reuşit să mă convingă iar reprezentantul consiliului politic al eşalonului superior a putut să anunţe noul secretar de partid. Eram locotenent, pe funcţie de locotenent colonel (şi locţiitor politic al comandantului).

În 1982 am fost propus să fiu avansat la excepţional. Dar în loc să fiu avansat, am pierdut un an la avansare, ca urmare a unui eveniment deosebit. Un soldat a furat pistolul de la ofiţerul de serviciu şi a dezertat. Comandantul, şeful de stat major şi eu am fost schimbaţi din funcţie şi am primit calificativul „satisfăcător" în notarea de serviciu.

Ce folos că toată cariera am avut numai „foarte bine" . Dar tot răul a fost spre bine în sensul că am putut lucra din nou pe tehnica de radiolocaţie şi am avut timp să mă pregătesc pentru admiterea la facultate. Am fost numit şef cabină VP-11 (destinată dirijării instrumentale a aviaţiei de vânătoare).

Împreună cu Viorel Popa, în primul an de şcoală militară

De la Mangalia am plecat la Capu Midia, în 1985, apoi la Ploieşti, în 1987, unde până la evenimentele din decembrie '89, am lucrat în Consiliul Politic al Bg. 46 Rd.Th. Toţi din Consiliul Politic mă întrebau de ce urmez facultatea de matematică şi nu merg la academie. Le răspundeam că asta îmi place iar după decembrie '89 se uitau cam urât la mine (adică cu invidie).

În anul 1990 am fost numit ofiţer 2 în biroul operaţii al brigăzii radiotehnice şi prin cumul şeful PPAD-ului (punct de prelucrare automată a datelor).

Am absolvit facultatea de matematică a Universităţii din Bucureşti şi doi ani am fost asistent universitar pentru analiză matematică la Institutul Militar de Radiolocaţie „Avram Iancu" din Braşov. În această calitate, am scris un curs de analiză matematică şi o culegere de probleme de analiză matematică, pentru studenţii anului întâi. Trebuie să menţionez că aici l-am avut student pe băiatul colegului nostru Telu Filip, şi a fost un student foarte bun.

După doi ani de navetă a trebuit să renunţ din cauza imposibilităţii de a obţine un apartament în Braşov. M-am întors în Ploieşti, la oficiul de calcul al diviziei de apărare antiaeriană. De aici am plecat la Academia Militară, în 1996, la secţia de informatică, ca şef

al biroului de modelare matematică şi cercetare operaţională (funcţie de colonel). Alţi doi ani de navetă.

Ca şef al acestui birou, am publicat în editura Academiei cartea *„Bazele modelării matematice ale acţiunilor militare*".

În 1998, pe 31 iulie, am iesit la pensie, profitând de OUG-7.

Pentru că la 46 de ani eram considerat bătrân (toţi cereau limită de vârstă la angajare, de parcă aveau nevoie de sportivi!), am înfiinţat în anul 2001 o firmă care are ca obiect de activitate realizarea de software. Cu astfel de „prostii" (adică crearea de programe pentru calculatoare) mă ocup şi în prezent.

M-am însurat în 1976 şi am doi copii: un băiat (Raul-Dacian) şi o fată (Raluca).

Am amintiri plăcute din timpul şcolii militare. De multe ori, în timpul învoirilor mergeam cu Viorel Popa la restaurantul „Transilvania" unde mâncam câte un cotlet şi beam împreună o sticlă de cabernet cu pepsi.

Nu uit cele doua săptămâni de chin petrecute în infirmerie datorită oreionului luat de la colegul meu de bancă, Eugen Moş.

Vă amintiţi de exigenţa comandantului şcolii şi pretenţia lui ca la defilare să ridicăm piciorul cât mai sus. În anul trei, într-o dimineaţă se făcea antrenament la defilare, pe plutoane în prezenţa lui. Când a trecut plutonul nostru, „DD"-ul strigă: *„Şi maiii! Şi maiiii!"*, iar Mitică Voiculescu, aflat pe la mijlocul plutonului, i-a răspuns: *„Şi mai ce?"*. L-a auzit DD-ul, ne-a întors înapoi şi vă daţi seama ce a urmat…

Avansarea la locotenent-colonel (împreună cu colectivul oficiului de calcul al C.1 Av.A.A)

O întâmplare din timpul şcolii, mi-a fost povestită de col.ing. Popa Emanoil, în 1992 când ne-am întâlnit la Institulul Militar de Radiolocaţie „Avram Iancu". La un seminar la PRV-11 a asistat comandantul şcolii, col. Dumitrescu Dumitru. Subiectul seminarului era blocul de sincronizare DD-01. Col. Dumitrescu a cerut ca cineva să explice funcţionarea blocului în aşa fel încât să priceapă şi el! „Beleau" a căzut pe mine. Col.ing. Popa mi-a spus că am explicat aşa de bine funcţionarea blocului, că întradevar, a priceput şi DD-ul!

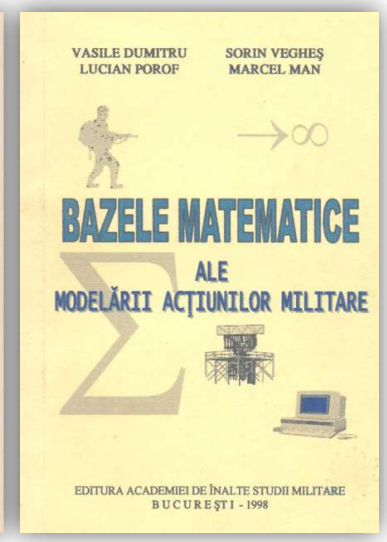
O altă amintire legată de şcoală este după terminarea ei, cam la trei ani. Fiind secretar de partid, am fost trimis de comandantul de la Schitu, pentru două zile în şcoală, sa văd cabinetele de ştiinte sociale realizate de col. Săvescu Emil. Aceasta pentru a realiza şi noi în subunitate un punct de documentare politico-ideologică, aşa cum se cerea pe vremea aceea. Când am ajuns în şcoală, m-am prezentat la comandantul şcolii, generalul Dumitrescu Dumitru („DD"-ul sau „Tabarcea" cum îi ziceam noi). I-am raportat scopul vizitei şi apoi mi-am văzut de treabă.

După terminare, m-am prezentat din nou la comandant să-i raportez că mi-am încheiat misiunea şi mă întorc în subunitate. Generalul Dumitrescu s-a uitat la mine şi m-a întrebat la ce oră am tren. I-am raportat că peste câteva ore. Atunci mi-a spus să trimit mantaua la croitorie pentru a fi călcată iar până când este gata să trec şi pe la frizerie să mă tund! Nu puteam să răspund decât „am înţeles" şi am plecat cât mai repede din şcoală.

„Efectele coronavirusului!" (aprilie 2020)

MANEA I. DUMITRU SERGIU

Biografia romanţată a vieţii mele

Dragi colegi de promoţie,

Acum, în momentul în care scriu aceste rânduri, încerc un sentiment de profundă şi emoţionantă nostalgie. Acest sentiment pe care sunt absolut sigur că il aveţi şi voi pe deplin în inimile voastre, este desigur firesc. În cunoştinţă de cauză că a venit vremea să ne amintim împreună de acea minunată perioadă a tinereţii noastre, numită şcoală militară, pe care am trăit-o împreună.

Tinereţea este acea stare efervescentă şi minunată a vieţii noastre, este poate primul argument pozitiv la care ne raportăm în prezentul nostru actual, pentru că abia acum înţelegem că acea tinereţe de care poate prea târziu ne-am bucurat la vremea ei, nu am ştiut sau poate nu am avut înţelepciunea să o preţuim aşa cum s-ar fi cuvenit şi cum am fi putut, că ar fi fost posibil să o fi trăit mai bine, mai frumos, mai plăcut şi cu folos…

Dar ce putem să facem?!! Timpul curge necontenit, fără opriri şi toate au trecut, fără întoarcere, pentru totdeauna, din nefericire către o eternitate fără sfârşit.

Iar nouă, celor ce am trăit-o astfel în tinereţe, nu ne rămâne altceva de făcut decât ca în pragul senectuţii noastre, să rememorăm împreună anii de şcoală militară. Au fost ani grei şi plini de eforturi, de greutăţi şi privaţiuni ai regimului cazon în care am angajat

viitorul nostru, dar ani minunaţi ai tinereţii noastre având ca ţintă o cariera militară strălucită şi o poziţie socială mai înaltă, plină de demnitate, respectul semenilor şi un viitor lipsit de griji sau lipsuri majore, în speranţa unei vieţi mai bune pentru noi şi familiile noastre. Că a fost aşa sau nu, putem judeca astăzi, în cunoştinţă de cauză, fiecare dintre noi.

Cu certitudine însă, această alegere a carierei noastre militare s-a făcut şi prin educaţia noastră în familie. Adesea în copilăria noastră am auzit unele fapte de vitejie, de bărbăţie şi curaj adesea dus până la extremul incredibilului, ce ni se povesteau nouă, nepoţilor sau fiilor de străbunicii, bunicii şi părinţii noştri, cei care au participat la războaiele duse în tinereţile lor, evenimente fără seamă sau întâmplări deosebit de primejdioase cărora le-au supravieţuit în mod miraculous. Toate care ne-au fost povestite astfel, poate uneori uşor exagerate, sunt de altfel demne de admiraţia noastră dar şi de binemeritata laudă. Ele au făcut atât deliciul serilor şi zilelor în care le ascultam dar ne-au şi insuflat dorinţa de a le urma pilda, la rândul nostru. Meritau întradevar atât stima, admiraţia şi respectul nostru, mai ales că eroii ce le povesteau nu s-au plâns şi nu au pomenit decât în treacăt de greutăţile, privaţiunile şi suferinţele prin care au trecut atunci când, aflaţi sub drapel, şi-au făcut datoria de patrioţi apărând atât ţara cât şi neamul în războaiele sau confruntările sociale prin care au trecut.

Destul că nouă, copiii sau nepoţii lor, ni s-a întipărit pentru totdeauna în minţile, în conştiinţele noastre dar şi în memoria afectivă, lăudabilele fapte de mică glorie militară, povestite atât de amănunţit şi cu detaşare, fără laudă şi fără lamentare, de către aceşti vrednici de laude, ai noştri înaintaşi, încât în minţile şi conştiinţa noastră, dorinţa nestăvilită de a le urma cu ardoare exemplul, s-a născut şi a dăinuit. Dorinţa noastră tainică, ascunsă în adâncul celei mai ascunse gândiri şi trăiri conştiente, în acea perioadă a tinereţii noastre, a fost ca şi noi să făptuim la rândul nostru, fapte mari, minunate, de biruinţe, de glorie militară, mai mari, mai minunate, mai vitejeşti decât cele povestite de străbunicii, bunicii, taţii nostrii, pe care şi noi să le povestim la rându-ne copiilor, nepoţilor şi de ce nu, strănepoţilor noştrii.

Ne-am constituit astfel în interiorul trăirilor noastre premature, o lume a noastră, minunată şi luminoasă, neasemănată si pe care ne-am hotărât cu toată dorinţa noastră să o aducem şi în realitatea trăită efectiv. Aşa că am urmat cariera militară, singura opţiune care ne-ar fi dat satisfacţia împlinirii acestor visuri tinereşti, dar şi cu convingerea că o carieră militară ulterioară absolvirii şcolii militare de ofiţeri, ne-ar fi oferit certitudinea unui trai decent, fără lipsuri şi greutăţi, într-un cuvânt, o viaţă mult mai bună decât cea care am dus-o înainte de şcoala militară.

Aceste aspiraţii ale noastre au devenit dezirate pentru care noi, am pus la bătaie toate „atuurile" tinereţii noastre şi eforturile de învăţare şi adaptabilitate şi supunerea faţă de regimul cazon, adeseori exagerat de mult, cu justificarea unui final de studii militare urmat de o viaţă mult mai bună, mai frumoasă, mai bogată, mai minunată…

Pentru aceasta, deşi nu realizam pe atunci, eforturile noastre de diverse feluri, dar şi suferinţele regimului cazon de studii, singurătatea, lipsa de încurajare şi alte suferinţe mentale şi psihice, au fost un mare şi nejustificat sacrificiu. Este drept că o mică parte a speranţelor noastre s-au împlinit ulterior, în cariera militară, însă nu toate şi nu pe deplin, iar aceasta nu egalează nici pe departe sacrificiul făcut de noi, elevii de şcoală militară, atunci în deplinatatea tinereţilor noastre, cea trecătoare şi fără întoarcere.

Lăsând la o parte asemenea gânduri şi consideraţii filozofice asupra trecerii timpului vieţii noastre, este cazul să ne adâncim chiar acum şi să ne rememorăm fiecare începutul, originea şi înfăptuirile şi acţiunile fiecăruia dintre noi şi pentru că viaţa nu este numai o înşiruire de reuşite şi realizări de bine, să menţionăm şi unele din înfrângerile, neputinţele şi neînfăptuirile, neîmplinirile din vieţile noastre.

Dar să începem cu începutul, asta-i viaţa ce ne este dată ca atare. Despre mine, colegul vostru de şcoală militară, ştiţi desigur destule, dar mă simt dator să vă fac unele precizări, în ordinea cronologică a vieţii mele.

Sunt al doilea fiu al familiei mele, părinţii mei, tata IOAN şi mama ANA, m-au conceput şi adus pe lume în micul oraşel Râşnov, pe atunci un sat ceva mai mare dacât o comună, la data de 7 octombrie a anului de graţie 1949, într-o zi de vineri, pe la orele prânzului, 11^{30}-13^{30} după cum mi-a spus mama mea, Dumnezeu să o ierte şi să o odihnească.

Sigur că o dată cu venirea mea pe lume am creat o serie de probleme părinţilor mei, care aveau un fiu născut cu doi ani înainte iar tendinţa familială era spre creştere numerică. Pentru că nu după mult timp mama mea a rămas din nou însărcinată cu următorul nostru frate, iar eu încă sugar, am fost alăptat cu lapte matern afectat de noua ei stare, lucru ce mi-a cauzat, fără ca mama să stie sau să vrea, stari de boală, ceea ce cu siguranţă m-ar fi omorât la acea vârstă fragedă. Am supravieţuit însă printr-o minune, datorită unei doici „de ocazie" care întâmplător avea excedent lactar.

Afecţiunea mea, adică starea de sănătate precară se poate vedea în fotografia pe care o trimit şi în care sunt împreună cu fratele meu mai mare. Mama îmi spunea că atât de bolnav eram încât nu a apelat la doctor ci m-a dus direct la preot, care a făcut bine şi m-a împărtăşit astfel încât din mila lui Dumnezeu m-am însănătoşit şi am supravieţuit.

Am urmat apoi grădiniţa de copii, de care nu îmi mai amintesc aproape nimic. Ştiu că purtam „şorţuleţe", adică un fel rochiţe, atât băieţii cât şi fetiţele, aveam la gât câte o fundiţă roşie în formă de papion, ce se potrivea foarte bine cu culoarea mov deschis a „şorţuleţului". Apoi ţin minte că ne descălţam la intrarea în grădiniţă, o cladire impunătoare pentru noi cei mici, ce aveam locaşuri pentru pantofiori şi cuiere pentru haine, apoi intram în sala de „jucării". Încăperea era mai mare cu mult decât o sală de clasă de acum, avea parchet de lemn pe jos şi într-un colţ o gramadă de jucării de lemn, colorate şi de forme diverse, pe care noi copii le „clădeam" şi le aşezam în fel şi chip atunci când aveam voie să ne jucăm cu ele. Uneori „tovarăşa" educatoare ne arăta desene ce povesteau despre fetiţa Maşenka care a plecat de acasă şi s-a rătăcit în pădure, apoi povestea şi basmele cu capra cu trei iezi sau cu ursul păcălit de vulpe, însoţite de mari ilustraţii ale acţiunilor. Altă dată tot „tovarăşa" educatoare îşi incropea din măsuţele şi scăunelele din sala de joc câte o scenă pe care ne făcea să râdem de păpuşile, ursuleţii, vulpiţa, gâştele şi alte personaje ale teatrului de păpuşi. Ultima amintire de la grădiniţă îmi apare în minte sub forma unei zile foarte însorite în care am fost scoşi în curtea mare şi înverzită, unde am jucat jocuri cu fetiţe şi băieţi, am cântat şi am alergat, am sărit peste nişte sfori şi ne-am bucurat ca toţi copiii lumii acesteia la acea vârstă.

Copilăria am petrecut-o în micul oraşel Râşnov, în familie şi cu toate rudele şi neamurile mele. Am urmat şcoala generală la Râşnov şi apoi şcoala profesională de ucenici de pe lângă fabrica de scule din localitate iar la absolvirea acesteia m-am angajat ca muncitor calificat la uzina „Rulmentul" din Braşov, unde am lucrat timp de trei ani (1966-1969) până la încorporarea mea ca militar în termen la UM 01090 Predeal.

Dar iată acum un table cronologic cu toate aceste intervale şi acţiunile petrecute în viaţa mea.

TABEL CRONOLOGIC AL AUTOBIOGRAFIEI MELE

I. Naşterea şi copilăria.

- ziua naşterii: 07 octombrie 1949, vineri orele 11^{30} -13^{30}
- locul naşterii: oraşul Râşnov, judeţul Braşov (fost raion Codlea)
- copilăria: oraşul Râşnov, în familia noastra: doi părinţi, tata IOAN, mama ANA şi alţi patru fraţi: Ion-Dionisie, Nicolae-Mihai, Maria-Paraschiva şi Ştefania; a mai existat o soră Anişoara, decedată în primii ani de viaţă.

II. Educaţia şi instrucţia şcolară.

- copilăria prima fază, la 4-5 ani, în familie
- grădiniţa, la Grădiniţa de copii nr.1 Râşnov, strada Podurilor nr.2; localul există şi astăzi lângă cinematograful „Lumina" din Râşnov
- şcoala primară, la Şcoala Generală nr.1 Râşnov, clădire construită în 1907, lângă biserica creştin-ortodoxă, ambele existente şi în prezent
- clasele, I-IV între anii 1956–1959, cu învăţătorul Apostol şi apoi cu învăţătoarea Chirilă (Neamţu) Elena

- clasele V-VII la aceeaşi şcoală, între anii 1960–1963, cu profesoara dirigintă Mişarcă Valentina. Am învăţat bine şi uşor ajutat de o memorie excepţională, prindeam toate cunoştinţele „din zbor" de la predare şi aşa puteam să le reproduc aproape în totalitate, însă doar dacă eram foarte atent la predare. În clasa a VII-a, la absolvire am dat examenul ce se cerea pe atunci, fiind ultima promoţie cu absolvenţi ai şcolii generale de 7 clase

- iulie 1963 – examen de admitere la şcoala profesională de pe lângă Fabrica de Scule Râşnov – declarat reuşit

- 1963 – 1966- am urmat şi am absolvit cu rezultate foarte bune cursurile şi practicile cerute ce se desfăşurau în şcoala profesională pe atunci

- 1966 – examenul de absolvire la această şcoală şi dobândirea certificatului de calificare în meseria de „rectificator metale"

- 1966 – 1969 – angajat ca rectificator calificat la uzina „Rulmentul" din Braşov, iniţial la secţia „sculărie" şi apoi la secţia „rectificare rulmenţi"; am trăit o periodă grea a vieţii. În tot acest interval am urmat cursurile serale ale liceului teoretic nr.3 din Râşnov, cu eforturi deosebite, dar nu la învăţătură. Ci la munca din uzină în schimburi de noapte şi efectuarea navetei între Râşnov şi Braşov în fiecare zi.

III. Serviciul militar

- în iunie 1969 am primit ordin de chemare la recrutare şi apoi la încorporare, în octombrie, fiind încorporat ca militar în termen la UM 01090 Predeal, arma vânători de munte. Acum începe, fără îndoială, cariera mea militară, pentru că acum am primit primele noţiuni despre lupta armată şi apărarea militară a ţării, începând de la instrucţia individului până la cea a companiei, desigur într-un interval scurt de timp, cu adaptare a la condiţiile cazone şi specificul reliefului muntos.

Militar în termen, la B.21 VM Predeal (în mijloc, rândul de jos)

Nu am fost um „mare luptător" şi nici un mare „conducător de oşti" dar faptul că am urmat aşa numita „şcoală de sergenţi" sau „cursul regimental" mi-a folosit foarte mult mai târziu în cariera mea militară. Ca militar în termen am avut parte de mari lipsuri, suferinţe şi neajunsuri doar de la batjocura gradaţilor, inculţi şi fără minte dar puşi parcă să fie torţionari colegilor lor mai tineri, însă după lăsarea lor la vatră am avut satisfacţia de a instrui corect şi în condiţii regulamentare pe mai tinerii noştri recruţi.

În ceea ce mă priveşte, deşi nu am fos avansat comandant de pluton, am avut şansa să fiu numit furier la Biroul Pregătire de Luptă al B.21 V.M. Se poate vedea că acum cunoştinţele teoretice căpătate în şcoala regimentală le puteam înţelege, când lucrând ca furier la materializarea lor pe hărţile pe care le desenam, le scriam şi le manevram la ordinul ofiţerilor din birou. Mai scriam şi unele materiale, documente şi tabelistică ce se cereau la un stat major de batalion şi mi-au fost de mare folos cunoştintele mele, caligrafia mea clară

şi frumoasă dar şi corectitudinea cerută de regulamentele serviciului militar. Atunci nu ştiam şi nici nu bănuiam că aceste cunoştinţe şi deprinderi, talente dar şi priceperile dobândite, îmi vor fi de mare şi mult folos în viaţa mea, deoarece habar nu aveam că viitorul îmi va rezerva urmarea unei cariere militare adevărate de ofiţer activ cu o pregătire militară, teoretică si practică cât mai completă.

Sigur, aceste cunoştinţe din domeniul militar m-au ajutat mult ca să mă descurc mai bine în viitorea mea cariară militară pe care, pe atunci nu ştiam că o voi urma în viitor. Ulterior am constatat că într-o carieră militară avansarea şi aprecierea personalului ofiţeresc se face nu după competenţa şi cunoştinţele militare şi de specialitate, dar după cum ştim cu toţii, se face şi prin relaţii, pile, spagă, intervenţii şi alte procedee neortodoxe, necinstite, ilegale şi mult rău făcătoare instituţiei armatei şi nu numai ei.

În treacăt trebuia să vă spun că după câte îmi amintesc, un episod din timpul stagiului meu militar, când am participat în calitate de cursant la „şcoala regimentală" împreună cu ceilalţi camarazi, la un exerciţiu de trageri de luptă reale, undeva pe platoul Bucegilor, într-un poligon de trageri ce se numea Dichiul. După câte am văzut şi apoi am aflat, că o mare parte din cei ce asistau la aceste trageri era formată şi din viitorii mei colegi de şcoală militară, pe atunci elevi la Liceul Militar din Breaza. Probabil că mulţi dintre voi, dragi colegi aţi fost impresionaţi de puterea de foc şi de distrugere a armelor ce se descărcau către poziţiile „inamice" în acest exerciţiu demonstrativ de mare anvergură. La fel ca şi voi şi eu am fost deosebit de impresionat, dar amintesc acest episod pentru că atunci, în acele momente mi-a venit în minte pentru prima dată o idee cel puţin curioasă: de ce trebuie neaparat să ucidem cu armele inamicii care la rându-le vor să ne ucida? Nu s-ar putea să existe arme sau poate aparate care să-i determine prin mijloace neomorâtoare să lase armele si să plece fie îngroziţi fie conştientizaţi de răul pe care erau gata-gata să-l faca altora? Mult mai târziu am aflat că asemenea arme şi aparaturi neletale există şi sunt folosite în operaţiuni speciale de către marile puteri statale. Ideea în sine, şi nu numai ea ci şi dorinţa de a crea o astfel de aparatură sau armă neletală bazată pe principii fiziologice mi-a rămas în minte şi în conştiinţă încă de pe atunci, ba chiar am acţionat pentru materializarea ei.

Fără nici o îndioală că această idee umanitaristă în fond şi paşnică în esenţa ei m-a determinat atunci când a venit vremea să mă înscriu la şcoala militară de ofiţeri, la arma noastră paşnică şi pasivă, umanitară şi nedistructivă, radiolocaţia.

Pâna atunci însă mai aveam de terminat serviciul de militar în termen şi ultima clasă de liceu seral. Pe care le-am îndeplinit cu bine şi cu eforturi mici pentru că serviciul pe care mi l-am găsit a fost într-o unitate militară din Râşnov, în calitate de salarit civil.

Am adăugat astfel o nouă filă la sumumul de cunoştinţe de folosinţă militară şi în această funcţie cu specific militar ce se numea pe atunci intendenţă iar acum se numeşte logistică.

Am reuşit să absolv astfel şi clasa a XIII-a de liceu la secţia serală apoi am luat cu bine şi bacalaureatul. Înainte de a primi diploma de bacalaureat însă, în liceul unde învăţam s-au prezentat câţiva ofiţeri de la Centrul Militar care ne-au prezentat posibilitatea opţiunii înscrierii şi urmării şcolii militare de ofiţeri. La început, săturat de militărie şi de regimul cazon nici nu mă gândeam să urmez cariera militară. Ulterior, după o serioasă chibzuinţă şi consultarea părinţilor, rudelor şi prietenilor, ba chiar a unor cunoştinţe, am revenit asupra hotărârii iniţiale. Eram un flăcău ce nu se făcuse remarcat prin nimic deosebit între concitadinii mei, cu un serviciu bun dar cu leafă mică, părinţii mei mai aveau încă alţi trei copii de crescut şi educat, nu dispuneau de posibilităţi financiare mari, aveam dificultăţi şi neajunsuri. Nu eram în sărăcie dar sigur, eram la limita ei. Singura valoare îmi erau foarte multele cunoştinţe şi deprinderi militare dar şi „dotarea" mea cu o inteligenţă nativă. În plus, o mare sete de învăţătură şi de viaţă bună şi de ce să nu spun, dorinţa mea nestăvilită de a avansa pe scara socială pe o cale legală, corectă, licită şi onorabilă, era fără îndoială motivaţia principală.

Aşa că m-am prezentat la comisia de selecţionare de pe lângă CMJ Braşov, m-am înscris la şcoala militară de ofiţeri, mi s-a întocmit dosarul de înscriere, apoi m-am prezentat la examenul de admitere, la care am reuşit să trec toate probele cerute. Sigur că înainte de examen, cu multe săptămâni în urmă, m-am pregătit, am recapitulat materia clsaei a XIII-a şi cea de la bacalaureat, dar mai aleas am făcut o intensă pregatire fizică la serviciul pe care-l aveam la UM 02224 din Râşnov unde încă funcţionam. Unitatea, ca orice

unitate militară avea şi un „portic” de gimnastică pentru militarii proprii, unde, fără să fiu văzut de mulţi alţi colegi sau cadre militare, mă antrenam la tracţiuni în braţe, urcarea prin răsturnare, cătărarea pe frânghie iar pentru alergare dădeam câteva ture de teren în pas vioi şi alergare uşoară. De altfel la anii aceea nu îmi era de loc greu să fac aşa ceva. Chiar deplasarea de acasă până la unitate o făceam adesea pe jos, cale de 1–2 km, ceea ce astăzi, la vârsta de acum şi starea sănătăţii mele, mi-ar fi, dacă nu imposibil, foarte greu de efectuat.

ŞCOALA MILITARĂ

Pagina nouă pe care o încep acum, este fără îndoială începutul descrierii şi naraţiunea unui nou capitol al cursului vieţii mele la care sunteţi şi voi, colegii mei de şcoală militară, participanţi. Vă rog să mă credeţi că nici nu ştiu cum şi cu ce să încep, aşa de tare s-au declanşat în memoria mea afectivă, amintirile şi imaginile, adesea trunchiate şi ca nişte străfulgerări îmi trec prin minte şi prin faţa ochilor mei de parcă aş fi din nou în trecut, aievea. Revăd în imaginaţia mea poarta şcolii militare, curtea aceea imensă flancată de clădiri, dormitoarele, laboratoarele, sala de conferinţe, platoul de adunare şi parcă pentru o clipă, devin încă o dată acel tânăr ce intram pe poartă împreună cu mulţi alţi tineri de seama mea, cu speranţa într-o viaţă mai bună dar şi cu temerea de cele ce ar putea fi de rău pentru noi.

Apoi revăd dormitorul în care am fost cazaţi de subofiţerul care ne-a dat cazarmamentul, nea Miron. Apoi examenele la probele fizice: prima zi alergarea la 60 m plat, proba de rezistenţă 3000 m, săriturile în înălţime 1,25 m dar îmi amintesc şi de sărăcia mea, îmi lipseau printre altele chiloţii de sport, aşa că am dat probele în chiloţi obişnuiţi, cu „picior” care erau gata-gata să se descoasă din cauza vitezei cu care alergam şi care puţin a lipsit să nu mă lase „gol puşcă”, doar tot eram într-o unitate militară, nu?, chiar dacă acolo se poartă uniforme, nu „costumul lui Adam”.

Şi dacă la tracţiunile în braţe şi alte câteva exerciţii fizice de pe loc nu am avut probleme nici cu echipamentul şi nici cu trecerea baremului, apoi la săritura în înălţime am reuşit ca bara să o trec cu stilul meu prin „încălecarea” ştachetei. Mai greu a fost la aterizarea în stratul de nisip de dincolo de ştachetă, unde contactul cu nisipul şi „rostogolirea” mea, am recoltat circa două kilograme de nisip în păr, în lenjerie, la subsiori şi chiar şi în locaşul intim al „punguţei cu doi bani”.

Mai târziu, prin anul doi, mi-am dat seama de ce colegul nostru Dan Pârvulescu m-a numit în glumă „rostogol”; avea şi de ce. Las la o parte faptul că la proba de 3000 m am reuşit performanţa să alerg numai 1000 m încălţat, după care am reuşit performanţa nedorită să alerg restul de 2000 m desculţ din motive de defect major, adică înţepături de cuie în tălpile mele provenite de la desprinderea prea ieftinilor şi prea puţin rezistenţilor mei pantofi de stradă cu care am început cursa, din lipsă de tenişi sau adidaşi. Drept pedeapsă am primit blestemul pantofilor mei, abandonaţi în timpul cursei de alergare, beneficiind din plin de înţepăturile pietricelelor şi a diverselor mici corpuri contondente ce se aflau întâmplător pe aleile pe care alergam.Totuşi am terminat cu bine atât cursa de alergare cât şi probele fizice în totalitate.

În stagiu la Odorheiu Secuiesc, împreună cu Bârlă, Dendyuk şi Lolu

Nu mai spun că trecând la probele teoretice, a fost o întreagă încercare a efortului intelectual dar mai ales, cel puţin pentru mine, un exerciţiu de memorie deosebit şi cu rezultatele cele mai benefice.

Încerc să-mi readuc în memoria afectivă acele momente dinaintea intrării la proba teoretică de fizică, când am constatat că nu mai ştiam nimic din cele învăţate în liceu. „Lapsus" sau cum s-o fi numind, cert este că în mintea mea era, să folosesc o expresie practică: „un vid dureros". Oricum, am tras biletul cu numărul „13", m-am dus în bancă, am încercat să scriu ceva despre subiect, care era, îmi amintesc şi acum, „tensiunea electromotare indusă şi legile ei". Nereuşind să scriu nimic pe foaia de examen, m-am întors către colegul din banca dinaintea mea, încercând să-l rog să-mi „sufle" câte ceva. Dar colegul, pe care mai târziu am aflat că îl chema Martac, nu era dispus să mă ajute, pentru singurul motiv că avea şi el subiectul lui pe care trebuia să îl rezolve. Însă după câteva insistenţe la colegul mai sus incriminat, am reuşit să atrag atenţia nedorită a profesorilor din comisia de examen. Unul dintre ei, pe care mai târziu am aflat că îl cheamă Băhnăreanu, m-a atenţionat cu asprime, să nu-l mai deranjez pe colegul aflat şi el în examen. Dar eu, după ce am lăsat să treacă un minut, am încercat din nou să mă folosesc de „inspiraţia" străină de la coleg. La insistenţele mele am primit un avertisment pe măsură şi în dublu exemplar: colegul Martac mi-a spus cu voce tare să-l las în pace iar profesorul Băhnăreanu mi-a spus că la următoarea „deranjare" mă dă afară din examen.

În această situaţie, am intrat în panică şi cuprins de o neplăcută agitaţie senzorială m-au trecut toate transpiraţiile. Dar totodată am fost supus şi unei puternice şi neaşteptate străluminări a minţii şi funcţiilor cerebrale, astfel că s-a deşteptat fără veste şi fără avertisment memoria.

Aşa încât într-o străfulgerare de lumină de o clipită am revăzut exact, cu punct şi virgulă, desenele, textul şi explicaţiile, tot ce era tipărit în manualul de fizică referitor la acel subiect. În grabă şi cu grija de a recupera timpul pierdut, l-am aşterunt pe foaia de examen. Rămăsese partea a doua a subiectului, care era o problemă de calcul a forţelor într-un cablu de care se atârna o greutate. Nu aveam habar cum s-ar putea rezolva această problemă dar mi-am amintit că pe vremea când eram în şcoala profesională, avusesem o problemă asemănătoare la materia „mecanică tehnică". Aşa că am aplicat raţionamentul metodei compunerii vectoriale a forţelor şi în cazul acestei probleme şi am reuşit să o rezolv.

La sfârşitul examenului, profesorul Băhnăreanu mi-a spus cu reproş: *„Vezi tovarăşe elev că ştiai subiectul dar voiai doar să deranjezi examenul!"*. Dar dacă ar fi ştiut dumnealui prin ce emoţii, necazuri şi deznădejdi am trecut eu!

Cert este că din cauza emoţiilor şi a treceri prin aceste stări sufleteşti, m-au trecut toate transpiraţiile, care se depuseseră de acum pe corp, pe lenjeria mea intimă. De unde şi concluzia că nici un lucru mare şi deosebit de bun nu se poate obţine fără insistenţă stăruitoare şi f.f. multă transpiraţie!!!

Rememorând această împrejurare se cuvine sa-i mulţumesc profesorului Băhnăreanu – Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească! – că multe am avut de învăţat de la dânsul şi care s-a stins din viaţă nu de mult timp. Ceea ce se cuvine de altfel şi pentru comandantul nostru de companie, Chetruşcă Eugen, Dumnezeu să-l ierte si să-l fericească în ceruri şi pe el, cel care ne-a avut în grijă şi îndrumare pe timpul şcolii.

locotenent major

căpitan

maior

La început, în anul întâi, Chetruşcă era căpitan. Cu el am început instrucţia militară, etapa instrucţiei individului, fără armă şi cu armă. Pentru noi, majoritatea elevilor care trecuseră prin liceul militar sau prin serviciul militar obligatoriu, această instrucţie era total inutilă, pentru că o depăşisem de mult. Dar pentru un număr mic dintre colegii noştrii veniţi direct din „civilie" era un capitol cu totul nou, necunoscut, dar şi greu.

După terminarea şcolii militare am fost repartizat la Batalionul Radiotehnic de la Braşov – UM 01959/H, unde am fost coleg cu Pricop Valeriu. Iniţial am fost ajutor şef staţie PRV-11 după care am fost promovat şef staţie.

În 1982 am fost mutat la cerere la Divizionul 3 RAA Mixt Zărneşti, pe funcţia de şef staţie PRV–13, unde am lucrat până în 1985.

Din 1985 m-am mutat la CMJ Braşov şi am îndeplinit diferite funcţii – evidenţă m.t., mobilizare regională, mobilizare la locul de muncă, şef birou încorporare.

În 1999 am ieşit la pensie cu gradul de locotenent colonel.

Sunt căsătorit, am două fete, una asistentă medicală şi cealaltă economistă în SUA.

La un curs de mobilizare (rândul din mijloc, al doilea din stânga)

Cele două fete ale familiei Manea: Bianca-Andreea şi Corina-Diana

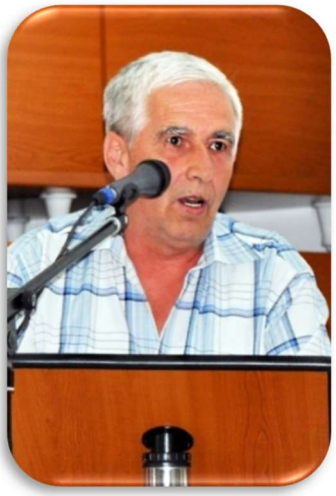

Sergiu împreună cu soţia sa, Fănica

MARTAC-BUCUR D. NECULAI

Un zâmbet în colțul gurii timp de o viață.

Am văzut lumina zilei în 1 aprilie 1951, în orașul Focșani, când mama l-a păcălit pe tata cu un pui de moldovean. Fire cu sănătate dificilă, am suportat tratamente injectabile, încât aveam funduleţul poligon, vezi înclinațiile viitoare spre militărie. Povestesc părinții că la vârsta de un an atârnam mai puțin decât banii cheltuiți pe medicamente și medici.

La vârsta de grădiniță și școală generală am suferit de apendicită, datorită stării neastâmpărate ce o manifestam, fiind primul copil în viața la părinți și datorită zicalei ca „am fost cumpărat” pe o sită de mălai de la o vecină.

Liceul l-am efectuat la Colegiul „Alexandru Ioan Cuza” din Focșani, unde am fost coleg de clasă cu Dâscă Ioan, amândoi optând pentru Școala Militară din Brașov după absolvirea liceului.

La susținerea examenului de admitere la Școala Militară am luat cunoștință cu viața de „elev”. Seară de seară eram îmbrăcați în uniformă de către colegii de an mai mari și introduși în formațiile lor, pentru a ieși la numărătoarea de la apelul de seară sau la verificarea efectivelor de pe platoul școlii. Începerea cursurilor la Școala Militară și prima aplicație cu ieșire în teren a constituit un șoc pentru tânărul cursant, ce nu avusese tangențe cu rigorile vieții militare.

Cursurile anului întâi au fost însoțite de acordurile „piţigoiului”, un aparat de radio, montat dintr-un joc, și care sâcâia și deranja colegii cu oscilațiile sale înalte în momentele cele mai nepotrivite.

Amintirile plăcute din școală sunt legate de orele de laborator, practică și aplicație desfășurate în teren.

Absolvirea școlii militare și repartiția au constituit momente aparte, repartizat inițial la Ianca, dar după avansarea efectuată la București în fața Academiei Militare, după o prealabilă pregătire de două săptămâni în căldurile lunii august, echipați în ținuta de camgar, cizmă și centură, a apărut o noua repartiție la UM 01907 Ploiești, mai precis la UM 01895 București (Chitila). Prezentarea după concediu s-a făcut la Ploiești și unde am fost instruiți timp de două săptămâni la Strejnic și apoi am primit repartiția la UM 01895 București, mai precis la UM 01782 Bucșani, și așa am ajuns la „țară” la București. Prezentarea la UM 01782 Bucșani s-a făcut după o deplasare cu trenul, din gara Basarab, timp de o oră și cu mașina unității, cam tot atâta vreme până la poarta unității.

Colegul nostru de promoție (A.A.) Marinescu Alexandru, a făcut oficiul de gazdă, plimbându-mă prin tot dispozitivul, iar surpriza a fost totală când am aflat că trebuie să iau în primire, în următoarea perioadă trei stații de radiolocație, de la un „vajnic” caporal, o stație P-12MP, o stație P-15M2 și o stație P-8 în conservare. Stația de bază P-12 funcționa

cu toane și a necesitat timp de două săptămâni schimbarea de elemente, de la tuburi, selsine, motoare, contactoare, până la surse de alimentare.

În faţa ţintei ce trebuia reperată de către staţiile de radiolocaţie,
avion fără pilot LA-7

Aventurile din dispozitiv, timp de nouă ani, au fost multe și diverse, de la remedierea indicatorului portativ plimbat cu roaba, definitivarea construcțiilor pentru sălile de pregătire, construirea amplasamentelor pentru stații și emoțiilor trăite la cutremurul din 1977.

În anul 1983 am fost mutat la Divizionul Conducere Automatizări din cadrul Brigăzii de Rachete Sol-Aer pe funcția de șef complex VP-08 din compunerea sistemului de conducerea focului ASURC.

Festivitate la Bg.1 R.Sol-Aer - cu Divizionul de elită Conducere Automatizări

După aproape trei ani de serviciu operativ în cadrul Brigăzii 1 Rachete Sol-Aer, am ajuns să comand Bateria Conducere Automatizări.

În anul 1986 am fost numit secretar de partid, ca în următorul an să ajung prin cumul, comandant de divizion prin ieșirea la pensie a comandantului titular, și șef de stat major prin demisia titularului.

În preajma revoluției, în primăvara anului 1989, am predat divizionul și funcția de secretar de partid, la colegii cu pregătire efectuată la Ștefan Gheorghiu, și am fost numit ofițer 2 în cadrul secției pregătire de luptă a Brigăzii 1 Rachete Sol-Aer.

La finele anului 1990 am fost numit ofițer 2 cu stațiile de radiolocație din cadrul Trupelor de Artilerie și Rachete Sol-Aer de la CAAT (SMAvA), după o ultimă experiență de poligon cu trageri reale în străinătate, în Poligonul Așuluk din stepa Rusă, de lângă Astrahan.

În anul 1996 am absolvit facultatea de TCM din cadrul Insitutului Politehnic Bucuresti, am reușit să obțin recunoașterea studiilor și am fost încadrat ca ofițer specialist după absolvirea cursurilor de la Centrul de Perfecționare a Cadrelor de la Cernica.

La reorganizarea SMAvA am trecut la secția Artilerie și Rachete Sol-Aer, ocupându-mă de complexele automatizate de conducere a focului, de stațiile de radiolocație și de planificările tragerilor ce se executau în Tabăra de Instrucție și Poligon de Tragere Capu Midia.

În februarie 2003 am fost numit șeful Biroului Stării Operative și prin cumul am răspuns de activitatea Trupelor de Artilerie și Rachete Sol-Aer.

Secţia Artilerie şi Rachete Sol-Aer (Martac este primul din dreapta

Am ieșit la pensie în octombrie 2003 la implementarea noului stat de organizare a SMAvA.

PS: Sunt căsătorit din 1976, și am un fiu, informatician, care mi-a tehnoredactat aceste rânduri. De la ieșirea la pensie lucrez la o firma de securitate în calitate de inginer de sistem.

MATARA M. TOMA

M-am născut pe data de 25 octombrie 1952 în comuna Tisău, judeţul Buzău. Am urmat şcoala generală în localitatea natală, iar liceul l-am început la Buzău – Liceul „Bogdan Petriceicu Haşdeu”. Pe tot parcursul şcolii generale am fost un elev foarte bun, olimpic la mai multe discipline, rezolvitor de frunte al problemelor din Gazeta Matematică şi cu alte veleităţi (literatură, istorie).

În vara anului 1968 am participat la selecţia pentru admiterea în liceul militar şi astfel am devenit, din toamna anului 1968 elev al Liceului Militar „Ştefan Cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc, pe care l-am absolvit cu rezultate bune, în anul 1971. În liceu am fost coleg de clasă cu Aanei Gheorghe. Cea mai mare realizare din timpul liceului a fost calificarea la faza judeţeană a olimpiadei de fizică; fază la care m-am oprit. În sesiunea din vară, în anul 1971, am susţinut examenul de bacalaureat, pe care l-am promovat cu un rezultat bun.

În urma examenului pe care l-am susţinut, din luna septembrie 1971, am devenit elev al Școlii Miltare de Ofiţeri Activi de Artilerie Anteaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov, pe care am absolvit-o, e adevărat că în sesiunea din toamnă, din motive medicale (internat în spital pentru hepatită cu o săptămână înaintea exmenului de stat). Am susţinut examenul de stat pe data de 28 octombrie 1974 şi l-am promovat cu media 9,24, iar pe total şcoală am avut media 9,04. Am fost avansat, într-un cadru restrâns, la gradul de locotenent pe data de 7 noiembrie 1974.

Cariera mea de ofiţer de radiolocaţie începe pe data de 2 decembrie 1974 la Postul 18 Radiotehnic (U.M. 01959M) Boboc, judeţul Buzău. Unitatea noastră era dislocată pe amplasamentu Şcolii de Ofiţeri de Aviaţie „Aurel Vlaicu”. Aici am fost încadrat ca tehnic de staţie (căpitan, 54) pe staţia de radiolocaţie P-35, iar ulterior am fost numit tehnic şi apoi şef de staţie pe staţia de gamă decimetrică P-15. În anul 1976 am obţinut, în urma examenului susţinut la centrul de instrucţie, la Ploieşti titlul de specialist de radiolocaţie clasa I-a; a părut iniţial puţin cam deplasată pretenţia mea de a candida doar pentru clasa I, dar mi s-a aprobat şi am promovat cu brio examenul de specialist de clasă. Examenul l-am susţinut cu un expert în radiolocaţie, maiorul, pe vremea aceea, Mitică Constantinescu, cu care aveam să mă reîntâlnesc, dar pe alte poziţii şi eu şi el, la C.A.A.T. în 1992.

Din 1975 am început să fac rapoarte pentru a candida la Academia Militară Tehnică, dar fără succes. Dificultăţile erau două: nu aveam gradul minim de locotenent major şi nu eram membru de partid. Pe fondul acestor nemulţumiri a picat în iunie 1977, o solicitare din partea Comandamentului Armatei a 2-a, pentru nişte ofiţeri tineri, cărora li se ofereau funcţii în garnizoana Bucureşti şi împrejurimi. N-am stat prea mult pe gânduri şi am acceptat oferta, devenind astfel, ofiţer 5, în punctul de comandă, la Cp. 211 Bruiaj de Radiolocaţie a Armatei a 2-a, dispusă pe Şoseaua Antiaeriană la nr. 8.

Aici am avut din promoţia 1974, coleg pe Gică Pirea, iar la unitatea geamănă, Cp. 275 Cercetare prin Radiolocaţie, pe vechiul coleg şi amic Genu Toma, pe care-l cunoşteam din liceul militar. Prea multe fapte de arme nu prea am făcut pe aici, în afara faptului că am mai făcut mai multe rapoarte pentru a da examen la Academia Tehnică Militară; toate fără succes; motivul: nu eram membru de partid (am solicitat şi am fost primit în partid în august 1980).

decembrie 1974 – la casa părinţilor

În anul 1980, între 8 iulie şi 15 octombrie am participat la „Acţiunea 7000”, o activitate ce se desfăşura în Valea Jiului în scopul sprijinirii creşterii producţiei de cărbune necesar termocentralelor de la Rogojelu şi de la Turceni. Tot în 1980 am mai făcut un raport pentru academie, dar de data aceasta, la sfatul unui coleg de al nostru ce lucra la serviciul cadre (Cpt. Costică Adam, mai mare cu doi ani în promoţie decât noi) am întocmit două rapoarte, unul pentru academie şi celălalt pentru Institutul Politehnic. Se punea problema că mai apăruse un impediment şi anume, în 1980 împlineam vârsta de 28 de ani, vârstă limită pentru admiterea la Academia Tehnică. În total am făcut 7(şapte) rapoarte pentru examenul la academie şi nu mi s-a aprobat niciunul. În final mi s-a aprobat raportul pentru studii civile, aşa că în anul 1981 am susţinut examenul de admitere la Institutul Politehnic Bucureşti, Facultatea Electronică şi Telecomunicaţii, pe care l-am câştigat cu o medie frumoasă, situându-mă pe prima foaie de admişi.

Pe linie profesională lucrurile au decurs aproape normal, fiind promovat ca locţiitor tehnic la Cp. 211 Bruiaj, iar din 1983, comandant la Cp. 275 Cercetare prin Radiolocaţie. Ultima promovare nu mi-a priit deoarece am avut un dezertor, fapt pentru care am fost mutat disciplinar la Regimentul 43 Artilerie Mihai Bravu, mai precis la Bateria 211 Comandă a Şefului Artileriei Diviziei 57 Tancuri, pe funcţia de Şef Staţie de Radiolocaţie Meteo, RMS-3, funcţie care de altfel mi-a priit de minune, având timp suficient să învăţ şi apoi fiind cel mai grozav ofiţer de radiolocaţie din D. 57 Tc. Am păşunat la Mihai Bravu până în iunie 1988, când m-am mutat la Institutul de Cercetare şi Inginerie Tehnologică al Armatei (ICITA).

Eram deja inginer şi din acest moment cariera mea a avut un curs ascendent, lucrând într-un colectiv deosebit de oameni la Clinceni.

Fericirea nu a durat prea mult deoarece, în iunie 1992, am avut un alt eveniment neplăcut (cu poliţia) şi am fost mutat la vechea dragoste C.A.A.T. Aici am lucrat în direcţia tehnică, secţia reparaţii, într-un colectiv de oameni deosebiţi, în perioada iunie 1992, iunie 1998. În aproape tot acest timp am fost coordonatorul activităţii Bz. 255 Reparaţii Tehnică de Radiolocaţie (U.M.01947), situată la Pipera. În iunie 1988, la cerere, am fost mutat din nou la Agenţia de Cercetare pentru Tehnică şi Tehnologii Militare de la Clinceni, fostul I.C.I.T.A., apoi I.C.D.A.

Aici am fost încadrat in funcţia de Of.1 la C.C.Ş.E.I.C. (Centrul de Cercetare Ştiinţifică pentru Electronică, Informatică şi Comunicaţii), secţia Război Electronic. Şi acum am lucrat cu nişte oameni deosebiţi: comandantul centrului col.dr.ing. Muşat Ion şi şeful secţiei col.dr.ing Crăciun Alexandru. Ca realizare importantă profesional, în această perioadă, a fost calitatea mea de director de proiect la proiectul S.I.S.O.M. (Sistem Integrat de Securitate pentru un Obiectiv Militar). Acesta era un sistem electronic de securitate foarte sofisticat, pe care l-am adus până în faza de omologare, un lucru ce m-a mulţumit tare mult. Eu l-am predat în stare de funcţionare unităţii unde era amplasat, iar din partea de la Clinceni unui coleg mai tânăr.

Drept mulţumire la sfârşitul anului 2001 am fost trecut şi eu ca şi alţii pe lista neagră şi din 15 ianuarie 2002, iatămă-s pensionar. Nu mi-a convenit de loc postura dar nu prea aveam de ales.

După ieşirea la pensie m-am ocupat un timp de ceea ce învăţasem, mai precis sisteme electronice de securitate (2002-2003). Apoi am lucrat la Administraţia Fondului Imobiliar al Unităţilor Sanitare Publice a Sectorului 1 Bucureşti, la serviciul de investiţii-contracte (2004-2006). Aici întocmeam nişte contracte de achiziţie lucrări, bineînţeles nu singur; eu eram cel mic.

În 2008 am găsit, prin intermediul unui amic şi fost coleg de facultate un post de şef de laborator la Facultatea de Electronică Aplicată de la Universitatea Electronică din Bucureşti, unde am lucrat până la finele lui 2009, când am devenit incompatibil cu legea, fiind pensionar bugetar. De atunci am devenit chiar pensionar şi cu asta mă ocup şi în prezent.

Şi-am încălecat pe-o şa şi v-am spus povestea mea.

MIREUŢĂ V. MIHAI

TESTAMENTUL LACRIMILOR…

Eram la volan, în drum spre casă, relaxat, gândindu-mă la convorbirea telefonică avută cu inimosul nostru coleg, Marcel Man, care mă întrebase la ce adresă vreau să îmi trimită monografia *(este vorba de prima variantă – n.a.)*. Speram să ajungă coletul cât mai repede. Nu mai aveam răbdare. Atinsesem cartea la întâlnirea din anul 2015 a colegilor din promoția 1974, o răsfoisem chiar, dar acest lucru nu a făcut decât să-mi trezească o dorință intensă de a o studia pe îndelete, de a mă bucura de fiecare amintire, de a retrăi momentele mai mult sau mai puțin deosebite, de a revedea și prin ochii colegilor „filmul" celor peste patruzeci de ani de viață adevărată, trăită în cele mai diverse moduri, mii de experiențe deosebite, zeci de destine demne de a fi cunoscute în amănunt de colegi și nu numai, de familie și nu numai, de prieteni și nu numai…

Gândurile mi-au fost întreupte de melodia telefonului. Era soția care mă anunța că am primit un colet care trebuie ridicat de la poștă. Inima a început să-mi bată mai repede. A sosit! Doamne, astăzi, 25.11.2015, voi avea bucuria să citesc mult dorita carte! Am ajuns la poștă. Am ridicat coletul. Din prima clipă mi s-a părut asolut deosebit. De mărimea cărții, elegant, îngrijit, nu putea fi desfăcut altfel decât cu delicatețe… Acasă am „savurat" fiecare moment, de la desfacerea coletului, până la extragerea cărții ca pe o scrisoare specială, mult așteptată, de la plăcerea de a simți în palme mângâierea volumului (adevărații iubitori de carte știu despre ce vorbesc), până la prima răsfoire a cărții (avanpremieră la citirea atentă urmată de studiul aprofundat), de la cei câțiva pași parcurși cu nerăbdare spre locul ales pentru lectură, până la bucuria citirii primelor pagini…

Intenționasem să-l sun pe Marcel Man și să-i spun că am primit monografia. Nu am făcut-o imediat, iar după ce am început să citesc nu am mai fost în stare… Emoțiile de tot felul m-au asaltat cu tot arsenalul de armament ușor și greu, făcându-mă să trec prin cele mai diverse stări și generând cele mai diverse feluri de lacrimi care apăreau pe neașteptate fie doar umezind ochii, fie una, două, în colțul genelor, fie picurând peste lentilele

ochelarilor neprevăzute, din păcate, (deși ar fi fost necesar) cu ștergătoare speciale pentru limitarea urmărilor hohotelor de râs cu lacrimi… O asemenea diversitate de trăiri nu o întâlnești în fiecare zi, sau citind orice carte. Fiecare pagină, fiecare paragraf, indiferent ce conțin sau de cine au fost scrise, reprezintă o valoare deosebită care crește pe măsură ce trece timpul, iar pentru noi, care le-am trăit și le-am scris, sau doar le-am aflat de la cei care le-au trăit și scris, reprezintă amintiri neprețuite, generatoare de învățăminte neprețuite de care vor beneficia toți cei care citesc, chiar dacă aplică, sau nu, expresia „Cine are urechi de auzit să audă!”.

Am terminat de citit, în nerăbdarea mea, „pe diagonală”, am terminat și de răsfoit cu opriri la anumite pasaje care mi-au atras atenția, m-am liniștit și apoi m-am adâncit în lectură adevărată, atent și cu „sufletul pe tavă”, detașat și dornic de plimbări în trecutul meu și al colegilor, pregătit pentru a învăța (cât trăiește omul învață, nu?) și de a merge mai departe spre noi țeluri, din care, pe primul loc, ar putea fi așternerea pe hârtie a unor gânduri, trăiri, idei… Am citit undeva că avem zilnic în jur de 70.000 de gânduri… Doamne, ce pierdere uriașă! Câte milioane de gânduri s-au dus aiurea în fiecare an! Oare la vârsta pe care o avem câte idei s-au pierdut? Mai putem face în așa fel încât, măcar de acum înainte, să salvăm din vârtejul gândurilor ideile valoroase? Cred că unele gânduri le putem așterne pe hârtie, fiecare dintre noi, ca un omagiu adus tuturor lacrimilor care ne-au umezit ochii de-a lungul zecilor de ani trăiți, mai bine sau mai rău, în această viață!

Titlul „Testamentul lacrimilor” mi-a venit firesc, gândindu-mă la motivul pentru care, într-un moment sau altul al vieții, am avut acele emoții care fac lacrimile să curgă sau doar să apară în colțul genelor. Fiecare lacrimă are o poveste care, spusă, are menirea de a face lumină acolo unde se lasă, de cele mai multe ori, întunericul uitării sau al secretelor ce se cer bine ascunse… Mai sunt acele lacrimi care aduc înțelepciune, învățând pe cel care le-a generat să privească viața într-un mod special, aparte, original.

Și mai sunt momente în care „plânge sufletul”. Acele lacrimi nu se văd, nu se aud, dar se simt și sapă canale adânci care nu se șterg niciodată.

Testamentul tuturor acestor lacrimi văzute sau nevăzute cuprinde dorința lor de a fi aduse la cunoștință, celor interesați, faptele care au dus la nașterea lor la momentul în care de mult s-au uscat pe obraji sau au fost îngropate într-un „cufăr” secret din suflet.

Acele emoții ale noastre care au generat lacrimi trebuie să iasă la suprafață, trebuie cunoscute nu numai de copii, nepoți, strănepoți, care pot învăța ceva din retrăirea lor ci și de prieteni, colegi, rude, care nu au știut de ce ai făcut un lucru sau altul, nu au înțeles de ce viața ta a urmat un drum sau altul, interpretând, de multe ori eronat, o faptă sau alta, un gest sau altul.

Și, nu în ultimul rând, este bine pentru fiecare din noi să privim din când în când în interiorul nostru pentru a înțelege mai bine ce se întâmplă în exterior și mai ales de ce gândim sau ne comportăm în felul în care o facem… Apoi să scriem… dar nu cum făceam eu… Așteptam „inspirația divină”, momentul propice în care să „creez”… Așteptam o anumită stare de spirit care nu venea întotdeauna (și în nici un caz când voiam eu sau când aveam nevoie)… Dădeam vina pe traiul cotidian plin cu mărunțișuri „gospodărești”, pe activitățile de tot felul, altele decât scrisul sau selectarea nenumăratelor informații de pe internet, bibliotecile proprii ori alte surse.

Îmi aduc aminte că aceeași problemă o aveam și în urmă cu peste 45 de ani. Nu reușeam să mă concentrez pe o activitate. Tot ce era în jurul meu mă trăgea înapoi sau așa mi se părea… Voiam să scriu poezii, să cânt la chitară, să învăț dactilografie, stenografie, să surprind imagini inedite prin fotografiere, să cunosc fața ascunsă a fetelor, psihologia oamenilor, tehnica, mașinile, arta stăpânirii volanului, câte și mai câte altele… Nu făceam, însă, nimic concret sau prea puțin… Începeam multe dar terminam puține, dând vina pe părinți, pe școală, pe timp, pe lipsa de bani…

Suntem și în a căuta scuze iar eu eram artist în a le găsi…

Părerile de rău nu au întârziat să apară (după cum azi, privind în urmă, constat că pierderile sunt enorme). Aș fi putut da multor oameni sau măcar familiei idei originale despre tot felul de lucruri care, în timp, s-ar fi dovedit, poate, de o valoare deosebită…

Acum nu au mai rămas decât lamentările și poate o anumită valoare prin sinceritate, prin exemplul de care ar trebui să țină cont copiii mei sau măcar nepoții. Nu faceți ca mine! De aceea, dacă ne-am propus ceva, trebuie să mergem până la capăt, în ciuda greutăților, a lenei sau a răutăților din jur!

În ce mă privește, voi încerca să refac și să completez ce am scris despre mine în prima ediție a monografiei promoției 1974. Am spus că „voi încerca" deoarece sunt multe aspecte din viață pe care trebuie să le iau în calcul dacă intenționez să fiu corect în aprecierea cotribuției fiecărui aspect în formarea mea ca om… Nu știu dacă voi fi obiectiv sau subiectiv în povestire, dar știu că îmi face o mare plăcere să întorc timpul înapoi… Sper să nu plictisesc și iertați-mi, vă rog, emoțiile!

M-am născut la 17 mai 1952 în București. Sângele meu este o combinație transmisă de strămoșii mei din Bucovina (bunicii din partea tatălui), Ardeal (bunica din partea mamei) și Muntenia (bunicul din partea mamei). În 1932 bunica din Bucovina a rămas văduvă cu cinci copii (tata avea 4 ani). Au fost crescuți în cultul penticostal. După ani grei de lipsuri și război, tata a venit la București, locuind în gazdă la o mătușă. Participa la adunările religioase organizate la diferite adrese, printre care și cea la care locuia mama (în urma decesului fratelui mai mare al mamei, bunicii s-au pocăit și au început să organizeze adunări…). În 1948, la doar 17 ani, mama s-a căsătorit cu tata, care avea 20 de ani… Amintirile din acea perioadă povestite de tata le voi așterne pe hârtie cu altă ocazie…

Legătură cu armata am avut încă înainte de a mă naște… În anul 1951 tata urma Școala Militară de Ofițeri de Artilerie Terestră, în luna august a primit o permisie, iar eu am primit aprobare să mă dezvolt… Se pare, însă, că nu a fost pe deplin mulțumit de data la care m-am născut (cu câteva zile diferită de cea calculată) și nici de felul în care arătam, deoarece mult timp după naștere spunea tuturor că sunt foarte urât, iar când am crescut suficient de mare încât să înțeleg ce spune, mă dădeam cu capul de pământ și urlam: „e moos!!!…, e moos!!!…, e moooos!!…". Ani de zile au râs de mine povestind la toți ce pretenții aveam eu să fiu frumos…

Copilăria a fost lipsită de griji, cel puțin din punctul meu de vedere… Mă jucam toată ziua la casa bunicilor din Dudești-Cioplea, pe atunci un cartier modest la marginea Bucureștiului (fie căutând „comori" în cutia metalică de halva turcească plină cu nasturi..., fie în livadă, fie cu tricicleta printre florile din grădiniță…) sau acasă, în curtea din Șoseaua Pandurilor nr.60 înconjurată de patru blocuri roșii din perioada stalinistă, lângă Academia Militară, unde tata primise un apartament cu două camere.

Aveam o mare dorință de a cunoaște, de a experimenta, aveam curajul pe care îl au toți copiii sau poate e mai bine spus inconștiența… Acest fapt se pare că m-a împins la o „evadare" din curte cu tricicleta cu scopul de a explora „ținuturile necunoscute" din exteriorul blocului (eu locuiam la A, cel vis-à-vis de Academia Militară) și, desigur, nu peste mult timp, am descoperit ceva extrem de interesant… o gură de canal fără capac… Aproape de trotuar un obiect și mai interesant… un bolovan mare, pe jumătate cât mine… M-am întrebat: ce zgomot ar face dacă îl împing în canal? Așa că am trecut la verificări… L-am împins, l-am rostogolit cât am putut, până pe marginea canalului, unde s-a proptit în ceva ca măgarul care nu mai vrea să înainteze… Oare pot să-l trag, dacă nu pot să-l împing? Să vedem!… Și… am văzut… am căzut eu în canal… Norocul meu că era aproape plin cu apă care se rotea. Era la sfârșitul lui noiembrie iar eu eram îmbrăcat într-un paltonaș sub care aerul a jucat rolul de susținere a unui fel de parașută… Până sus, pe unul din pereții canalului am văzut, în timp ce mă roteam, trei scoabe pentru muncitori, pe care am urcat liniștit… Nu am realizat nici măcar că bolovanul de deasupra putea să-mi cadă în cap… Singurul meu gând a fost să mă strecor pe lângă bloc, să nu mă vadă cineva ud ca un șoarece și să râdă de mine… Am ajuns acasă iar mama, văzându-mă în ce hal sunt, a întrebat îngrozită*: „Ce-ai făcut?"* Iar eu, plângând preventiv, i-am răspuns: *„Am căzuut în canaaal!"*

Am povestit această pățanie deoarece a fost prima dintr-un destul de lung șir al momentelor când am trecut pe lângă moarte. Îmi aduc aminte perfect fiecare clipă, spre deosebire de alte situații când un burete magic șterge aproape tot… Oare ce se întâmplă? Există un înger care ne păzește, care ne îndrumă spre parcurgerea unor experiențe pentru a învăța câte ceva măcar în ceasul al doisprezecelea? Deși părinții mei au fost pocăiți (expresie folosită de cultul penticostal), pe mine și pe sora mea ne-au crescut atei, poate și din cauza carierei militare urmate de tata. Nu am ținut nici o sărbătoare religioasă. Nu cunoșteam biblia nici măcar la nivelul poveștilor pline de tâlc sau al elementelor de istorie (fie ele controversate sau nu…). Voi reveni pe parcurs la acest subiect!

Deocamdată mă voi întoarce la copilărie și anume la primii ani de școală. Am început anul I la Litere (cum se spunea nu cu mult timp în urmă) la Școala Generală nr. 146 din Șoseaua Pandurilor (unde activa un colectiv de profesori unul și unul, deosebit de pregătiți dar și foarte exigenți, după cum aveam să aflu începând cu clasa a V-a). Ca în destule situații după aceea, un lucru rău s-a transformat miraculous într-unul bun. Datorită tuturor prostiilor pe care puneam gura (corcodușe, frunze acrișoare, trifoi, evident nespălate toate), m-am îmbolnăvit de hepatită epidemică în clasa I-a. Pentru mine nu a fost nici o problemă deoarece aveam 5 ani când sora mea a intrat în clasa I-a iar eu… am păsit pragul școlii împreună cu ea (părinții nu aveau cu cine să mă lase acasă). Ca să nu mă plictisesc învățătoarea mă punea și pe mine să rezolv tot felul de „probleme". Odată chiar m-a scos la tablă să scriu litera „A mare de mână". Când am făcut-o perfect nu au mai râs de mine și m-au tratat ca pe un elev obișnuit. Așa că, atunci când am fost eu în clasa I-a știam deja să scriu și să citesc… Am luat premiul I cu media generală 10, chiar dacă am lipsit de la școală mai mult de trei luni…

Clasa a II-a am terminat-o tot cu media generală 10, mi s-a urcat la cap faptul că sunt foarte deștept, așa că într-a III-a abia am reușit să iau mențiune… Am devenit pionier în seria a doua de elevi și de atunci rar s-a întâmplat să fiu printre primii… Am devenit un copil retras, care nu „gusta" glumele colegilor… De exemplu, când cineva, într-o iarnă, m-a împins într-un troian de zăpadă chiar la ieșirea din curtea școlii, l-am înjurat în așa hal încât am scandalizat pe toți cei prezenți (se pare că erau, în afară de colegi, cel puțin doi părinți și cel puțin un profesor…). A doua zi am fost scos în fața clasei să explic… Ce să spun? Nici eu nu știam de unde mi-au venit acele vorbe pe care, de altfel, nici nu le înțelegeam… Mă miram de ce atâta tevatură… Am povestit acest episod deoarece, în general, viața mea interioară nu se potrivea întotdeauna cu ce se vedea în exterior, oamenii din jur trăgând, de regulă, concluzii greșite… Este un aspect cu care m-am confruntat pe tot parcursul vieții, am avut necazuri, am suferit fără rost… Acum nu mai sufăr. Acum observ, asemenea unui fin psiholog (care mi-ar fi plăcut să fiu) și trag concluziile ce se impun fară să mă supăr că sunt văzut altfel decât sunt, chiar dacă am luat din nou calea adevărului total (la care renunțasem deoarece adevărul spus în față aducea numai necazuri…).

Dar să povestesc mai departe… Clasa a IV-a a fost mai „așezată"… Am luat premiul II (spre surprinderea tuturor, chiar a mea…). Nu m-am omorât cu învățatul… Nu îmi plăcea și nici nu aveam timp. Mă înscrisesem la cercul de radio de la Palatul Pionierilor (Palatul Cotroceni, fostă reședință regală, ocupată ulterior de Nicolae Ceaușescu în calitate de președinte al Republicii Socialiste România și preluată, după evenimentele din 1989 de toți președinții care au urmat…). Făceam cunoștință, încântat, cu rezistențe, bobine, diode, tranzistoare, difuzoare, construiam aparate de radio (pe placaje de lemn din acelea pentru traforaj cu piesele puse deasupra conectate prin fire trase pe dedesubt), aparate care și funcționau… Profesorul ne-a trezit interesul și pentru spațiul de unde trebuia să recepționăm sunetele… Spunea că atunci când vom fi mari vom descoperi, poate, mesaje din Univers… Ce eram eu cu capul în nori… acum eram printre stele… Îmi plăcea astronomia și urmăream cu interes încercările oamenilor de a cuceri spațiul cosmic. E adevărat, nu aveam la dispoziție decât revista „Luminița" și povestirile profesorului de la cercul de radio…

La Palatul Pionierilor am învățat și cum e să fii respins dacă nu știi să cânți (nu am fost admis la cercul de vioară pentru că nu am știut să cânt „E roșie cravata mea ca focul") dar și cum poți fi luat în râs deși ai fost printre primii… (După absolvirea unui curs de înot la bazinul de dimensiuni olimpice din curtea palatului, brevetul de înotător se obținea în urma unui concurs care consta în traversarea bazinului pe lat sau, cei care se încumetau, pe lung… Am fost doar trei din douăzeci care am avut curajul să ne întrecem pe lungime, dar eu am ieșit al treilea deoarece la start am sărit în picioare, nu în cap și am ajuns la difență de o secundă față de primii doi… Am fost felicitați, am primit brevetul de înotător cu care, mândru, am mers acasă unde m-a luat în primire tata: *„Ce ai făcut la concurs?*"; *„Am luat locul III"; „Bravo, băiete! Din câți?; „Din trei".* Nu am mai apucat să povestesc despre hotărârea eroică a celor trei pionieri curajoși printre care mă aflam și eu, despre felicitările primite sau despre impresii… Hohotele de râs ale celor de față în frunte cu tata mi-au închis gura. Când am început cu explicațiile era prea târziu. Momentul fusese atât de amuzant, încât ani de zile a fost povestit în toate mediile, cu toate ocaziile, ca o anecdotă… Iar tata era neîntrecut în a spune bancuri și întâmplări savuroase…).

Experiențele trăite la Palatul Pionierilor, interesul pentru informațiile despre spațiul cosmic și cunoștințele sumare despre lungimi de undă, schimbări de frecvență, etc. însușite la cercul de radio și nu numai, m-au făcut să-mi treacă prin minte tot felul de idei din care îmi amintesc două. Una ar fi aducerea luminii soarelui în zonele întunecate din timpul nopților polare prin plasarea pe orbită a unui satelit ca o oglindă uriașă care să reflecte lumina soarelui acolo unde este nevoie (ideea asta mi-a venit când mă jucam cu o oglinjoară trimițând soarele în ochii fetelor sau luminând găurile din pământ în căutare de insecte…), iar a doua, dimpotrivă, aducerea întunericului în locurile unde este prea multă lumină (mă gândeam că se poate realiza asta prin schimbarea de frecvență; dacă la radio înalta frecvență poate fi transformată în frecvență intermediară și apoi în joasă frecvență, de ce nu ar fi posibil acest lucru în cazul luminii care este tot o undă, deci are o anumită frecvență care ar trebui să poată fi modificată cu scopul de a ieși din spectrul vizibil…).

În perioada când desfășuram diferite activități la Palatul Pionierilor sau doar mă plimbam, am învățat și istorie jucând… fotbal. Drumul spre casă trecea prin fața Academiei Militare unde era un monument închinat ostașilor români care au luptat în al II-lea Război Mondial. Reprezenta un infanterist, un marinar și un aviator. Monumentul era așezat pe un soclu de marmură roșie pe care scria cu litere mari, aurii: „SLAVĂ OSTAȘILOR ROMÂNI, MOȘTENITORI AI TRADIȚIILOR EROICE STRĂBUNE, LUPTĂTORI NEÎNFRICAȚI ÎMPOTRIVA FASCISMULUI, PENTRU LIBERTATEA ȘI INDEPENDENȚA PATRIEI”. Noi jucam fotbal pe platoul din fața monumentului, unde era și un perete întreg ce ilustra, printr-un basorelief, luptele purtate de români de-a lungul veacurilor. Îmi plăcea să privesc, mai ales că eu eram, de regulă, rezervă sau în poartă… Peste exact zece ani am participat, în Școala Militară de Ofițeri Activi de Radiolocație, la un concurs de cultură generală unde cea mai grea întrebare care urma să stabilească fericitul câștigător al locului I a fost: *„În fața Academiei Militare Generale din București a fost ridicat un monument închinat eroilor. Ce reprezintă și ce scrie pe acel monument?”*. Evident am fost singurul care a știut răspunsul complet, uimindu-i pe toți cu memoria mea considerată „de elefant” după cât de multe am reușit să rețin din materialul bibliografic pus la dispoziție de organizatori… Am admirat ceasul câștigat cu acel prilej dar mi-am și coborât memoria de pe „piedestal” povestind, amuzat, colegilor, despre avantajul de a fi rezervă la miuțele încinse pe platoul din fața monumentului în cauză…

Clasa a V-a a fost memorabilă, deoarece majoritatea profesorilor din Școala Generală nr.146 erau extrem de exigenți, foarte bine pregătiți și dăruiți muncii lor… Un exemplu era profesorul de matematică Grigore Gheba, autorul vestitelor culegeri de exerciții și probleme care au dat bătăi de cap multor generații de elevi. La una din edițiile celei mai groase culegeri (peste 500 de pagini), am lucrat și noi, elevii, căutând presupusele greșeli de tipar… De fapt rezolvam la greu, iar când găseam ceva, mergeam la domnul profesor și argumentam varianta noastră de rezolvare… Nota maximă era 7 (de regulă nu dădea mai mult) dar au existat și excepții. De exemplu, a prezentat la tablă o problemă care nu se putea rezolva și a lansat o provocare: cine va avea o idee despre modul de rezolvare, va primi nota 10. Mi-am amintit că, în urmă cu câteva zile, ne povestise, fără să insiste, despre unele probleme care se pot rezolva doar cu metoda „reducerii la absurd”. Atunci m-am străduit să înțeleg, nu credeam că reușisem, dar se pare că acesta a fost motivul că imediat am văzut rezolvarea și am ridicat mâna spre uimirea colegilor… M-a scos la tablă unde am rezolvat problema „imposibil de rezolvat”, argumentând chiar cu metoda greu de înțeles… Am mers, apoi, în bancă, fericit… Nu era ușor să iei 10 la Gheba…

În anul 1965 ne-am mutat într-un apartament mai mare, pe str. Ștefan Mihăileanu nr.40, în zona Foișorul de Foc. A trebuit să schimb și școala… Clasele a VII-a și a VIII-a le-am făcut la Școala Generală nr.53 din strada Traian. Dacă la Școala Generală nr.146 eram un elev normal, cu note de la 7 în sus (dar și în jos, câteodată…), la noua școală am devenit direct „geniu”. La matematică rezolvam exercițiile de la tablă fără să pun mâna pe cretă, doamna profesoară înscriindu-mă la toate olimpiadele…

Și la celelalte materii eram considerat foarte bun, fapt care mi s-a urcat la cap și iar am început să nu mai învăț… Am reușit, însă, la un liceu de prestigiu: Colegiul Național „Mihai Viteazu” din B-dul Pache Protopopescu, unde am urmat între anii 1967–1971 clasele IX–XII. La admitere am luat 8 la română, 9 la istorie și 10 la matematică. La istorie am impresionat comisia cu amănuntele pe care le cunoșteam despre daci (cu o seară înainte citisem „Dacii” de Daicoviciu, iar subiectul 1 a fost „Dacia în timpul lui Burebista”…). La

subiectul 2 „Republica Socialistă România - stat independent, suveran și unitar” nu am fost grozav dar m-am străduit să explic noțiunile și au fost mulțumiți. În liceu am fost un elev mediocru, trebuind să astup toate golurile din anii trecuți… Profesorii erau de elită și considerau că elevii admiși au capacitatea să primească și să acumuleze în cele mai bune condiții toate cunoștințele predate. După ce, în clasa a X-a, datorită mediilor nu tocmai bune, nu am fost selecționat pentru a urma cursurile Liceului Militar de la Breaza, tata nu m-a mai lăsat să particip la nici o activitate extrașcolară, nici măcar la disciplinele sportive obișnuite (fotbal, volei, baschet, judo, atletism) pentru care antrenorii respectivi considerau că am anumite aptitudini. Mă obliga să învăț tot timpul deoarece am toate condițiile, nu cum le-a avut el… Eu, însă, mă prefăceam doar că învăț… Citeam continuu, tot felul de cărți, fără o minimă selecție… Așa am citit absolut toate cărțile din biblioteca tatei, majoritatea nefiind pentru vârsta mea (inclusiv Kant, Hegel, Descartes, etc.). Devenisem un adolescent timid, închis în sine, retras, foarte tăcut dar cu o viață interioară intensă… Nu aveam prieteni, nu aveam nici măcar colegi cu care să comunic în afara orelor de școală. Mă cufundam în lectură, trăiam ceea ce citeam, visam, călătoream în cele mai diverse locuri, inclusiv în alte lumi imaginate de mine… În timpul liber hoinăream pe străzile din București observând cu interes clădirile (îmi plăceau mai ales casele vechi înecate în verdeață), oamenii (atât trecătorii cât și gospodarii trebăluind prin curți), păsările, animalele, în general viața reală (alta decât cea pe care o trăiam eu cu nasul în cărți…). Așa a început să mă pasioneze istoria Bucureștiului care se schimba sub ochii mei… Am văzut cartiere întregi crescând, străduțele mele dragi distruse pentru a face loc blocurilor înalte, am simțit fizic tristețea tufelor de liliac și trandafiri când praful șantierelor se așternea peste ele… Mai târziu mi-a părut extrem de rău că nu am fotografiat ceea ce vedeam (aveam un aparat „Pioneer”, foarte simplu dar care făcea fotografii extrem de clare). Ar fi ieșit un album valoros cu imagini de acum 50 de ani ale străzilor care au devenit istorie, având astăzi o cu totul altă înfățișare (Calea Moșilor, Izvor, Uranus, etc.).

Vacanțele de vară le petreceam exclusiv la țară, în Bucovina, unde, în pitorescul sat Deleni din județul Suceava, locuiau o parte din rudele din partea tatei (bunica, un unchi, trei mătuși împreună cu familiile lor). Eram fericit acolo. Cât era ziua de lungă ne jucam sau făceam tot felul de treburi alături de verii și verișoarele mele. Eram împărțiți pe categorii: cei mici mergeau cu gâștele, cei măricei cu oile iar cei mai mari cu vacile… Evident că am trecut, de-a lungul timpului, prin toate categoriile… Cel mai mult mi-a plăcut când am primit „dezlegare” să mergem cu vacile… Mulți copii din sat erau trimiși de părinții lor în pădure unde erau poieni cu iarbă grasă, numai bună de hrănit animalele. Vacile pășteau iar noi ne făceam de cap… Ne urcam în vârful fagilor mai tineri de unde ne dădeam drumul îndoind bietul copac până ajungeam la pământ („parașuta”), făceam tumbe rostogolindu-ne pe cea mai mică pantă, făceam tot felul de figuri cu „brișca” (un briceag cu mânerul în formă de pește) nelipsită din orice buzunar… Acolo am simțit ce savoare are o bucată de mămăligă luată din trăistuță când foamea își făcea prezența, acolo am simțit mâna puternică a unui tovarăș de joacă intervenind la timp să mă prindă înainte de a cădea în râpă, acolo am înțeles ce înseamnă „pe-un picior de plai, pe-o gură de rai” … (un asemenea „picior” cum îi spun localnicii, era chiar la ieșirea din sat, de unde se vedea până departe, frumusețea peisajului și aerul curat contribuind la impresia că ești în rai…), acolo am simțit fericirea întins pe iarba înaltă de pe Dealul Strigoilor de lângă pădure, înconjurat de miresmele florilor și copleșit de seninul cerului, acolo l-am trăit pe Eminescu („fiind băiet păduri cutreieram”), acolo am cunoscut dragostea (de natură, de oameni de… ceva inexplicabil, poate dragostea de dragoste… un sentiment pur pe care nu totdeauna îl înțelegem, dar pe care simțim nevoia să-l dăruim cuiva și să-l numim mai mult sau mai puțin grăbiți, mai mult sau mai puțin conștienți, „iubire”). Tot acolo s-a născut dragostea de zbor, de avioane… Eram neîntrecut în construirea avioanelor de hârtie cu aripi „delta” din foi de caiet… Din câteva îndoituri meșteșugite le puneam „motor” și „direcție”, apoi le aruncam cu abilitate dându-le viteză și înălțime… Mi-ar fi plăcut să fiu o pietricică la bordul lor, să admir lumea de sus măcar câteva secunde și apoi să aterizez lin… Se pare că este adevărarată expresia *„Dacă îți dorești ceva cu adevărat, sigur vei avea parte de acel lucru!”.* Eu am avut ocazia să particip la un curs de parașutism pentru adolescenți (eram în clasa a XI-a), cu lansări din turn (parașută captivă), apoi la un curs de planorism de unde cei selecționați se puteau înscrie la zborul cu motor, după obținerea brevetului putând pilota avioane ușoare, de mici dimensiuni. Din păcate părinții nu au vrut să semneze (era nevoie

și de acordul lor), așa că am rămas doar cu privitul pe la mitingurile aviatice… În clasa a XII-a am mai avut o ofertă interesantă. A venit în clasă un ofițer inginer care a vorbit elevilor despre frumusețea meseriei de inginer eletronist la securitate… Trebuia să ne înscriem la o anumită facultate după ce treceam examenul de bacalaureat. Am fost de acord fără să stau mult pe gânduri… Citisem destule romane polițiste. Mă și vedeam lucrând cu aparate de radio ascunse într-o măslină sau aparate foto pândind de după un nasture… Eram fericit că am fost selecționat. Nici acum nu știu pe ce criterii (nu eram printre cei mai buni la învățătură). Aș fi fost îndreptățit să cred că din cauza părinților, dar, la o discuție cu tata despre ce vreau să devin, m-am lămurit… N-am avut de lucru și i-am spus: *„Vreau să mă fac ofițer!”* Discuția a continuat*: „Da, dar ce fel de ofițer?” „Ofițer inginer. Voi deveni inginer electronist. Am fost deja selecționat pentru a da admitere la Facultatea de electronică pe locurile de la Securitate.”* Tata s-a înfuriat. *„Ce? Vrei să te faci hingher? Nici nu poate fi vorba!”*. Nu am mai spus nimic, dar eram hotărât să continui. Dacă nu a fost aviație, măcar o electronică interesantă să fie!

Anul 1971 a fost unul de cotitură! Am început să învăț pentru BAC mai mult ca niciodată… L-am luat „din prima” fără probleme, apoi m-am grăbit să-mi completez dosarul pentru admiterea la Facultatea de electronică. Am făcut inclusiv vizita medicală. Învățam de zor așteptând data începerii examenelor. Eram liniștit, convins că voi reuși. Atât de liniștit încât nu am realizat pericolul generat de o discuție „despre viață” cu tata… Din vorbă în vorbă, la o partidă de șah, i-am spus că sunt în faza finală a pregătirii pentru admitere, că am terminat dosarul și cunoștințele sunt solide, neavând emoții la nici o materie… Nu a spus nimic, s-a lăsat bătut suspect de repede și a plecat să rezolve treburi ce nu puteau fi amânate… Câteva zile mai târziu, ducându-mă la Policlinica MAI să iau fișa medicală semnată de comandant, am avut o surpriză de proporții… Am fost invitat într-un birou unde, cu menajamente, mi s-a spus că nu a fost aprobată fișa („știți, la noi există un indice… dacă aveați sub 30, erați apt, dacă aveați peste 30 erați inapt; dumneavoastră aveți exact 30 și nu am știut ce să facem iar comandantul a hotărât să fiți declarat inapt”). Intervențiile mele la comandant nu au dus la nici un rezultat. Dezamăgit, am retras dosarul și am plecat la primul Centru Militar, unde am optat pentru arma radiolocație (pentru aviație era prea târziu). Nu știam prea multe despre radare dar eram convins că după terminarea școlii voi fi repartizat lângă un aeroport și poate trec dincolo, printre aviatori și, de ce nu, la aviație… De asemenea școala era la Brașov iar eu mă săturasem de stat acasă… Am reușit la examenul de admitere printre primii (10 la matematică, 10 la fizică). La testele scrise și la istorie nu știu rezultatele, dar media generală a fost 9,75… Am fost recunoscător exigenței profesorilor din liceu care nu m-au lăsat să pic în capcana mediocrității chiar dacă notele spuneau altceva. Cunoștințele unui elev de nota 7 la „Mihai Viteazul” erau suficiente pentru ca acesta să intre la orice facultate considerată grea (matematică, fizică, informatică, poate chiar medicină).

În acea vacanță mi-am permis să redevin romantic. Să admir munții, dealurile, pădurile, marea… Să admir cu ochii aceia, interiori, bine ascunși de lume și chiar de mine însumi, să-mi las sensibilitatea să alerge fără să mă gândesc la pericolul că s-ar putea împiedica… și pieri. Eminescu, Alecsandri, Coșbuc, Topârceanu, Minulescu, Gârleanu, Farago, Tagore, Shakespeare, autori atât de diferiți, cu trăiri diferite în perioade diferite erau, alături de mulți alții, în mine, fără să le recitesc operele; orice fir de iarbă, orice vietate, orice adiere, orice picătură de ploaie, orice atingere, orice șoaptă, orice, orice, orice… se strecurau în mine învăluindu-mi gândurile, răscolindu-mi simțurile. O voce divină se făcea auzită: *„Tu ești dragoste, privește în jurul tău, privește cerul și pământul, iubește-le, fii fericit!”*. Nu știam ce să fac. Nu știam nimic… Doar trăiam… Trăiam ceva neînțeles, parcă eram de pe altă lume. Și poate că eram… Fiecare om are în el ceva divin de care nu este, de cele mai multe ori, conștient. Trăiri complexe se consumă pe nimicuri, credem că avem „liberul arbitru” dar suntem sclavii unei gândiri dirijate de anumiți factori generați de timpurile în care trăim… Zeci de ani de schimbări nevăzute când se bate pasul pe loc la nivel general, zeci de ani de schimbări pe care le conștientizezi instinctiv dar trec în viteză pe lângă tine… În acel an mi s-au ivit destule ocazii de a lega o prietenie dar timiditatea și ideile ciudate pe care le făceam cunoscute într-o conversație îi alungau pe cei de vârstă apropiată… De exemplu la mare am admirat, împreună cu o fată, răsăritul soarelui pe plaja de la Venus și nu am vorbit decât despre Soare, Cosmos, frumusețea peisajului, mare, valuri, nisip, pictură, fotografie, culori… Nici un cuvânt despre trup frumos, suflet frumos,

dragoste sau măcar o aluzie îndrăzneață privind dorința mea de a admira, dacă tot eram la Venus, și… „muntele" … Cu altă fată, într-o drumeție, am mers de mână peste 20 de km vorbind despre păduri, ape, foșnetul frunzelor spunând povești misterioase, aer plin de miresme, ciuperci bune dar cu otravă ascunsă, capcane, supraviețuire… Nu despre șoaptele noastre, dorințele secrete, iubirea neștiută… Un moment aparte a fost și plimbarea în Cișmigiu cu fata prietenilor din tinerețe ai părinților mei. Cunoscând-o din copilărie, am avut curajul să vorbesc mai multe… Am trecut de la grădinarul iscusit care a conceput parcul și maiestuozitatea copacilor ori frumusețea florilor, la dragoste, la dorința de a avea o prietenă adevărată, care să devină, în timp, mai mult… Răspunsul m-a năucit… *„Singura dragoste pe care trebuie să o avem este pentru El… Trebuie să ne dăruim Lui cu totul și nu putem fi împreună decât slăvindu-L iar Dumnezeu să ne călăuzească pașii acum și pururea și în vecii vecilor…"*. Am inventat o scuză și am plecat… Am evitat să o mai întâlnesc. Nu am mai văzut-o de atunci. Am auzit că este în America… Eu terminasem „aventurile" din vacanță și mă pregăteam să încep o nouă etapă din viața mea, zăpăcit de experiențele trăite, amețit de șuvoiul gândurilor pe care nu reușeam să le adun dar bucuros că plec de acasă pentru o activitate serioasă care, în opinia mea, avea să mă ajute să fac pașii necesari spre ceea ce visam…

Am povestit toate acestea pentru a vă da seama cum era adolescentul speriat care intrase pe poarta Școlii Militare de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație „Leontin Sălăjan" din Brașov (acum Academia Forțelor Aeriene „Henri Coandă"), pentru a începe anul I la secția Radiolocație. Nu am prea multe amintiri din anul I. M-au impresionat bocancii cu ținte metalice care făceau un adevărat spectacol fonic la pasul de defilare. Privind programul pe care trebuia să-l respectăm, cei veniți de la liceele civile erau adevărați „boboci" … Eu, cel puțin, eram total „pierdut în spațiu" … Noroc cu Eugen Moș - șeful clasei - primul meu comandant… Venit din Liceul Militar era familiarizat cu tot ce se întâmpla și știa să-i „bage în viteză" pe cei ca mine, complet neștiutori și debusolați… Gimnastica de dimineață, programul de dimineață și seară, sectoarele lună, instrucția de front, orele de curs și studiul de după ora 16, dușurile la comun, plantoanele și multe altele erau praguri peste care în primele luni le-am trecut destul de greu… În orele de studiu, în loc să învăț, mă relaxam căzând pe gânduri, scriind familiei sau editând scrisori „la indigo" (același conținut îl trimiteam la fete diferite și apoi mă delectam cu răspunsurile primite… sunt foarte curios ce părere își făceau cei care verificau corespondența din rațiuni de securitate…). Erau și zile când buna dispoziție mă făcea să uit unde sunt… De exemplu, într-o dimineață aveam sector la ofiterul de serviciu (un căpitan inginer slăbuț, obosit și nervos), pe care, intrând în încăpere, l-am salutat vesel, prietenește: *„Bună dimineața, tovarășe căpitan!"*. Am crezut că se înnecă de indignare. Nu mai știu ce mi-a spus la nervi, dar știu că m-a raportat pentru necunoașterea modului cum trebuie salutat un superior și am încasat un mare 4 la regulamente… (ceva asemănător s-a întâmplat în anul II, când am luat un 4 de la comandantul școlii care privea de la fereastră cum un pluton de elevi intra pe poarta din spate într-o nepermisă dezordine… Întorși de la instrucție, transpirați și obosiți, nu ne ardea de deplasarea în pas de defilare cum era regula în școală… *„Cine comandă formația asta?"* a răsunat o voce de sus… Evident că eu eram inculpatul, așa că am suportat consecințele…).

Dar să lăsăm, deocamdată, stângăciile, pentru o activitate serioasă – depunerea jurământului militar. Am fost, efectiv, zguduit… Fiecare cuvânt îl trăiam la intensitate maximă. Aș vrea să reușesc să-mi amintesc acel text din 26.10.1971, măcar în mare! Iată ce îmi amintesc: ***„Eu, elev Mireuță Mihai, jur credință nestrămutată poporului român și patriei mele socialiste! Jur să-mi apăr țara chiar cu prețul vieții! Jur să respect legile țării, regulamentele militare, ordinele comandanților și șefilor mei,***

atât în timp de pace cât și în timp de război! Dacă voi călca jurământul meu, să suport pedeapsa aspră a legilor Republicii Socialiste România!". După jurământ parcă eram altul. Mai serios, mai hotărât să învăț bine, să mă adaptez la rigorile vieții militare.

Din păcate, însă, îmi plăcea mai mult să scriu. Articole la revista școlii „Orizonturi Ostășești", poezii, scrisori, orice… Începusem și un caiet cu titlul „Statueta de lut". Ar fi trebuit să cuprindă o nuvelă sau măcar o culegere de povestiri destul de îndrăznețe, dar, după câteva pagini scrise în ora de științe sociale am fost prins chiar de lectorul de socialism științific (lt.col. Emil Săvescu)… Caietul a fost confiscat, apoi a dispărut. Se pare că a mai circulat o perioadă prin școală, spre amuzamentul celor care au citit… Am scris și lucruri mai serioase. De exemplu, în semestrul II din anul I, am primit ordin să scriu pentru gazeta de perete un articol despre abateri și despre exuberanța tinerească. Fiind planton schimbul 3, am rupt o filă dintr-un caiet mic de matematică și am scris pe față despre abateri iar pe verso despre exuberanța tinerească. Iată conținutul:

<u>*Există abateri mici și abateri mari?*</u>

La prima privire, s-ar părea că întrebarea nu are decât un singur răspuns: DA!

Să pătrundem însă în miezul problemei – vom descoperi un univers întreg. Dar puzderia de „stele" mai mari sau mai mici au o latură comună: lumina, de exemplu. La fel și abaterile: toate, de la cea mai mare, până la cea mai mică, cuprind fapta în sine, fapta luată ca atare. Se știe: „cine fură azi un ou…"

O abatere considerată „mică", repetându-se, intervine obișnuința, sau, mai rău, se deschide „apetitul" pentru alte abateri. Și astfel verigile se adună, lanțul se lungește în fiecare clipă, țintuindu-l pe cel care l-a generat de „stânca" mediocrității, fără posibilitatea de a se împotrivi „vulturului" remușcării care-i sfâșie conștiința.

Deci părerea mea este că nu există decât noțiunea de ABATERE. Desigur, nu trebuie nici să absolutizăm deși, în cazul nostru, al viitorilor ofițeri, n-ar strica. Fac această afirmație gândindu-mă la ce a spus un filozof: „Cine dorește să devină conducător, acela e dator să se supravegheze". *Cum ne vom educa pe noi înșine, așa vom educa și viitorii subordonați! CUM vom sădi și CE anume în sufletul nostru, la fel vom proceda cu oamenii noștri! De aceea o abatere mică, dar înrădăcinată, devine uriașă dacă ne gândim la câte buruieni vom da naștere datorită unui bob de neghină...*

Nu se știe pe ce distanță se va rostogoli micul bulgăraș de zăpadă – atenție la avalanșă! …

Sper că cele scrise în acest articol v-au făcut să reflectați asupra unor lucruri care par mărunte dar prezintă, totuși, importanță!

El.frt. Mireuță Mihai

Pe verso am scris:

<u>*Cum trebuie înțeleasă exuberanța tinerească*</u>

Iată o problemă de interes deosebit, care ne privește direct. În viața unui elev de școală militară vioiciunea ocupă un loc important. Desfășurarea acțiunilor lui presupune energie și vitalitate. Nu putem spune că, în compania noastră, aceste însușiri lipsesc. Dimpotrivă! Unii dintre noi ne lăsăm cuprinși uneori de o veselie care pătrunde prin toți porii, dându-ne o nestăvilită poftă de viață, de afirmare. Tinerețea își spune cuvântul. Te simți puternic, stăpân pe forțele tale.Însă toate acestea nu trebuie lăsate la voia lor, ci dirijate cu ajutorul voinței. E păcat să se risipească în vânt o energie care ar putea face multă „lumină" și cu care se pot birui orice obstacole așezate în calea atingerii scopului nostru – acela de a deveni ofițeri destoinici, bine pregătiți...

***E**xuberanța – un cuvânt „algebric":*
***X** – o necunoscută, Y – alta...*
***U**șor nu e să prinzi firul ce duce*
***B**ătrânului „ghem de-nțelesuri" vestea:*

***E**cuațiile-s rezolvate...!*
***R**ădăcinile adevărate*
***A**fli doar dacă înveți temeinic...*
***N**u vei simți decât atunci adevărata fericire –*
***Ț**elul când îl vei atinge prin voință – pârghie de-oțel...*
***A** exuberanței dăruire e însăși a ta înflorire.*

De ce? Pentru că dăruind întreaga energie tinerească învățăturii, pregătirii noastre multilaterale, vom „înflori", vom da rod – semințele, semănate cu grijă, vor încolți. Alte flori vor alcătui un covor de a cărui frumusețe „grădinarul" va fi mândru…

Visuri,visuri…

Da, însă ele sunt realizabile!

Nu e păcat să prăpădim degeaba, prin farse de prost gust, abateri de la disciplină, etc. exuberanța tinerească? …

El.frt. Mireuță Mihai

Acea filă a ajuns la comandantul companiei, cpt. Chetrușcă Eugen, care pe prima pagină a scris cu roșu *„Excelent!"* iar pe verso, tot cu roșu, *„La 14.30 Mireuță să vină la mine!".* De atunci am fost numit în colegiul de redacție al revistei „Orizonturi Ostășești". Păstrez cu drag acea filă de caiet și îmi pare rău că s-au pierdut revistele! Aveam și eu câteva numere pe care mi-ar fi plăcut, acum, să le răsfoiesc!

Despre modul cum gândeam și cum vedeam viața în acea perioadă se poate afla citind anumite pasaje din unele scrisori trimise acasă, pe care le-am recitit cu emoție… Iată câteva fragmente:

Brașov, 23.03.1972

Dragii mei,

……

… multă sănătate – am; spor la învățătură – am (altfel nu știu cum aș fi scos-o la capăt cu toate); cât despre „fericire", e un cuvânt cam mare… Împărțind-o în fracțiuni minuscule, ajungem la fericirea „de-o clipă", în care cred. Asemenea „porții" de fericire am avut destule și voi mai avea nenumărate…. Dar această clipă de fericire este întocmai unui atom: deschizând-o, descoperi un mic dar complicat univers. Dacă unim toți „atomii" formați într-un interval oarecare de timp, „corpul" rezultat constatăm că este alcătuit din iluzii, speranțe, încredere în oameni și în tine însuți, apoi din dragoste și prietenie…

Însă adevărata fericire nu poate fi găsită decât după o viață întreagă (poate nici atunci); pentru a o găsi trebuie să cauți…, să lupți…, să cunoști adevăratul înțeles al cuvântului „muncă"…; să știi să semeni fericire… Iată un exemplu de „clipă": duminică a avut loc în școală concursul brigăzilor artistice. Ieri, în cadru festiv, s-a anunțat, printre altele, că doi elevi fruntași au fost premiați de Casa Armatei din Brașov pentru „interpretarea deosebită și aportul adus brigăzii din care fac parte". Unul dintre aceștia am fost eu. Premiul: ceea ce primesc în două luni – 70 de lei (în obiecte). Mult? Puțin? Foarte greu de precizat. Unii consideră asta „fericire". Este oare așa? Mă îndoiesc!

Acest cuvânt e folosit prea des; puțini își dau seama de valoarea lui…; puțini sunt convinși că, pentru a o găsi, trebuie să curgă multă sudoare...

Mamă dragă, Lizi mi-a scris că îți este dor de mine. Și mie îmi e dor de toți. Nu peste mult timp ne vom revedea… Nu e cazul să plângi de mila mea (mă simt, în asemenea situații, mai mic decât o lacrimă). Îmi vine să-mi dau în cap când mă gândesc la prăpădita aia de alarmă care a putut fi pentru tine altceva decât un fleac! Ce să mai spun de infanteriști? Întreabă-l pe tăticu! Să-ți spună el ce face un elev de la infanterie și ce fac eu…. E ca și când am face o comparație între unul care cară două geamantane (de exemplu) și altul care cară o sacoșă… Se schimbă situația când e vorba de abstractizare. La noi munca intelectuală predomină, nu cea fizică…

Îmi pare bine că toți sunt sănătoși! Doresc tuturor să descopere ușor bucuriile de fiecare zi, să poată învinge orice necaz!

În ceea ce te privește, scumpă surioară Lizi, ține minte: este mai bine ca, întemeiată pe adevăr, să învingi o iluzie, decât întemeiată pe o iluzie să te învingă adevărul… Sper ca în lupta cu diversele capcane să ieși învingătoare! Să reușești să dezlegi toate „șaradele" vieții! Apa adâncă (viața) e foarte folositoare; în ea, însă, te poți și îneca…; îți doresc, deci, să fii o excelentă înotătoare!…."

……

Brașov, 09.04.1972

Dragii mei,

În primul rând vă mulțumesc pentru pachetul trimis! Mamă dragă, ești formidabilă! M-a impresionat creionul care s-a ivit, discret, de sub o ciocolată! Vrei să-mi dai tot, până la ultimul capăt de ață, numai pentru ca eu să nu duc lipsă de nimic… Luându-l, am simțit că țin în mână un simbol:

… Neascuțit, sugera îndemnul: „ascute-ți, băiete, mintea – ești liber să folosești orice procedeu; ai grijă, totuși, să nu rupi „vârful" (ar fi păcat de atâta energie risipită)!" …

… Culoarea – cenușie (alt îndemn): „nimic din ceea ce scrii să nu fie „țipător", ci simplu, pentru a nu trezi disprețul întemeiat al iubitorilor de frumos!; și apoi n-are rost să urli (vei întineri cu un million de ani, ceea ce nu e indicat în secolul vitezei…)".

… Culoarea de suprafață – roșie – îndeamnă: „Pune în tot ce faci multă inimă, altfel nu vei valora mai mult decât o floare artificială – frumoasă, dar dezgustătoare în nemișcarea ei interioară…!"

… Pe suprafața aceasta roșie, un cuvânt: „Elegant" – în viață eleganța tuturor „mișcărilor" pe care le faci când scrii, reprezintă necesitatea de a fi reflectată în conținutul celor scrise…

*… Tot acolo, două inițiale (**HB**). Deci mi-ai dorit ca toate **H**arurile **B**une să fie săpate adânc, pe un „lemn" tare, în interiorul căruia se află spiritul – calitatea minei de creion…*

Îți mulțumesc, deci, încă o dată, pentru creion și pentru ideile sugerate! Se știe că a urca înseamnă a sacrifica. Voi „sacrifica" și eu acest creion „urcând" scara scurtelor observații zilnice menite să definească, dintr-o singură privire, o anumită trăsătură a comportării unora, sau să mă dezbar, satirizându-mă, de o prejudecată proprie, știind că fiecare zi e un profesor care te învață ceea ce nici o altă zi nu a fost în stare să facă…

Îmi pare bine că toți sunteți sănătoși! Totuși nu sunt de acord cu modul tău de viață, mamă dragă! Sunt sigur că, uneori, nici nu ai timp să mănânci; în felul ăsta, cu 14 ore pe zi muncă și doar când îți aduci aminte hrană, o să-și arate colții oboseala, surmenajul. Îngrijește-te! Cineva spunea că viața fără sărbători e ca un drum lung, fără hanuri. Și avea dreptate! Fă în așa fel încât fiecare zi să ți se pară o sărbătoare prin clipa fericită pe care ai datorita să o descoperi!

Mulțumesc pentru felicitări, dar nu le mai merit!

Pe data de 4 martie, analizându-se situația, am primit, pe merit, gradul de elev fruntaș, alături de cei a căror medie generală trecea de 8. Acum câteva zile am avut ocazia să arunc o privire în luna care a trecut și… am rămas înmărmurit. Media scăzuse cu aproape un punct, de unde am tras concluzia că, toată luna martie, capul meu a stat numai în nori… Nu are rost să descriu fiecare din căderile în „abis", mi-e și rușine să o fac. Știu că în viață o ființă ar trebui să fie în fiecare clipă aceeași dar este, parcă, alta… Eu însă am întrecut măsura. Spun asta deoarece simt că, de fapt, am rămas același. Se spune că viața nu e joc, ci luptă. Loviturile ei trebuie să le primești neclintit și pregătit. În acest sens mi-a servit o lecție și îi sunt recunoscător! Așa că, după un scurt și concis proces de conștiință, am pus cu toată hotărârea mâna pe „manșa avionului" care se va redresa în cel mai scurt timp, va lua înălțime fără să intre iar în nori și va evita picajul, fie el doar de o clipă… Când voi veni de 1 Mai nu vreau să privesc pardoseala ci ochii fiecăruia, gândind: „am învins!".

Lizi dragă, îți mulțumesc pentru vedere! M-am plimbat (păcat că doar cu privirea) prin București, de străzile și parcurile căruia începuse să-mi fie dor…

Dragă tată, abia aștept să jucăm șah! De ce? Pentru că șahul generează uneori niște discuții foarte interesante (probabil din cauza maximei concentrări). Odată, la un meci amical, jucând, m-am gândit la tine și, spre marea mea uimire, mi-am amintit o frază învățată, cândva, la franceză: „Un père a deux vies: la sienne, et celle de son fils"*. Aparține*

lui J.Renard și se poate traduce cam așa: „Un tată are două vieți: a sa și aceea a fiului său". *Găsind mult adevăr în ea, vreau numai să-ți spun că, în ceea ce privește propria mea viață, voi face tot ce pot pentru a nu genera păreri de rău după energia cheltuită pentru modelarea „germenului" de personalitate. Sămânța a fost semănată pe pământ bun. Deja a răsărit o tulpiniță care sper să înfrunte orice uragan. Și fii sigur că nu se va răsuci în jurul ei nici o plantă agățătoare!… Am auzit că ai avut azi o emisiune interesantă. Îmi pare rău că nu am văzut-o, fiind plecat!*

Brașov, 16.10.1972

Dragii mei,

A trecut aproape o lună de când am plecat din București ……

Aș vrea, dacă aceasta nu vă răpește prea mult timp, să-mi spuneți și mie cum merg lucrurile în familie – „oceanul" deasupra căruia bântuie tot felul de furtuni! Se poate, sau nu se poate naviga în liniște? Unii spun că, fără o furtună, călătoria pe mare nu are farmec. Alții că prea mult farmec strică… Cine are dreptate?

În ceea ce mă privește, „marea" e departe de a fi liniștită. Totuși pot învinge anumite obstacole care apar peste tot...

Nu mai îmi pot permite să „șchiopătez", așa că o să am grijă să nu mă mai lovesc de nici un „bolovan". Nu o să fie ușor (pentru că mă uit la stele în loc să mă uit pe unde calc) dar cu puțină voință se rezolvă toate…

……

Sfârșitul anului 1972 era marcat de o sărbătoare pe atunci importantă – se împlineau 25 de ani de la proclamarea Republicii Populare Române (30 decembrie 1947). Activități de tot felul, întreceri, concursuri, articole, poezii, etc. Am avut și o surpriză – o echipă de filmare de la televiziune a venit în școală pentru pregătirea emisiunii dedicată zilei de 30 decembrie. Au filmat săli de clasă, laboratoare, tehnica de luptă dar și lectori, comandanți, plutoane de elevi dând onorul în pas de defilare… S-au dat interviuri, s-au scris și recitat poezii… Am apărut și eu la televizor cu un acrostih (două strofe de opt, respectiv nouă versuri fiecare, literele de la începutul fiecărui vers citite pe verticală alcătuind cuvintele „TREIZECI DECEMBRIE").

Îmi pare rău că nu s-au păstrat acele imagini! Am găsit doar câteva secunde cu plutonul nostru dând onorul… făceau parte dintr-un film despre Nicu Ceaușescu și m-am bucurat că această greșeală a operatoarei care a făcut montajul ne-a permis să retrăim acele momente și să revedem chipul unui coleg (Pirea Gheorghe) care nu mai este printre noi…

Anul 1973 a fost presărat cu discuții între mine și tata, fiecare spunându-și părerile sau așternându-le pe hârtie… Voi exemplifica tot cu fragmente din scrisori:

07.02.1973

Dragă Mihăiță,

Veștile, deși sosite mai târziu, m-au bucurat în sensul că au adus, în general, gânduri luminoase și hotărârea că feciorul meu vrea să facă minuni. „Să dea Domnul!" cum zice un creștin conștiincios care vrea neapărat să obțină sprijinul zeilor în micile lui combinații pe Pământ. Dar am ajuns la vârsta când vorbele sunt ca o adiere înșelătoare de primăvară în februarie… Primăvara o gust în plinătatea ei, când văd mugurul îmbobocind spre soare, râzând. Dar florile vestesc fructul și pentru aceasta trebuie și o vară… Mi-ar părea rău să socotești toate acestea doar vorbe goale...

M-am gândit mult la faptul că îmi semeni… Bine ar fi să fi luat de la mine cât mai puțin din relele care le duc cu mine de o viață, din comoditatea care îmi paralizează puterea de acțiune. Am fost și sunt un visător dar visele mele se transformă, văd, atât de greu în realitate. Și aceasta pentru că de multe ori visăm frumos dar nu găsim suficientă forță, capacitatea și timpul să transformăm visul în realitate. Când am aflat că te „chinuie" și pe tine „talentul", întâi m-am îngrozit. Aș fi vrut să te văd un om care se ocupă cu științele

exacte, un om din mâna căruia să iasă o piesă, o mașină, un agregat… Dar pe tine, fiule, te chinuie gândul cum să devii inginer al complicatului suflet uman, cum să dai formă cuvântului scris și inimii… Este o cale grea, un fel de „Golgotă", un urcuș care îți va cere tot dacă vrei să guști din cupa izbânzii și nimic dacă vrei să fii de nimic...

Despărțirea mea de viață va fi poate mai ușoară dacă o să văd că tu realizezi ceea ce eu nu am reușit, că eu trăiesc prin tine, că tu urci bărbătește spre acel țel spre care eu m-am poticnit, dar realizându-ți propriul țel...

Deocamdată o să-ți spun câteva din observațiile mele, superficiale și mărunte, poate, dar nu uita proverbul românesc „buturuga mică răstoarnă carul mare"!

În puținele zile în care am stat împreună am văzut că încă ești dezordonat… Ai grijă nu cumva dezordinea să te caracterizeze și în problemele de viață, de muncă!

Se pare că nu ai puterea, capacitatea de a desprinde esențialul din noianul de probleme și sarcini zilnice și a-ți concentra întreaga energie în direcția principală. Aș vrea să fii mai îndrăzneț în creație și în publicistică! Am așteptat să te văd și în paginile ziarelor „De veghe", „Apărarea Patriei" ori ale revistei „Viața Militară" …

M-am întâlnit cu Mircea Radina și mi-a spus că nu a reușit să găsească în ultimele tale poezii ceva mai ca lumea dar că ai acel grăunte de talent, suficient pentru a fi îmbrăcat cu munca necesară creatorului spre a scoate acele „carate" necesare oricărei poezii… Eu aștept. Am răbdare și încredere!

……

Uite că uitam. Vezi învață ca, atunci când e cazul, să știi să ștergi urmele unei „iubiri de-o clipă"!

……

Să-mi scrii dacă te-ai simțit bine când te-au felicitat colegii pentru apariția la TV!

……

Scrisoarea am primit-o într-o perioadă mai plină și nu am răspuns imediat. Iată fragmente din conținut:

Brașov, 12.03.1973

Dragii mei,

În primul rând vă mulțumesc mult pentru pachetul impresionant pe care mi l-ați trimis! Nu mă așteptam să fie așa mare. Toate mi-au prins bine și m-au bucurat. Eram sigur că scrisoarea o voi găsi, mamă dragă, în cutia pe care era acel desen foarte drăguț și sugestiv… Copilașul a cam crescut, dar brațele grijulii ale mamei continua să-l ocrotească, să-l mângâie. Așa va fi întotdeauna. În închipuirea unei mame copilul ei rămâne tot copil, indiferent de vârstă… vai și amar de cel care se atinge de el…

……

Eu mă bucur, în continuare, de sănătate, de aer curat, de zăpadă și de… munte. Schiurile m-au primit fără a manifesta vreun „fenomen de respingere", putând, astfel, coborî frumoasa pantă de la Poiană. E adevărat, am doborât, din greșeală, un american, dar era un „nor" prea mic pentru a-mi „umbri" ziua. Mai ales că, a doua oară când ne-am întâlnit, ne-am cerut scuze reciproc și ne-am despărțit cu zâmbetul pe buze (probabil că era și el începător).

……

Mamă dragă, îți mulțumesc pentru sfatul în legătură cu „valurile"! Fii fără grijă! E înălțat pe „plajă" steagul alb și sunt destul de „înalt" pentru a vedea când se înalță cel albastru… În afară de asta, îmi place să studiez „furtunile" – nu o pot face numai de pe „mal". Trebuie să fac și câteva incursiuni „în larg".

Sâmbătă am primit scrisoarea de la tine, tată drag. Întradevăr, „o buturugă mică răstoarnă carul mare". Ai reușit în câteva rânduri ceea ce a reușit omul să facă punând în calea unei cascade o roată cu palete… Ai pus foarte multe probleme în cele patru pagini și îți voi răspunde la toate la timpul potrivit. Până atunci voi scrie ce se poate scrie…

În primul rând, acele „vorbe" n-au meritat epitetul „goale". Conțin prea mult adevăr ca să „pară" așa… De acea adiere, chiar dacă pare înșelătoare, este nevoie pentru a topi „zăpada" care se încăpățânează să mai rămână ici-colo, petice jalnice de un alb murdar,

care te fac, totuși, să-ți îndrepți, cu toată speranța, privirea înainte, către noul „anotimp" care se face simțit. De aici și până la „a-l gusta" este doar un pas…

Dar chiar și ajuns pe această treaptă mai sunt încă multe, foarte multe de făcut. Florile sunt ele frumoase, bucură ochiul, însenineză totul în jur, ne înveselesc, dar… atât.

La un vânt puternic petalele se rup, frumusețea se pierde, totul e jalnic.

Sper să nu ajung în această situație!

Evident, este nevoie de o „vară" care să scuture, una câte una, petalele „florilor" și să dezvolte „fructul" pentru a crea un mediu prielnic „semințelor"…

Visul o ia, însă, înaintea timpului, mult prea înainte…

Ajungem la destinație cu avionul pentru a ne da seama că, de fapt, suntem abia la începutul drumului – un drum greu, lung, pe care trebuie să-l străbatem pe jos…

Din cauza asta afișăm buna dispoziție deși ne sare țandăra din orice. Suferim mult pentru că e prea mare diferența între cum sunt unele lucruri și cum credem noi că trebuie să fie…

Cei din jur uneori nu ne înțeleg și asta ne accentuează furia, de parcă ei ar fi de vină. Alunecăm ușor în vulgaritate și fiecare „cui" bătut în capul cuiva îl simțim și în capul nostru.

Ne lovim singuri și trebuie să suportăm – în asta constă greutatea. Și totuși nu putem abandona pentru că ne-am disprețui atât de tare încât nu ne-am putea realiza niciodată.

Așa că… ne-am înhămat și tragem, uneori fără să știm prea bine de ce. Unii ne privesc cu ironie și superioritate prostească, alții cu respect și curiozitate.

Știu că ți-ar fi plăcut să fiu un om care se ocupă cu „științele exacte" și nimic nu mă putea împiedica, mai ales că îmi plăceau atât de mult matematica, fizica…

Și totuși nu mă puteam dărui lor în întregime. Mi se păreau prea simple, prea seci(!). Acum mă mir dar atunci nu le descopeream frumusețea, limitându-mă la satisfacția de a rezolva. Gândurile îmi zburau aiurea, nu le puteam canaliza, nu le puteam îndrepta într-o singură direcție. Din cauza asta dădeam impresia de superficialitate. Înaintez în salturi pentru că mă „cuplez" alternativ, când într-o parte, când în alta. Uneori învăț în cinci minute ceea ce altul învață într-o oră, alteori se întâmplă invers… De aceea trec atât de ușor de la FB la S sau chiar NS.

Însă asta nu mă va împiedica să devin un slujitor al electronicii - prima mea pasiune.

De ce, însă, nu mă pot dedica ei, în totalitate? Ar fi fost mult mai simplu pentru că mă dezvoltam unilateral, având ocazia să ajung la rezultate excepționale.

Într-o zi mi-au „sărit în ochi" niște versuri de Lermontov, dintr-o poezie intitulată „Cerul și stelele":

„Adânc e cerul în amurg
Și stelele lucesc curate
Ca fericirea unui prunc.
De ce nu pot și eu să spun, o, stele,
Că strălucești ca fericirea mea?

Mă-ntreabă oamenii de ce
Mă roade-adânc nefericirea.
Nefericirea mea e asta:
Cerul și stelele sunt… cer și stele
Iar eu nu sunt decât ceea ce sunt!…"

Arată, destul de clar, una din cauze…

La punctul „dezordine" mi-am însușit critica. În viață nu cred că se manifestă (ar fi un adevărat dezastru). Se știe că dragostea cea mai curată este la numai un pas de ura pătimașă. Tot așa ordinea perfectă și dezordinea în problemele de viață… De aceea nu mă pot pronunța în ceea ce mă privește.

Esențialul de care îmi vorbeai are foarte multe aspecte, deși n-ar fi trebuit să aibă decât unul… De aici mi se trag, de altfel, o serie întreagă de necazuri.

De exemplu, unul spune că esențial este să ajungi pe Lună, altul că esențial este să construiești racheta, altul că esențial este să înveți să construiești o rachetă, etc. Toți doresc același lucru, toți au dreptate…

Eu mă gândesc la felul în care să îmbuteliez vinul, mă frământ, găsesc soluții originale, și, când să strig „Evrika", mi se dă în cap și sunt pedepsit că nu știu cum se plantează via…

Aici a fost greșeala mea și o voi repara până nu e prea târziu.

În ceea ce privește publicistica, sper că n-am să-ți înșel așteptările!

Știu care sunt poeziile citite de Mircea Radina. Erau dintre cele făcute „la comandă". Rigide, stoarse din „piatră seacă", mă mir că a găsit „grăuntele"!

……

În acea perioadă de examene, verificări, dar și de răspunsuri la întrebările interioare ori exterioare, colegul nostru sufletist și sensibil **Romeo Moise**, fire de artist, dornic să cunoască și să păstreze într-un carnețel câteva gânduri ale noastre, ne-a rugat pe fiecare să scriem ce ne trece prin minte.

Îi mulțumesc din suflet pentru emoția pe care am simțit-o când am primit, pe 24 august 2019, e-mailul cu fotografia rândurilor scrise de mine în acel carnețel pe care îl păstrează de 47 de ani…

Iată ce am scris în 7 iunie 1973:

„Mă întrebi ce gânduri îmi trec acum prin minte.

… Oare poți opri o avalanșă?…

… Poți desface curcubeul în fâșii?…

… Poți face ca întreg Pământul să stea nemișcat măcar o clipă, pentru a studia totul, inclusiv atitudinea fiecărui om la un moment dat?…

… Poți vedea sunetele unei viori care plânge, râde, suferă sau se bucură?…

… Poți respira parfumul unor flori pictate, sau strânge în brațe o fată care te încântă dar îți zâmbește doar pe un ecran? …

… Poți sta de vorbă cu un om aflat într-o mașină (lipsită de instalație radio) ce aleargă cu 200 km/h?…

… Poți studia Universul luând, pe rând, fiecare stea în parte, fiecare planetă?…

… Culcat pe burtă, cu mâna introdusă într-o gaură făcută de tine, poți atinge centrul Pământului?…

Nu! Orice ai face, orice ai întreprinde, aceste lucruri nu vor deveni realitate.

Tot așa, în fața întrebării puse, mă simt neputincios…

Omul gândește în cuvinte, impresii, fraze… Este o părere înrădăcinată, cu care, totuși, nu sunt întru totul de acord.

La mine (și nu pot să cred că sunt singurul) gândurile formează un vârtej ametitor pe care cu greu îl pot ordona. Nu pot exprima precis senzația. Dacă „simt cu mintea", „pipăi cu gândurile" îți spun ceva, e bine… În orice caz nu există cuvinte cu care să pot explica ceea ce se petrece, ori, pentru a-ți da un răspuns sincer, tocmai asta ar fi trebuit să încerc…

Deci, neputându-ți îndeplini dorința, mă voi strădui, totuși, să aștern câteva gânduri, care, sper, îți vor reține atenția.

În cei câțiva ani în care am privit lumea cu alți ochi (eliberați de imaginile lăsate de basmele copilăriei) mi-am dat seama cât de mult efort depun oamenii pentru a se cunoaște mai bine.

Întrebări cum ar fi: „Cine sunt eu?", „Cine ești tu?", „Cine este el?" le întâlnești pretutindeni într-o formă sau alta, amplificate până la durere…

Spun „durere" pentru că omul, prin complexitatea lui, este de nepătruns. Nu poți ști ce gândește cel de lângă tine, oricât de bun prieten ți-ar fi. Suntem legați unul de altul (cu legături mai tari sau mai slabe), dar nu ne putem pătrunde.

Chiar și acest carnet urmărește același scop: „Ce gândeam noi acum un an, doi, trei,… ,n?" ne vom întreba peste un an, doi, trei,… n.

Vom răsfoi canetul și vom zâmbi („Ce copii eram!") sau vom rămâne uimiți („Ia te uită! Ce-ar fi să dezvolt ideea asta?") ori ne vom distra, ne vor fura amintirile…

Până atunci (și în continuare, de altfel), vei căuta răspunsuri la întrebarea „Omul poate fi cunoscut sub toate aspectele care-l caracterizează?". Pentru asta vei „diseca"

sufletul tău, al lui, al altora, vei „juca teatru", vei accepta loviturile suferind în tăcere sau te vei enerva pe tine însuți văzându-I pe alții „ajunși" pentru că nu s-au ocupat de astfel de „fleacuri"…

În orice caz, la fiecare pas te va trage de mânecă „renunțarea".

Îți doresc să nu te oprești chiar dacă vei întoarce capul, fiind ispitit s-o faci!… SUCCES!"

Sfârșitul lunii iunie a anului 1973 ne-a găsit pe toți într-o stare sufletească mai „specială". Trecusem prin „furcile caudine" ale verificărilor parțiale, ale examenului pentru obținerea permisului de conducere categoriile C și B și ne pregăteam intens pentru plecarea în stagiu și pentru examenele de sfârșit de an.

În ce mă privește, după scrisoarea primită de la tata în care mă sfătuia să amân examenul pentru obținerea permisului de conducere categoria B, (*„până mă vei convinge că ești as al volanului; nu-i totul să ai un carnet de șofer în buzunar care, dacă nu stăpânești bine mașina nu reprezintă decât o liberă trecere spre mormânt"),* ardeam de nerăbdare să-i răspund.

Brașov, 25.06.1973

Dragii mei,

Vă rog să mă iertați dacă scrisoarea ajunge mai târziu decât ați fi vrut să ajungă. Am așteptat până acum pentru a vă putea da vești despre examenul pe care l-am susținut pe 21.06.

„Rinocerul" a fost lovit în „ochi" de „săgeata" care nu-i putea găuri „pielea" groasă, fiind, astfel, doborât la prima încercare.

Dorința mea a fost atât de puternică încât m-am autodepășit permanent, reușind în final să obțin permisul pentru cele două categorii.

Dintre toate probele (circulație, mecanică, probele de îndemânare, conducerea în oraș cu autocamionul și conducerea în oraș cu autoturismul), ultima mi-a cam dat emoții. De ce? Mă pregătisem pentru examen pe o Dacia 1100. În ziua fixată (21.06), la ora fixată, Dacia… nicăieri. Mă simțeam ca un sportiv de la patinaj viteză care aproape de „SOSIRE" își pierde una din patine…

O vorbă din bătrâni spune că „nevoia învață pe om". Așa m-a învățat și pe mine. Timpul nu mă putea aștepta, așa că am acționat imediat. Am explicat situația lectorului de Auto și am ajuns astfel la volanul unui Wartburg 1000.

Timp de un minut (până a venit ofițerul de miliție) m-am obișnuit cu maneta schimbătorului de viteze (care nu era la podea ci la volan) și… la drum. Am făcut inofensive capcanele (destul de ușoare) întinse de ofițer, am mai răspuns la câteva întrebări și… gata!

Categoriile B și C erau în mâna mea, cum se spune…

După ce am fost sigur de acest lucru, am început să mă autoanalizez. Voiam să surprind acea stare care te cuprinde după un success. Curios! Nu am descoperit decât o întrebare: „Cum să fac pentru a lua și categoria A?" În loc să mă bucur… Ce poate fi? Lăcomie sau ambiție? Nu mi-am dat încă seama, deși e vorba de mine, nu de altul. Cred că sunt cam pe unde cele două noțiuni se întâlnesc…

……

În continuare din nou vești bune. Din cele cinci verificări parțiale susținute, la nici una nu am luat sub nota 9. Mai am de dat trei și sper să culeg „fructe" tot atât de „dulci"!

Joi, 05.07 plec în stagiu pentru o lună. Am fost repartizat la Deta, lângă Timișoara. (Comandanții au calculat bine… Sunt departe atât de București cât și de Bucovina). Oricum acentul îl voi pune pe învățătură și pe ducerea la bun sfârșit a tuturor sarcinilor care mi se vor încredința.

……

Deta, 08.07.1973

Dragii mei,

Zilele au trecut cu repeziciune și iată-mă în pragul stagiului, moment așteptat de mine cu nerăbdare.

Am plecat din Brașov acum două zile, dimineața, la ora 4. Toți eram plini de voie bună (compartimentul nostru răsuna de glume, tranzistorul ne delecta cu o muzică veselă, în sfârșit… ni se părea că toată lumea era a noastră).

Peisajul amintea de munții și dealurile Bucovinei, poate de aceea mi s-a părut minunat. Cât despre vreme, a întrecut toate așteptările. Pe măsură ce ne îndepărtam de Brașov cerul devenea tot mai senin; ici colo câte un nor mai dădea de lucru soarelui, care, până la urmă, nu a mai avut cu cine să lupte, și, leneș, a început să se întindă, atingându-ne și pe noi cu „brațele" lui de foc. Aveam o poftă nebună să cobor din tren și să mă arunc în Mureș, a cărui apă liniștită îmbia la scaldă.

La un moment dat am fost, câteva secunde, fericit (o fericire aparte, care, din păcate, nu apare prea des). Am fost întotdeauna atras de înălțime și viteză, mi-au plăcut și îmi plac verdele și albastrul (într-o tonalitate vie), îmi place mult muzica lui Johan Strauss, aerul curat și înmiresmat. Știind acest lucru, vă puteți închipui cam ce am simțit eu, avându-le, la un moment dat, pe toate la un loc, timp de câteva secunde… Eram la geam și respiram cu nesaț un aer al cărui miros amintea de pădure, pământ reavăn, câmp cosit proaspăt. Cerul, de un albastru limpede, care se potrivea perfect cu verdele deschis al unei păduri tinere de stejar, nu avea pic de nor. Pădurea era undeva jos iar trenul trecea cu viteză maximă pe deasupra ei pe un pod mic, în timp ce compartimentul răsuna de valsul „Pădurea vieneză"… Păcat că totul a durat atât de puțin!

……

La ora 17.30 eram în Deta și „culegeam" primele impresii. Este un orășel mic, destul de drăguț, plin de nemți, sârbi, unguri (localnicii spun 80% femei și 20% bărbați…).

Asupra condițiilor de cazare, hrană, etc. n-o să insist, deoarece mă acomodez ușor oriunde și oricum.

Mă simt bine, nu am nevoie de nimic și sunt sănătos.

……

Iată a venit și anul III… Un an plin de discuții contradictorii între mine și tata, care nu înțelegea de ce în loc să învăț mă țin de „prostii", de explorări ale sufletului și alte baliverne… Când mă gândesc acum la acele luni, mai ales ale anului 1974, îi cam dau dreptate… Felul meu de a acționa avea să-mi aducă necazuri în următorii zece ani, cu urmări în diferite etape ale vieții…

De exemplu, într-o noapte am venit din oraș (unde plecasem fără aprobare) și am fost surprins de maiorul Loghin, un ofițer de artilerie care s-a bucurat să prindă în flagrant pe unul de la radiolocație. A ieșit mare tam tam, cu raportări și tot tacâmul. Am primit și câteva zile de arest.

Căpitanul Chetrușcă (știind că nu sunt dintre cei „săritori de gard" cu dese vizite la „mândrele" din Brașov) a vrut să știe amănunte, așa că mi-am pus „sufletul pe tavă" și am scris un fel de „spovedanie" menită să facă lumină în acel „întuneric". I-am explicat atât modul meu de a gândi și motivele care m-au determinat să merg la acea întâlnire cât și de ce am întârziat. Pe ultima foaie mi-a dat un răspuns care m-a făcut să-l respect și mai mult: *„Am dorit să citesc singur pentru a realiza detașarea, obiectivitatea. EA trebuie să fie* ***totul*** *cu condiția ca acest „totul" să cuprindă multe, foarte multe… Gândește-te bine la asta! Știu că este foarte greu dar trebuie, Mihai, trebuie!"*

Tata m-a făcut cu ou și cu oțet. Iată un fragment din scisoare: *„N-am de gând să reîncep vechile și mult prea numeroasele prelegeri despre importanța învățăturii, despre anul hotărâtor pentru tine, despre scop și ideal. Mi-aș pierde din nou vremea. Din nefericire, ești așa cum n-am dorit să fii: un om lipsit de voință, leneș de plânge pământul pe care-l calci. Să știi că metoda lui Chetrușcă este valabilă numai în cazul când părinții au copii simțiți, copii care au rușine și demnitate, copii care-și iubesc părinții, care-i respectă nu prin vorbe ci prin fapte. Nu-i cazul la tine. Îmi pare nespus de rău dar îmi recunosc neputința în fața ta. Cunoștințele pedagogice și practice nu mă ajută să găsesc cele mai bune metode*

de lucru cu tine, calea spre creierul tău. Încăpățînarea, prostia și puturoșenia rup toate punțile dintre noi. Știu că poți să muncești și ești capabil să obții rezultate foarte bune dar nu vrei. Ți se pare că devii mai interesant dacă o să afișezi o mină de om indiferent, fără jenă la eventualele observații ale celor din jur și chiar la lacrimile mamei. Fie! Du-te pe drumul tău dacă așa îți place! Tot eu voi fi de vină pentru toate prostiile tale. De fapt mi s-a și spus că s-a găsit un carnet în care tu te întrebi nedumerit cum de este posibil să fi ajuns în ochii mei un tâmpit, tu care ai fost un elev foarte bun. Voi fi fericit să constat că exagerez, că m-am înșelat cu privire la tine, că este vorba de un accident. Cât omul trăiește, niciodată nu-i prea târziu să îndrepte o strâmbătate. Totul este ca omul să nu amâne pentru mâine ce trebuie făcut azi".

Răspunsul meu la această scrisoare l-am găsit în anul 2010, cu sublinieri și adnotări făcute de tata la 15.02.1989. Iată câteva fragmente:

„Ultima ta scrisoare m-a făcut să simt tot timpul un nod uriaș în gât. Cuvintele au fost ca niște palme care mi-au înroșit fața și au făcut să mă doară sufletul. Oare să fiu chiar așa cum m-ai descris? Oare să par chiar așa de lipsit de orice calitate? Oare sunt chiar așa de inconștient, chiar așa de „cu capul în nori" încât să nu-mi dau seama de lipsurile extrem de grave pe care le-ai semnalat? Oare tu crezi ceea ce ai scris? E una din întrebările care mă chinuie. Omul când scrie nu dă drumul la orice iar tu ai SCRIS, deci te-ai gândit bine la ceea ce ai scris… Oare a fost ceva spontan, sau ai vrut să-mi faci sufletul „terci"?

În ceea ce privește „metodele de lucru" aplică-le pe cele pe care ți le-ai aplica ție însuți!… De câțiva ani mă recunosc în tot ceea ce faci și nu știu încă dacă să mă bucur sau nu…

Oare toate punțile dintre noi să fie rupte de acel balaur cu trei capete - încăpățânarea, prostia, puturoșenia? Oare chiar așa să fie? Și chiar de-ar fi așa, sabia mea nu este în stare să le taie pe toate trei? Nu știu. În mine nu mai este o furtună ci un uragan. În clipa de față dacă bâzâie o „muscă" îmi ies din fire imediat, iar dacă trece un „supersonic" rămân impasibil… Sunt asaltat de prea multe întrebări pe care mi le pun singur (cred că acum se răzbună pe mine toate „De ce?"-urile din copilărie).

Crezi că fac pe interesantul? Off! Din păcate nu ești singurul care crede asta! Și atunci? Să vă cred pe toți când eu știu precis că nu am această intenție? Nici gând! Dar dacă mă învârt într-un „cerc vicios" atunci cum să fac să mă înscriu pe o traiectorie tangentă a acestui cerc? Iată altă întrebare care mă chinuie. Nu mai îmi aduc aminte de acel carnet de care vorbeai, totuși știu că m-au frământat cu mult, foarte mult timp înainte, niște probleme. Probabil că am scris pe ce am avut în față în acel moment.

Nu știu dacă toate cele scrise de tine au fost exagerări, nu știu dacă te-ai înșelat sau nu în privința mea, nu știu ce să mai spun ca să nu fiu greșit interpretat. NU ȘTIU! Cred că ar fi mai bine să răspunzi singur la aceste întrebări.

Eu am să încerc să nu „amân pe mâine ce pot face azi și trebuie făcut azi"!

Nu mai dau alte exemple. Au fost discuții inclusiv despre cum privește fiecare relația dintre un bărbat și o femeie, despre căsătorie, despre drumul în viață și cum poate afecta o relație acest drum… Am avut ocazia să verific pe pielea mea fiecare părere.

Până atunci am continuat activitatea de învățare pentru examene, am activat la cenaclul literar de la Casa Armatei, am participat împreună cu corul școlii la finala pe țară a „CÂNTĂRII ROMÂNIEI", am colaborat la revista școlii „Orizonturi ostășești".

Stagiul l-am făcut de data aceasta la Secuieni, jud. Neamț, apoi am revenit la Brașov, am dat examenele finale și am fost avansat la gradul de locotenent.

Ceremonia avansării promoției 1974 s-a desfășurat la București.

Privind evoluția mea până în anul 2020, când scriu aceste rânduri, sunt destule de spus, dar nu știu cât voi reuși să le creionez pe cele mai semnificative.

După avansare am fost repartizat lângă București, la o unitate specială de cercetare și bruiaj radioelectronic, unde am luat-o de la capăt cu învățătura (alte mijloace tehnice, alte stații, altă tactică, altfel de serviciu de luptă permanent). Oamenii erau aceiași. Plini de entuziasm dar și de necazuri, mai duri sau mai blânzi, o „familie" cu bune și cu rele. Am fost cu sufletul deschis, tânăr printre tineri sau mai puțin tineri, de care m-am apropiat poate prea mult. Se cerea exigență față de subordonați uneori exagerată pe care eu nu o înțelegeam. Îmi plăcea să stau de vorbă cu militarii, să le ascult gândurile exprimând dorul de casă, de părinți, de iubite. Unii se regăseau în emisiunile realizate de mine la stația de radioamplificare sau în articolele de la gazeta de perete. Alții scriau versuri pe care îmi cereau să le comentez. Chiar și unele cadre aveau astfel de preocupări. De exemplu un maistru militar scrisese un roman de peste două sute de pagini care mi s-a părut interesant și l-am sfătuit să-l publice. Timpul liber îl dedicam formației de teatru din cadrul Casei Centrale a Armatei (acum Cercul Militar Național) din care am făcut parte peste zece ani. Asta m-a ajutat să-mi învinge timiditatea și să comunic mai ușor cu oamenii.

Am desfășurat activitatea în unitatea de la Domnești timp de 25 de ani (1974 – 1999). În această perioadă am participat la toate convocările și cursurile de pregătire în diferite specialități sau de perfecționare, fapt care mi-a permis să ocup orice funcție a fost nevoie la un moment dat. Astfel, de-a lungul anilor, am fost (numit oficial sau prin cumul de funcții) tehnic de stație, comandant de pluton, șef de tură în punctul de comandă, ofițer 3 stat major cu pregătirea psihologică, șeful punctului de comandă, șef de stat major, locțiitorul comandantului, comandant). Câteva luni (1984) am fost detașat la Centrul Militar Județean Giurgiu pentru a selecționa, verifica și întocmi dosarele candidaților la diferitele instituții militare de învățământ.

Ultima funcție în care am fost numit oficial a fost cea de șef al punctului de comandă de cercetare și bruiaj radioelectronic, pe care am ocupat-o până la trecerea în rezervă (la cerere) cu drept de pensie completă (noiembrie 1999).

După trecerea în rezervă m-am lovit de „pragurile" de sus și de jos ale economiei de piață prin preluarea unei societăți (România B&B Serv SRL), obiectul de activitate fiind agenție imobiliară, import-export, transport intern și international, comercializarea de produse alimentare și nealimentare, etc. Am pornit la drum fără mulți bani și fără pic de experiență. Rezultatul a fost acumularea de experiență dar și de multe datorii. Am făcut de toate (am fost patron, director general, consilier imobiliar, broker de asigurări, am prezentat produse pentru sănătate, planuri de marketing, am distribuit chiar și pliante, totul pentru a scăpa de hățișul datoriilor în care mă afundasem.

După câteva încercări riscante de a înota alături de „rechinii imobiliari" care vehiculau afaceri de mii de hectare de terenuri și păduri, clădiri de lux sau în paragină, hoteluri, stațiuni, fabrici „privatizate", etc. în valoare totală de multe sute de milioane de euro, mi-am dat seama că țele sunt mai încurcate decât le vedeam eu, hotărârile se luau mult mai sus și nu eram sigur că se urmează căile legale. Așa că mi-am spus „mai bine sărac și curat" și, în anul 2009, m-am potolit, retrăgându-mă dezamăgit la activități mai casnice.

Am devenit „bunic șef" (botezat de nepoțică „Bubu" – nume consacrat deja, cu care mă alintă acum toată lumea, mare gospodar în grădină ori livadă (mai mult „ajutor de grădinar" – soția fiind „vioara întâi", expertă și în grădinărit, printre altele), mare meseriaș (instalator, electrician, electronist, depanator de jucării, tâmplar, etc.), educator, psiholog, filozof, etc.

Am simțit și cum este să fii tehnoredactor (ultima carte a tatălui meu – Vasile Mireuță – „Însemnări despre lumini și umbre" am scris-o la laptop după manuscrisul dictat de tata, el fiind pe patul de suferință - cancerul nu l-a iertat).

În 2010 m-am gândit că n-ar fi rău să scriu și eu o carte în care să-mi fac cunoscute părerile despre un lucru sau altul, despre experiența acumulată ori despre unele aspecte ale vieții mele care nu au fost înțelese la momentul respectiv. Am intitulat-o „Călător în lumea gândurilor". Cele trei părți – „Rădăcini", „Dragoste", „Credință" – urma să le scriu în paralel, pe măsură ce îmi veneau ideile care, când apăreau pe neașteptate, cu nemiluita, în cele mai diferite momente, când erau inexistente (mai precis, eram total nemulțumit de ce scriam în comparație cu ce gândeam…). E plăcut să călătoresc în lumea gândurilor, dar dacă nu vin cu ceva de acolo rămân doar cu plăcerea care dispare ca un fum, ca un vis în lumina dimineții…

Toate gândurile sunt valoroase. Însuși actul gândirii este un dar divin. Oare totul se rezumă la legături chimice sau electrice? Dincolo de aspectul strict fizic, material, al gândirii, ce este? Noi percepem lumea înconjurătoare într-un anume fel, unic. Cine coordonează imensa complexitate a corpului omenesc, a omenirii în general, a regnului animal și vegetal, a globului pământesc, a sistemului solar, a galaxiilor, a întregului Univers?

Pe măsură ce scriam constatam cât de unite sunt cele trei noțiuni. Se poate vorbi de rădăcinile dragostei și ale credinței; se poate vorbi de dragostea pentru rădăcini și credință; se poate, de asemenea, vorbi despre credința în rădăcini și dragoste…

Întrebările la care încerc să răspund în carte sunt puse de mine, de copii mei, de cei care au fost în jurul meu de-a lungul zecilor de ani pe care i-am parcurs și se referă la părinți, la copilăria cu gândurile ei pentru că acolo sunt rădăcinile a tot ce am făcut sau nu am făcut în viață… Câteva idei vor fi și despre începuturile omenirii, rădăcinile ființei umane, teorii, păreri, etc. Cine suntem, de unde venim, de când suntem aici, de ce suntem aici… Nu știm cu adevărat nimic. Fiecare descoperire adâncește misterul. Unele cărți pe care le-am citit pe această temă m-au cutremurat. Suntem nimic în imensitatea Universului și totuși atât de importanți… Gândirea noastră e mărginită și totuși avem posibilitatea să spargem multe bariere. Care este secretul? Ce nu trebuie să știm? De ce ni s-a dat puterea de a ne autodistruge? Oare suntem urmașii ființelor care au muncit în mine pentru entități extraterestre? Care este rolul nostru? Oare nu se dorește să ne intereseze deoarece au alte minți grijă? Suntem doar observați și ne facem de cap crezând că fiind oameni avem toate drepturile asupra celorlalte ființe ori asupra obiectelor neînsuflețite? Care este concepția oamenilor despre munții de lângă ei? Dar despre pietrele pe care calcă? De unde vin energiile neconvenționale? Până la urmă noi suntem formați din câteva elemente chimice și multă apă. Care sunt rădăcinile sufletului? Cum să facem să ne fie bine? Ce este bine și ce este rău din ceea ce a trecut? Ce trebuie păstrat și ce nu, ce trebuie promovat în viitor?

Răspunsuri pentru omenire, nu pentru grupuri ale căror interese dictează răspunsurile…

Din păcate mai am mult de lucru la această carte. Nu știu când o voi termina. Nu vreau să-mi încalc din nou promisiunea. Au trecut deja aproape cinci ani de când speram să o termin. Pe parcursul documentării (am citit foarte multe cărți despre subiecte încă „fierbinți") curajul îmi scădea. Ce pot eu să adaug la ce au scris autorii după zeci de ani de cercetări? Apoi, la o discuție cu colegul meu de promoție Gheorghe Bănică, pe care îl apreciez foarte mult pentru felul în care gândește și scrie, mi-am dat seama că mă complic foarte mult. Trebuie să scriu ceea ce gândesc, să aștern pe hârtie concluziile mele fără teama că acestea nu se ridică la așteptările diferitelor categorii de cititori. Așa voi face! Mulțumesc, dragul meu coleg!

Perioada 2008 – 2020 a fost marcată atât de bucurii (căsătoria copiilor, nașterea nepoților) cât și de suferințe: decesul tatei la 26.02.2010, căderea la pat a socrilor (2012), decesul mamei la 29.06.2014, decesul tatălui soției tot în 2014, decesul mamei soției (după mulți ani de imobilizare la pat), decesul altor rude (fratele tatei, surorile tatălui soției, etc.). În această perioadă m-am ocupat, împreună cu soția, de îngrijirea bătrânilor rămași în viață, de treburile gospodărești (inclusiv lucrările necesare în grădină ori livadă) ori de activități specifice cu nepoțica mai mare Alessia Maria, născută în 2009 (desen, jocuri logice, tabletă, dans, povești, etc.).

Trebuie să menționez și întâlnirea providențială din anul 2008. Însoțindu-l pe tata (bolnav, dar dornic să participe) la adunarea generală a A.N.C.M.R.R. (Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere) filiala sector 5 București, am avut plăcuta surpriză să îl revăd pe colegul meu de promoție Vasile Filip Rotaru (președintele filialei) pe care l-am admirat în toți anii de școală dar pe care nu-l mai văzusem de 34 de ani… Desigur am făcut imediat cerere să mă înscriu în asociația condusă de el. (Până atunci, timp de 9 ani refuzasem sistematic orice înscriere în vreo asociație care avea legătură cu armata, în ciuda insistențelor tatei care obișnuia să spună: *„mai știi și tu ce se întâmplă în lumea asta"*).

Tot acolo l-am reîntâlnit pe Nicolae Mitan, colegul meu de bancă, pe care nu-l mai văzusem de la întâlnirea de zece ani (1984).

În anul 2010, în calitate de președinte al Filialei sector 5 București, Vasile Filip Rotaru a organizat lansarea post mortem a ultimei cărți scrise de tata. Am vorbit atunci

despre autor (despre întreaga lui viață de gazetar, de redactor la radio și televiziune, despre modul cum a scris cărțile, mai ales despre cum a fost scrisă ultima carte, dictată mie de pe patul de suferință).

Tot în anul 2010 am fost invitat de Consiliul Director al Asociației Diplomaților Militari în Rezervă și în Retragere „Alexandru Ioan Cuza" să spun câteva cuvinte despre viața și activitatea mea. După această discuție am fost primit în rândurile lor și de atunci am participat la toate activitățile organizate de ei (adunări festive, lansări de carte, spectacole, simpozioane, depuneri de coroane, etc.).

Activitatea la cele două asociații a contribuit la avansarea mea până la gradul de colonel (2015).

Începând cu anul 2014 a apărut în viața mea o nouă și neprețuită activitate anuală: întâlnirea promoției 1974 arma radiolocație. Mulțumesc din suflet colegilor Eugen Moș, Marcel Man, Vasile Rotaru, Romeo Moise, Gheorghe Bănică, Vasile Bucuroiu, Andrei Pataki, Spirea Stoica, Emil Dendyuk, Dumitru Vlaicu și tuturor celor care s-au implicat în reușita întâlnirilor, șase până acum (2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019)! S-a creat o legătură specială nu numai între noi, cei care am participat la aceste întâlniri ci și între soțiile noastre care au avut ocazia să se cunoască, să schimbe impresii ori să povestească mândre despre cămin, despre familie, despre copii și nepoți. Câțiva dintre noi ne-am întâlnit și „neoficial" prin vizite reciproce, excursii, baluri la Cercul Militar Național (Doru Stoica, Filip Vasile Rotaru, Romeo Moise, Mihai Dărândău, Emil Dendyuk, Nicolae Mitan, Nicolae Martac, Marian Pârvulescu, Nicolae Tănase, Dumitru Vlaicu, Ilarion Giuroiu). Ne-am bucurat de fiecare data să ne auzim la telefon cu ocazia zilelor de naștere sau de nume (de care ne aducea aminte delicatul coleg Marcel Man), să ne vedem pe facebook cu aceeași ocazie (prin grija lui Dumitru Vlaicu care posta fotografiile păstrate de-a lungul anilor, inclusiv minunatele imagini surprinse de talentatul Emil Dendyuk).

Perioada următoare voi continua să mă ocup de activitățile din gospodărie, să am grijă de nepoți, să scriu măcar o pagină pe zi, să răspund prezent la activitățile organizate de asociațiile din care fac parte, să încerc să-mi păstrez mintea limpede și gândurile optimiste.

Întâmplări care mi-au marcat viața sunt multe. Nu știu care este mai semnificativă. Ele oricum se întrepătrund, se determină una pe alta, se completează una pe alta… Voi numi câteva, lăsând la aprecierea colegului care citește să le lase, sau nu, să apară în monografie. („colegul" le lasă! - n.a.)

Prima ar fi „umbra" tatei care a fost prezentă atât în școală cât și în carieră. Nu puteam să fac nimic bun sau rău fără să fiu apreciat sau judecat de colegi sau de comandanți în funcție de tata. Eram considerat un om „cu pile", deși tata era prea corect și cu principii prea dure pentru a interveni în favoarea mea. Mai curând în defavoarea mea, el având pretenții mari, generatoare de „asprirea" drumului, nu de „catifelarea" lui… Mi-a băgat bețe în roate la aviație ca *„să nu cazi cu avionul, oricum nu încapi în el, ai picioarele prea lungi"*; a intervenit pentru respingerea dosarului de admitere la Securitate ca inginer electronist ca *„să nu te împuște vreunul prin țări străine având în vedere că urma să intri în Corpul Diplomatic și trimis unde era nevoie"*; a făcut tot posibilul să mă convingă să mă căsătoresc cu Denisa, prima soție, pentru că *„probabil o iubești mult din moment ce ai părăsit garnizoana fără ordin de serviciu și ai plecat la Brașov să o vezi, riscând să fii dat afară din armată";* peste zece ani m-a ajutat să divorțez sperând să mă recăsătoresc cu fata unui prieten al lui, general; aflând despre Ghinuța, actuala mea soție, a făcut tot posibilul să o zugrăvească în cele mai negre culori. După zece ani (1995) și-a cerut oficial scuze în fața întregii familii și totul a intrat în normal.

A doua ar fi căsătoria din anul 1975. Am fost mai mult forțat de împrejurări. Trebuia să fiu și eu „în rândul lumii", să fiu „om serios", pentru a putea fi primit în partid, lucru esențial pentru carieră. Au urmat opt ani de chin, chiar și după nașterea, în 1978 a copilului nostru, Diana Cristina. Din cei opt ani, cinci am încercat să o formez pentru viața de familie, iar trei am pierdut timpul căutând dovezi de infidelitate (nu-mi puteam permite să divorțez „din vina ambilor"; trebuia să câștig procesul, implicit copilul, ceea ce, de altfel, s-a și întâmplat). Datorită faptului că în 1977 n-am avut de lucru și am angajat-o la unitatea în care îmi desfășuram și eu activitatea, chiar în punctul de comandă, am avut necazuri atât înainte cât și după divorț. Se spune că femeia virtuoasă este cunună pe fruntea bărbatului iar cea ușuratică este putregai în oasele lui. La mine „putregaiul" a rămas în oase mulți ani

și după divorț. Eram total scârbit. Am renunțat să merg mai departe, mi-am văzut de noua familie și de rutina zilnică, mai ales după ce, prin sfori trase și minciuni, în anul 1988 mi-a fost luată fata (care a crezut sincer că, dacă acceptă să meargă la mama, vine și tatăl, ea având din nou ambii părinți).

Se cuvine să scriu câteva rânduri despre noua familie. În anul 1986 m-am căsătorit cu Ghinuța, alături de care cei 35 de ani de când o cunosc s-au scurs în armonie deplină, fiindu-mi cu adevărat alături, indiferent de greutățile întâmpinate. Povestea noastră este interesantă și simt că trebuie să fie cunoscută. La început a fost „vocea". În anul 1978 a răsunat în căști o voce minunată, caldă: „Domnești 5". Mult timp nu am înțeles ce spune, dar îmi plăceau muzicalitatea celor trei silabe și tonul vocii. Îmi dădeau o emoție aparte. Ani de zile (6) am admirat în secret vocea până când, într-o noapte cu furtună și fără curent electric, a trebuit să intru în direct cu centrala telefonică de la Domnești și am avut plăcuta surpriză să răspundă chiar „Domnești 5", operatoarea a cărei voce începuse să mă obsedeze… Au urmat mai multe luni de zile în care am devenit, unul pentru altul, confidenți. Ne-am dezvăluit unul altuia cele mai ascunse taine ale sufletului, convinși fiind că nu ne vom întâlni niciodată… Am povestit despre necazurile din familie, despre copii, despre vise neîmplinite. Vorbeam în fiecare zi și mai ales în fiecare noapte, chiar în timpul liber. Am încercat să o conving să ne vedem. Nu a fost de acord. Spunea că e șchioapă și urâtă. Am insistat. Nu-mi păsa. Doream să o cunosc. Și, într-o zi binecuvântată, a acceptat să ne întâlnim în parcul Herăstrău. Amândoi eram curioși. Nu știu care a fost prima ei impresie despre mine, dar eu am fost cucerit din prima clipă. În fața mea era o tânără superbă de 25 de ani, cu un trup atletic, înaltă și atrăgătoare, cu un zâmbet care o făcea și mai frumoasă. Ne-am îmbrățișat (oricum ne cunoșteam, parcă, de când lumea…) și de atunci am fost nedespărțiți, chiar dacă ne-am ascuns de ochii lumii timp de peste un an, până la căsătorie. Luna aceasta (iulie 2020) se împlinesc 34 de ani de când ne-am căsătorit. Și tot luna aceasta soția mea a împlinit 60 de ani… La mulți și binecuvântați ani, dragostea mea! Îți mulțumesc pentru toate sacrificiile făcute!

Am crescut împreună, cu dragoste și dăruire, încă patru copii: Florina Cătălina, născută în 1980, Georgian Florian, născut în 1981, Gina Mihaela, născută în 1986 și Irina Constantina născută în 1988.

Avem deocamdată trei nepoți: Alessia Maria, născută în 2009 (fata Cătălinei), Alexandru Cristian, născut în 2012 și Ana Natalia, născută în 2015 (copiii Ellei, cum îi spunem noi Ginei Mihaela). Se pare că în 2021 Irina ne va dărui și ea o nepoată.

Copiii m-au făcut să repet alături de ei de patru ori cele 12 clase, așa că sunt cu 48 de ani mai „școlit" decât eram când am terminat liceul și mult mai fericit că am reușit să le trezesc interesul pentru învățătură, toți urmând câte o facultate, chiar două (Ella). Evident „mi-am băgat și eu nasul" în unele din cursurile respective, ca un autodidact dornic să știe mai multe…

Acum toți cinci sunt „pe picioarele lor", au servicii bune, principii sănătoase, în măsură să le asigure o viață decentă, plină de satisfacții pe toate planurile.

Viața mi-a mai fost marcată de primirea, în decembrie 1989, a unei misiuni deosebite. Trebuia să preiau conducerea locității unde se afla unitatea, să organizez apărarea cu cele câteva sute de oameni din gărzile patriotice, să coordonez toate instituțiile, să verific clădirile importante, podurile, transformatoarele, etc. A fost pentru mine o experiență deosebită, mai ales că zvonurile despre teroriști se înmulțiseră, fiind posibil oricând să se întâmple o tragedie cu oameni care se împușcă între ei. De exemplu am primit informația că podul metalic peste care trece calea ferată (magistrala București–Timișoara) este minat de personae necunoscute. Am chemat de la București o echipă de geniști care să verifice. Echipa urma să vină cu o drezină. Noi trebuia să verificăm dacă sunt oameni în zona podului. Am ordonat să nu se tragă nici un foc. Mi-am dat seama ce s-a urmărit. Fiind noapte exista riscul ca unul din militarii care păzeau podul să deschidă focul la apropierea

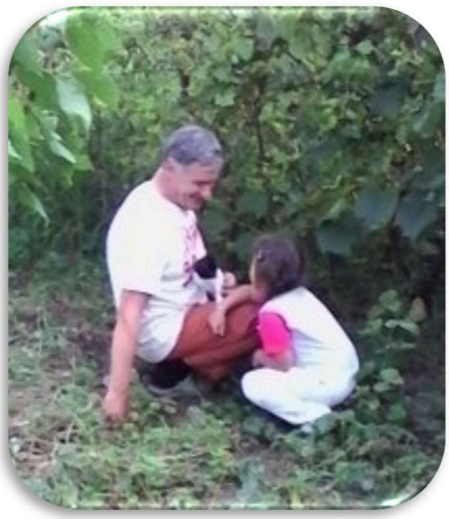
drezinei sau geniștii să tragă în siluetele pe care le vedeau sub pod. Nu s-a întâmplat nimic, geniștii au verificat și apoi au deschis magistrala.

În acele zile am salvat de la moarte sigură câțiva dezertori de la o unitate aflată pe linia de centură a Bucureștiului, care s-au gândit că pot să plece acasă dacă tot e revoluție, fiind confundați cu teroriștii (o adevărată psihoză întreținută zilnic).

Au fost și momente amuzante. O grămadă de informatori amatori veneau care mai de care să mă anunțe ce se întâmpla în comună, știind că eram șef și peste personalul de la postul de postul de poliție.

Am simțit ce înseamnă puterea, ce înseamnă să depindă de tine mii de oameni, ce înseamnă respectul adevărat, nu servilismul, nu umilința ci chiar patriotismul pe care unii l-ar considera doar o vorbă mare.

După câteva săptămâni, când am revenit la unitate, o delegație formată din personalitățile din comună a venit la comandant, m-au chemat și m-au rugat să accept postul de primar. Mi-ar fi plăcut, dar am ales continuarea vieții de militar. La momentul respectiv nu am vrut să plec din armată, deși viața mea ar fi fost, cu siguranță, alta…

Am trăit până acum și bune și rele. Cu siguranță mă așteaptă, ca pe fiecare, alte lucruri la fel de bune sau poate mai bune, la fel de rele sau poate mai rele… Aruncând o privire fugară în trecut, am ajuns la concluzia că vocea din interior a încercat să-mi îndrume bine pașii. Ceea ce doream să fac, ceea ce simțeam că trebuie să fac, era chiar calea potrivită (pentru mine) de a deveni omul de care toată lumea să fie mulțumită. Și totuși nu am urmat acele căi… De cele mai multe ori altele au fost alegerile și, firesc, altele rezultatele, altul drumul, alta destinația… Nu am devenit nici violonist, nici pianist, nici parașutist, nici aviator, nici inginer electronist, nici psiholog, nici actor, nici pictor, nici filozof, nici poet, nici scriitor. Am devenit în schimb un om priceput „la toate”, dornic să citească, să cunoască tot ce nu a reușit în anii de studii, pasionat de fotografie și de „despicarea firului în patru”, cu aptitudini de meditator, profesor ori doar deschizător de drumuri spre cunoaștere, bun spectator atent la detalii, elev silitor în arta de a te bucura de fiecare clipă așa cum este ea, bun la suflet și inteligent în măsura în care știu bine că nu știm nimic sau prea puține din ce ar fi trebuit să știm… Universul dă omenirii informații „cu țârâita” iar omenirea nu știe cum să facă pași mai repezi spre autodistrugere…

Ce am făcut eu în această viață? Oare mi-am îndeplinit menirea? Prea puțin, spre de loc… Marea mea realizare o reprezintă copiii și modul cum i-am educat. Marele meu eșec este scrisul. Am pierdut de-a lungul vieții multe idei pe care dacă le așterneam pe hârtie ar fi apărut, probabil, multe cărți de succes. Marea mea responsabilitate în anii care urmează este tot scrisul. Indiferent dacă public sau nu, trebuie să scriu tot ce gândesc la un moment dat. În acest fel voi spăla, poate, păcatele multe ale nesfârșitelor clipe de lene și de superficialitate din întreaga mea viață…

Ce va fi de acum înainte, nu știu. Poate voi suferi alături de cei încercați de viață, mai mult sau mai puțin apropiați mie… Poate voi pleca spre cele veșnice… Se spune că noi am ales familia în care am trăit, că viața a fost o școală specială, un prilej de a ne perfecționa, de a înălța sufletele prin suferință, prin răbdare și iubire. Am trăit multe… Despre o parte am vorbit, despre cea mai mare parte, nu… Dar am suferit mult, m-am bucurat mult, am fost fericit sau trist, am avut răni adânci sau superficiale care s-au vindecat sau m-au întărit, am avut păcate omenești pe care consider că le-am ispășit în timpul vieții. Oricum cred în existența unei forțe din care suntem și noi o fărâmă. Mi-ar place să revin într-o altă viață pentru a dărui dragoste, acea dragoste care am simțit-o

toată viața și o simt parcă mai mult acum… Aș vrea să am abilitatea de a o face cunoscută tuturor, de a mă dărui total, ca o lumină în întuneric… Veniți, dragi cititori, în sufletul meu, vă primesc cu brațele deschise! Primiți-mă și voi în sufletul vostru, bucurați-vă de aceste lecturi, zâmbiți, simțiți-vă bine! Să ne vedem sănătoși cât mai curând! Iar dacă nu va fi așa, lăsați dragostea să repare totul aici, acum, sau oriunde, etern!…

La lucru în gospodărie

MITAN N. NICOLAE

Data naşterii:

- 23 noiembrie 1949 – comuna Cernădia, judeţul Gorj

Studii:

- Liceul teoretic, oraş Novaci, judeţul Gorj;
- Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” – Braşov (1971-1974), arma radiolocaţie;
- Academia Militară Generală - arma rachete (1980-1982);
- Curs post universitar – Drept umanitar internaţional;
- Cursuri de specialitate

Locuri de muncă:

- septembrie 1967 - februarie 1968: Întreprinderea Forestieră Novaci, judeţul Gorj;
- 1968 – 1969: stagiu militar – la nodul radiotehnic de la Iași, înființat pe perioada conflictului Rusia-Cehoslovacia; trecut în rezervă cu gradul de caporal;

- august 1969 - august 1971: Întreprinderea Minieră Baia de Fier, judeţul Gorj;
- august 1974 - prezent:
    - Bg.1 RAA Bucureşti;
    - R.19 RAA – locţiitor comandant;
    - PC principal CAAT;
    - SPP;
    - pensionar din anul 2000.

Starea civila:

- căsătorit
- 2 copii

Telu Filip dacă ştia că Nicu Mitan îl va controla când vor fi ofiţeri, îl strângea mai tare de gât!

În stagiu la Greaca, în anul doi de şcoală militară (începând de sus: Nicu Mitan, Traian Istrate, Gh.Grusea; jos: Gabi Slave, Vasilică Palaghianu şi Tibi Neagu

Nicu Mitan împreună cu soţia

La absolvirea Academiei Militare Generale
primul din stânga, în picioare: Aanei Gheorghe, al treilea: Costin Vasile (rd.lc., promoţie 1973),
ultimul, în dreapta: Mitan Nicolae, în faţă, primul din stânga: Dediu Gheorghe (art.a.a.,
promoţie 1974)

MOISE I. ROMEO GHEORGHE

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti...

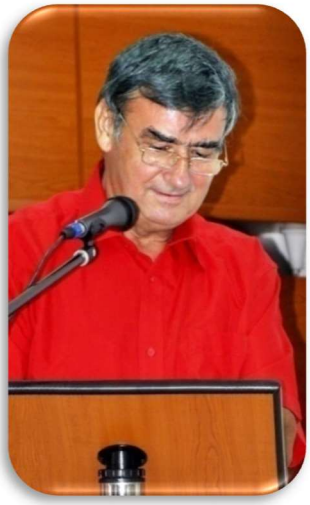
A fost odată un Ionescu Emil, băiat de învăţător, şcolit la Bucureşti, înalt, atent cu sine şi elegant în ţinută, cu aliura de rugbist, cumpătat şi apreciat în tot ceea ce făcea, care a fost detaşat în martie 1922, de la Ministerul Administraţiei şi Internelor, la Chişinău, în funcţia de secretar de plasă şi notar.

La o masă festivă dată în onoarea Regelui Ferdinand o cunoaşte pe frumoasa Nadejda Ivanovna Orehova, fata episcopului de Tula, refugiată în 1917, din Rusia Ţaristă. Din dragostea celor doi, în 1930, se naşte Liliana, mama mea.

Tatăl meu, născut în 1925, provine dintr-o familie înstărită cu averi constând în pământuri şi case, la sat şi oraş, pentru cele trei fete şi un băiat - copiii moştenitori.

Mama mea şi tatăl meu s-au cunoscut la un bal, dat de Primăria din Râmnicu Sărat, acolo unde bunicii mei s-au stabilit după refugiul din 1940, respectiv 1944.

Şi dragii mei...

Din dragostea părinţilor mei, pe atunci înfocată, în data de 11 februarie 1952, am apărut pe lume, eu, care, am impresionat asistentele medicale cu ţipătul meu.

Şcoala primară am început-o la Topliceni, un adevarat rai, cu moară pe râu, cu livezi de pruni, meri, peri, cireşi, zarzări, caişi, piersici, vişini, gutui etc., cu holde de porumb şi grâu, orz şi ovăz, cu dealuri pline de vii de toate soiurile, cu grădini de zarzavat, cu batoze de treierat, cu cirezi de vite ce se întorceau seara în sunetul tălăngilor de la gât, cu copii frumoşi şi sănătoşi, cu oameni harnici şi sensibili la cultură, care se întâlneau la sfârşitul săptămânii la căminul cultural, cu alte cuvinte, am avut o copilărie fericită în care nu am dus lipsă de nimic.

Din ambiţia bunicii am urmat cursuri particulare de vioară timp de patru ani şi am cântat în formaţia de muzică ușoară şi populară din şcoală, fiind premiat cu premiul 2 la faza interjudeţeană de la Galaţi.

În 1963, parinţii mei, atît de înfocaţi şi iubăreţi cu ani în urmă, se despart, pentru că tatăl meu a găsit o altă ileană necosinzeană, cu doar cinci ani mai bătrână ca mine, pe care am cunoscut-o şi cu care dorea să ne „înrudim”. Atunci am realizat sentimentul trădării, al josniciei şi al minciunii care m-a dezamăgit mai mult decât am crezut. Am simţit nevoia să lupt ca să mă ajut pe mine, ca să fiu apreciat de ceilalţi.

Din acel moment am devenit un copil mai sărac, faţă de posibilităţile prezentate anterior. Am înţeles că niciodată copiii nu trebuie să se despartă de părinţi, am învăţat de la oricine şi absolut orice, mi-am însuşit tot ce putea prinde bine în viaţă, am muncit cât am putut să muncesc fără să cer recompense, am răbdat cât am putut, pentru ca să mă bucur împreună cu cel cu care am împărţit aşteptarea.

Durerea mea ascunsă s-a reflectat în ambiţia în a fi cel mai bun în sport, în desen sau muncă la casa/curtea/grădina bunicilor.

Am învăţat acordurile la chitară de la Valy Sterian şi am cântat pe chitară de împrumut, împreună, pe unde am fost invitaţi. În 1968, mama mi-a dăruit o chitară, aleasă din magazinul braşovean „Muzica” din circa cincisprezece chitare, la care cânt, din când în când şi acum, dar n-am avut niciodată curajul s-o întreb la ce a renunţat pentru acest cadou. Am sărutat-o doar uşor pe obraz şi s-a simţit fericită că mi-a îndeplinit un vis.

Prin bunăvoinţa bunicilor am fost crescuţi, atât eu, cât şi fratele meu, până la intrarea în Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” Breaza. Este unul din motivele pentru care aceşti părinţi/bunici s-au bucurat de respectul şi aprecierile mele până când i-am înmormântat.

Am primit o educaţie aleasă şi datorită grijii bunicilor, dar şi datorită sistemului social. Bunicii au avut grijă să mă înveţe că trebuie întotdeauna să îţi dorești cât mai bine, cât mai simplu, cât mai uşor. Câteodată numai pentru tine! Să-ţi iasă, cum avem obiceiul a spune, repede şi fără probleme, ca în armată. Mai ales când ai promis, pentru că promisiunea este a doua credinţă.

M-am ferit întotdeauna de oportunism şi oportuniști şi mi-a plăcut să raportez că mi-am îndeplinit misiunea, în afara momentelor în care (pentru că mai sunt şi dintr-astea), cel din faţa ta îţi fură ideea şi şi-o însuşeste cu atâta nonşalanţă de parcă ar fi o simplă lucrare de sfîrșit de curs, luată din biblioteca Centrului de Instrucţie.

Mai demult, demult...

1969, anul în care am fost transferat la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” Breaza, a fost joncţiunea de cotitură în care maiorul Filip Constantin şi locotenentul Dincă Decebal au finalizat munca de educaţie începută în familia mea. Am pretenţia că nu am deranjat nici un coleg, nu m-am certat, nu am purtat pică, iar dacă am avut ceva pe suflet, am preferat să spun în gura mare.

Am învăţat să fumez în clasa a XI-a. De la un oltean, din Severin, pe care-l chema Vasiloniu.

— Bă, ţine minte, dacă vrei să scapi de o gagică ce nu-ţi dă pace, mănânci acasă două cepe, te duci la întîlnire, fumezi pe drum o ţigară şi după ce o pupi, nu mai vrea să te vadă!

O fi adevarat ?

Mama venea de la Braşov în fiecare lună la mine la Breaza şi era deajuns. Vacanţele erau dăruite în totalitate bunicilor.

La Liceul Militar „Dimitrie Cantemir" Breaza nu aveam garduri, nu aveam pază, nu mi-a trecut prin cap niciodată să plec din liceu. Mă simţeam bine, corespondam cu foştii colegi şi „am scăpat" de colegele care îmi plăceau, deoarece când ochii nu se văd decât în vacanţe, am rămas păcălit - spre binele meu.

Aşadar, după cum vă povesteam...

1971, este anul în care, în data de 12 septembrie, la orele 20.00 am deschis porţile Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan" Braşov.

Nea Miron, plutonierul de companie (fără să vreau era să scriu Nea Giuroiu), cu o generozitate asasină, mi-a luat hainele bleumarin cu dunguliţă roşie şi schimbându-le cu uniforma kaki, aştepta calm şi evaziv. A observat nemulţumirea mea confuză, rea, chiar fără argumente coerente, transformată într-o neclintită dorinţă de a nu colabora logic.

— Asta o să porţi toată viaţa!, a ripostat nea Miron la parerea mea de rău. Persuasiv, plutonierul major dădea din cap şi zîmbea ironic. Şi să mai ştii încă ceva, ofiţerii mai au dreptul la uniformă de gală, tot albastră!, a adăugat.

Îmi venise sufletul la gură şi parcă scăpasem de ceva ce mă urmărea. M-am postat dramatic în faţa uşii de la magazie şi parcă nu mai voiam să plec de acolo.

— Da' şe nu-ţi plaşe, bre? - mă întreabă o voce din spate.

Mic, fantomatic, îmbrăcat deja, cu privire ameninţătoare, mă uit de sus, perplex, docil, pierindu-mi curajul.

— Moise!, mă recomand eu, cu glasul puţin pierdut, surâzând şi întinzând mâna cu prietenie.

— Palaghianu..., Vasile, răspunde statuia kaky, rece, critică şi suverană, de parcă era Ştefan cel Mare în persoană. Îţi şede bine, bre omule, şe nu-ţi convine?

În primul an de şcoală militară.

În stânga, Romeo Moise împreună cu „Mărin" Preda iar în dreapta, împreună cu Popescu Savu, pe timpul patrulei în garnizoana Braşov

Nu mai puteam comenta. Aveam uniformă nouă de iarnă, bocanci cu ţinte noi şi bonetă de postav. Semănam cu un soldat de la trupele de infanterie, numai că aveam petliţe negre.

Peste câteva, zile Nea Miron (iar era să scriu din nou Nea Giuroiu) ne cheamă la magazie, să ne dea uniforma de oraş. Era altceva şi reprezenta altceva. La fel ca în Liceul Militar, fiecare din noi avea dulapul lui pentru haine şi lenjerie.

Compania era situată la parter, avea 66 de paturi dispuse în trei săli de clasă amenajate ca dormitoare (22 de paturi/pluton), în cea de-a patra sală fiind amenajat clubul, unde ţineam adunările UTC, iar ulterior şi cele de partid. Nu-mi aduc aminte să fi luat cuvântul la vreo adunare UTC, de multe ori dormeam în poziţia stând în scaun (soţia mea spune că dacă aş participa în acest moment la aceste adunări, ar trebui ca domnii UTC-işti să se mute în sala de la etaj din cauza sforăitului meu - noroc că nu am fost şi membru de partid).

Prima alarmă, după ce am fost pregătiţi şi instruiţi, a fost într-o noapte de decembrie, în care sergentul de serviciu, speriat de eveniment, deschidea rastelele de armament, ca fiecare să-şi ia arma din dotare cu accesoriile respective. Unii colegi uitau masca, alţii portîncărcătoarele, mai trebuia să-ţi iei şi lopăţica şi bidonul de apă. Cine avea şi mitraliera trebuia să care, împreună cu ajutorul său şi accesoriile acesteia. Unii plecau în grabă pe platou, în ţipetele disperate ale sergentului de serviciu, care nu dorea să ramână cu grija neridicării armelor şi a ceea ce mai exista în rastel. Dar totul se sfârşea cu bine, după ce se făcea verificarea şi fiecare a înţeles rolul jucat în cadrul exercițiului.

N-am priceput în schimb, nici acum, de ce la alte alarme de exerciţiu trebuia să ieşim pe platou, în termenul de 5–7 minute şi să aşteptăm ore în şir până ne îngheţau de frig picioarele, chipurile cei din conducere analizau pe hartă, întocmeau documente, luau o hotărâre (la căldură). Nu era mai simplu să analizeze pe hartă, să întocmească documente, să ia o hotărâre şi apoi să ne alarmeze şi să ne aştepte pe platou? Să îngheţăm împreună!

Nu am înţeles stilul „crede şi nu cerceta” al unor activităţi pe care le tratez din punctul meu de vedere. Mă voi lega de biletele de voie întocmite săptămânal de unul din noi, de regulă SSC, până dădea în crampa scriitorului, când se putea ieşi efectiv pe bază de tabel şi carnet de serviciu, nefiind îngrădită, sub nici o formă, conştiinţa reîntoarcerii la timp în unitate. Sau sala de sport, construită să zacă pentru vizite şi nicidecum pentru elevii care doreau un pic de performanţă. Sau de ce trebuia să apelăm la fochistul şcolii pentru o baie suplimentară, când sâmbăta ne întâlneam cu prietenele (noi eram programaţi la baie joi); vineri şi sâmbăta faceam sectoare, transpiram de ne lua gaia şi apoi ne controla ţinuta ofiţerul de serviciu, care nu avea miros pentru că avea banderolă pe mână. După ce ieşeam în oraş, putea fiecare să facă ce vrea, în afară de a intra în str. Înfrăţirii, la nr. 8.

La jumătatea anului II, înaintea plecării în stagiu, am avut fericita inspiraţie să fac un carneţel, în care colegii mei să-şi încondeeze amintirile. Aceştia sânt:

- elev caporal Rotaru Vasile
- elev caporal Ghiaţă Antip
- elev caporal Mitan Nicolae
- elev caporal Mireuţă Mihai
- elev caporal Vasile Gheorghe
- elev caporal Neagu Tberiu
- elev caporal Man Marcel
- elev caporal Moş Eugen
- elev caporal Dâscă Ioan Nelu
- elev caporal Pirea Gheorghe
- elev caporal Filip Constantin
- elev caporal Toma Eugen
- elev caporal Pătrană Mircea
- elev caporal Giuroiu Ilarion
- elev caporal Popa Viorel
- elev caporal Pârvulescu Dan
- elev caporal Moise Romeo
- elev caporal Manea Sergiu
- elev caporal Grusea Gheorghe
- elev caporal Bârlă Ioan Mimi

La dorinţa Domniilor lor pot da publicităţii aceste gânduri şi urări ale tineretii. *(Însemnările din carneţelul lui Romică se găsesc la începutul capitoului „Amintiri…, amintiri… – n.a.)*

Stagiul era o formă de pregatire interesantă în care puteai sâ înveţi ce-a uitat Bamby. Cei de la staţii nu te lăsau să umbli sau şurubăreşti pentru a nu la scoate staţia din parametri, iar cele 40 de zile le puteai folosi cu adevărat pentru aprofundarea teoriei.

Stagiul de pregătire l-am făcut la Baloteşti. În acea vreme unitatea era dislocată în câmp deschis, printre lanurile de grîu şi porumb, din care cu multă dărnicie ne aprovizionam şi noi şi soldaţii şi mâncam cu foame, dar mai ales beam cu sete apa de la unitate, că tare bună şi curată mai era. Împreună cu Eisembeil Francisc şi cu Stricescu Eugen studiam P-15 şi P-12 sau dormeam să recuperăm nopţile albe pierdute în şcoală sau mergeam la scăldat la o baltă din apropiere.

Am fost şi în oras, nu mi-a plăcut, dar a trebuit să-mi vizitez rudele bunicului, rămase în Bucureşti. Întâlnirea a fost destul de interesantă şi fermecătoare, pentru că soţul sorei bunicului fusese, cu ani în urmă, comandantul Regimentului de Infanterie de la Focşani. Degeaba i-am explicat că voi fi ofiţer de radiolocaţie, termen pe care nu cred că l-a înţeles, deoarece pentru Domnia sa, tot „infanteriul este puterea" şi probabil vedea, în mine, un mic soldat ce se va transforma peste ani într-un adevarat „Napoleon". Am plecat copleşit de gânduri, era târziu şi aveam vreo patru kilometri de mers pe jos, neştiind că dupa ora 17.00 nu mai merg autobuzele până în sat, dincolo de unitate.

Șoseaua de macadam era goală sub lumina lunii, fără nici un copac pe margini. Trebuia să trec de postul de santinelă ce era la circa 20–25 de metri de la şosea, să mă furişez prin gard şi apoi să intru în cladirea în care eram cazaţi, când deodată am auzit un sec și neavenit, ca din tun, „Stai că trag!", urmat de o armare realizată din punerea baionetei. N-am ştiut decât să o iau la fugă şi m-am oprit direct în lanul de porumb din care culegeam ştiuleţi pentru fiert sau copt. Îmi pierdusem şi şapca, rostogolită undeva pe marginea şoselei. Am stat în porumb minute bune până am reuşit să mă liniştesc. Apoi uşor, pentru că ştiam care e drumul, m-am dus prin spate, la dormitorul nostru.

Colegii dormeau. Nu era cazul să-i trezesc pentru a le spune prin ce trecusem. N-am dormit aproape deloc. Pierdusem un obiect din vestimentaţie, care putea fi doveditor. De dimineaţă, înainte de deşteptare am ieşit pâş-pâş, să-mi recuperez şapca.

Era lângă o „coapodoperă" de vacă, fără urmări.

După masa de dimineaţă, Fery (Eisembeil Francisc), mă tot trăgea de limbă să-i spun ce-am făcut, cu ce-am venit, cum am petrecut. Nu înţelegeam de ce era aşa curios, să ştie ceva ce nici pentru mine nu era aşa important. Mă interoga într-una, ducând indecizia mea către limitele răbdării.

— Cu ce-ai venit? Te-a adus vre-o maşină sau ai venit pe jos?, mă descoseau ei. Pentru că insistau, le-am povestit mai în amănunt, aproape speriat, fără entuziasm și fără vigoare, ce am păţit în acest labirint nocturn baloteştian. M-au lăsat să-mi termin istorioara, după care, într-un hohot zgomotos, a venit replica:

— Păi, ştii tu, cine te-a somat? Şi cine te-a făcut iepuraş?

Şi iar au râs cu poftă de nu se puteau opri. Abia atunci am înţeles curiozitatea lor nefirească.

Şi ceva mai încoace în timp...

Anul al treilea nu s-a deosebit de ceilalţi doi ani anteriori. Sâmbăta sau duminica mergeam în oraş. Când luam solda de elev de 35,65 lei, intram la câte un restaurant, de obicei la Cerbul Carpatin, sus, luam câte o sticlă de vin şi 200 grame de alune. Când nu aveam bani sau era urât afară ne înveseleam cântând, eu la chitară şi ceilalţi spunând ultimele bancuri, uneori la mama acasă, unde pentru ea, toţi colegii mei erau ca şi copiii ei. Se simţea bine între noi şi sunt convins că citind aceste rânduri cei ce au petrecut alături de mine, îşi aduc aminte cu plăcere de aceste clipe.

După avansarea promoţiei 1973 la gradul de locotenent, rămăsesem în formaţia de muzică, ce susţinea seratele la Casa Armatei, fără chitarist solo, fără chitarist ritm şi fără baterist.

La propunerea căpitanului Babonea Gheorghe (promoție 1971), secretar BOB în Şcoala de Maiştri Militari şi Subofiţeri, am încercat să punem bazele unei formaţii de muzică, cu talente necunoscute din ambele şcoli.

S-a facut un anunţ, din om în om şi la orele 14.30, în club s-au adunat, pe lângă cei veniţi de la cealaltă şcoală, câţiva dornici să se afirme. Băieţii de la maiştri nu aveau basist, dar aveau muzica în sânge. De la primele acorduri m-au şi încântat. Ceilalţi amatori au crezut că muzica se poate reda şi numai prin simpla lor apariţie pe scenă, ca la Karaoke şi nu au putut fi acceptaţi. La baterie, printre candidati, era şi Filip Constantin. Credeam că o să găsim un as al beţelor şi un artizan al ritmurilor moderne în rândul colegilor mei. Pe cei de dinaintea lui, i-am trimis să ia loc în sală. După câteva acorduri pentru acomodare, îi fac semn lui Costică.

— Gata! Dă-i drumul! Arată-ne ce poţi!, punându-mi mari speranţe că ceilalți îl vor accepta. La tobe, deşi pare uşor, este de fapt mai greu. Costică se chinuia şi nu demonstra nimic.

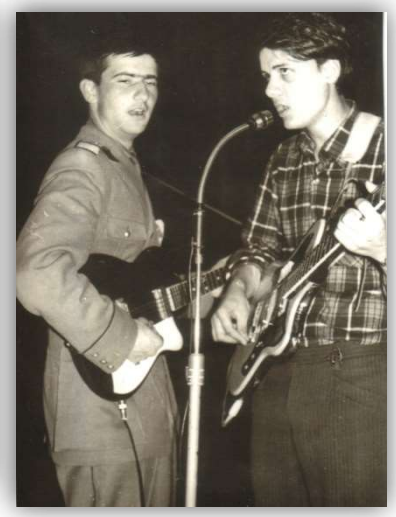
— Bătrîne, respiră normal! Sperii colegii din sală!, am zis, căutând să-l fac să renunţe.

— Stai să-mi reglez pedala!, încerca el să tragă de timp.

L-am lăsat, mai mult de un minut să bată cu sârg în tobe, mai-mai să le spargă, iar eu, nemaiputând răbda agonia infernală în care se zbătea, m-am apropiat de el, l-am bătut prieteneşte pe spate şi i-am spus:

— Costică! Poţi să baţi aşa în gardul şcolii, dar, te rog, nu strica tobele astea, că ne mai trebuiesc!

1972 – pe scena Casei Armatei

El nu auzea nimic, continua să bată şi când şi-a data seama că nu iese nimic, mi-a replicat supărat:

— Aşa! Mă dai afară!

Avea dreptate, îl dădusem afară, dar pe drept.

S-a așezat lângă sergentul major Gherghe Gheorghiu, plutonierul de la compania a doua, cu care a schimbat câteva cuvinte. La un moment dat subofițerul a venit pe scenă. Nu mă așteptam să mânuiască instrumentele, cu o virtuozitate deosebită, care a pus capăt tuturor comentariilor.

Gheorghe Gheorghiu, un mare cantautor, apărut deodată, dintr-un talent și o voință de nezdruncinat, și-a găsit menirea în muzica ce va rămâne veșnic nemuritoare, pentru că „unde dragoste nu e, nimic nu e…” nu se potrivește mediului militar. Eram o trupă completă de muzică, pe care Manea Sergiu o botezase „Electrogen Group”.

Către sfârșitul lunii octombrie, în urma unei deziluzii, probabil sentimentală, Vasile Rotaru, a hotărât împreună cu vreo zece-doisprezece colegi de clasă să înființeze „CLUBUL BIZONILOR BURLACI”, o copilăroasă joacă, între elevii care se apropiau de momentul plecării de pe băncile școlii. Nu doresc să comentez cum a fost interpretată la nivel

conducere-școală și „vai, Doamne, ce putea ieși din asta?”. În jurnalul meu de amintiri am surprins evenimentul într-un catren, urmat de un refren de doi ori doi plus trei și am uitat de ele. Zilele trecute, ascultând noaptea o emisiune radio de country-music, m-am gândit că n-ar fi, deloc, rău s-o adaptez pe sunetele unei piese, care nu sunt convins că ar fi și cea mai nimerită, dar sigur o să vă placă, atunci când o vom cânta, împreună:

Refren: *Sunt elev și sunt BURLAC*
Să mă-nsor sau ce să fac?
Burlac… burlac… burlac…
Sunt elev și sunt BIZON,
Am mustață și veston
Bizon… bizon… bizon…

Sunt elev și viața-mi place
Și într-una m-aș distra.
După ce-ntâlnesc o fată
S-o iubesc e tot ce-aș vrea.

Refren: *Sunt elev și sunt BURLAC*
Să mă-nsor sau ce să fac?
Burlac… burlac… burlac…
Sunt elev și sunt BIZON,
Am mustață și veston
Bizon… bizon… bizon…

De curând iubesc o fată.
Să iubeşti nu e păcat.
Nu-i prea place ei armata
Ci doar banii… de tocat…

Refren: *Sunt fruntaș și sunt burlac*
Să mă-nsor sau ce să fac?
Burlac… burlac… burlac…
Sunt fruntaș și sînt bizon,
Am mustață și veston
Bizon… bizon… bizon…

Mai acuma, într-o seară,
I-am șoptit: a mea vei fi!
Și mi-a tras vreo patru palme…
N-o să uit cât oi trăi.

Refren: *Caporal sunt și burlac*
Să mă-nsor sau ce să fac?
Burlac… burlac… burlac…
Caporal sunt și bizon,
Am mustață și veston
Bizon… bizon… bizon…

De aici am tras concluzii:
De-nsurat să n-am habar,
Eu rămân cu burlacia
Şi mereu voi fi hoinar.

Refren: *Sunt sergent și sunt burlac*
Să mă-nsor sau ce să fac?
Burlac… burlac… burlac…
Sunt sergent și sunt bizon,

Am mustață și veston
Bizon… bizon… bizon…

După patruzeci de ani,
Nu mai sunt „burlac-bizon”
Am nevastă, am baston,
Sunt bunicul de bonton.

Pe acelaşi refren:
Bunicuțu-i cu-n voinic…
Bunicuța-i c-unul mic…
Bunic… bunic… bunic…
Doi nepoți cu doi bunici,
Noi bunici și ei pitici,
Bunici… bunici… bunici…

Aproape ca orice elev de şcoală militară, precum călugării ori dosarele secrete sau operaţiunile militare, purtam, fiecare, un nume de împrumut. Pe toţi ne chema, la fel, Gigi sau Titi. Şi toţi aveam mustăţi. Era mai greu de depistat, în această situaţie, cine a fost făptaşul. La întâlniri, sexul frumos, chiar era mirat: *„La voi, toţi sunt Gigi sau Titi! Nu aveţi şi alte nume?”* Nu aveam, din cauze lesne de înţeles.

Eu nu aveam alt nume pentru prietena mea. Mă duceam, din când în când, la ea acasă, ieşeam în oraş la plimbare, la teatru sau cinematograf, organizam sâmbăta spre duminică, la mine sau la ea, ceaiuri la care invitam prietenii.

În februarie 1974, după ce soldaţii încorporaţi în urmă cu un an şi patru luni, au trecut în rezervă, a sosit acasă şi fratele prietenei mele, împreună cu cel mai bun prieten al său. Nu-i cunoşteam pe niciunul. Prietenul fratelui se uita galeş la prietena mea. Pusese ochii pe cucerirea mea şi mă simţeam ameninţat. Am încercat să comunicăm. Fără rezultat.

Într-o sâmbătă după amiaza trebuia să stăm, faţă în faţă, să analizam şi să ajungem la o concluzie. N-am reuşit şi atunci am luat hotărârea să mă întorc, după apelul de seară să stabilim cum este mai bine. Zis şi făcut.

Apelul de seară s-a desfăşurat normal, în faţa ofiţerului de serviciu, asistat de şeful de stat major al şcolii. Moş Eugen ne-a numărat, a dat raportul că *„La apelul de seară nu sunt absenţi nemotivaţi”* şi am plecat la dormitoare. În loc să merg cu formaţia mea, am mers cu artileriştii, până la ei la dormitoare şi apoi, ţuşti, peste gard. Fac câţiva paşi şi dau nas în nas cu şeful de stat major al şcolii.

— Ce-i cu dumneata aici?

— Am întârziat, mă scuz eu, scoţând batista din buzunar şi ştergându-mă cu ea pe frunte, ca să demonstrez ca am alergat să ajung la timp.

— Te vei prezenta la ofiţerul de serviciu să te ia în evidenţă, mă sfătuieşte părinteşte colonelul Mihai.

— Am înţeles! şi ne-am depărtat în direcţii opuse. Când nu l-am mai văzut, am făcut cale întoarsă şi m-am oprit la prietena mea. Am stat timp de vreo oră la discuţii. Mai rămâneau de convins părinţii. Aşa stând lucrurile, mă întorc pe acelaşi drum în şcoală, trec pe la club, îmi rad mustața în toaletă, iau chitara, ca cine mă vede să demonstreze că vin de la repetiţii, intru în spălator, fac două cântări cu plantonul, cu Vasile Gheorghe, cu Popa Viorel şi încă vreo doi-trei colegi, pe care nu mi-i aduc aminte şi mergem împreună la somn.

A doua zi, după revista de front, care se încheia cu defilarea plutoanelor, Moş Eugen, înlocuitorul comandantului de pluton, vine la mine şi mă întreabă:

— Tu chiar ai avut mustaţă? Când ţi-ai tăiat-o?

— Sunt convins că ai fost la colonelul Mihai, îl iau eu pe departe şi totuşi la subiect. Ce ţi-a spus?

— Că aseară s-a întâlnit cu un întârziat, deşi nimeni nu a fost absent la apelul de seară. Era elev sergent de radiolocaţie şi avea mustaţă. Bănuieşte că ai fi tu.

— Eu sunt elev sergent de radiolocaţie, dar nu am mustaţă şi îi fac uşor cu ochiul, ca semn, să mă înţeleagă.

— Şi plantonul a fost chemat şi a spus acelaşi lucru!

— Atunci totul este în ordine! Nu-i aşa?, încerc eu să-i mulţumesc.

— Ne vedem la E-41, că a mai rămas puţin timp.

— Bine, Genule, îţi mulţumesc încă o dată!, încheindu-se astfel, cu bine, mica mea escapadă.

Căpitanul Chetruşcă Eugen a fost comandantul nostru de companie. Un om blând, pe care cu greu, îl puteai scoate din papuci şi nu ştiu cum am reuşit să-l fac să-mi dea numai cinci zile de arest, pentru copilăriile mele greu de iertat. Mă văzuse din autobuz, când eram cu o blondină, la podul lui Jean Marais (aşa rămăsese intitulat locul în urma unor filmări), în loc să fiu la o conferinţă plictisitoare la Casa Armatei, unde de cele mai multe ori, eram chemaţi să umplem scaunele, iar sala de marmură sau sala coloanelor să pară plină.

A doua zi am fost chemat la cancelarie.

— Unde te-am trimis eu şi unde erai tu, ieri, la ora 16.30? m-a întrebat vădit iritat, comandantul meu.

Nu puteam să mint. Nu aveam sorţi de izbândă în urma argumentelor prea puternice şi apoi prea se potrivea cu realitatea.

— M-aţi trimis la Casa Armatei, dar după primele cinci-zece minute de conferinţă, am ajuns la concluzia că decât să ascult ceva ce nu-mi plăcea, era mai interesant să port un dialog cu prietena mea.

— Da? Interesant! Şi ce, mă rog, aţi „dialogat”?

— Sâmbătă noaptea, motivez eu, prietena mea dă un ceai, la care, vă rog, să-mi permiteţi să particip şi eu.

— N-ai să participi la nici un ceai. Nu primeşti învoire nici sâmbătă, nici duminică!, a fulgerat căpitanul.

Mă terminase şi pentru că mă ştiam aşteptat la petrecere, l-am înfruntat precipitat, strâmbându-mă urît de tot:

— Atunci… o să fug! am zis eu cu glasul destul de indecis.

— Zău? Hai, spune de câte ori ai fugit din unitate?

— De câte ori…?, întreb eu, văzând că şeful meu s-a înmuiat.

— Da! Am informaţii că mai pleci uneori din companie. De câte ori ai plecat fără aprobare?

Mă prinsese, pentru că nu mă aşteptam la asemenea întrebare şi aveam alibi clubul şi chitara. Nu ştiam ce să zic.

— Sincer? interoghez eu în continuare, ducând eşecul la limitele apocalipsei.

Nemulţumirea confuză dispăruse din ochii comandantului meu. Senzaţia de parfum insolent, lugubru, obsesiv din încăpere era înlocuită cu şansa de a deveni învingător.

— Nu ştiu de câte ori am plecat, dar dacă doriţi să ştiţi adevărul…

— Da, da, adevărul! ripostează el.

— Cred, mă arat eu cinstit, încrezător şi arogant totodată, că dacă aş avea câte un leu de fiecare plecare aş avea, probabil ceva mai mult decât salariul dumneavoastră.

— Şi l-ai lua, dacă l-ai avea?

— Da! răspund eu, crezând că stăpânesc situaţia.

— Atunci ia cinci zile de arest! Şi a început să completeze foaia de arest.

Nu mă aşteptam la asemenea întorsătură. Sărisem calul şi am căzut dincolo de el.

SSC-ul m-a însoţit până la corpul de gardă şi m-a predat comandantului gărzii. Am stat în camera de arest, cu gratii, o noapte întreagă şi toată dimineaţa, până a venit masa de prânz. Am mâncat, când deodată mi-a venit o idee salvatoare. Trebuia să ies din arest, indiferent de modalitate, pentru ca mâine să fiu prezent la ziua prietenei mele. Am lăsat o parte din mâncare, am amestecat ce-a ramas din felul întâi cu felul doi şi cu pâine, le-am aruncat într-o margine, spre colţ şi apoi l-am chemat pe caporalul de schimb, chipurile îmi este rău. Nu ştiu cine a curăţat mizeria făcută de mine şi-mi părea rău de modul josnic la care am apelat.

Comandantul gărzii a hotărât să fiu dus imediat, direct la infirmerie.

Maiorul doctor Tofan Claudiu m-a aşezat pe pat, mi-a dat un termometru sub braţ şi cum stăteam şi-i spuneam ce mă doare şi ce simptome am avut, deodată a intrat în

cabinet comandantul şcolii, colonelul Dumitru Dumitrescu, care nu putea fi consultat alături de un elev.

Şansa, de unu la un milion, să rămân singur, s-a ivit pe loc. Iau termometrul de sub braţ, îl frec de pantalonii de postav în partea unde este mercurul, privesc atent ce temperatură arată, văd 39,6 grade Celsius, îl pun înapoi sub braţ şi numai bine că se termină şi consultaţia comandantului. Iau aceeaşi postură de om bolnav, maiorul doctor Tofan Claudiu verifică termometrul, rămîne perplex şi internează urgent pacientul arestat.

Am dormit în după amiaza aceea singur, într-o cameră de infirmerie, cum numai acasă poţi să te odihneşti, după o noapte de chinuială, pe patul de scândură, din corpul de gardă.

Planul de evadare, însă, trebuia pus în aplicare. Stăteam şi mă gândeam care era forma prin care puteam s-o şterg în oraş.

Sâmbătă, la prânz, Mitică Voiculescu a intrat sergent de serviciu şi scria ceva la masa din hol. Mă vede îmbrăcat cu halatul bordo de sanitar şi exclamă:

— Nu eşti la infirmerie?

— Ba da, dar am venit să-mi iau săpunul şi prosopul. N-am comentat mai departe, ca să nu dau de bănuit. Toţi colegii erau plecaţi în învoire. Intru încet în dormitor şi dau de Mărin Preda, care era sergent de serviciu pe bucătărie. Nu mă aşteptam să-l găsesc, tocmai pe cel care mă putea ajuta cel mai mult. Mut de uimire, îi fac semn cu mâna, că e cineva pe hol, dar totuşi mă întreabă încet:

— Ce-i cu tine, aci? Parcă erai la arest!

Îi explic în câteva cuvinte ce are de făcut, îmi iau săpunul şi prosopul, îi urez lui Mitică „serviciu uşor” şi plec din companie. Ocolesc clădirea, ajung la geamul pe care-l deschide uşor Mărin, sar în dormitor şi mă schimb în hainele de oraş.

— Mă, eşti nebun! zice Mărin. Dacă te prinde, ăla eşti! Şi o încurc şi eu…!

— Nu mă prinde nimeni şi tu nu ştii nimic. La poarta este de serviciu Costică Floroiu, de la muzică şi nu mă întreabă tocmai el, dacă am bilet de voie sau nu. Tu să ai grijă, să-mi iei hainele, când mă întorc, dacă cumva e cineva aici, peste o vreo oră.

Mărin nu-şi credea ochilor de ceea ce vedea.

— Bine!, cade el, livid, la învoială. Da’ să nu păţim ceva, la mama dracu’!

— Tu să fii aici peste o oră!, am avut timp să-i repet şi am dispărut, sărind peste geam.

Am fost punctual. Totul s-a petrecut conform planului, am anunţat prietena că îmi pare rău, că nu pot să particip la chef şi sunt convins, că nici unul din cei prezenţi acolo, nu a dat crezare vreodată acestei acţiuni demnă de invidiat şi perfect inutilă.

Câteodată din prea mult zel, ai de pătimit sau ţi se întoarce. N-am înţeles în ce fel, cum sau de ce. Cert este că prietena mea, pentru care am riscat atât de mult, ascunsă în spatele unor cuvinte, pentru care am avut uneori îndoială şi suspiciune, s-a măritat în iunie 1974, aşa că am scapat de încă o nenorocire.

Şi a venit şi examenul de stat. Nu aveam probleme la staţii. Problemele mele erau ştiinţele sociale. În vară, cu greu luasem un amărât de 6, care în realitate putea să fie chiar un -3, dăruit de comisie, cu mărinimie. Examenele finale mi s-au părut foarte uşoare în comparaţie cu toate examenele date pe toată perioada şcolii.

Ultimul prânz l-am servit în sala de mese cu unii şi aceeaşi colegi din prima zi de şcoală: Mitan Nicolae, Pătrană Mircea şi Rotaru Vasile Filip, care mi-a fost şi coleg de bancă în anul al treilea şi confident pentru toate şotiile şi nebuniile din ultimul an de şcoală.

Avansarea s-a făcut la Bucureşti. Eram în rândul din faţă, etalonul după care se ghidau toţi colegii mei. Lângă mine era, tot în rândul din faţă, Lt. Mireuţă Mihai. Eram deosebit de mândru de mine şi de colegii mei şi n-am uitat ce îmi prorocise în urma cu trei ani Nea Miron. Nu pot să-mi dau seama cum am defilat, dar dacă l-am impresionat pe „Tovarăşul Nicolae Ceauşescu”, a fost bine.

Acum vreo patruzeci de ani în urmă...

Ca tânăr locotenent, cu un geamantan albastru în mână, mă îndreptam spre garnizoana Brăila. Aveam în buzunar un ordin de serviciu, pe care, la primirea lui, tare mult aș fi dorit să scrie Brașov. N-a fost să fie.

Concediul l-am făcut la bunici, la Râmnicu Sărat, pentru ca Brăila să fie mai aproape. Cu autobuzul făceam circa 3 ore, dar primul autobuz pleca la 10.30 și sosirea era la 13.30. Pe calea ferată mergeam până la Buzău, apoi schimbam trenul la Făurei și dacă plecam în jurul orei 19.00 din Râmnicu Sărat, ajungeam a doua zi, pe la 05.30, pentru că alte legături nu aveam.

Unitatea Militara 01170, nou înființată, ne-a primit bine, asigurându-ne masa și cazarea, iar peste vreo câteva luni ne-a dat și câte un apartament la fiecare doi ofițeri necăsătoriți. Eu locuiam cu Nelu Dâscă, Benţo Ioan cu Beteagă Victor, un coleg de auto cu Negulescu Neculai, iar Luca Constantin cu Dediu Constantin. Nu aveam de gând să rămân la Brăila, pentru motivul că erau călduri insuportabile și țânțari răi, mari și mulți. Adevărul era că voiam să ajung acasă, la Brașov.

Am fost repartizat pe un PRV-11, dar numai pentru câteva săptămâni, pentru că de fapt aveam în primire un PRV-9, luat la schimb de la Chitila. Făceam naveta la Ianca, unde trei până la șase luni, eram într-un fel de dispozitiv neoperativ. Mâncam porumb, struguri, fructe, ciuperci sau semințe de floarea soarelui din zonă, pe care le prăjeam loco, întrecându-ne care are grămada de resturi mai mare. Gustarea și masa de prânz erau excelente, contracost la popota cadre, unde serveau masa și aviatorii regimentului de aviație. Acolo mi-am găsit doi foști colegi de Liceu Militar.

Deși unitatea era nouă, cu dotări de ultimă generație, lucrurile dispăreau foarte repede, dar mai ales cele de valoare. Așa a trebuit să plătesc un binoclu în valoare de 3.788 lei, echivalentul unui salariu și jumatate și două combinezoane, pe care nu le-am plătit pînă la urmă, întrucât mi le-a făcut rost mama, de la uzina unde lucra. Așa am ajuns și la Brașov, unde pe B-dul Victoriei, am întâlnit-o pe Lidia. Ne știam de mult timp, ea fiind uneori invitata mea la zilele onomastice, împreună cu verișoara lui Pătrană Mircea. Era în anul doi de facultate - curs de zi și se pregătea să vină în practică la… Fabrica de chibrituri Brăila. Urma să fie cazată la Căminul de fete de pe Roșiorilor, aproape de gară.

Abia așteptam să se termine programul meu de lucru și să mă duc, la o vorbă și-un refren, cu cele douăsprezece fete, care pe la 11 seara, mă trimiteau la culcare pe strada Școlii, că la ele nu se putea dormi sub fereastră.

Lidia era o fata cu școală, care se ridica la pretențiile bunicilor. Aveam cu cine să comentez probleme de geometrie plană și în spațiu sau legile gravitației, iar când am avut hobby comun Universul cu miliardele de galaxii sau probleme de viață, lucrurile au căpătat explicații și încercări de înțelegere în limita cunoștințelor adunate încet, pe parcursul anilor.

Într-o sâmbătă seara, în Brăila, când ne plimbam, anapoda, pe lângă linia de tramvai, în colț, la Călărașilor 188, nu știu ce mi-a venit și am întrebat-o pe Lidia dacă nu vrea să se mărite cu mine. Nu am înțeles dacă vrea sau nu și ca să nu lungesc discuția, i-am dat termen de gândire trei zile, trei ore, trei minute și trei secunde. Normal că nu am avut răbdare să se împlinească cele trei… trei… trei… și luni seara, tot în colț, la Călărașilor 188, am hotărât să fim împreună pentru cât timp vom reuși.

1976 a debutat cu un curs de PRV, la Centrul de Instrucție de la Ploiești. Îmi convenea de minune să fac naveta, chiar zilnic, spre Brașov.

Și cum eram hotărâți să verificăm dacă $E=mc^2$ sau exista altă variantă, în data de 22.01.1976, cu ordinul de serviciu în mână, am fost la Spitalul Militar, unde am facut analizele, apoi la Primăria Brașov pentru aprobarea dispensei de termen și în data de **24.01.1976,** cea mai importantă zi din familia noastră, în fața bunicilor, părinților și colegilor, Lidia devenea MOISE.

Un an și ceva mai târziu, pe 20.02.1977, se năștea primul nostru copil. Șeful biroului financiar, pentru că nu aveam acte doveditoare, mi-a și oprit taxa de burlăcie și ca să fim chit, nu am ridicat salariul ciuntit. Fiind o naștere grea, Lidia a fost externată abia în 03.03.1977. Trebuia să aduc de la Brașov actele nacesare. Mi-am pregătit plecarea, pentru dimineața zilei de 5 martie, prin întocmirea planurilor de desfășurare pentru perioada cât voi lipsi, că așa voia șeful, iar în seara de 04, când aproape că terminasem de scris, știm cu toții groaza și panica evenimentului pe care nu doresc să-l comentez.

Căsătoria nu a căzut bine șefilor mei, trebuia, chipurile, să aducă pe altcineva în locul meu și tot felul de invenții ca să nu am sorți de izbândă. Cum intrasem în conflict cu aceștia și mi se acordase calificativul „Nesatisfăcător" pentru anul 1976 - an în care terminasem cursul cu media 9,03 și am avut șase luni pe Ianca, timp în care nu ne-a verificat nimeni dintr-ai noștri, plus o lună de concediu, am luat hotărârea să ies la raport

la primul șef mare care vine în unitate. Norocul mi-a surîs, prin mai 1977 și după ce mi-am desprins epoleții de pe umeri și i-am fixat cu bolduri, m-am prezentat la șeful comisiei de control de la Regimentul de Artilerie, la care eram arondați, dar nu și controlați.

M-a primit cu multă căldură, care a dispărut rapid, după ce i-am explicat că „Nesatisfăcător” în orice domeniu, înseamnă nepromovarea în acel domeniu, inclusiv în armată, adică plecarea din viața militară și i-am pus ambii epoleți pe masă. A înlemnit. Cred că se aștepta la orice, în afara acestui gest. Am vrut să mă ridic și să plec. În acele momente cred că aș fi plecat, cu orice mijloc de locomoție la Brașov.

Știu că grimasa de pe fața șefului comisiei s-a schimbat după câteva minute de gândire și m-a poftit a doua zi la orele 15.00, la domnia sa în birou, să-mi anunţe hotărârea. Dimineața, forfota din U.M. 01170 era mare. Am fost chemat de locotenentul Dediu să semnez noul „BINE”, care a înlocuit o hîrtie cu alta, ca să dea bine şi să nu bată la ochi - culmea - la capitolul FAMILIE și tocmai aici, calificativul „SATISFACATOR”. N-am înţeles niciodata „motivul”.

Mâhnit de ipocrizia nemaiîntâlnită, mi-aduc aminte că l-am întâlnit pe aleea ce ducea către poarta de intrare în unitate, pe plutonierul adjutant Toma, căruia i-am povestit tărășenia mea. Atunci el, om bătrân, cu experiență, a zis că dacă tocmai la familie am luat „SATISFACATOR”, ar fi bine, să o învăț pe soția mea să-i scrie Tovarășei Elena Ceauşescu, pentru că acest calificativ o afecta, în primul rând, pe ea, ca soție, singură, cu un copil și studentă.

Am plecat în concediu în iulie și în august primeam răspuns că eram mutat la Brașov. No comment!

Romică: locotenent, căpitan și maior

Hobby & pasiune

Eram acasă, eram la Brașov, eram încadrat la U.M. 01959, pe funcție de tehnic de statie, la două zile pe tură de noapte, lucram în punctul de comandă, iar în celelalte două zile plus tura de zi, făceam instrucție cu militarii, cum faceam și la Brăila. Mă simțeam în largul meu, îmi plăcea ce făceam, deși practic era timpul meu liber.

Într-o zi de vară, a venit în batalionul situat la Rulmentul, lângă Regimentul de Rachete Antiaeriene, lotocotenentul major Pamfil Costică, colegul nostru mai mare cu doi ani. Nu am știut niciodată pentru ce venise, dar după câteva săptămâni m-am trezit că-mi sosise ordinul de mutare pentru Școala Militară de Maiştri și Subofiţeri, pe funcţia de comandant de pluton. Era o nouă viziune și a altă perspectivă pentru cariera mea, pe care am priceput-o ceva mai târziu.

Am fost avansat la gradul de locotenent major în 1978. Viața de comandant de pluton începea la orele 05.30 și se sfârșea la 21.30, conform celor puse în practică de comandantul școlii, colonelul Rotariu Constantin. Am învățat multe de la acest mare comandant, pentru mine, iar unele povețe mă ajută chiar și acum să ies din impas.

În 1982, un elev se împușcă în gardă, din motive amoroase. Nu m-au afectat în nici un fel urmările acestui incident, însă sunt mutat pe funcţia de șef stație la Batalionul Radiotehnic-școală, scăpând de programul înnebunitor cu șase ore de somn pe noapte și care îmi oferea o șansă neprevazută spre avansare. Se căuta un lector la P-18. Şansa mi-a surâs și de această dată și începând cu 1983, sunt numit lector la catedra de radiolocație. A fost funcția cea mai frumoasă, cea mai bogată în satisfacții și în care mi-am putut demonstra posibilitățile de pedagog, așa că sunt mândru că am moștenit meseria de dascăl a bunicii mele. În Școala Militară de Maiștri și Subofițeri am înteles în ce fel, cât și cum trebuie să procedezi, când un civil trebuie să devină, peste trei ani cadru militar, cu drepturi depline și cu obligația să îndeplinească o misiune de luptă.

Tradiția școlii spunea că trebuia să te integrezi colectivului. Decretul 400 se aplica literalmente, în toate sectoarele de activitate. La un moment dat, comandantul școlii a dat ordin, datorită sesizărilor SSPC, să fie notate toate cadrele, care la orele 15.30, ieșeau pe poartă, clătinindu-se pe picioare. Rezultatul acţiunii a fost peste așteptări, în sensul că cei în cauză s-au conformat și și-au amânat plecarea după ora 17.00. Atunci comandantul a ordonat un control inopinat la toate birourile, în vederea eradicării acestei situaţii compromițătoare. Îmi aduc aminte când, la noi în birou, au apărut, neanunţați, comandantul și șeful de stat major. Fiecare și-a deschis uşa de la dulapuri și cotrolul a debutat cu scoaterea lucrurilor mai importante: ranița de alarmă, hainele de instrucție, cizmele etc. Primul dulap a fost al meu, al doilea al colegului, unde nu s-au constatat nereguli și al treilea al șefului nostru direct. Când să scoată cizmele, şeful de stat major a raportat că numai o cizmă poate prezenta, cealaltă fiind ocupată cu o sticlă.

Și când eram în culmea ascensiunii, a momentului când crezi că totul este bine, a venit și vestea că generalul locotenent Ilie Ceauşescu vrea să unească școlile și așa a fost. Începând cu luna mai, se zvonea că vor veni ștatele de organizare cu micșorarea funcțiilor. Fiecare căuta să-și păstreze măcar funcția avută anterior.

Nu mai mergeam la unitate decât marți si vineri, când știam că venea poșta secretă, iar mai apoi vineri și în final din când în când vineri. Nimeni nu ne făcea prezența, toți eram puși la dispoziția Comandamentului Apărării Antiaeriene și pentru că îl aveam pe nea Costică, DS-istul, care confirma că nu au sosit ștatele, ne vedeam de-ale noastre, că aveam ce face și acasă. Practic, întreaga școală, era într-un concediu non stop.

Prin septembrie s-a anunţat, că va veni în școală generalul maior Iordache Neculai cu noile ștate. Nimeni nu și-a mai permis să chiulească, eram prezenți cu toții și fiecare dorea să arate cât de mult se străduiește și muncește pe baricadele dărâmate, tot de noi, de circa patru luni.

Între timp aflasem că se căuta un ofiţer de radiolocaţie la Târgu-Mureș pentru Apărarea Civilă și după ce, personal, mi-am prezentat oferta, am fost acceptat.

Ziua lui Eminescu a anului 1988, mă găsește în garnizoana Târgu-Mureș.

Sediul Statului Major de Apărare Civilă era într-o baracă cu două încăperi, lângă poarta de la intrare. Mai exista un imobil, destul de afectat de timp, în care la etaj, era biroul șefului, iar la subsol, de fapt în pivniţă, cu un ochi de geam de 0,3 m/0,3 m era dormitorul soldaților.

Viața în orașul care poartă numele celui mai mare râu din România, mi s-a părut tristă și avea ceva aparte pentru care nu am explicații.

Casele înghesuite, străzile întortocheate, instituțiile statului ascunse în alte case și ele înghesuite, oficialitatea puțin declarată a locuitorilor, discuţiile seci și strict necesare, lipsa zâmbetului de pe fețele locuitorilor acestui oraș, mă făceau să mă gândesc permanent la Brașov. Străbăteam ades, în centru, Aleea Trandafirilor, dar de fapt, aveam senzația că mă aflam pe o stradă din epoca medievală. În cămin era frig, popota cadre a garnizoanei mirosea permanent a bucătarie, legătura cu cele câteva unități militare, cu instituţiile statului sau primăriile din comunele judeţului era dificilă. Se muncea mult, se întocmeau multe documente, câteodată chiar fără rost.

Apartament nu am primit, ca să-mi aduc familia și am făcut naveta Brașov - Târgu-Mureș și retur timp de aproape trei ani, uneori de două-trei ori pe săptămînă, bucurându-mă de marele avantaj al liberei circulații pe calea ferată, pe autobuzele dintre județe sau în municipiu pentru care aveam autorizaţii de călătorie.

Cu greu găseai un loc în Târgu-Mureş unde puteai să exclami „Azi am avut o zi frumoasă!”.

Aici m-a prins Revoluția din Decembrie 1989 şi revolta din 15 Martie 1990, dorind și mai mult să ajung acasă.

Ordinul de mutare pentru Brașov a fost semnat de ministru la data de 07 februarie 1990 și abia în data de 25 Octombrie 1990, mi s-a permis să mă prezint la Statul Major de Apărare Civilă Județean Brașov. Dar ajunsesem.

Colonelul Dima Veler m-a întreabat ce-am adus de la Mureș. Nu adusesem nimic, că nu aveam ce aduce. Îmi făcea aluzii la faptul că se putea pune pe masă măcar un calorifer sau un fier de călcat, vreo sută de metri de cablu electric trifazic sau unu-două servicii de vin, ceai, cafea, din cristal albastru ori rubiniu, ceva pachete de zahăr de Luduș etc. Eu venisem cu mâna goală, era să greșesc, venisem doar cu ordinul de mutare. Și n-a fost bine.

N-a fost deloc bine, pentru că după încadrarea pe funcție ar fi trebuit, după fiecare control efectuat în întreprinderi, să ajung la Statul Major de Apărare Civilă, cu orice, nu avea importanță cu ce - din acest motiv aveam mașină la dispoziție - de la coloranți de la Colorom Codlea până la saci de plastic de la Nitramonia Făgăraș, de la ulei de motor de la Lubrifin Brașov până la baxuri de hârtie igienică și șervețele de la Celohart Zărnești, de la bidoane de aracet de la Romacril Râșnov până la cuzinеți din Rulmentul Brașov, de la relee de la Electroprecizia Săcele la s.a.m.d. N-am fost bun la această activitate și am primit doar calificativul „BINE” în comparatie cu „FOARTE BINE” al colegilor care-și făceau cu sârg „datoria față de șef”. Urmarea devine logică, tot în matematica lui Marcel Man, deoarece dacă $(x+a)^n = \sum_{k=0}^{n} \binom{n}{k} x^k a^{n-k}$, în care $a = \lim_{n\to 0}\left(1+\frac{1}{n}\right)^n$, iar $x = 0$, am ajuns din nou șomer (a

se citi corect: pus la dispoziţia Comandamentului Apărării Civile, condus cu onoare de prietenii șefi ai șefului meu, între octombrie 1993 - aprilie 1995.

În această perioadă am fost trimis, numai cu trenul sau autobuzul, să actualizez documentele de apărare civilă ale celor patruzecișidouă de comune și cred că și acum se mai regăsesc acolo semnăturile mele. Am luat și destui bani de pe diurnă, pe care i-am pus deoparte într-o cutie de lemn sculptat și, incredibil, s-au adunat atâția încât am achiziționat un Ford 12, prima noastră mașină.

Începând cu mai 1995, am fost numit ofițer cu evidența și mobilizarea la Statul Major de Apărare Civilă Județean Brașov. Deși șeful s-a schimbat în același timp, n-am avut o soartă mai bună nici în această funcție. Vechile obiceiuri de şef s-au păstrat.

Nu poţi rezista, oricât de bine ai munci. Ca urmare…

În 1997 am trecut în rezervă, fără ordonanță, rog să citiţi: „așa trebuia”.

Am făcut bine. Adunasem de la absolvirea școlii, după cum ar spune Ghiață Antip, $9x + 3y = 3(3x + y)$, adică nouă stele mici și trei mari, mult prea suficiente pentru o carieră de militar, ajuns la vârsta 45 de ani, bătrân și obosit de un sistem, care nu prea știa ce are de făcut, dar sunt mulțumit de ceea ce-am realizat și rezolvat pentru familie.

Mă întrebam dacă voi mai avea avea șansa și puterea, să o iau de la capăt, cu ceva care să compenseze financiar și moral, calitatea de pensionar și de individ inutil, într-o societate civilă debusolată de tranziție.

O concluzie finală? Am reușit! Chiar mai mult decît am sperat! M-am adaptat vieții civile sălbatice, de luptă pentru supraviețuire și m-am mulțumit cu atât cât am considerat că trebuie să mi se dea, fără să depășesc limitele bunului simț și al respectului reciproc. Sunt, pe deplin, din nou, mulțumit.

Cu câteve minute în urmă pe burtiera unor posturi TV se anunța că Ministerul Apărării recrutează tineri pentru cariera militară …

------ Sfârşit -----

P.S. Sunt mulțumit și de ceea ce am scris. Sunt doar o parte din întâmplările reale și trăite cu adevarat, fără nici un fel de exagerare. Sper să nu vă fi plictisit cu lectura acestor rânduri.

Nu vreau să abuzez nici de ideea formidabilă a colegilor noștri Moş Eugen şi Man Marcel, de a alcătui o monografie a promoției 1974 și cărora le mulţumesc încă o dată, considerând că aș putea scrie romanul vieții mele.

RC MIRG - 2 ex / ex. nr. 1 – MAN Marcel
ex. nr. 2 – MOŞ Eugen

Doamna Moise împreună cu familia Manea Sergiu

O excelentă caricatură facută de un elev de anul III din Școala Militară de Maiștii Militari și Subofițeri, POPA Vasile - în anul 1987. La examenul final de „Bazele automatizării" – cu Romică Moise, elevul a termionat lucrarea mai repede și în timpul rămas a făcut această caricatură. La sfârșitul orei, i-a dat întâi caricatura și apoi lucrarea. Este o caricatura la care Romică ține foarte mult.

MOŞ T. EUGEN

M-am născut la 5 octombrie 1952 în localitatea Jibou, judeţul Sălaj, fiind al 4-lea flăcău al familiei şi poreclit pe bună dreptate de către tata „prâslea".

Am avut o copilărie şi adolescenţă fascinantă, tatăl fiind ceferist am locuit şi trăit până la 17 ani în diferite staţii CFR din judeţele Sălaj, Maramureş şi Satu Mare - eram patru fraţi născuţi în patru gări diferite – gări cu o viaţă tumultoasă, unde se aflau şi se transmiteau mai departe ultimele ştiri, printre oameni maturi cu o disciplină şi ordine exemplară - o a doua armată a ţării cum se spunea pe vremuri – cu trenuri care nu plecau din gară până când Rapid nu termina meciul, o lume plină de farmec şi bun simţ.

Am învăţat în şcoli şi licee diferite, între copii şi tineri de etnii şi religii diferite – acesta este farmecul Ardealului –

eu învăţând limba lor, maghiară, germană, ţigănească, iar ei perfecţionându-şi limba română, cu prietenii care durează până în ziua de azi.

Ca să înţelegeţi mai bine această situaţie, în 1969 când am fost admis la Liceul militar „Ştefan cel Mare" am plecat dintr-un liceu cu două secţii de predare – română şi maghiară – iar în clasa de unde am plecat eu (real, secţia română) eram 5 români şi 15 şvabi. Învăţând în aceste şcoli şi licee am avut şansa de a învăţa şi studia mai multe limbi străine, fapt ce mă va ajuta mai târziu în carieră.

În perioada 1969-1971 am urmat cursurile Liceului militar „Ştefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc, unde am fost coleg de clasă cu Ucă Chiş şi Gheorghiţă Grusea.

Cum am ajuns la arma radiolocaţie? Dintr-o întâmplare. În anul IV eu şi încă un coleg am cerut aprobarea generalului Ion Coman, care a fost în inspecţie la liceul militar, să susţinem examen de admitere la Institutul medico-militar, domnia sa promiţându-ne că ne va susţine demersul. Cu trei săptămâni înainte de bacalaureat însă, ni s-a comunicat că nu se poate şi că trebuie să susţinem examen de admitere la şcolile de ofiţeri. Am optat pentru radiolocaţie pentru că mi se părea ceva interesant, în plus Braşovul era un oraş splendid.

Ce ar fi de amintit despre perioada cât am fost elev al Şcolii de Ofiţeri Activi din Braşov?! Multele şi nenumăratele întâmplări care ne-au făcut să trecem cu zâmbetul pe buze peste toate greutăţile şi care au sporit farmecul vieţii militare. Amintesc aici cu nostalgie:

- cele două săptămâni petrecute cu Mişu Dărândău în izolatorul infirmeriei – diagnostic oreon – când doctorul ne-a atenţionat să nu coborâm din pat că ni se vor umfla t…lele şi vom deveni sterili, preocuparea noastră era de a ne verifica de cel puţin trei ori pe zi t…ele, combinată cu teama de a nu deveni impotenţi!!!!! Glumă, glumă dar după trei săptămâni ne-a luat locul în izolator colegul meu de bancă Marcel Man. Oare cum s-a descurcat singur…?

- seratele făcute pe furiş şi pe înserat la Romeo Moise acasă, mai cu învoire, mai peste gard, ştiţi voi cum…

- întâlnirea cu Sergiu Nicolaescu la Cerbul Carpatin şi autografele primite pe biletele de voie;

- meciurile de tenis de câmp disputate cu Marcel Man la ore imposibile, între 22.00-24.00 în sală sau 04.00-06.00 pe terenul de afară… atunci ne venea rândul;

- ziarele cumpărate de la chioşcurile din oraş – atunci chiar se găseau - citite şi dezbătute în dormitor, L'Unita, L'Humanite, L'Humanite dimanche, Neur Weg;

- întâlnirile pe pârtiile de schi din Poiană cu legendarul general Leonard Mociulschi şi nemuritoarele sale povestiri despre faptele de arme ale vânătorilor de munte;

- vizita ministrului apărării din Suedia – noi eram în pavilionul dormitoare la etajul II în sala de predare comună - când fotografa şcolii, d-na Roateş parcă, încercând să facă o poză mai deosebită s-a tot dat în spate uitând de piedestalul pus pe alee, unde a căzut pe spate şi a „tras o poză" cu chiloţeii roz cu mânecuţă, de nu s-au mai oprit din râs oficialii nici când s-a cântat imnul, nici când s-a primit onorul;

- celebra întâmplare care a intrat în folclorul şcolii când *„o mână criminală a dat cu piciorul în pişoar şi l-a spart"* iar cei care aveau sectorul acolo au fost puşi la plată;

- excelentul cabernet cu pepsi, friptura în sânge la alegere şi cafeaua turcească la nisip servite „când primeam bani de acasă" la Zahanaua de pe străduţa aflată lângă „Postăvarul";

O altă întâmplare nostimă trăită de mine a avut loc cu ocazia pregătirilor pentru avansarea de la Bucureşti.

După antrenamentele epuizante datorită căldurii, eram toţi în formaţia în care trebuia să prezentăm onorul comandantului suprem, când în faţa mea se opreşte un general mic de înălţime, în cizme şi cu centură, cu o ţinută exemplară (generalul Tutoveanu - comandantul Academiei – după cum aveam să aflu mai târziu) şi-mi spune *„Tinere, de ce stai în formaţie ca un moş? Cum te numeşti?*" La care eu am încremenit şi am răspuns rapid, *„Moş*". Generalul se întoarce rapid spre comandantul şcolii şi îl întreabă *„Dumitrescule ai în formaţie pe unul care îl cheamă Moş?*" La răspunsul afirmativ al comandantului, generalul Tutoveanu se uită la mine, îşi ridică cascheta, se scarpină în cap, trage o înjurătură… şi pleacă.

Pe parcursul carierei militare voi mai întâlni colegi cu nume interesante care alăturate numelui meu vor stârni zâmbete, Crăciun, Baba, Ene, Martin, Bătrânu, etc.

Sper să nu supăr celelalte cadre didactice pe care le-am avut în școală – toți au fost niște dascăli de excepție – dar pentru mine modelul de profesor pe care am dorit să-l urmez în carieră, a fost col. Săvescu. Întotdeauna cu zâmbetul pe buze, știa să mențină atenția trează, să stârnească curiozitatea și interesul pentru studiu, posesor a unui umor fin dar pișcător, foarte bine pregătit profesional cu o vastă cultură generală, provoca elevii să caute, să cerceteze pentru a-și putea argumenta și susține ideile.

Comandant curs electromecanici, 1975

La terminarea şcolii militare am fost repartizat la B.22 Rd.Th. de lângă Oradea, aflat în subordinea Bg.41 Rd.Th. Timişoara. În subunitate am stat destul de puţin timp fiind detaşat la cursuri la Centru de Instrucţie de la Ploieşti de două ori câte trei luni şi odată patru luni comandant curs electromecanici la comandamentul brigăzii.

În 1976 am fost mutat ca instructor UTC la comandamentul Bg.41.Rd.Th., unde am lucrat pe diferite funcţii până în 1988.

În perioada 1980–1985 am urmat la fără frecvenţă cursurile Facultăţii de ştiinţe economice din cadrul Academiei „Ştefan Gheorghiu". Tot în cadrul acestei facultăţi am urmat opţional timp de doi ani modulul de Psihopedagogie şi Metodică, specific cadrelor didactice.

După 14 ani în care mi-am desfășurat activitatea în Bg.41 Rd.Th. vreau să aduc un profund omagiu foștilor camarazi din această mare unitate radiotehnică. Colegi de excepție, bine pregătiți profesional, desfășurându-și activitatea în condiții deosebite atât datorită dispunerii subunităților cât și datorită greutăților vieții de zi cu zi, manifestând o puternică dragoste de armă și profesie, devotament, spirit de sacrificiu și nu în ultimul rând patriotism au constituit pentru mine nu numai modele de urmat ci și un sprijin permanent pentru formarea mea ca om și specialist.

În 1988 datorită unor probleme personale, după îndelungate insistenţe, de multe ori presărate cu multă duritate din partea şefilor de la București, am reuşit să fiu mutat din C.A.A.T. la Comandamentul Trupelor de Grăniceri, respectiv la Centrul de Pregătire și Perfecționare a Cadrelor de Grăniceri din Oradea, profesor la Catedra de ştiinţe sociale.

În anul 1990 după desfiinţarea Catedrei de ştiinţe sociale am trecut la Catedra de tactică generală ca profesor la disciplinele: Război psihologic, Luptă radioelectronică, Instrucţia tragerii.

În 1992 Comandamentul Naţional al Grănicerilor a ieşit din subordinea M.Ap.N. şi a intrat în subordinea M.A.I., iar cu data de 01.09.1992 la Oradea se înfiinţează Şcoala Militară de Subofiţeri de Grăniceri „Avram Iancu" eu fiind numit şef Birou personal, secretariat şi relaţii cu publicul.

Revelion în unitate, 1990

Au urmat opt ani de eforturi considerabile pentru că a trebuit să construim o instituţie aproape de la zero, încadrarea cu personal de toate categoriile, de la muncitori până la profesori, asigurarea bazei materiale necesare învăţământului, realizarea unor condiţii decente de cazare, masă şi transport, schimbarea permanentă a planurilor de învăţământ şi a programelor şcolare şi adaptarea lor la schimbările rapide care aveau loc la frontierele României, etc.

În 1999 prin unirea Comandamentului Naţional al Grănicerilor cu Direcţia Poliţiei de Frontieră şi cu posturile Poliţiei Transporturi Navale, ia fiinţă Poliţia de Frontieră Română, cadrele devenind poliţişti de frontieră iar şcoala primind denumirea de Şcoala de Pregătire a Agenţilor Poliţiei de Frontieră „Avram Iancu”.

Satisfacţia muncii desfăşurate s-a materializat în aprecierile făcute în urma controalelor şi inspecţiilor MAI, la sfârşitul anului 1999 Şcoala de la Oradea fiind declarată cea mai bună instituţie de învăţământ din minister.

În anul 2000 revin la catedră şi sunt numit şeful Catedrei de ştiinţe socio-umane şi limbi străine, funcţie pe care o voi îndeplini până în octombrie 2007 când voi fi pensionat.

Domn’ profesor Eugen Moş, 2006

Această ultimă etapă a carierei mele va fi o etapă plină de realizări, împliniri şi satisfacţii, atât pe linie de învăţământ cât şi pe linia dezvoltării relaţiilor de parteneriat şi cooperare cu instituţii similare din Europa. Am redactat şi tipărit manuale la disciplinele: Etică poliţienească, Comunicare, Logică, Psihologie, Istoria armei.

Inaugurarea muzeului şcolii, 2002

Cărţi publicate:

- Etică poliţienească şi relaţii cu publicul, Editura Tipo-mc, Oradea, 2005
- Etică profesională şi psihologie aplicată, Editura Tipo-mc, Oradea, 2006
- Comunicarea în prevenirea şi rezolvarea conflictelor, Editura Arca, Oradea, 2006
- Etică poliţienească şi relaţii cu publicul, (Ediţia a II-a completată) Editura Primus, Oradea, 2007
- Coordonator - Ghid poliglot de conversaţie pentru uzul poliţistului de frontieră, vol.I – II, Editura Primus, Oradea, 2007
- Coautor – Monografia Şcolii de Pregătire a Agenţilor Poliţiei de Frontieră „Avram Iancu", Editura Treira, Oradea, 2012
- Coautor - După 25 de ani. Monografia Şcolii de Pregătire a Agenţilor Poliţiei de Frontieră „Avram Iancu", Editura Treira, Oradea, 2017

Pregătire comună româno-maghiară, în anul 2005

Am realizat un film documentar în 2012, „Trecut, prezent şi viitor” dedicat zilei Şcolii şi am fost consultant al documentarului „Străjeri la porţile Europei” realizat în 2006 de TVR şi studioul TV-Film al M.I.

Pasionat de istorie, după aproape un deceniu de căutări şi strângere de documente în septembrie 2002 am fondat şi inaugurat „muzeul” şcolii, la pensionare donând instituţiei peste 460 de obiecte, fotografii şi documente, cele mai importante fiind exemplarul 4 al Anexelor Tratatului de la Trianon de delimitare a frontierelor dintre România şi Ungaria semnate în Oradea la 27 iunie 1925.

În anul 2002 am început activităţile de cooperare cu Centrul de Formare şi Perfecţionare a Poliţiei Federale din Eschwege – Germania, iar din 2003 până la pensionare am fost şef de proiect în relaţiile de parteneriat cu Şcoala Medie de Ordine Publică din Miskolc, Ungaria. Aceste parteneriate au presupus nu numai întâlniri şi schimburi de experienţă între cadrele didactice ci şi schimburi de elevi şi pregătirea în comun pe teritoriul statelor partenere.

Ca orice profesor, după o activitate de aproape 20 de ani în învăţământ nu pot decât să mă mândresc cu foştii mei elevi, ajunşi acum în diferite structuri de ordine publică atât în România, cât şi în diferite instituţii europene sau chiar peste Atlantic.

Gradele militare le-am obţinut în ordinea firească şi la termenele prevăzut de Statut, în 1999 fiind avansat la gradul de colonel. Începând cu anul 2002 când a fost demilitarizată poliţia, am depus jurământul ca „funcţionar public cu statut special” şi am primit gradul profesional de comisar şef pe care l-am avut pană la pensionare când mi s-a acordat gradul de colonel de poliţie în rezervă. Concluzia colegilor mei la pensionare privind cariera militara – Eugene, ai fost toată viața de veghe la frontierele aeriene, terestre, fluviale și maritime ale Romaniei – esti un adevărat „FRONTIERIST”.

Împreună cu familia, la ieşirea la pensie, 2007

După ieşirea la pensie mi-am continuat activitatea didactică, am predat la o şcoală care pregăteşte agenţi de securitate (pază) până în martie 2020, activez în asociaţiile de rezervişti (M.A.I. şi M.Ap.N.) şi în Asociaţia Internaţională a Poliţiştilor (I.P.A.) Regiunea 2 Oradea şi particip cu mare plăcere la activităţile organizate de şcoala în care am lucrat.

În ceea ce priveşte familia, m-am căsătorit cu Maria (Neli) după ce a absolvit Institutul Politehnic din Cluj-Napoca în 1977, avem împreună doi copii, un băiat ofiţer, informatician la Poliţia de frontieră şi o fată inginer topograf.

Am construit împreună o casă în apropiere de Oradea, şi ca toţi ardelenii care se respectă avem şi o livadă în care predomină… prunii.

Legat de promoţia noastră, ce pot să spun, vă mulţumesc că m-aţi ajutat să-mi realizez visul, acela de a ne întâlni după 40 de ani de la absolvirea școlii și apoi anual cât ne va mai permite viața şi sper ca tot împreună să realizăm şi celălalt vis, de a tipări această monografie care să rămână o mărturie a existenţei şi activităţii unei generaţii.

NEAGU N. TIBERIU

S-a născut la 7 octombrie 1952 în Cisnădie, judeţul Sibiu.

A absolvit Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza, in anul 1971. Aici a fost coleg de clasă cu Lolu Viorel şi Pataki Andrei. Era un foarte bun gimnast.

În perioada 1971–1974 a urmat Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană si Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov.

După terminarea şcolii a fost repartizat şi a lucrat la Divizionul de Artilerie Antiaeriana al Diviziei Mecanizate din Timişoara.

De aici s-a şi pensionat.

Este căsătorit, are două fete care au urmat pasiunea tatălui şi în tinereţe au fost la Centrul de Gimnastică de la Deva.

Are probleme de sănătate şi nu a dorit să reia legăturile cu foştii colegi din şcoala militară. (n.a.)

NEGULESCU G. NICULAI

S-a născut pe plaiuri buzoiene în anul 1951. A urmat cursurile liceale la Buzău şi în 1971 a intrat la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov.

După absolvire a fost repartizat ca şef staţie P-15MP la B.122 Rd.Th. Brăila. A fost promovat comandant Cp. Rd.Th. şi şef al pregătirii de luptă.

După anul 1980 a urmat cursurile Academiei Militare Generale – secţia radiolocaţie. La absolvirea academiei a fost numit comandant al Batalionului Radiotehnic de la Ianca.

În anul 1998 a decedat într-un tragic accident de circulaţie în timp ce se deplasa cu mai mulţi colegi la Buzău pentru a susţine examenul de specialist de clasă.

A fost căsătorit şi are un băiat care a urmat cariera militară.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

NICULA I. MARIAN

M-am născut pe data de 03 august 1952, în oraşul Hunedora, judeţul Hunedoara, din părinţii Ioan şi Irina.

Nu am avut fericita ocazie de a mă bucura de iubirea şi creşterea celei care mi-a dat viaţă, deoarece la vârsta de 5 ani, mama m-a părăsit, plecând mult prea devreme din această lume, în urma unei boli nemiloase. Am ramas cu tatăl, care după numai un an şi-a refăcut viaţa şi soarta m-a despărţit şi de el, ajungând în grija unui unchi (fratele tatălui) şi a bunicii paterne, mutându-mă în localitatea Vulcan, judeţul Hunedoara. Aici am urmat cursurile şcolii generale, în perioada 1959-1967 şi apoi liceul de cultură generală, între anii 1967-1971.

Potrivit celor arătate mai sus, nu mă pot lăuda cș am avut o copilărie fericită, am crescut în condiţii modeste şi m-am străduit să mă descurc cum am putut şi să-mi croiesc

singur un drum în viaţă. De aceea, la terminarea liceului în anul 1971, am luat hotărârea de a urma cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie de la Braşov, fiind o oportunitate pentru mine şi pentru faptul că nu aveam o susţinere materială bună.

Am luat examenul de admitere la şcoala militară, dar cea care m-a crescut şi ajutat cu puterile ei, bunica, nu s-a putut bucura de reuşita mea, deoarece a decedat înainte de a ajunge eu acasa de la Braşov. A fost o altă lovitură pentru mine, dar m-am redresat, conştient fiind că trebuie să merg mai departe în viaţă şi să fac faţă tuturor situaţiilor.

În toamna anului 1971, m-am prezentat la şcoală, la Braşov. M-am acomodat relativ greu dar ambiţia şi hotărârea de a învăţa şi a mă realiza, mi-a dat putere să răzbesc. Aici mi-am făcut cei mai buni prieteni de suflet, de care şi în prezent îmi aduc aminte cu multă plăcere şi bucurie. Cei care mi-au fost alături şi la bine, şi la greu au fost: Eisenbeil Francisc, care acum locuieşte în Germania, Chiş Ioan şi Bursa Constantin.

Nu am ţinut frecvent legătura cu ei, dar de câte ori avem ocazia să ne întâlnim şi să ne auzim, ne bucurăm reciproc.

Perioada petrecută la Braşov a trecut şi cu greutăţi dar şi cu multe amintiri frumoase şi plăcute, atât despre colegi cât şi despre cei care ne-au condus paşii în descoperirea tainelor radiolocaţiei.

Am terminat şcoala militară în anul 1974, cu rezultate bune şi foarte bune, începându-mi cariera militară la unitatea unde am fost repartizat. Mi-a venit foarte greu să descriu parte din cele arătate mai sus, privind copilăria mea, deoarece îmi trezesc amintiri dureroase, pe care aş fi dorit să le las în trecut şi care mă întristează ori de câte ori mi le reamintesc, dar asta e viaţa.

Am fost repartizat la B.12 Rd.Th. PECICA, ofiţer 5 pe staţia de radiolocaţie P-35.

În perioada august-septembrie, a aceluiaşi an, împreună cu colegii care am fost repartizaţi în Bg.41 Rd.Th., am efectuat o convocare la Comandament, în Timişoara. Aici am cunoscut-o pe cea care avea să-mi devină soţie şi care lucra în P.C. Ne-am căsătorit în anul 1975 şi avem împreună un băiat, care locuieşte şi lucrează ca inginer informatician, în Timişoara, este căsătorit din anul 2012 şi are un băieţel, de care ne bucurăm nespus de mult, fiind singurul nepot.

Căsătorit fiind şi soţia locuind în Timişoara, din anul 1975 am părăsit B.12 Rd.Th. şi am fost detaşat, ca apoi să fiu mutat, la compania planşetişti din cadrul Bg.41 Rd.Th., comandant de pluton şi apoi comandant de companie, până în anul 1982.

În perioada 1982-1988, am lucrat în P.C. al D.34 Ap.A.A.T. sector Trupe Radiotehnice, ocupând funcţiile de ofiţer 4 (controlul înştiinţării), ofiţer 3 (şef de sector) şi ofiţer 2 (şef tură).

Între anii 1988-1998, am lucrat la Biroul operaţii-cercetare din Bg.41Rd.Th., ca ofiţer 2, răspunzând de punctele de comandă din unităţile şi subunităţile brigăzii, privind organizarea, înzestrarea şi executarea serviciului de luptă permanent ale tuturor unităţilor şi subunităţilor subordonate.

În această perioadă, am avut satisfacţia de a cunoaşte şi verifica toate unităţile şi subunităţile din teritoriu, totodată de a participa la activităţile importante desfăşurate pe timpul executării serviciului de luptă.

În anul 1998, a luat fiinţă C.2 Av.Ap.A.A. şi am activat, ca ofiţer 2 la Biroul Serviciu de Luptă Permanent din secţia A3 - operaţii, unde am lucrat până în anul 2000.

În perioada 2000-2003, mi-am desfăşurat activitatea ca ofiţer 2 în Biroul Război Electronic - secţia A2 Cercetare-Diversiune, din cadrul D.34 Aer.

În anul 2003 (Divizia Aeriană, urmând a fi desfiinţată), în luna februarie am trecut în rezervă îndeplinind condiţiile de pensionare, cu gradul de locotenent-colonel.

Toată activitatea mea ca ofiţer s-a desfăşurat în Timişoara, unde am lucrat până la pensionare, având privilegiul de a fi, pe toată această perioadă, cu soţia în cadrul aceleeaşi unităţi.

În acelaşi an, m-am retras cu soţia la ţară, părăsind Timişoara, oraşul de suflet, pentru o viaţă liniştită, departe de lumea agitată a oraşului, unde suntem şi în prezent.

Acum, viaţa mea este cea a unui pensionar obişnuit, îndeletnicindu-mă cu treburile gospodăreşti şi munca relaxanta în curtea şi gradina de la sat.

Multe întâmplări şi evenimente fericite, pe care le-am trăit în această perioadă, îmi rezerv plăcerea de a le discuta şi împărtăşi împreună cu colegii, cu ocazia întâlnirilor pe care, sper, să le avem cât mai des posibil.

PALAGHIANU P. VASILE

M-am născut la 29.07.1952 în localitatea Salcea, judeţul Suceava.

În perioada 1969-1971 am urmat cursurile Liceului Militar „Ştefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc, fiind coleg de clasă cu Ghiaţă Antip.

Din şcoala militară am fost repartizat la unitatea Mestecăniş, „parohia" domnului Mitică Erhan.

„Parohul", cu care aveam un apartament în Câmpulung–Moldovenesc, procura şi pregătea lapte praf de la vestita fabrică „Rarăul", cu scopul de a mai creşte. Neavând rezultate, în anul 1977 mi-a acceptat mutarea la Suceava.

Astfel am muncit la U.M. Dumbrăveni ocupând pe rând funcţiile: ofiţer 4 – staţia P-14F, şef staţie P-14F, ofiţer 3 cu pregătirea de luptă, înlocuitor şef de stat major al B.14 Rd.Th. – timp de un an.

În perioada anilor 1981–1985 am urmat Facultatea de Ştiinţe Economice - Iaşi, secţia Finanţe Contabilitate.

În anul 1989 nu m-am prezentat la examenul pentru obţinerea gradului de maior şi am înaintat cererea de trecere în rezervă. Nemulţumirea mea a fost generată de faptul, că studiile civile nu aveau nici o valoare pentru o parte din comandanţii vremii.

Cu cererea pentru a trece în rezervă am ajuns la data de 22 august 1989, orele 17^{00} în faţa domnului ministru Vasile Milea. Dumnealui a fost de acord cu problema mea şi mi-a dat un număr de fax, la care în termen de 5 zile trebuia să comunic hotărârea mea la oferta ce mi-a făcut-o.

Am trecut cu strângere de inimă în rezervă, dar m-am bucurat că ulterior cauza mea a fost legiferată.

Am continuat să trăiesc bucuriile şi necazurile voastre, mai ales prin auditurile efectuate în unităţile militare.

Ulterior am fost avansat până la gradul de colonel.

După trecerea în rezervă timp de o lună am fost „şomer", definit prin legislaţia socialistă.

Apoi în perioada septembrie 1989 – decembrie 1993 am muncit în cadrul Întreprinderii Judeţene de Gospodărie Comunală Suceava, de la care m-am „liberat” ca 4111 şef serviciul financiar.

În perioada următoare până la data 01 noiembrie 2009 am activat ca auditor financiar public extern în cadrul Curţii de Conturi a României.

Începând cu data de mai sus am trecut la pensie. Iniţial am avut pensie de boală, ca urmare unui accident vascular cerebral.

M-am căsătorit în octombrie 1978 cu Dorina din Ipoteştii poetului Eminescu.

În luna august a anului 1979 s-a născut Ciprian Bogdan.

Ciprian a absolvit cursurile ASE - Bucureşti. Munceşte în cadrul concernului Renault, actualmente este la Paris.

Este căsătorit cu Ana Maria şi ne-au dăruit doi nepoţi: Clara–Irina şi Victor–Damian.

Îmi exprim mulţumirea faţă de colegii, care au scotocit toate ochiurile de apă, care au „**măcănit**” (Eugen Moș - n.a.) în toate colţurile de ţară şi astfel ne-au adus la ordine.

Am simţit pe deplin – tovărăşia ostăşească – de care nu numai că am auzit la BEM (Bazele educaţiei militare).

Pentru acest lucru şi pentru că aţi făcut parte din parcursul vieții mele,

VĂ MULŢUMESC!

PATAKI A. ANDREI

M-am născut la 21.10.1952 la Botoşani. Copilăria, anii de şcoală primară şi gimnazială le-am petrecut împreună cu părinţii şi surorile mele în comuna Ozun din judeţul Covasna.

Am urmat apoi Liceul Militar „Dimitrie Cantemir" din Breaza, pe care l-am absolvit în anul 1971. De fapt primul an de liceu l-am făcut la Sf.Gheorghe. Aici am fost coleg cu Comsa Dorin. Cu el am fost coleg de clasă și la Breaza și de școală la Brasov. *(Comșa Dorin – art.a.a. – n.a.)*. Am avut mulți prieteni. Toată clasa am fost o familie de tineri ostași, îmbrăcați la fel, pregătiți la fel și bun executanți de ordine. Pentru aceasta am renunțat la civilie și am ales cariera de ofițer. Dorință care a devenit realitate la 23 august 1974, când am pornit cu defilare în meseria de ofițer de radiolocație.

Anii de școală militară, perioada 21.09.1971 - 20.08.1974, i-am trăit fără evenimente deosebite. Un elev silitor, ascultător așa cum îi plăcea comandantului Chetrușcă. M-a numit comandant de grupă, funcție pe care am avut-o trei ani. Odată era să mă răstorn cu barca pneumatică, la ora de geniu. Careva scăpase dinamita lângă barcă, în apă și m-am trezit balansându-mă și udat din cap până în piciore.

L-am avut coleg încă din liceul militar pe Lolu Viorel din Zărnești zis și „scluptorul". Îl sculptase pe dirigintele de clasă din liceu și pe care l-a numit „Fifi". Și eu mă apucasem să cioplesc, dar m-am lăsat după o adâncă tăietură în palmă. Acesta este riscul meseriei.

După absolvirea școlii, am fost repartizat la nodul radiotehnic de la Deta din cadrul Bg.41 Rd.Th. Timişoara. Aici am lucrat în tură pe staţia de radiolocaţie P-12 şi apoi pe PRV-11. Așa am început activitatea de radiolocatorist. Transmiteam coordonatele avioanelor care zburau în spațiul aerian al nodului radiotehnic. Erau avioane militare și multe avioane civile, care zburau la aceeași oră și minut pe același culuar. Știam pe de rost traseul pentru cursa cutare. Dacă avionul se abătea de la traseu era mare scandal. Se informa până sus la regiment și la urmă te scotea și vinovat. Că aviația niciodată nu greșea, radarul „dădea date eronate". Până la urmă se lămurea totul în punctul de comadă. Planșetistul trăgea linia peste aceste mici incidente și așa un lucru mare se rezolva în două mișcări.

Din data de 31.08.1983 şi până în 02.09.1988 am fos şef la staţia de radiolocaţie P-18 din R.11 A.A.Mixt Braşov, locaţia Vâlcele, la câţiva kilometri de domiciliu şi oraşul în care am stat cu nevasta și cele două fete ale mele. Apartament n-am primit pe motiv că mă mutasem prea des de la o unitate la alta, fără mari perspective în avansarea în grad și funție. Practic am atins vârful carierei mele militare.

Și uite așa am fost trecut în rezervă pe data de 02.09.1988, cu gradul de căpitan, și care nu-mi mai folosea la nimic în civilie.

Eu totuși, m-am considerat un bun militar şi om de încredere față de colegi și superiori. Şi acum, când mă întâlnesc pe stradă cu foștii colegi îi salut cu voioșie şi se

întâmplă să bem împreună şi un pahar de vin. Asta cât eram mai tânăr că acum nu mă mai lasă inima.

Avansarea mea la gradul de căpitan a avut loc în urma rezultatelor la tragerile din Uniunea Sovietică. Când am plecat din gara Braşov ploua mărunt şi umezeala care venise de pretutindeni m-a făcut să tremur de frig. Staţiile mai importante au fost la Bucureşti, Kiev, Moscova, după care am mers o bucată de vreme fără oprire până în apropierea poligonului de tragere.

În câteva staţii unde ne opream, veneau localnicii şi ne cereau pâine iar noi primeam în schimb pepene. Numai la Matca am mai mâncat atâţia pepeni, când am fost în stagiul militar de elev practicant. Am ajuns cu bine la poarta poligonului de tragere din Aşuluk. Peste tot numai nisip şi dune, care acopereau din loc în loc cele două rânduri de poteci asfaltate pe care rula autobuzul nostru. La intrare ne-a întâmpinat ofiţerul de serviciu al poligonului şi la câtiva zeci de metri cămilele, care erau în afara sârmei ghimpate. Atunci văzusem prima dată cămile în deşert.

Prima zi a fost de acomodare. Au urmat examinarea personalului şi verificarea staţiei de radio-locaţie.

Ziua tragerii a însemnat ziua împlinirii visului meu de a obţine calificativul de „Foarte Bine" la tragere. Minutele treceau cu greu. Toată suflarea aştepta de la mine să dau locaţia ţintei pentru a fi nimicită. Sectorul de tragere era limitat de la 30° la 45°. Ecranul staţiei era curat de parcă eram înainte de furtună. Se vedeau ţintele de control, când deodată s-a auzit sirena care a declanşat aplicaţia. Ecranul îşi pierduse claritatea şi devenise alb ca laptele. Aviaţia pornise direct sub protecţia bruiajului activ, motiv pentru care n-am mai văzut nimic clar pe ecran. Şi stelele de viitor căpitan au dispărut de pe orizont.

În acele clipe am acţionat fără să cer permisiunea prealabilă şi am schimbat frecvenţa de lucru. Aceasta a fost rezolvarea situaţiei. Ţinta mea apăruse la 40° şi eu am transmis cu promptitudine azimutul şi distanţa, la care am mai auzit comanda „agoni" (foc). Când m-am deşteptat de-a binelea eram tânăr căpitan, care trecuse botezul focului pe adevăratelea. Totul s-a întâmplat în toamna anului 1984.

Sunt casatorit cu Magda, de origine din comuna Ozun. Avem două fete, Marianna şi Julia, căsătorite şi mai avem patru nepoţi: Alex, Maya, Apor și Villo.

Activitatea în viaţa civilă am început-o cu februarie 1989 în oraşul Sfântu Gheorghe, la o întreprindere de prestări servicii. Aici am fost normator, gestionar, agent comercial, preşedinte de sindicat şi evaluator de preţuri. Odată am avut un control din partea Inspecţiei Judeţene pentru preţuri şi mi-a cerut inspectorul ca până a doua zi să-i aduc toate preţurile de export recalculate. Eu am zis, indicaţi noile preţuri. Şi eu, pe loc am refăcut calculaţiile de preţ, folosind suta micşorată, calculând de la coadă către front. În luna următoare eram proaspăt inspector de preţuri la judeţ.

Diploma de licenţă în ştiinţe economice am obţinut-o la ASE Bucureşti, în septembrie 1984. În mai 1993 am devenit expert contabil şi am făcut multe expertize, audit şi raportări financiare pe domenii economice, financiare și de bursă. În perioada 1997-1998 am urmat cursul post universitar la Facultatea de Contabilitate din cadrul ASE Bucureşti. Multe diplome, care au adus mai puține realizări. Ce să faci, asta era la modă.

În perioada 1995-2005 am lucrat la Romtelecom, iniţial economist şi după ce am codificat evidenţa gestiunii materialelor şi a mijloacelor fixe, am fost promovat şef de serviciu. Până în 2012, când am fost pensionat, am lucrat la Direcţia Agricolă ca auditor financiar-contabil.

Dacă a fost mai uşoară viaţa civilă? Pot să afirm că am tratat-o cu seriozitatea ostăşească, adică am rămas un militar disciplinat în ţinută civilă.

PĂTRANĂ M. PAUL MIRCEA

M-am născut în oraşul Alexandria, judeţul Teleorman, la data de 18 august 1949. Aici am urmat şcoala generală şi liceul.

După absolvirea liceului am dat examen de admitere la facultate şi am intrat la TCM Braşov. După doi ani de facultate a trebuit să renunţ şi am fost încorporat în armată, ca militar în termen, la vânători de munte. Am fost avansat la gradul de caporal iar în vara anului 1971 am dat examen de admitere la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie din Braşov, la arma radiolocaţie.

Am absolvit şcoala militară în anul 1974 şi am fost avansat la gradul de locotenent.

Am fost repartizat la subunitatea de radiolocaţie de la Deta (Timişoara) şi am lucrat pe staţia P-35. Împreună cu mine a fost repartizat la Deta şi Pataki Andrei.

După un an de zile am fost mutat la Braşov, la şcoala de Maiştri Militari şi Subofiţeri iar după încă un an, în 1976, am trecut în rezervă.

Am rămas în Braşov şi m-am angajat la uzina Tractorul. Am lucrat în domeniul electromecanic. La această uzină am lucrat până la ieşirea la pensie, în anul 2010.

Sunt căsătorit şi am o fată stabilită în Braşov şi doi nepoţi (o fată şi un băiat).

Câteva date biografice suplimentare despre Mircea Pătrană aflăm dintr-o scrisoare a sa din anul 1971 (n.a.):

„M-am născut la 18 august 1949 într-un oraș care până acum câțiva ani nu era cunoscut decât celor din împrejurimi, Alexandria. Mi-l amintesc ca pe un oraș mai patriarhal decât în Hogaș sau Delavrancea (de altfel Hogaș a fost câțiva ani profesor la un liceu din Alexandria).

Mi-amintesc că stăteam pe o stradă pe care praful era de o palmă și pe care nu treceau decât rar căruțe și foarte rar mașini. Când treceau, norul de praf avea o existență de minute.”

După liceu *„am urmat școala tehnică de arhitectură și construcții. Eram liber, fără părinți ca să mă țină din scurt și am colindat Bucureștiul de la un cap la altul.”*

După doar un an, renunță și dă examen la TCM Brașov.

Mircea Pătrană împreună cu fica sa Claudia Elena

Pe 07 august 2020 a încetat din viață. Anunțul a fost postat pe internet de Claudia Elena (n.a.)

Dumnezeu să îl odihnească în pace!

PIREA P. GHEORGHE

A absolvit Liceul Militar „Dimitrie Cantemir" din Breaza în anul 1971, fiind în aceeaşi clasă cu Marcel Ungureanu.

După terminarea şcolii militare a fost repartizat la Compania de Cercetare prin Radiolocaţie şi Bruiaj, subordonată armatei de la Bucureşti.

A urmat cursurile Facultăţii de Cibernetică Economică din cadrul ASE-ului după care a lucrat la DIA. Până la pensionare a lucrat la oficiul de calcul al DGIA.

A decedat în anul 2006.

În perioada când Marcel Man lucra în Academia Militară (1996–1998), a citit un articol apărut în „Observatorul Militar" despre colegul nostru Pirea. În acel articol se vorbea despre fapul că el a reuşit să demonstreze teorema celor patru culori şi era dată şi demonstraţia. Din păcate, nu a păstrat acel articol.

Doi colegi îşi amintesc despre Pirea Gheorghe:

Tomiţă Matara:

Prima dată, cred că prin '82 a plecat de la Cp.211 Bruiaj Rd.lc. la Cp.275 Cc.Rd.Lc., unde funcţiona un Centru Radiotehnic, asta după ce în 1981, această unitate a intrat în serviciul operativ cu două staţii, un P-12 şi un P15-M1. În decembrie 1983, când am eu fost detronat de la comanda Cp.275 Cc.Rd.Lc., i-am predat comanda lui Gică. Pe vremea aceea nu era la facultate.

M-am reîntâlnit cu el după aproape 10 ani, la C.A.A.T. şi mi-a spus că terminase ASE şi un timp, cred că până în '90 lucrase cu studentele de la ASE, la catedra de pregătire militară. Apoi s-a mutat la C.A.A.T., unde funcţiona un nucleu care se ocupa de artileria a.a. a trupelor de uscat. La început şeful acestuia a fost gl. Niţescu Valentin, cu care şi eu şi Gică lucrasem pe Antiaeriană, la Armata a 2-a, apoi Armata I-a. Acest centru era cunoscut sub numele de C.T.U., iar mai târziu S.M.T.U.

M-am întâlnit cu Gică o dată sau de două ori în acea perioadă când eu am revenit în C.A.A.T. Din decembrie 1993 C.A.A.T. s-a contopit cu Comandamentul Aviaţiei şi a luat astfel fiinţă S.M.Av.A. În aceeaşi perioadă C.T.U. despre care am spus mai înainte s-a mutat în aceeaşi locaţie cu D.I.A. (a se citi Departamentul Înzestrării Armatei), dar nu aveau nimic în comun.

Acest CTU a intrat în subordinea S.M.T.U., care funcţiona şi el în această locaţie şi mi se pare că şi acum e dispus tot acolo. Nu cred că a lucrat la centrul de calcul; dacă ar fi fost aşa ar fi lucrat la centrul de calcul al SMTU şi nu în altă parte.

Giuroiu Ilarion:

S-a născut în comuna Spătărei, judeţul Teleorman, în anul 1952. A fost crescut mai mult de bunici.

După absolvirea şcolii militare a fost repartizat la Cp.Cc.Rd.Lc. (UM01410) Bucureşti, pe staţia P-12 ca ofiţer 5 după care a fost şeful acestei staţii. În 1983 el era şef de staţie iar colegul nostru Matara Toma era comandantul companiei.

În toamna anul 1983 când Matara Toma a fost mutat la R.Art./A1 de la Mihai Bravu, Pirea Gheorghe a fost numit comandant în locul lui. Tot în această perioadă a urmat la f.f. cursurile facultăţii de Cibernetică Economică din cadrul A.S.E.

Prin 1993-1994 l-am întâlnit în oraş şi mi-a spus că lucrează la Centrul de calcul al SMFT. În acea perioadă se înţelegea foarte bine cu generalul Bădălan. În 1998 când gl. Bădălan a fost numit şef al DPSM, l-a adus pe Gică Pirea şef al Biroului informatică, funcţie pe care l-am găsit şi eu când am venit ca şef serviciu în DPSM.

În 2001 au ieşit la pensie cu ordonanţă foarte mulţi ofiţeri din DPSM printre care şi Gică Pirea. Soţia lui a rămas să lucreze în continuare în DPSM ca informatician. De la ea am aflat întâmplător de decesul colegului nostru Gică Pirea.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

PÂRVULESCU G. DAN MARIAN

Bună ziua stimaţi şi distinşi colegi,

Am onoarea să mă prezint: sunt colegul vostru de promoţie, Dan Marian Pârvulescu… Timpul a trecut, în cadenţa celor peste 45 de ani, peste noi, cu bune şi mai puţin bune… În anul 1971 eram un tânăr şi neliniştit elev, care visa la bastonul de „mareşal”.

Anul 1974, mi-a rezervat aceeaşi tinereţe entuziastă şi gradul de locotenent în arma radiolocaţie.

Am absolvit Academia Militara - Facultatea de Apărare Antiaeriană, Colegiul Național de Apărare şi am obţinut titlul de doctor în ştiinţe militare, fiind avansat la gradul de general de brigadă.

Uniforma şi disciplina militară mi-au trasat configuraţia destinului profesional şi social. Mi-am servit ţara activând în instituţii şi structuri de elita ale sistemului de apărare şi siguranţă naţională.

Din anul 2005 am început o nouă aventură, de data aceasta ca dipolmat, în cadrul MAE, în prezent ocupând poziţia de Ministru Consilier într-o importantă structură a acestei instituţii.

Căsătorit, cu o soţie minunată - am sărbătorit deja 30 de ani de mariaj, doi copii reuşiţi, care ne-au înscris în rândul bunicilor fericiţi.

Sper ca bunul Dumnezeu să-mi dea sănătate şi putere de muncă, lucru pe care vi-l doresc din tot sufletul şi vouă, precum şi familiilor voastre, dragi colegi de promoţie.

Un gând pios pentru cei care nu mai sunt în mijlocul nostru, inclusiv din rândul dascălilor şi comandanţilor.

Adresez mulţumiri şi îmi exprim recunoştinţa camaraderească colegilor din plutonul 2 - Moş, Man, Rotaru, Ghiaţă, Giuroiu, Bucuroiu, Mireuţă, Mitan, Moise, Dâscă, Popa, Voiculescu, Vasile, Palaghianu, Toma, Neagu, Filip, Preda - precum şi celor care alcătuiesc în acest moment promoţia 1974.

În acest an (2020) am fost avansat la gradul diplomatic de ministru plenipotențiar și am inaintat dosarul pentru dreaptă și cuvenită pensie.

Cu aleasă cosideraţie,
G-ral Bg.(r) dr. Dan Pârvulescu

POPA G. VIOREL

M-am născut la 21.07.1952 în comuna Curăţele, judeţul Bihor, tatăl fost ofiţer de grăniceri, mama casnică, o soră cu 3 ani şi jumătate mai mică, economistă la Casa Judeţeană de Sănătate Caraş-Severin.

Am plecat la Liceul Militar „DIMITRIE CANTEMIR” din Breaza în anul 1968, pentru a continua tradiţia în familie, de pe plaiurile bănăţene, din oraşul Reşiţa şi destinul a făcut să mă căsătoresc cu actuala soţie, Mariana-Rodica, tot în Reşiţa, unde locuiesc şi în prezent.

Am doi băieţi, Raul-Florin, de 28 de ani, absolvent de facultate şi masterat în domeniul asistenţei sociale şi Patriciu-Leonard, de 23 ani, student în anul I la masterat la Universitatea de Vest Timişoara, Facultatea de Informatică. Lucrează de doi ani la firma ALCATEL din Timişoara.

După liceu, am urmat Şcoala Militară de Ofiţeri Activi „LEONTIN SĂLĂJAN” din Braşov. Îmi amintesc cu nostalgie de anii petrecuţi în şcoala militară.

Programul stabilit de col. Dumitrescu Dumitru era foarte strict, deplasarea prin cazarmă se făcea doar în pas alergător sau pas de defilare.

În orele de învoire, care erau destul de scurte, reuşeam să ne plimbăm, uneori mergeam la cinema, iar alteori, după ce luam solda, mergeam împreună cu Man Marcel la restaurantul „Transilvania” la un grătar şi un vin Cabernet cu pepsi.

Primul contact cu dispozitivul de radiolocaţie l-am avut la terminarea anului II, când am fost repartizat la Dăbuleni. Primele zile au fost de groază… Când am văzut ţinutul deşertic şi izolat de localitate am fost dezamăgit de alegerea făcută la terminarea liceului militar. După ce mi-am revenit din şoc, m-am mobilizat şi am continuat pregătirea pentru a prinde o garnizoană cât mai bună.

La terminarea şcolii militare am fost repartizat la unitatea de radiolocaţie de la Giarmata, care deservea Aeroportul Timişoara.

În perioada 1974-1979 am îndeplinit, pe lângă funcţia de bază de pe staţia de radiolocaţie, prin cumul, diverse alte funcţii: comandant de pluton, propagandist, secretar UTC.

Toma Eugen, Popescu Savu, Popa Viorel

La un moment dat am avut chiar o tentativă de a ocupa o funcţie de instructor UTC la Consiliul Politic al Bg.41 Rd.Th., dar până la urmă nu s-a materializat.

Acesta a fost momentul în care m-am hotărât să devin inginer militar.

În 1979 am dat examen de admitere şi am fost admis la ACADEMIA TEHNICĂ MILITARĂ din Bucureşti pe care am absolvit-o în anul 1984.

În primul an de facultate, în1980, m-am întâlnit in Bucureşti cu bunul meu prieten şi coleg de liceu şi şcoală militară, Man Marcel, care era venit şi el la un curs pe linie politică la Academia Militară. În anul trei am efectuat practica în unităţi şi eu am fost repartizat, împreună cu alţi doi colegi de facultate, la unitatea militară de la Schitu, de lângă Mangalia. Aici am avut plăcuta surpriză sa-l reîntâlnesc pe prietenul şi colegul de suferinţă din Liceul Militar şi Şcoala de Ofiţeri, Man Marcel. Din acel moment nu ne-am mai revăzut până când a avut loc întâlnirea de 40 de ani de la terminarea Liceului Militar „Dimitrie Cantemir" de la Breaza.

După terminarea Academiei Tehnice Militare am fost repartizat la Bg.41 Rd.Th. din Timişoara, la biroul exploatare din cadrul serviciului tehnic, unde am lucrat până în 1985, cand am fost trecut în rezervă pentru motive independente de voinţa mea.

Până în 1993 am lucrat ca inginer electronist la Întreprinderea Mecanică Reşiţa, uzină cu profil militar.

1984 – împreună cu părinţii, la absolvirea Academiei Tehnice Militare

Împreună cu familia

În luna august 1993 am fost reactivat cu gradul de maior inginer şi repartizat la unitatea de radiolocaţie Deta, unde am lucrat până în 1994, când am fost transferat la cerere, la regimentul 17 R.A.A. din Reşiţa. Aici am ocupat funcţia de locţiitor tehnic al comandantului până în luna martie 2002, când am fost pensionat cu gradul de colonel inginer.

În anul 2001 am urmat cursul postacademic unic de conducere pentru ofiţeri ingineri de 6 luni şi jumătate.

Din data de 31martie 2002 sunt pensionar militar şi doresc să mă bucur de acest statut încă mulţi ani.

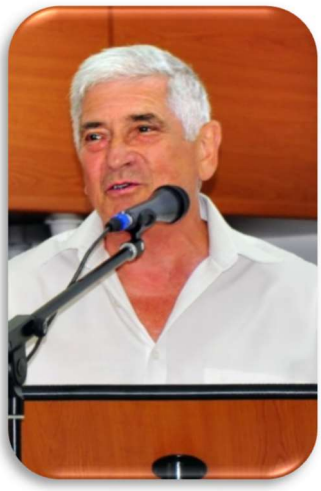
Întâlnirea cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la terminarea Şcolii Militare de la Braşov mi-a facut o deosebită plăcere. Revederea colegilor şi a celor care au contribuit la educarea şi formarea noastră ca ofiţeri mi-a umplut inima de bucurie.

PS: Între timp am mai îmbătrânit; anul acesta (2020) pe 21 iulie împlinesc 68 de ani. Mi-am pierdut ambii părinți, tatăl, în 2016 la 88 de ani iar mama, în 2019 la aproape 89 de ani. Copiii au mai crescut. Raul, fiul cel mare are 34 de ani, căsătorit, cu un nepoțel de 4 ani și jumătate, Vlad-Mihai. Patriciu, fiul cel mic, în vârstă de 29 de ani, a terminat facultatea, s-a căsătorit anul trecut și lucrează împreună cu soția în domeniul IT.

PETRESCU E. EMIL-CORNEL

Născut în străvechea Cetate Voievodală Târgovişte, în februarie 1952, am urmat cursurile Liceului „Ion Heliade Rădulescu” din localitate şi, urmând exemplul unor înaintaşi din familia mamei mele – un general şi un colonel – care au luptat cu vitejie în cel de-al Doilea Război Mondial şi fiind îndrăgostit de cariera armelor, m-am înscris la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană si Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov, pe care am absolvit-o în 1974 cu gradul de locotenent, urcând apoi în ierarhia militară până la colonel, având funcţia de şef de staţie de radiolocaţie (P-15), şef tură în punct de comandă operativ şi şef cerc militar.

Îmi continui pregătirea individuală terminând cursurile Facultăţii de Cibernetică Economică din cadrul Academiei de Studii Economice din Bucureşti; obţin apoi masteratul la facultatea de Ştiinţe Economice a Universităţii „Valahia” din Târgovişte.

În decembrie 1989 am asigurat paza şi apărarea unor importante instituţii din Târgovişte, timp în care am avut şi un militar din subordine, rănit.

Din 1990 sunt numit Şeful Cercului Militar din Târgovişte, o prestigioasă instituţie de cultură şi educaţie (având şefia cea mai lungă, 20 de ani).

În acest timp am realizat importante colaborări cu instituţiile de cultură şi mass-media locală şi naţională, implicând garnizoana în multiple şi complexe acţiuni cultural-ştiinţifice şi educative.

Sunt fondatorul şi organizatorul unor manifestări cultural-naţionale ca de exemplu: sesiunea de comunicări ştiinţifice „Orizont militar istoric la Târgovişte"; secretar de redacţie al revistei „Eroica" – revistă de cultură istorică şi de cinstire a eroilor neamului; membru fondator al Asociaţiei „Cultul Eroilor" filiala Dâmboviţa.

Cu formaţia de teatru „REPLICA", a cercului militar am participat la peste 20 de festivaluri de teatru cazon şi naţionale, obţinând importante premii şi diplome.

Pentru activitatea desfăşurată la cercul Militar am fost premiat cu peste 40 de diplome şi medalii, nominalizat în multiple articole din presa locală şi militară.

Am ieşit la pensie în anul 2001 şi am continuat să lucrez la Cercul Militar, ca salariat civil, până în 2009.

Cariera militară este şi grea şi uşoară, cu multe cumpene dar şi cu satisfacţii. Am avut şi eu cumpene în viaţă dar am trecut peste ele cu uşurinţă, datorită familiei care a fost alături de mine şi căreia îi mulţumesc pentru aceasta.

La birou – 2001

M-am căsătorit în anul 1977 cu Rodica, absolventă a ASE, care a avut funcţia de şef plan la Institutul de Proiectări Judeţene Dâmboviţa, în prezent fiind pensionară ca şi mine. Soţia mi-a dăruit o fată, Mihaela, care a terminat Relaţii Economice Internaţionale (ASE) şi de la care am un simpatic nepoţel.

În 2001

În încheiere, doresc familiilor colegilor de şcoală militară, multă sănătate şi îndeplinirea dorinţelor, celor care au plecat în eternitate, le voi păstra vie amintirea şi Bunul Dumnezeu să-i odihnească în linişte şi pace.

Activităţile care s-au desfăşurat în august anul acesta (2014), la Braşov, prilejuind împlinirea celor 40 de ani de la terminarea şcolii militare au avut un puternic impact emoţional asupra noastră. Au fost momente deosebite şi sper ca ele să nu fie ultimele. Aduc mulţumirile mele pentru realizare (cazare, masă, diplome, plachete, etc.) organizatorilor.

PREDA C. DUMITRU (TICU)

S-a născut la 01.02.1952 în judeţul Ilfov (din păcate nu ştim în ce localitate).

În perioada 1968-1971 a urmat cursurile Liceului Militar „Ştefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc, fiind coleg de clasă cu Babaciu Gheorghe şi Vasile Gheorghe, apoi pe cele ale Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan" din Braşov.

La absolvire a fost repartizat la Divizionul de Rachete Antiaeriene de la Mihai Bravu.

După 1986 s-a mutat la M.St.M. unde a îndeplinit diferite funcţii.

S-a pensionat de pe funcţia de şef birou resurse umane în SMFT.

A decedat în anul 2011.

Dumnezeu să îl odihnească în pace!

PREDA I. DUMITRU

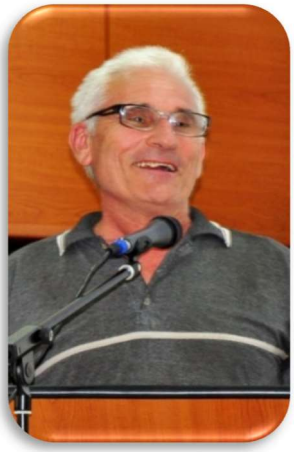

Sunt născut pe data de 30 martie 1952, în comuna Lăcriţa, judeţul Dolj.

Am urmat şcoala primară în satul Golfin, comuna Lăcriţa, judeţul Dolj iar şcoala generală în satul Vlaşca din aceeaşi comună.

Primele două clase de liceu le-am făcut la Liceul Teoretic din oraşul Urlaţi, judeţul Prahova iar următoarele două clase la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza, pe care l-am absolvit în anul 1971.

În perioada 1971 – 1974 am urmat Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie, arma radiolocaţe.

După absolvirea şcolii militare am fost repartizat la nodul radiotehnic de la Craiova, în Bg.41 Rd.Th. Timişoara, împreună cu Stricescu Eugen şi Dogaru Alexandru.

În această unitate am lucrat până în 1976 când am fost trecut în rezervă.

După trecerea în rezervă, în anul 1977 m-am angajat la I.U.G. Craiova secţia mecano-sudură, ca subinginer. Aici mi-am desfăşurat activitatea pâna în ianuarie 2015, când am ieşit la pensie. Sunt căsătorit din octombrie 1974 şi am doi copii, o fată şi un băiat şi patru nepoţi.

Preda Dumitru, în primul an de şcoală militară

PRICOP A. VALERIU

După absolvirea şcolii militare, Vali Pricop a fost repartizat la unitatea de radiolocaţie de la Braşov din subordinea Bg.46 Rd.Th. Aici a fost ales secretar al BOB partid

iar în anul 1987 a fost mutat la Bg.46 Rd.Th. Ploieşti, instructor cu evidenţa membrilor de partid la Cosiliul Politic.

După decembrie ’89 a fost mutat ca şef punct comandă la batalionul radiotehnic de la Strejnic.

În urma unui accident de maşină, soldat cu o victimă, a fost trecut în rezervă. Avea gradul de maior. A fost afectat foarte mult de acest necaz. A fost nevoit să îşi vândă apartamentul din centrul oraşului pentru a face faţă cheltuielilor şi în cele din urma a decedat.

Era căsătorit.

Dumnezeu să îl odihnească în pace!

ROTARU G. FILIP VASILE

Ca majoritatea colegilor am fost născut în anul 1952. Mai precis, în 17 noiembrie, în localitatea Drăgăneşti Olt, judeţul Olt. Deci oltean sadea, cetăţenia română, naţionalitatea română, religia ortodoxă.

După o copilărie extrem de acţională (la 6 ani am încercat primul zbor, dar cu sania, aterizând în groapa de circa 10 m a fabricii de cărămidă, iar la 7 ani mi-am „spart” gura la ţurcă; după atâta experienţă acumulată, la 8 ani am „exersat” coborârea de pe versant cu bicicleta. M-am trezit după ore bune între lumânări aprinse şi bocet de bunicuţe etc.), mi-am văzut de drum şi în 1971 am absolvit Liceul militar „Dimitrie Cantemir”, iar în 1974, cu voia Celui de Sus, şcoala militară.

Am urmat Academia Militară, Facultatea de comandă şi stat major, promoţie 1986; Facultatea de drept 1996; Colegiul de comandă şi stat major - A.I.S.M. 1997 (Perfecţionare în conducerea M.U. operative de aviaţie şi apărare antiaeriană); Universitatea Bucureşti, Facultatea de drept - Cursul postuniversitar de 1 an „Drept Internaţional Umanitar” (1996-1997); Centrul European pentru Studii de Securitate „George C. Marshall” - Cursul „Managementul crizelor şi rezolvarea conflictelor” (1998); Academia Română de Aviaţie - Cursul „Securitatea – Protecţia aeronavelor speciale” (2000).

Funcţii în cariera militară (1974-2001 mai 21): de la ofiţer tehnic staţie radiolocaţie, şef detaşament lucrări Canal „Dunăre-Marea Neagră” (1977, de la km.0 la km.16,4), şef staţie radiolocaţie, comandant companie studenţi la Academia Tehnică Militară (1979-1984), şef stat major B.21 Rd.Th.Autm. Chitila (1986-1988), ofiţer 1 la Statul Major al Trupelor Radiotehnice, Punctul de Comandă Principal (1988-1993), ofiţer specialist, şef

birou şi şef secţie în S.P.P. (oct.1993-mai 2001; ultimii 5 ani pe funcţie de general de brigadă cu o stea).

După trecerea în rezervă am colaborat cu Casa de avocatură a secretarului general al Uniunii Juriştilor din România iar prin voluntariat membru al A.N.C.M.R.R., al A.C.M.-S.P.P. în R.R., vicepreşedinte al Organizaţiei Bucureşti, preşedinte al filialei A.N.C.M.R.R. sector 5 până în iunie 2014, preşedinte al A.C.M.-S.P.P. în R.R. din 2014.

Gradul deţinut: general de brigadă cu o stea (rtr) acordat prin decretul nr.786/28.11.2014.

Sunt căsătorit, avem 4 copii, suntem şi bunici.

Dintre pasiuni amintesc drumeţiile, degustările de vinuri bune, pescuitul şi bucătar de ocazie, cafeaua de dimineaţa cu soţia.

Aşteptări: viaţa plină şi luminată şi sănătate cât să le ducem pe toate.

La punctul de documentare și informare, locotenentul V. Rotaru, propagandist, acordă consultații pe diferite teme în scopul aprofundării de către întregul personal a conținutului documentelor elaborate de cel de-al XI-lea Congres al partidului

„Locotenenţii” Mitică Erhan, Vasile Rotaru, Pirea Gheorghe şi Vasile Gheorghe la o nuntă în familia lui Rotaru, în toamna anului 1974

SLAVE J. GABRIEL

M-am născut la 15.03.1952 în municipiul Lugoj, județul Timiș.

Am urmat cursurile Școlii Generale Nr.179 după care, până în 1970 cursurile Liceului „Ion Creangă” din București.

În 1970 am fost admis la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza pe care l-am absolvit în 1971.

În perioada 1971–1974 am urmat cursurile Școlii Militare de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație din Brașov.

La absolvirea școlii am fost repartizat la Dn.4 R.A.A. din Mihai Bravu aparținând Bg.1 RAA București pe funcția de comandant pluton radiotehnic.

În perioada 1977–1979 am urmat cursurile Academiei Militare Tehnice, dar datorită unor probleme personale, după doi ani m-am întors la unitate şi am îndeplinit diferite funcții până în 1984.

Din 1984 până în 1986 am îndeplinit funcția de ofițer 2 cu mobilizarea, la sediul Bg.1 R.A.A.

Din 1986 până în 1988 am urmat cursurile Facultății de Comandă și Stat Major din cadrul Academiei Militare Generale, la absolvire fiind numit șef de stat major al Dn.45 Art. A.A. din Băneasa.

În anul 1991 m-am mutat la Biroul serviciu operativ din C.A.A.T. unde am îndeplinit diferite funcții până la funcția de șef de birou, funcție de pe care m-am pensionat cu gradul de colonel în anul 2002.

După pensionare mi-am făcut o firmă care se ocupă cu furnizarea de aparatură și materiale consumabile din domeniul medical, firmă de care mă ocup și în prezent.

Sunt căsătorit din 1987 și am doi copii, o fată inginer chimist și un băiat inginer electronist.

STOICA S. SPIREA

Născut la 03.03.1952, Bordeni, Prahova. Am urmat şcoala generală succesiv în localităţile Bordeni - Prahova, Dumbrava Roşie - Neamţ, Cut - Neamţ, Ponoarele - Gorj, Baia de Aramă - Gorj, Moldova Nouă - Caraş Severin.

Am absolvit liceul „Mihai Eminescu” secţia reală din Modova Nouă în perioada ’67-’71.

În perioada ’71–’74, am urmat cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan din Braşov.

După absolvire am fost repartizat ca şef staţie radiolocaţie la Divizia 9 Mecanizată Mărăşeşti (UM 01353) din Constanţa.

Din anul 1979 am fost încadrat succesiv la UM 02003 aparţinând de marina militară în funcţiile: comandant post radiotehnic şi observare Midia, comandant companie radiotehnică Nord şi comandant post informare de luptă în punctul de comandă al Marinei Militare.

Din anul 1986 am fost încadrat în funcţia de ofiţer 2 şi şef complex la secţia radionavigaţie a Direcţiei Hidrografice a Marinei Militare (UM 02133).

În 1982 am urmat cursul de comandanţi companie radiotehnică la Ploieşti.

În 1989 am urmat cursul de comandanţi batalioane radiotehnice tot din Ploieşti.

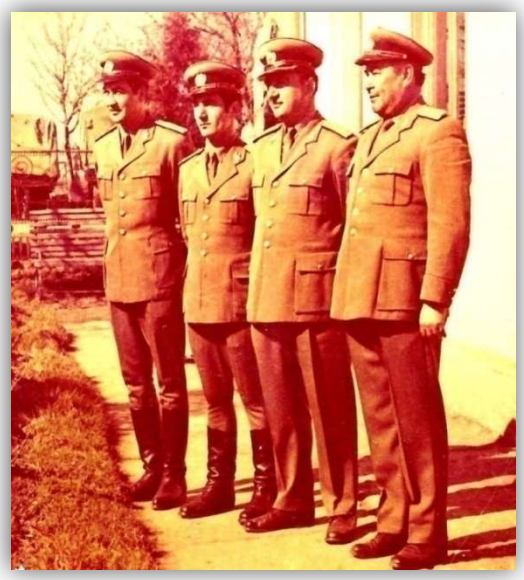
În octombrie 2001 trec în rezervă.

Grad militar obţinut în activitate, locotenent colonel.

Realizări pe plan personal, căsătorit în 6 ianuarie 1976 cu Romasian Sanda, am doi copii, Stoica Oana Marylin născută la 16.09.1977 şi Stoica George Cătălin născut la 29.07.1986.

În prezent Oana este farmacist la Londra iar Cătălin, supraveghetor conducte submarine, în Brazilia.

În octombrie 2011 am divorţat. La 30 decembrie 2011 cunosc o femeie minunată, Dincu Mihaela alături de care

sper să rămân până la final, care are lângă ea doi copii Dincu Cristina, economist în Bucureşti şi Dincu Victor ofiţer maritim punte.

Din partea Cristinei avem o nepoţică născută la 07.08.2013.

Din partea celorlalţi trei aşteptăm.

STRICESCU PANDURU N. EUGEN

M-am născut la 13 ianuarie 1952 în com. Bodeşti, sat Bărbăteşti, judeţul Vâlcea.

În perioada 1952-1959 mi-am petrecut copilăria în localitatea Bărbăteşti, alături de părinţi, tatăl Nicolae, mama Maria şi fratele mai mic cu doi ani şi jumatate, Nicolae.

Din 1959 până în 1967 am urmat cursurile gimnaziale în comuna natală Bărbăteşti (devenise de acum comună).

Primii doi ani de liceu, în perioada 1967-1969 i-am făcut în localitatea Horezu din judeţul Valcea.

Următorii doi ani, 1969-1971, i-am făcut la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”, Breaza.

După absolvirea liceului, am urmat Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov, arma radiolocaţie, până în anul 1974.

După absolvire am fost repartizat la U.M. 01864 Craiova unde am lucrat până la pensionare.

Aici am îndeplinit funcţia de ofiţer 5 la staţia de radiolocaţe P-37 (1974-1975) şi apoi de ofiţer 5 la staţia de radiolocaţie P-14 (1975-1988).

În perioada 1988-1991 am îndeplinit funcţia de şef stat major la B.1 Rd.Th. iar din 1991 şi până în 1995, ofiţer 3 cu pregătirea de luptă la acelaşi batalion radiotehnic.

Din 1995 şi până în 1997 am fost ofiţer 2 cu evidenţa soldaţi-gradaţi şi mobilizarea, iar din 1997, ofiţer 2 şef punct comandă la C.9 Rd.Lc.

La 30 august 1998 am ieşit la pensie, cu O.G.-7/1998, cu gradul de locotenent colonel.

În următorii 2-3 ani am lucrat temporar ca agent de asigurări şi apoi ca agent de vânzări la o firma de geamuri termopan, iar în urma agravării stării de sănătate am încetat orice activitate. În prezent îmi îngrijesc sănătatea alături de sotie, care între timp s-a pensionat şi ea.

Sunt căsătorit cu Maria (fostă Panduru) şi avem doi copii:

- *Denisa Cătălina* (actual Iliescu), absolventă a facultăţii de drept din Craiova şi în prezent lucrează ca grefier la Tribunalul Bucureşti, este căsătorită şi de la ea avem un nepoţel Rareş Andrei Iliescu.

- *Augustin Nicolae,* absolvent al facultăţii de Automatică şi calculatoare din Craiova, în prezent inginer de calculatoare, stabilit în Canada, împreună cu soţia.

Am ajuns în cariera militară datorita faptului că în una din zilele copilariei am văzut trecând prin faţa casei unde locuiam, un elev de liceu militar, îmbrăcat în frumoasa uniformă de cantemirist şi atunci mi-am zis în gând că aşa o să ajung şi eu, iar ulterior mi-am susţinut hotărarea şi în faţa părinţilor şi a învăţătorilor.

A doua motivaţie a fost, existenţa în comună a unui ofiţer pilot de MIG-15 care lucra pe aeroportul Craiova şi care trecea adesea în cadrul antrenamentelor de instrucţie, la joasă înălţime pe deasupra comunei natale, iar eu îmi spuneam că - pilot o să mă fac -, dar nu a fost să fie şi am ajuns la radiolocaţie unde tot cu avioanele aveam de-aface, dar nu le pilotam ci doar le urmăream evoluţia pe ecranele staţiilor de radiolocaţie.

TĂNASE M. NICOLAE

Născut la Craiova, judeţul Dolj, la data de 07.06.0952.

Căsătorit din anul 1974, 2 copii - fată şi băiat, un nepot de la fată şi o nepoţică de la băiat.

Clasele 1-8 la Şcoala Generală nr.8 Craiova.

Clasele 9-10 la Liceul „Fraţii Buzeşti" Craiova.

Clasele 11-12 la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir", Breaza, judeţul Prahova.

1971-1974 Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan", Braşov.

1974-1977 ofiţer 5 la staţia de Rd.Lc. RA-9 la UM 01959/Z Chitila (Batalionul Rd.Th. Automatizat).

Una dintre întâmplările din acea perioadă care mi-întărit convingerea despre pericolul meseriei de radiolocatorist s-a petrecut la UM 01959/Z Chitila. În acea unitate existau aproape toate tipurile de staţii de radiolocaţie (P-15, P-12, P-14, PRV-11, PRV-13, P-35, P-37), unele câte 3 exemplare din fiecare. Exista, aşadar, o densitate de radiaţii electromagnetice foarte mare în incinta

unității militare. Într-una din zile s-a prezentat în unitate o echipă de specialişti sovietici, solicitată să rezolve o problemă tehnică la una dintre staţiile de radiolocație. Membrii acestei echipe, care erau adunaţi la un moment dat în curtea unităţii, în momentul pornirii, în grafic, a stațiilor de radiolocație, au intrat în panică și au început să alerge cu toții și să se adăpostească în interiorul adăpostului subteran. Atunci a fost momentul când am realizat că există, întradevăr, un foarte mare pericol pentru sănătatea noastră ca radiolocatorişti. A fost momentul când m-am hotărât să urmez Academia Tehnică Militară, motivul, la momentul acela, de a pleca din unitatea aceea.

1977 - 1982 ofiţer elev la Academia Tehnică Militară (UM02545).
1982 - 1985 locţiitor tehnic la UM 01888 Băneasa, Bucureşti (Dn.45 Art.A.A.Mx.)
1985 - 1991 cercetător ştiinţific la Institutul de Cercetare Ştiinţifică şi Inginerie Tehnologică al Armatei (ICSITA) de la Clinceni, Bucureşti (UM 02512). În această perioadă am brevetat peste 40 de inovaţii ştiinţifice.
1991 - 1997 locţiitor tehnic la Bg.2 Pst. Clinceni (UM 01966).
1997 - 2002 şef birou informatică la Direcţia Doctrină şi Instrucţie şi Direcţia Personal şi Mobilizare din S.M.G. (UM 02515).
2002 - 2005 şeful Centrului Operativ pentru Sisteme Informatice (COSI) – UM 02508 al S.M.G.
2005 – septembrie 2020 inginer de sistem informatic la INCDCP-ICECHIM Bucureşti (Institutul Naţional de Cercetare – Dezvoltare pentru Chimie şi Petrochimie).

Tânăr căpitan inginer, la ICITA

TEODORESCU N. GEORGIAN

Născut: 26 iulie 1950, în sat Şoimeşti, comuna Ceptura, judeţul Prahova.

Primii „şapte ani de acasă” i-am petrecut ca singurul copil la casa părinţilor şi bunicilor din partea tatei, învăţat să iubesc natura şi tot ce se poate obţine de la ea prin efort şi devotament pentru tot ce este mai bine pentru viaţă, crescut de o mamă exigentă şi un tată care îmi era mai mult frate şi prieten.

Nu am beneficiat de grădiniţă (devenită mai târziu la modă), fiind purtat ca un pui de cangur, în orice loc şi la orice activitate desfăşurată de părinţii mei, cu părinţii, cu bunicii şi cu apropiaţii casei, la câmp, la deal şi la pădure… unde mă jucam, făceam castele şi avioane din plante, mâncam şi dormeam într-un fel de cortuleţ amenajat în căruţa din care mânca şi calul când nu trăgea la utilajele specifice muncilor gospodăreşti.

Preocuparea mea de acasă era cu mieii, cu iezii şi cu mânjii de la o oaie, de la o capră şi de la o iapă, care habitau într-o singură cameră (grajd – fiecare alegându-şi liber colţul pe care şi-l respecta fără greş, sub ieslea mare a calului), cu uşă oscilantă controlată de un câine aproape cât mine (la cei 4-5 ani ai mei) care dacă plângeam când cădeam sau mă loveam de neastâmpărat ce eram, urla până mă opream din plâns sau până venea cineva „să vadă ce am făcut”, … şi nu de puţine ori când mă înţepa câte o albină dacă nu păstram distanţa „de respect” pentru „munca lor ca să ne facă miere”.

Rămas orfan de mamă de la 1,5 ani, tata a fost crescut de rude (mătuşa cu unchiul frate cu bunicul, fără copii) până la venirea bunicului din război – mama vitregă apărută la vârsta mersului la şcoală, nu l-a dat la şcoală (în favoarea surorii vitrege) – dar, tata învăţa pe furiş printre treburile gospodăreşti, primind un atestat pentru 4 clase primare „după o alfabetizare” formală în timpul pregătirii militare, tatăl meu a ţinut (şi a reuşit) să mă înveţe „să citesc pentru dumnealui – nu pentru mine” pe Biblie şi pe singurul ziar pe care ni-l aducea poştaşul la 2–3 zile, cu motivaţia că dumnealui nu poate citi „repede” ca mine şi mai ales pentru ca să-i explic ce scrie acolo, pentru că „singur nu înţelege bine”; ... întrebându-mă când mă opream din si-la-bi-sit,… că nu se poate să scrie aşa!… sau, cum aşa?… sau, de ce aşa?

Clasele primare, le-am urmat la şcoala cu cls. I–IV, din sat, aflată la 400m de casă (1957-1961). Am învăţat cu o familie de dascăli consacraţi meseriei, într-o singură sală, câte două clase în paralel – eu eram în clasa I-a (în paralel cu clasa a III-a), dimineaţa, cu domnul Învăţător,… în contratimp cu clasele II şi IV, în aceeaşi sală de clasă, după amiaza, cu doamna Învăţătoare. În familia mea, familia acestor Învăţători era văzută ca o familie de sfinţi – pe care i-am salutat cu „sărutmâna”, până când au decedat, când eu eram locotenent major – era omul care l-a alfabetizat pe tatăl meu (care pe vremea copilăriei

mele era topograf cu 4 clase la Mina de cărbuni din satul natal);… eram atât de iubit de familia Învăţătorului, că „tata ştia tot ce făceam” şi „toate pedepsele primite” pentru orice prostioară făcută în şcoală, începând de când m-a prins că dădeam câte 1 leu unui coleg mai sărăcuţ, care fuma pe ascuns „Mărăşeşti”, pentru ca să-mi curăţe bocancii de noroi. De când am început clasa I-a, trebuia să povestesc tot ce făceam la şcoală,… şi pe urmă să scriu totul pe trei caiete – unul pentru şcoală şi două… despre care se zicea că ajung la bunici, ca să înveţe şi ei noaptea (după ce vin de la treabă) ce învăţam eu ziua (când ei erau la treabă).

După câteva săptămâni (o lună – două), lipsind învăţătorul meu, l-a suplinit soţia care era „foarte mămoasă” – verificând pe fiecare cum scrie - eu fiind în prima bancă, a observat uşor că în loc să scriu pe caietul maculator de clasă „beţişoarele scrise de dumneaei pe tablă”, eu scriam doar unul (ca model) şi apoi, câte trebuiau scrise ca temă pentru acasă. S-a supărat rău pe mine şi „mi-a poruncit” ca după ce mănânc acasă, să spun părinţilor că sunt pedepsit ca să mă întorc la şcoală şi după amiază (cu clasele a II-a şi a IV-a), ca să-mi fac temele pentru a doua zi la o masă de lângă catedră (unde era o găleată cu apă şi câteva pahare pe o tavă).

Când am spus acasă (unde… ghinion, tata fiind în schimbul de noapte era în familie),… întrebat de ce „aşa”,… i-am argumentat că „doamna este cam proastă”, şi nu mă crede că eu ştiu să-mi scriu singur temele,… şi vrea să mi le fac lângă dânsa. A rămas un timp cu privirea pe mine, şi mi-a zis la timpul în care mi-a întâlnit privirea (când eu mă făceam că nu văd cum mă priveşte),… că NU este bine!… şi crede că ar fi bine să meargă şi el cu mine – dar, înainte să plecăm la şcoală, în timpul în care el dădea apă şi hrană proaspătă la animale, eu să-i aduc „o nuia (aleasă după plăcerea mea)”, ca să fie la uşă în locul biciului pe care el nu-l foloseşte (tata nu folosea bici la animale). Când i-am dus nuiaua (de la o răchită din grădină), mi-a zis că imediat termină treaba şi mergem la şcoală – dar, ca să nu ne facem de ruşine, să-i spun clar: …doamna Învăţătoare „este proastă” pentru că nu avea încredere în mine,… sau, eu „eram prostul” care o cred proastă pe învăţătoarea mea?!?… mi-am dat seama că nu este glumă,… şi am zis, cred că eu am greşit,… şi este mai bine să merg singur la şcoală, să-mi ispăşesc pedeapsa.

Bine (a zis tata),… dar aşa, trebuie să-i ceri iertare pentru ce mi-ai zis mie,… sau să primeşti pedeapsă şi pentru asta, de la mine, ca să uit şi eu!… îţi alegi singur câte nuiele crezi că meriţi la „funduleţ”!… dar nu cumva să plângi să ne audă mama sau altcineva! Pe doamna chiar o iubeam, pentru delicateţea ei,… aşa că, am ales două nuiele la fund (ca să nu zică tata mai multe, dacă ziceam eu „una”)!… le-am primit,… şi cu ochii umezi tata mi-a zis: să nu mai zici în viaţa ta că cineva este prost, decât atunci când tu îl vei putea învăţa, ca să devină şi el deştept – dacă nu, înseamnă că şi tu eşti la fel de prost ca şi el.

Toată şcoala primară, m-am luptat fără succes pentru primul loc la învăţătură cu o fată (abonată la primul loc) şi cu un băiat (pe care l-am întrecut de două ori) – singurul meu prieten (care intrat la liceu, a fugit la profesională după care a ajuns maistru militar), și care în iarna clasei a IV-a, a spus mamei lui (care a spus mamei mele) că unii colegi ai noştri (repetenţi 2–3 ani la rând) i-au sugerat să mă atragă pe mine (ca prieten), să ne dăm pe gheaţa de pe Gârlă, unde ei să practice o copcă în care să mă arunce pe mine, ca nu cumva să ajung eu mai bine şi mai mare ca ei.

Speriaţi, pentru că în sat erau şi crime şi condamnaţi pentru crimă,… şi pentru că nu era şcoală cu clasele V–VIII mai aproape de 4 km, părinţii mei au hotărât să ne mutăm în satul reşedinţă de comună, iar pe mine m-au înscris la Ploieşti, în şcoala generală din cadrul Liceului teoretic „I.L.Caragiale”.

Şcoala generală (gimnazială – prima promoţie cu 8 clase – 1961-1965) am absolvit-o în cadrul Liceului „I.L.Caragiale” (Ploieşti),… de unde, pentru că părinţii nu şi-au dat acordul să merg la liceul militar, am ales a continua liceul civil (prima promoţie cu 12 ani) - pentru că părinţii nu acceptau cu niciun chip ideea ca un om să ia viaţa altui om, şi în general de a „omorî” (nici miel, nici ied sau pasăre care mâncam nu tăiau), au recurs la „porunca biblică… să nu ucizi”,… iar după principiul că „bine faci, bine găseşti”, mă orientau numai spre medicină, unde nu pot să fac decât bine, oricui,… în plus, doar în medicină aşa aş fi iubit de toată lumea, invers faţă de situaţia în care aş fi doar un transmiţător de moartea în jurul meu – aşa cum tata nu a suportat să vadă în război, preferând să moară el decât să vadă pe altul omorât din mâna lui – mă impresiona mult plânsul mamei în locul

comunicării, ori de câte ori venea vorba de viitorul meu, pentru că eu aleg să fiu carne de tun.

Degeaba am argumentat că nu suport să văd oameni bolnavi şi în suferinţă,… degeaba am susţinut ca un cunoscător al scrierilor biblice (ca unul care citisem deja Biblia de la un cap la altul şi credeam că Dumnezeu este în fiecare fiinţă raţională, nu undeva sus în cer şi rupt de viaţa oamenilor pe care doar îi urmăreşte ca să-i pedepsească sau să-i recompenseze),… degeaba le-am spus că eu vreau să fiu ca David, copilul care l-a omorât pe uriaşul Goliat care îi batjocorea poporul şi pe Dumnezeul lui (despre care Dumnezeu a zis că David este un om după inima Lui – Faptele apostolilor 13.22: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele."),… nu am avut nici o şansă;… fapt pentru care, cu inima strânsă (intuind o reacţie imprevizibilă), le-am zis că eu vreau să fiu luptător care îşi apără ţara şi poporul, că aleg (dacă pot) să ajung erou ca un leu, nu să plâng de mila bolnavilor pentru care nu pot face nimic,… şi nici nu pot să accept să fiu lucrător de pământ sau îngrijitor de de animale!

Aşa, s-a ajuns la concluzia că dacă sunt în stare să intru şi să termin liceul civil, sunt liber să aleg ce vreau eu „după vârsta majoratului" - cât timp sunt copil, trebuie să ascult de părinţi.

Aşa, cu mintea de copilandru crescut de la 10 ani printre străini din cauza uneltirii şi posibilităţii de a fi omorât, mi-a încolţit gândul şi dorinţa de urma Criminalistica şi de a ajunge „expert criminalist", după ce am fost admis în liceu, am optat pentru „profil sportiv" unde am urmat primii doi ani, până au aflat părinţii – urmând o a doua tragedie, că dacă merg la Criminalistică voi avea de-a face numai cu hoţi, tâlhari şi criminali care când ies de la puşcărie, nu se vor lăsa până nu-mi vor lua viaţa,… singura mea realizare fiind a merge măcar la stomatologie, să ajung dentist dacă nu pot să ajung un chirurg bun.

În această situaţie, de silă – de milă, în clasa a XI-a când învăţam Anatomia omului, a trebuit să schimb macazul de la profilul sportiv (secţia reală, matematică–fizică) unde pierdeam mult timp la antrenamente şi competiţii în defavoarea pregătirii pentru medicină – neprimind apobarea transferului la profil normal în cadrul liceului, am fost obligat să accept schimbarea liceului după primul trimestru, terminând la liceul „Mihai Viteazul" din Ploieşti.

Ratând admiterea la facultate în 1969 din cauza problemelor de chimie organică şi fizică optică, în februarie 1970 am fost încorporat ca militar în termen la un divizion de Rachete terestre (Corbu - jud. Constanţa) până în iunie 1971,… unde, pe lângă funcţia mea de „calculator al datelor pentru tragere cu racheta" continuam să mă pregătesc pentru medicină, cu sprijinul doctorului unităţii care mă folosea ca „sanitar de divizion" doar pentru că ştiam anatomie,… până când, neputând pansa (de milă) pe unul din colegi care la o aplicaţie a suferit un accident uşor (şi-a prins mâna la dispozitivul de remorcare a unui tractor),… am fost înjurat de toţi şefii,… că „pe mâna mea, moare omul cu zile" – de atunci, comandantul unităţii a refuzat să-mi apobe dosarul pentru Medicina Militară, îndrumându-mă spre şcoala militară de artilerie antiaeriană şi radiolocaţie de la Braşov, în urma realizării unei hărţi în clubul unităţii, în care se evidenţia luminos tot felul de centre industriale şi economice;… unde am intrat şi am absolvit la arma radiolocaţie în 1974,… „fără pile şi fără relaţii",… de unde, am rămas cu o RECUNOŞTINŢĂ FĂRĂ LIMITE pentru întregul cerc de cadre (profesori şi comandanţi) şi CU SINCERĂ CONSIDERAŢIE pentru colegi – chiar (şi mai ales) pentru Nicuşor Ioniţă, Tomiţă Matara şi Nelu Bârlă (dacă nu cumva „???" şi Mitică Erhan) care, pentru că la sfârşitul anului III, cu Sile Bucuroiu, cu Istrate Traian şi alţi câţiva ne lăudam că nu am sărit NICIODATĂ gardul, au vrut „să mă arunce ei peste gard" într-una din duminicile în care nu mai ştiu pentru ce eu aveam consemnare şi nu puteam merge în oraş – chiar când eu încercam fără succes să trec „neobservat pe la Punctul de Control" - ei (specialişti care „săreau gardul cu biletul de voie în buzunar"), mi-au sugerat să „trec peste gardul din spatele Pavilionului Admistrativ". Deşi eu tremuram numai la gândul de a sări gardul (de frică şi ruşine ca să nu fiu prins), am picat de acord să meargă şi ei cu mine - ajunşi la „locul faptei" cu gardul de ciment de circa 1,10 metri care putea fi trecut cel mai uşr faţă de alte locuri „strategice – de peste 2 metri", m-a apucat şi frica şi ruşinea,… numai pentru că era vizibil de la Punctul de Control;… încremenit de frică şi parcă hipnotizat, neputând face un singur pas, colegi m-au încurajat trecând ei primii şi asigurându-mă că nu este nimeni care să mă vadă - fără şanse de curaj, am ajuns până la leşin (ei de râs şi eu de frică). Nu mai ştiu dacă au sărit înapoi cu toţii (sau numai unii) pentru a mă trecepe

braţe – dar, cu ultimile puteri „eliberate de frică”, am fugit înapoi în curtea unităţii unde era gata să mă vadă (parcă) locţiitorul pentru servicii (care se îndrepta spre Punctul de Control) – l-am prins din urmă, l-am salutat şi continuând un dialog improvizat, am ieşit împreună, fluturând în faţa SSPC-ului un bilet de voie VECHI.

O altă amintire „de neuitat” mi-a rămas cercetările ajunse la comandantul şcolii militare în prvinţa „Clubului Bizonilor” înfiinţat de colegii „consacraţi burlăciei” din care eu nu puteam face parte, din cauza „căsătoriei” la care ajungeam în scurt timp,… pentru ca să regret ani buni de viaţă în care mă înjugam eu, fără a fi conştient de consecinţele pasului pe care eu îl făceam fără să cunosc suficient persoana de care îmi legam viaţa.

Repartizat la R. RAA de la Ploieşti, în sânul familiei, după primele zile de serviciu onstatam deja o altă atitudine faţă de cea manifestată când eram „la distanţă” – astfel că, din septembrie până în decembrie 1974, ne-am mutat din Ploieşti la Mizil, de unde doamna a părăsit de câteva ori domiciliul (pentru a merge la mama ei, unde nu ajungea niciodată), fapt pentru care pe cale de consecinţă am ajuns la divorţul care a durat 5 ani, pentru că „doamna nu avea bărbat de lăsat”,… până când a apărut un copil din afara căsătoriei. Nenorocirea a fost că pe lângă atmosfera creată în jurul meu din partea Biroului de partid care mă discuta şi mă marginaliza pentru atitudinea mea faţă de familie, după un an de la despărţirea mea în fapt, în noiembrie 1975 mi-am pierdut tatăl marcat de eveniment.

Cam 7 ani după cutremurul socio-profesional suferit, singurele satisfacţii până m-am recăsătorit în 1982, mi-au fost doar aprecierile profesionale din partea eşaloanelor superioare, pentru care din primul an de carieră am participat la tragerile din URSS (deşi instrucţiunile privind tragerile în străinătate nu permiteau aceasta cadrelor cu mai puţin de un an de activitate în funcţie). Îmi vine să zâmbesc de fiecare dată când îmi amintesc de un incident la tragerile în poligonul din Aşuluk – URSS (la a 2-a sau a 3-a ieşire), când am picat practic în poziţia de NEEXECUTARE a ORDINULUI Comandantului - când unul din arbitrii sovietici s-a făcut că a scăpat din gură,… cum că, ţinta aeriană va veni pe un azimut şi parametru favorabil executării tragerii de către Divizionul la care eu eram şeful staţiei de radiolocaţie de cercetare P-18.

Cum chiar de la începutul misiunii de „tragere de luptă cu rachete reale” care urma după trecerea Complexului de Rachete de la „tragerea de instrucţie cu rachete imitate în parametrii de cpacitate de luptă”, eu am descoperit ţinta aeriană (avion inamic fără pilot) imediat după decolare,… la timp prea scurt (faţă de cum se obişnuia) după tragerea de instrucţie, la o distanţă prea mare şi izolată faţă de grupul de avioane care roia în zona din care ne aşteptam la atac – chiar în timp ce Divizionul încă executa „controlul funcţional pentru verificarea capacităţii de luptă”. Ţinta a apărut pe un alt azimut, lateral faţă de cel la care se aştepta comandantul meu, picat în plasa aruncată de arbitrul sovietic (fructificând informaţia că ţinta aerienă va veni pe Divizionul nostru), ordonând astfel (impotriva instrucţiunilor de trageri) să execut „căutare în sector”,… pe azimutul indicat fals de către arbitru, şi să nu scap ţintele care „nu răspundeau la semnalul de recunoaştere”! Eu am raportat că „am înţeles” – dar, conform instrucţiunilor după care în timpul misiunii de luptă „căutarea circulară era OBLIGATORIE”, am respectat instrucţiunile. După un timp în care eu puneam accent pe ţinta răzleaţă care se apropia în trecere prin faţa noastră şi la un parametru mare, având în faţă Indicatorul Portativ de Observare Circulară (în P.C. din Cabina Indicare Dirijare), comandantul a ajuns până la a-mi ordona să părăsesc misiunea de luptă şi să fie preluată de operatorul major (un caporal).

Arbitrul sovietic din spatele meu nu a zis nimic - arbitrii sovietici din P.C. din spatele comandantului şi ofiţerului cu dirijarea nu au zis nimic – la fel au tăcut şi generalul Popa şi generalul Mocanu care erau în P.C. al diviziei suprapus cu P.C al regimentului de unde comandantul regimentului a ordonat imediat „tragere descentralizată” (la care comandanţii divizioanelor subordonate regimentului aveau dreptul „luării hotărârii” pentru tragere din proprie iniţiativă fără să primească misiune de la regiment).

Unul din colegii mei de la divizionul din flancul stâng al regimentului a prins ţinta şi când se apropia la distanţa la care divizionul meu trebuia să înceapă pregătirea pentru tragere, a raportat-o pierdută – după una sau două rotiri prin care doar s-a apropiat de zona noastră de nimicire, a manevrat spre noi şi toate celalte avioane amice s-au depărtat. Continuând s-o raportez împotriva ordinului primit de la comandantul meu – când ţinta a intrat în zona de tragere, comandantul divizionului a raportat ţinta, a pus rachetele la pregătire şi a executând tragerea aproape în ultimul timp, a nimicit ţinta cu prima rachetă

(bravo ofiţer cu dirijarea) – divizionul a obţinut calificativul F.B., dar a lipsit frenezia obişnuitelor felicitări aduse comandantului. Bravii noştrii generali (Popa şi Mocanu) au venit personal la complexul de radiolocaţie (P-18 şi PRV-13) aflat la vreo 700 m faţă de SRC, pentru a felicita echipa de luptă a SRC-ului, care fără să mai facem predarea-primirea complexului de radiolocaţie cu echipajul rus, arbitrul SRC-ist rus ne-a invitat la o votcă rusească în amplasamentul antinuclear (al echipajului), în beciul de sub nisipul deşertului, sub sintagma… „atlicinâi celavec rumânschi - отличный человек румынский".

Felicitările de la masa festivă de la terminarea misiunii, primite personal din partea şefilor de la eşaloanele superioare (inclusiv de la şeful tragerilor cu RAA de la CAAT),… au deranjat cam pe toţi colegii rachetişti din divizion - mi-am atras ura şi dispreţul, pentru că „radiolocatoristul care doar a văzut ţinta" era mai felicitat decât ei şi „în locul lor" care au doborât-o!

Decembrie 1986 – depunerea jurământului militar
(Teodorescu – primul din stânga)

Trecut de la staţiile de radiolocaţie la Pregătirea de luptă (ca şef BPL), cu dispensă de grad (la locotenent major), ca să pot executa serviciu de luptă operativ (în loc de Ofiţer de Serviciu pe Unitate – ca toţi radiolocatoriştii), m-am pregătit şi am obţinut confirmarea în arma R.A.A., prin care în Serviciul de Luptă executam „şef de tură şi conducător al tragerii" – din care, după Cursul de Comandanţi Divizioane, am încercat de două ori admiterea la Academia Militară de Comandă şi Stat Major,… unde am înţeles că datorită unor „codiţe" intrarea mea era restricţionată, pentru că în 1942-1943 tatăl meu a avut o condamnare cu închisoare – în realitate, fiind condamnat la moarte prin spânzurare, pentru o aşa zisă sfidare a instanţei de judecată (a Curţii Marţiale) prin refuzul unui avocat (chiar şi din oficiu), pe motivul afirmaţiei că „are Avocat pe Domnul Isus Hristos" (în care eu nu mai cred, pe motive cognitive, că Hristos Teos – χρυσόςθεός = Zeu de aur - grec,… NEPUTÂND FI MAI MULT de o icoană a Creştinismului pusă în locul lui Yahshua – YHVH HaMashiach născut iudeu, după cum zic şi Bibliile creştine că „Mântuirea vine de la iudei" – (Ioan 4.22) – fiind judecat pentru refuzul de a trage cu arma din dotare la Cotul Donului, de unde au scăpat 7 sau 10 militari din Rg.19 Artilerie Ploieşti - după ce şi-a revenit (???), … din moarte clinică, a primit condamnare pe viaţă (la Aiud), până prin iunie 1944, când printr-o contestaţie (sau altceva) i s-a comutat pedeapsa la 25 ani de detenţie. În septembrie sau octombrie 1944 tatăl meu a fost amnistiat şi repus în toate drepturile civile şi militare, fiind mobilizat în 1951-1953 la construcţia Casei Scânteii din Bucureşti.

În acest sens, la admiterea în academie am fost întrebat despre aceasta de generalul Popa Dimitrie,… dar, probabil notele informative de la Partid şi C.I. erau prea multe în dosarul pentru academie şi prea groase la picioarele mele pentru a fi admis la academie, picând cu 8.87 (aproape 9) la Tactica R.A.A., cu 6.70 la tehnică şi cu 4.54 la

socialism ştiinţific). M-am consolat cu situaţia,… şi până la aşa zisa Revoluţie din 1989, când am fost raportat de către Comandantul Divizionului ca „terorist" (în dimineaţa în care „s-a împuşcat" generalul Vasile Milea), pentru că în noaptea care trecuse am zis că este MAI BUNĂ Paza şi Apărarea Unităţii prin santinele DECÂT o patrulare cu 2 – 3 PATRULE pe perimetrul unităţi (cum ordona comandantul) care puteau fi demascate şi descoperite mult mai uşor decât o santinelă staţionară.

În zilele următoare a început în unitate o atmosferă grea (aproape de nesuportat) între tineretul şi cei care duceau greul unităţii (înseninaţi de speranţa libertăţii care se întrezărea) pe de o parte,… şi între şefii şi comandanţii de subunităţi grupaţi pe simpatii şi slăbiciunile care-i uneau în uneltirile şi aranjametele oculte (evident păliţi odată cu aparenta pierdere a influenţei partidului) pe de altă parte, până la evidentul tremur de parcă li se mişca pământul sub picioare. Printre misiunile de luptă împotriva inamicului virtual şi imaginar în ordinele primite, unii dintre colegi au făcut raport colectiv împotriva comandantului de divizion şi găştii lui (fostul secretar de partid cu locţiitorii şi comandanţii de subunităţi), iar eu raport personal la Minister, cerând mutarea mea „oriunde şi pe orice funcţie mă cheamă ţara", în urma căruia eu am fost mutat la Divizionul Tehnic iar comandantul mutat „la pensie".

În anul 1991 am fost pedepsit cu „5 zile arest cu îndeplinirea seviciului" de comandantul regimentului în mânărie cu noul comandant al Diviziei (colonelul Berheciu, în locul demnului general Popa Dimitrie) pentru „relaţii cu străinii",… fiind şi „mutat disciplinar" pe o funcţie inferioară (şef cabină emisie-recepţie) la divizionul cu cea mai grea navetă, în urma unei operaţiuni de import în cadrul primei societăţi comerciale româno-germane din Ploieşti, autentificată de mine la începutul anului 1991 cu un etnic german, inginer auto, pe care l-am cunoscut printr-o prietenă de familie (profesoară de germană).

Frumuseţea a fost că obişnuit cu „ochiul şi timpanul" care era tot timpul asupra mea, având şi funcţii cu risc în caz de neatenţie (în mobilizare, cu apărarea secretului de stat şi cu primele cercetări la nivelul unităţii), fricos din fire în privinţa ilegalităţilor şi cunoscând pe una din consilierele lui Petre Roman (atunci prim ministru), am cerut şi am primit răspuns favorabil de la Cabinetul Primului Ministru, cum că pot face parte din administraţia unui SRL, alături de soţie (nu asociat unic), dacă nu-mi afectează activitatea militară. În această situaţie, în loc să mă prezint la noua funcţie, am cerut 3 zile din concediu pentru rezolvarea unor probleme de familie - zile în care am mers în audienţă la CAAT (SMAVA), de unde am obţinut mutarea de la Trupele RAA, la Trupele Rd.Th., în Bg.46 Rd.Th. Ploieşti, la statul major, ca ofiţer cu activitatea de cultură (prin aprilie 1992), funcţie în care mă ocupam şi de problemele de cult (cu organizarea sărbătorilor religioase, cu mesele festive sfinţite de popi la sărbători, cu sfinţirea drapelului de luptă...), funcţie în care am primit şi am repartizat unităţilor şi subunităţilor subordonate Bibliile ortodoxe distribuite de la Ministerul Apărării (prin 1993). Pentru că îmi plăcea mai mult o funcţie cu „lupta psihologică", în iunie 1992 m-am înscris la Facultatea de Sociologie – secţia Psihologie Generală în cadrul Universităţii Bucureşti, pe care am întrerupt-o la începutul anului IV (refuzând practica hipnozei).

În funcţia de cultură am început să studiez Biblia ortodoxă mult diferită de cea masoretică (pe care o ştiam 20-30% pe de rost), editată de confesiunile protestante şi neoprotestante care nu admit inchinarea la icoane şi la chipuri cioplite, aşa cum practică ortodoxia împotriva prevederilor propriilor Biblii – Ieşirea 20.4-6 (4. Să nu-ţi faci chip cioplit şi nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, şi din câte sunt pe pământ, jos, şi din câte sunt în apele de sub pământ! 5. Să nu te închini lor, nici să le slujeşti, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea şi al patrulea neam, 6. Şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele).

În vara anului 1993, mi s-a desfiinţat funcţia,… ajungând „şomer militar" (fără funcţie),… primind aproape după un an o funcţie de „căpitan" (la cerere, eu fiind maior), în Punctul de Comandă al Diviziei (transformată în Corp de Armată de Av. şi Ap.A.A.) – pentu a rămâne în oraş, din cauza problemelor de sănătate a copiilor - fiind în situaţia de a nu putea fi avansat la termen dar, ca prin minune, schimbându-se ştatul de organizare al funcţiilor, mi s-a comasat funcţia cu alta nou înfiinţată, pe care am şi primit gradul următor, pe care l-am purtat până mi-am cerut trecerea în rezervă (la pensie) în septembie 1998, nemaisuportând „abuzul religios" în armată (în lumea „celor drepţi"), abuz concurent cu

„grobianismul politicii româneşti” aservită Marilor puteri interesate în decimarea şi distrugerea sistematică a armatei române (asemenea ramurilor economiei și industriei românești).

În viaţa de familie, eram realizat dacă nu aveam probleme cu sănătatea copiilor loviţi de soartă din cauza mea (unul cu encefalopatie, de la 1,5 ani;… al doilea cu diabet zaharat insulino-dependent, de la 1,5 ani),… fiecare cu pensie de asistat social (primul cu şcoală gimnazială, al doilea cu învăţământ superior cu licenţă), fără capacitatea şi tupeul necesar pentru actuala VIAŢĂ de JUNGLĂ DEMOCRATICĂ.

Din cauza mea, pentru că şi după ce mi-am refăcut viaţa de familie, eram acasă ca la hotel, ca un navatist dependent de tren când nu mă deplasam la serviciu cu maşina personală,… eram în familie numai noaptea (de seara de la 18.30 când se întrerupea energia electrică în oraş, până dimineaţa la 5.30 când încă nu se lumina de ziuă), doar în zilele „când nu aveam treabă la unitate” – şi,… într-un Divizion de RAA era treabă tot timpul - mai ales pentru un şef de Pregătire de luptă titular,… şef Birou Mobilizare prin cumul „titular pe post neîncadrat”,… şi Şef de Stat Major, de fiecare dată când Divizionul pepinieră (sau trambulină) de cadre pentru eşaloanele superioare ale Trupelor de Rachete rămânea fără Şef de Stat Major, a cărui funcţie o îndeplineam întotdeauna cu un singur subordonat (furierul neîncadrat).

Într-o asemenea NEBUNIE de CONSACRARE şi DEVOTAMENT pentru Apărarea Patriei JECMĂNITĂ acum de Preşedinţi, de Guvernanţi şi de Parlamentari hoţi, tâlhari şi trădători de neam şi ţară, în loc să fiu alături de familie şi de copii mei crescuţi prin grădiniţe sau cu bonă (comunistă) când soţia era la cabinet sau de gardă – frumuseţea fiind când nu îmi vedeam casa şi familia „cu lunile” în anii cu misiuni de tragere cu rachetele în străinătate: - 1 până la 1,5 luni (în noiembrie-decembrie,… sau ianuarie-februarie) încazarmaţi la Boteni pentru pregătirea şi examinarea teoretică în vederea tragerilor reale de la Capu Midia (cu echipa de luptă – unitatea fiind scoasă din Serviciul de Luptă Operativ); - 1,5 până la 2 luni (în aprilie-mai) în misiune (aplicaţie) cu deplasarea tehnicii de luptă în Poligonul de la Capu Midia unde executam tragere reală;… şi 1 până la 1,5 luni (în iunie-iulie) de misiune în URSS (cu echipa de luptă da divizionului) pe tehnica de luptă sovietică), unde parcurgeam aceleaşi etape de verificare cu calificative (în cadrul Tratatului de la Varşovia) la pregătirea teoretică, la tragerile de instrucţie (cu aparatură de imitaţie a ţintelor aeriene) şi la tragerile reale pe avion fără pilot (dirijat de la sol).

Ocupaţie de „pensionar”!

… Şi toate acestea,… pentru că nu am înţeles ce este VIAŢA şi ÎNŢELEPCIUNEA în LUMEA ACEASTA care transformă ENERGIA şi CAPACITĂŢILE TINEREŢII în BOALĂ şi SUFERINŢĂ la BĂTRÂNEŢE,… pentru că nu am înţeles ESENŢA VIEŢII,… şi ca un PROST între PROŞTII PERVERŞI, am pus accent pe EXTERIORUL FIINŢEI (pe ceea ce vede ochiul) cu satisfacţii efemere, mai mult decât pe INTERIORUL FIINŢEI (pe suflet şi duh) cu sentimente şi simţămine, ca un om DEŞTEPT şi GOL (fără conţinut)!

… Toate acestea pentru că nu mi-am dat seama la timp, că ŢARA pentru care am depus 5 jurăminte militare, va fi distrusă de PARAZIŢI şi tranformată într-o ŢARĂ condusă de PARAZIŢI pe spatele unui POPOR de asistaţi şi consumator de produse din import, pentru că nimic românesc nu mai este bun.

… Toate acestea pentru că am fost învăţat şi am ales ca să muncesc şi să fac tot ce se poate mai bine pentru binele celor care au căutat tot timpul şi totul numai spre binele lor – am fost un altruist credincios egoiştilor peverşi, pentru că nu am înţeles „MERSUL LUCRURILOR" din care cunoşteam multe, fără să le aplic în viaţa mea – adică, nu am înţeles ÎNŢELEPCIUNEA – adică, nu am înţeles că în viaţă, TOTUL este DEŞERTĂCIUNE şi GOANĂ după VÂNT - Eclesiastul 1:

- 4. Un neam trece, altul vine, şi pământul rămâne veşnic în picioare.
- 5. Soarele răsare, apune şi aleargă spre locul de unde răsare din nou.
- 6. Vântul suflă spre miazăzi şi se întoarce spre miazănoapte; apoi iarăşi se întoarce şi începe din nou aceleaşi rotiri.
- 7. Toate râurile se varsă în mare, şi marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăşi să pornească de acolo.
- 8. Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, aşa cum nu se poate spune; ochiul nu se mai satură privind, şi urechea nu oboseşte auzind.
- 9. Ce a fost va mai fi, şi ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare.
- 10. Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune: „Iată ceva nou!", demult lucrul acela era şi în veacurile dinaintea noastră.
- 11. Nimeni nu-şi mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; şi ce va mai fi, ce se va întâmpla mai pe urmă, nu va lăsa nicio urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu.

… Pentru că am crezut că îmi slujesc patria şi poporul,… fără să ştiu realitatea că degeaba îmi risipesc eu cunoştinţa, puterea şi conştiinţa pentru un popor care întotdeauna şi-a omorât eroii şi care şi-au batjocorit înţelepţii şi oamenii de valoare, cinstind trădătorii şi tâlharii!

… Am alergat după vânt,… ca să culeg furtună şi suspine pentru că nu am înţeles ESENŢA VIEŢII mai devreme – dar niciodată nu este prea târziu pentru cel ce prinde trenul şi mai ales dacă ştie destinaţia trenului prins!

28 mai 2017: A fost înmormântat colegul nostru Teo în cimitirul Mihai Bravu din Ploiești. A decedat pe 25 mai în urma unui stop cardiac. Venise de la Ceptura (unde avea stupii) în Ploiești să cumpere ceva pentru stupi. După ce a cumpărat, s-a urcat în mașină și când să pornească motorul a căzut cu capul pe volan. Avea probleme cu inima. În urmă cu doi ani și jumătate (deci după întâlnirea de la Brașov) a făcut o operație pe inimă la Târgu Mureș. (n.a.)

Dumnezeau să îl odihnească în pace!

TOMA I. EUGEN LIVIU

Sunt bihorean, născut la 21.08.1952 („leu"), în comuna Holod, sat cunoscut prin scriitorul Iosif Vulcan, cel care a sprijinit prin revista „Familia" debutul lui Mihai Eminescu.

Studiile gimnaziale le-am făcut în satul natal. Am continuat pregătirea ca elev al Liceului Militar „Ştefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc, unde am fost coleg de clasă cu Pricop Valeriu.

La absolvirea liceului am ales să urmez Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov, arma radiolocaţie.

Ca tânăr locotenent am lucrat la Compania de Radiolocaţie a Armatei din Bucureşti, începând ca ofiţer tehnic pe staţia P-12 şi încheind pe funcţia de comandant al companiei.

Între anii 1982-1984 am urmat cursurile Academiei Militare Generale. Din august 1984 şi până în ianuarie 1985 am fost ofiţer în statul major al Batalionului de Cercetare şi Bruiaj Radioelectronic, de la Domneşti.

În perioada ianuarie 1985 - august 1988 am lucrat în Biroul pregătire de luptă la Comandantul Trupelor Radiotehnice din CAAT.

Începând cu luna septembrie 1988 şi până la pensionare – 30.09.2001 am revenit în Bihor, la batalionul din Oradea, ca şef de stat major şi în ultimele patru luni - comandant.

După pensionare nu am mai lucrat, decât în gospodaria proprie.

Sunt căsătorit din anul 1975, am trei copii: un băiat - inginer electronist (m-a moştenit); două fete, una medic şi cealaltă absolventă a facultăţii de drept.

Avem două nepoţele - prinţesele bunicului - aşa le alint.

Îmi place să mă ocup de gospodărie: grădinarit, flori, pomi, vie; să meşteresc tot ce se poate.

Când e frumos afară, îmi fac timp şi pentru câte o ieşire la pescuit, unde mă simt excelent.

Am un câine ciobănesc german, de care sunt ataşat de 13 ani. Fiind pasionat de „Formula – 1” automobilistică, i-am pus numele „Shumi”.

Am avut foarte mulţi colegi pe unde am lucrat şi mă bucur că ţinem legătura şi acum. Pentru mine sunt momente deosebit de plăcute, de câte ori comunicăm prin mesaje electronice sau telefon.

Am trecut prin multe încercări pe timpul activităţii şi sunt mulţumit de tot ce am făcut. În colectivele în care am lucrat, am fost foarte uniţi, aproape ca într-o familie, deşi eram de vârste şi niveluri de pregătire diferite. Aşa am reuşit să parcurg cu bine etapele din viaţa mea.

Defilând cu subunitatea, în calitate de şef de stat major

Consider că am fost privilegiat, faţă de colegii din arma noastră, care au lucrat izolaţi la Vârful Muntelui sau la Sulina. Îmi aduc aminte cu plăcere, de un coleg mai mare şi prieten care a lucrat la Sulina şi a lansat celebra replică: „Aici noi vedem primii soarele şi ultimii dreptatea!”.

Eugen Toma în Academia Militară Generală (în centrul fotografiei) .
Printre colegii de grupă remarcăm pe: Şotropa Emil (cu ochelari de soare, viitor comandant al Şcolii de Aplicaţii pentru Trupele Radiotehnice), Acatincăi Ion (primul din dreapta, rândul de jos, promoţie 1973, viitor comandant al unităţii de radiolocaţie de la Dumbrăveni), Cantaragiu Ionel (cu mustaţă, lângă Eugen Toma, promoţie 1976, viitor şef de stat major al Comandamentului Operaţional Aerian Principal)

Să vă povestesc şi o întâmplare amuzantă. S-a întâmplat când lucram la Domneşti. Comandantul unităţii, colonelul Oprea Daniil, a primit o reclamaţie de la nişte vecini, că militarii le-au furat căpşunii din grădină. A adunat toţi militarii pe platou şi a chemat medicul unităţii, căruia i-a dat ordin să pregătească o soluţie purgativă în cantitate mai mare. A ordonat ca fiecare militar să bea câte o cană cu purgativ şi el o să aştepte ca soluţia să-şi facă efectul. În acel moment, doi soldaţi care furaseră căpşunii şi-au recunoscut fapta.

Tot colonelul Oprea mai avea multe replici, care au rămas celebre. Când observa că subordonaţii încercau să-l mintă, le spunea: „uitaţi-vă la mine, căci am părul sur la tâmple!”.

Ocupaţie de „pensionar”!

Aceste întâmplări sunt comice, dar eu am învăţat multe lucruri bune de la dânsul. Experienţa căpătată cât timp am lucrat împreună, trei ani şi jumătate, mi-a folosit în activitatea mea ulterioară.

Am reuşit să străbat căile vieţii, chiar în condiţiile în care am lucrat în acelaşi loc, câteodată şi faţă în faţă cu marii comandanţi ai acelor vremuri, generalii: Militaru, Mocanu, Milea, Iordache şi alţii. În fond şi ei erau tot oameni.

Pe toţi colegii îi prețuiesc şi îi respect!

UNGUREANU G. MARCEL

A absolvit Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza în anul 1971. În ultimul an de liceu a avut gradul de elev plutonier major la batalionul 2 de elevi.

În perioada 1971–1974 a urmat Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” din Braşov, arma radiolocaţie.

După absolvire a fost repartizat la Schitu, lângă Mangalia, ca ofiţer 5 la staţia de radiolocaţie P-35, pe FAZA. Împreună cu Marcel Man a stat la căminul de garnizoană IGAF, în aceeaşi cameră. De multe ori mergeau împreună la restaurantele din Mangalia (care erau foarte aproape unele de altele, dar şi de camin). Pe vremea aceea cu 25 de lei puteai mânca un cotlet, bea o bere şi mai primeai şi rest.

La un moment dat am hotărâți să ne facem „băieţi cuminţi” şi să nu mai călcăm prin restaurante! Dar hotărarea noastră ţinea până seara, când începea să cânte muzica la „Cazino” şi se auzea din camera noastră. Ne uitam unul la altul şi ziceam: „I-auzi Marcele ce-i acolo! Ce facem, mergem?” şi celălalt răspundea: „Mergem Marcele!”

După un an de zile, fiind amândoi burlaci, au primit un apartament confort 3 şi tot pe la restaurant trebuiau sa mănânce (mai ales seara).

S-a căsătorit în Mangalia, cu Steluţa, şi au avut împreună două fete.

După doi ani s-a mutat la Ploieşti, la Centrul de Instrucţie al Trupelor Radiotehnice, comandant pluton M.T.R. Nu a stat prea mult la Ploieşti şi s-a mutat la batalionul radiotehnic de la Craiova, unde a lucrat pe staţia P-37.

Într-una din zile, dimineaţa, după ce a ieşt din tură, împreună cu doi civili care lucrau ca radiotelegrafişti în punctual de comandă, au plecat cu maşina unuia dintre aceştia spre o localitate din apropierea oraşului pentru a repara un televizor al unui bunic al unuia din cei doi civili (Marcel se pricepea la repararea aparatelor electronice).

Într-o curba periculoasă, datorită vitezei cu care circulau, au intrat pe contrasens, sub un autobuz de calatori, care circula regulamentar, din sens opus. Forţa impactului i-a omorat pe toţ trei instantaneu. În urma accidentului au rămas cinci copii fără tată şi trei soţii fără soţ. Din păcate nu mai ştim anul când s-a întâmplat tragedia.

Marcel era un ofiţer apreciat de comanda unităţii şi de colegii de muncă, era un familist şi un tată devotat.

A fost înmormântat cu onoruri militare în comuna sa natală, în apropierea oraşului Craiova.

Dumnezeu să îl odihnească în pace!

Marcel Ungureanu în anul doi de școală militară, în laboratorul de P-15.
Este singura fotografie pe care o avem cu Marcel Ungureanu! Îi mulţumim domnului col.ing.(rtr) Marin Păuna pentru amabilitatea de a ne furniza această fotografie.

VASILE C. GHEORGHE

M-am născut la data de **16.12.1952**, în Focşani, judeţul Vrancea.

Am urmat studiile gimnaziale în comuna Slobozia Ciorăşti, judeţul Vrancea şi Liceul Militar „Ştefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc.

Sunt căsătorit, am un copil (băiat) care lucrează în domeniul IT-ului şi are domiciliul în Braşov.

Evoluţia în cariera militară:

- 1974 – 1977: ofiţer 5 staţie radioaltimetru PRV-11, în B.10 Rd.Th. Ianca, judeţul Brăila;
- 1977 – 1984: ofiţer cu pregătirea fizică în Bg. 46 Rd.Th. Ploieşti.
- 1984 – 1994: ofiţer 2 în Statul Major al Bg. 46 Rd.Th. Ploieşti.
- 1994 - 1998 ofiţer 1 în Biroul pregătire de specialitate, la locţiitorul comandantului pentru radiolocaţie din C.1 Av. A.A. Ploieşti.
- 1998 trecut în rezervă la cerere.

În perioada **2008 – până în prezent**, sunt angajat la o firmă de pază, în calitate de coordonator zonal.

În **anul 2005**, împreună cu alţi 24 membri fondatori, ofiţeri şi maiştri militari de radiolocaţie în rezervă, am înfiinţat Asociaţia Profesională „VERŞINA", cu sediul în Ploieşti, str. Poştei nr. 1.

Scopul asociaţiei a fost şi rămâne în continuare, acordarea de spijin membrilor asociaţiei, în vederea câştigării drepturilor ce li se cuvin la pensie şi realizării de întâlniri periodice.

Trei amintiri legate de Gigel:

Prima se referă la o verificare parţială la PRV-11. I-a căzut un subiect legat de alinierea selsinelor la blocul LŢ-08. S-a dus în faţa dulapului indicator unde era blocul respectiv şi a „rezolvat" problema: a dat comanda (în glumă) SELSINE VĂ ALINIAŢI! SELSINE DREPŢI! PENTRU ONOR ÎNAINTE! TOVARĂŞE CĂPITAN, SELSINELE SUNT ALINIATE!

A doua amintire, pe care o ştiu toţi colegii este legată de masa de prânz în una din zilele de sfârşit de şcoală. Ofiţer de serviciu era mr.ing. Gabor Ioan, lectorul de P-35 şi pe care noi îl poreclisem „Wilma". Deoarece masa de prânz întârzia şi eram adunaţi toţi în faţa sălii de mese, Gigel s-a dus şi a bătut cu pumnii în uşă strigând „WILMAAA!" Şi spre surprinderea noastră, uşa s-a deschis şi în spatele ei a apărut … Wilma!

A treia ne arată cum a intrat Gigel la arest. „Cavaleristul" Dobrică ne povesteşte la un momen dat, cum se făcea armata pe vremea lui, iar Gigel îi răspunde: „Ştim. Pe cai!". Şi s-a ales cu trei zile de arest. (n.a.)

VLAICU I. DUMITRU

M-am născut pe data de 02.07.1952 în comuna Zâmbreasca, judeţul Teleorman.

După şcoala generală am urmat un an Liceul Teoretic din Roşiorii de Vede apoi 3 ani, 1968-1971, Liceul Militar „Dimitrie Cantemir" Breaza.

În această perioadă, primele televizoare din România işi epuizaseră stagiul de funcţionare şi apăruse o noua meserie „depanator de televizoare", motiv pentru care la absolvirea liceului militar am susţinut examen pentru admiterea la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan" - Braşov, arma RADIOLOCAŢIE.

Am urmat cursurile şcolii militare în perioada 1971-1974.

La intrarea în şcoala militară, când am văzut tehnica de radiolocaţie am realizat că acele „maşinării” pe care le văzusem în copilărie la unitatea militară de lângă aerodromul de la Siliştea Nouă (Gumeşti) aflate la 7 km de localitatea natală, nu erau altceva decât staţii de radoliocaţie. Motiv pentru care la absolvire am solicitat repartizarea la Cp.14 Rd.Th. Siliştea Nouă (Gumeşti).

Mi-am desfăşurat activitatea în Cp.14 Rd.Th. timp de 10 ani, respectiv 1974-1984. Primii 2 ani am locuit acasă la părinţi iar vara făceam naveta peste câmp cu… bicicleta.

În perioada cât am activat la Cp.14 Rd.Th. Siliştea Gumeşti nu am pierdut ocazia şi am participat la mai multe întâlniri cu doi fii ai comunei Siliştea Gumeşti. Este vorba de marele scriitor MARIN PREDA şi generalul colonel MARIN DRAGNEA, pe care i-am cunoscut personal.

În 1984, căpitan fiind mi s-a propus o funcţie de locotenent colonel la Craiova. În condiţiile de „penurie” de funcţii şi grade în arma radiolocaţie, o astfel de propunere nu era de refuzat, am acceptat şi astfel în perioada 1984-1998 mi-am desfăşurat activitatea, inițial, în cadrul B.1 Rd.Th. Circea şi apoi transformat în Centrul 9 Rd.Lc. Craiova.

În 1998 am trecut în rezervă, profitând de O.U.G. nr. 7.

În perioada cât am fost ofiţer activ la Craiova am urmat, la zi, cu aprobările de rigoare, şi cursurile Facultăţii de Istorie din cadrul Universităţii din Craiova.

După trecerea în rezervă, în perioada 1998-2012, timp de 14 ani mi-am desfăşurat activitatea ca profesor la Şcoala Postliceală şi Liceul Tehnologic „Spiru Haret” din Craiova.

Aici am predat istorie, geografie şi drept administriv şi constituţional elevilor de liceu clasele IX-XIII şi elevilor de la Şcoala Postliceală, specialităţile: analişti programatori, tehnicieni în turism, stenodactilografi, asistenţi de gestiune etc.

În perioada 2008-2012, în colaborare cu agenţia de turism IMOLA TOURS din Budapesta, am organizat şi condus, ca ghid turistic, numeroase excursii. În acest fel am avut șansa de a vizita peste 20 de țări și 17 capitale din Europa. Șansa mi-a dat ocazia să văd Europa din colțul de sud-est, respectiv Antalya (Turcia), pe diagonală până în nord-vest, la Oslo (Norvegia), și din sud-vest, Barcelona (Spania) până în nord-est, Sankt Petersburg (Rusia). Bineînțeles aici se adaugă întreg litoralul de nord al Mării Mediterane… Turcia, Grecia, Croația, Italia, Coasta de Azur și Spania, centrul Europei – Ungaria, Austria, Germania, Franța, Belgia, Olanda precum și bazinul Mării Baltice cu Suedia, Norvegia, Finlanda, Rusia și Estonia.

În 2012 m-am „pensionat” pentru a doua oară de la Liceul Tehnologic din Craiova şi m-am stabilit în Bucureşti.

În 1974 m-am căsătorit cu Ioana, ingineră, absolventă a Facultăţii de Horticultură Craiova, specialitatea „Tehnica Pregătirii Produselor Alimentare” (TPPA). În ultimii 25 de ani a lucrat în cadrul rectoratului Universităţii din Craiova. În 2012 s-a pensionat.

Avem un fiu, Florin Adrian, născut în 1976, absolvent al Academiei de Studii Economice Bucureşti, Facultatea de Relaţii Internaţionale. Este căsătorit cu Denisa, absolventă a ASE Bucuresti, Facultatea de Economie Informatică.

Din 2007, după aderarea României la Uniunea Europeană, s-au stabilit în Bruxelles, fiind angajaţi la Comisia Europeană a Uniunii Europene.

Am şi doi nepoţi: Alexandru Gabriel, născut în 2003 şi Irina Ioana născuta în 2012.

Fapte şi evenimente care m-au marcat de-a lungul vieţii şi carierei? Există, însă unele de tristă amintire, aşa că trec peste ele…

Mai bine vă prezint o întâmplare plină de amuzament. În timp ce eram ofiţer activ, am urmat, la zi, şi cursurile Facultăţii de Istorie din cadrul Universităţii din Craiova. Şi cum era normal, eram preocupat să particip, în timpul liber, la cursuri, seminarii, examene de sfârşit de an, etc. Într-o zi, comandantul unităţii, m-a întrebat de ce mă străduiesc să urmez această facultate, la ce-mi foloseşte? I-am răspuns că, în afară de faptul că-mi place istoria, pot deveni şi… „profesor de istorie''. Din acel moment, comandantul unităţii, şi ulterior, şi majoritatea colegilor, chiar şi salariaţii civili, nu mi se mai adresau cu gradul şi numele, cum era normal într-o unitate militară, ci cu apelativul „DOMNU' PROFESOR" sau simplu „PROFESORE".

După trecerea în rezervă, la liceul la care am predat, colegii profesori şi chiar unii elevi, ştiind că fusesem ofiţer la MApN, nu mi se adresau cu „DOMNUL PROFESOR", aşa cum se obişnuieste într-o şcoală, ci imi ziceau… „DOMNUL COLONEL".

Deci în armată mi se zicea „PROFESORUL", iar în viaţa civilă „DOMNU' COLONEL".

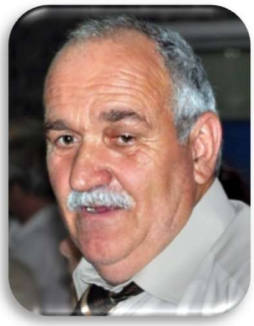
Între timp mi s-a mărit familia. Pe lângă cei 2 nepoți amintiți anterior a apărut și al treilea - Theodor Dumitru, născut în mai 2017.

VOICULESCU M. DUMITRU

M-am născut la 2 August 1952 în localitatea Valea Mare – Podgoria, judeţul Argeș. După absolvirea Școlii generale am urmat, până în 1969 cursurile Liceului „Nicolae Bălcescu” din Pitești.

În perioada 1969–1971 am urmat cursurile Liceului Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza după care pe cele ale Școlii Militare de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație „Leontin Sălăjan” din Brașov.

La terminarea şcolii militare am fost repartizat la Compania Radiotehnică de la Morărești din județul Argeș unde am îndeplinit pe rând funcțiile de ajutor șef stație P-12, P-35, P-37, șef tură în PC până în 1984 când m-am mutat la Batalionul Radiotehnic Automatizat de la Gruiu (Pitești).

Aici am fost încadrat pe complexul 5N87 și apoi mutat ca șef de tură în PC.

În perioada 1986-1988 am urmat cursurile Academiei de Înalte Studii Militare, secția radiolocație.

După absolvirea Academiei am fost numit comandant al Batalionului Radiotehnic de la Corlățel unde am lucrat până în 1990.

În perioada 1990–1991 am îndeplinit funcția de Șef al Statului Major al Apărării Civile al județului Bistrița–Năsăud după care m-am mutat pe funcția similară dar la județul Argeș unde am lucrat până în anul 2004. Din 2004 până la pensionare, în 2007, am îndeplinit funcția de Prim adjunct al Inspectorului șef al Inspectoratului Județean pentru Situații de Urgență Argeș.

După pensionare am intrat în politică, fiind secretar general al PLD Argeș și după transformarea acestuia, secretar general al PDL Argeș. Am devenit evaluator și auditor de mediu activând în Asociația „Solidaritatea Umană”, expert pe termen lung și Coordonatorul activității Regiunii Centru – Brașov.

Din februarie 2012 până în prezent sunt director executiv la Clubul Sportiv „DACIA” Mioveni.

Sunt căsătorit și am doi copii, băiatul este ofițer la STS, iar fata este tehnician principal la ISU Argeș.

Mi-am propus să fiu foarte scurt, contrar unor păreri greșite conform cărora aș face o lungă poveste din orice banalitate. Voi încerca să scot în evidență o trăsătură de caracter care mi-a fost proprie toată viața și anume aceea că permanent am fost sincer.

Am crescut în oraşul Pitești și aceasta a constituit pentru mine permanent un prilej de mândrie și dorință continuă de a împărtăși și altora o parte din bucuria pe care o

simțeam. Întâmplarea a făcut ca, în cartierul unde locuiam – CEAIR – să copilărească și frații DOBRIN – Nicolae (GÂSCANUL și, mai târziu, GICU – după numele soției) și Mircea.

La Morăreşti, *cu o parte din colegi* (Mitică *e cel cu mustaţă!*)

Jucam împreună fotbal pe un maidan pe malul râului Argeș, unde se adunau copii din toate cartierele orașului. Se organizau mai multe echipe și jocurile se desfășurau în sistem „câștigătorul la masă" și aproape de fiecare dată trofeul era BEREA.

Sigur că, în asemenea condiții experiența se acumulează foarte rapid și, atât în Liceul Militar Breaza, cât și la Școala Militară Brașov, mă mișcam destul de bine pe terenurile de fotbal. De multe ori eram întrebat unde am învățat, iar eu abia așteptam să mă laud cu faptul ca am jucat și mai joc chiar în vacanțe alături de frații Dobrin.

De multe ori nu eram luat în seamă de mulți colegi și poate că aveau dreptate să fie sceptici pentru că nu se i întâmplă oricui să petreacă anumite momente din viață alături de cineva care, ulterior, să ajungă celebru. Așteptam cu mare nerăbdare un moment favorabil în care să pot demonstra că nu era ficțiune nimic din ceea ce povesteam cu atâta mândrie. Și sigur că acesta s-a materializat cu ocazia unui meci oficial între echipele divizionare care reprezentau Argeșul și, respectiv, Brașovul.

Cred că eram în anul al III-lea de școală militară (1974) când s-a desfășurat meciul între cele două echipe și, ca mai tot timpul, nu beneficiam de învoire, din motive banale inventate de unul sau altul din mulții șefi pe care îi aveam. Împreună cu unul dintre colegii dragi mie, Babaciu Gheorghe (Gelu), recurgem la o serie întreagă de magii de care numai elevii de școală militară sunt în stare și ajungem în tribuna stadionului Tineretului din imediata vecinatate a școlii. Pe gazon, împreună cu ceilalți 21 de jucători, idolul nostru comun – DOBRIN. Am aplaudat, am țipat și ne-am exteriorizat o dată cu spectatorii ceilalți, iar la pauză ne-am luat inima în dinți și, în dorința de a ajunge la vestiarele jucătorilor, am început o luptă inegală cu puhoiul de lume care, îmi place să cred, veniseră să-l vadă tot pe vrăjitorul balonului rotund. Într-un sfârșit ajungem acolo unde ne propuseserăm, îl salutăm pe magician și îl prezint pe Gelu ca prieten și coleg al meu. Dobrin s-a bucurat mult când m-a văzut, iar eu nu-mi mai încăpeam în piele de mândru ce eram. Cât despre colegul meu, pot să afirm că i-am creat o stare de bine pe care nu o va uita cât va trăi. Povestea noastră s-a răspândit destul de repede și de atunci am simțit că sunt ascultat cu mai mare atenție și credibilitate.

Caricatură apărută în revista şcolii „Orizonturi ostăşeşti":

- Vezi, poate te prinde fără carnet şi când vii cu camionul, că iese un „cucui" şi mai mare!

AM CONSTRUIT MULT…

Nimeni nu contestă faptul că viața de ofițer de radiolocație, fie ca ești subordonat sau comandant, este, pe cât de complexă și dificilă, pe atât de plină de satisfacții. În rândurile care urmează am să mă refer la un aspect care m-a urmărit permanent în activitatea mea și anume asigurarea celor mai bune condiții pentru desfășurarea muncii de către întregul colectiv.

Sigur că aceste condiții erau atât de ordin material cât și spiritual într-o perioada în care bugetele erau numai de austeritate. M-am hotărât deci, ca în această prezentare să mă refer doar la ceea ce am construit împreună cu soldații și cadrele militare ale colectivelor din care am făcut parte.

La început de carieră, în unitatea de la Morărești trebuia la un moment dat să sosească un complex centimetric pentru care erau necesare două biute de pământ. Așa că, în lipsa fondurilor și a utilajelor specializate am demarat o campanie de muncă voluntară, manuală „de la vlădică până la opincă". Plăcerea noastră cea mai mare a fost aceea că lângă fiecare biută a apărut câte un frumos lac pe care le-am populat cu pește. Toată arma Radiolocație știa de atunci că la Morărești este o „unitate-stațiune".

Pentru mine, munca la Morărești urma să se dubleze în primăvara anului 1982 – tură operativă în serviciul de luptă permanent la unitatea de bază și prezența în zilele libere pe șantierul de la Gruiu, unde demaraseră lucrările de construcție la noua unitate. După câteva luni de tranziție și până în 1984 am participat efectiv în șantier la realizarea construcției propriu-zise și a anexelor (GAZ, bază sportivă, poligonul de antrenament, amenajare căi de acces, plantare de pomi și arbuști, etc. – pentru care nu erau prevăzute

fonduri). În paralel cu executarea serviciului operativ am continuat sa amenajăm permanent noul nostru loc de muncă si am reușit să-l facem plăcut și atrăgător. Nu insist asupra necazurilor de tot felul, pentru că ele au fost neutralizate de plăcerea de a lucra în condiții agreabile.

Locuiam în Pitești lângă Palatul Administrativ și am avut ocazia să văd sediul de aici al Statului Major de Apărare Civilă și Punctul de Comandă Județean dintr-o altă locație. Am văzut PSAG-ul, legăturile directe și radio cu unitatea noastră și a început să mă fascineze munca de protecție a oamenilor și bunurilor materiale în situații limită, atât pe timp de pace, cât și în caz de război. Atât m-a atras de tare încât, în anul 1986 am intrat la Academia Militară Generală, arma Radiolocație, cu intenția declarată că doresc să ajung șeful acestui serviciu la județul Argeș. Nici nu bănuiam eu atunci cât de lung și anevoios va fi acest drum.

La terminarea studiilor am fost repartizat în funcția de comandant la unitatea de la Corlățel (lângă Vânju Mare), județul Mehedinți. Era sfârșit de august, început de septembrie. După ce ne-am prezentat la posturi, însoțiți de reprezentanți ai eșalonului superior, toți absolvenții am intrat intr-un bine-meritat concediu de odihnă. Și cum te poți simți mai responsabil de funcția ta decât, după două zile să fii anunțat că toată baza materială (grajduri și multe tone de furaje) a GAZ-ului a fost mistuită de flăcări? O piatră de încercare dură, dar, având în vedere că locația acestora era undeva în afara unității, mai îndulcea durerea. M-am întors urgent in unitate și am început evaluarea reală a pagubelor. Enorm!

Pe lângă pierderile mari generate de incendiu, la o primă trecere în revistă a nevoilor imediate ale unității, am constatat că apa (potabilă și menajeră) se aducea în butoaie, într-o cotigă trasă de măgar din sat, care se afla în vale, la o diferență de nivel foarte mare. Unitatea era construită în 1952 și nu pricepeam de ce nu a reușit nimeni în peste 35 de ani să asigure o alimentare decentă cu apă.

Sigur că, în urma acestei analize sumare am înțeles că, împreună cu oamenii pe care îi aveam în subordine, trebuia să rezolvăm probleme amânate de mulți predecesori. Nu a fost simplu, dar, după câteva luni de zile baza GAZ-ului era refăcută și mult îmbunătățită, iar apa în unitate a fost asigurată în mod curent prin amplasarea unui rezervor de 30.000 litri cu alimentare cu pompe de putere (cu un bazin rezervor la jumătatea pantei). Toată lumea s-a întrebat cum a fost posibil așa ceva? Vreau să amintesc faptul că am beneficiat din plin de ajutorul administrațiilor locale și a agenților economici din oraș și județ (CAP, IAS, BJATM). Am folosit totdeauna expresii de genul „facem împreună pentru noi și copiii noștri".

În cadrul investigațiilor mele pentru rezolvarea urgentă a problemelor, am avut câteva întâlniri și cu Șeful de Stat Major al Apărării Civile al județul Mehedinți, dl. mr. Bebe Dobre și am aflat că are nevoie de un PSAG (planșeta situației aeriene generale) pentru punctul de comandă județean. Noi tocmai schimbam la unitate toate planșetele și am fost deosebit de încântat să-l sprijin în acest demers.

Între timp, în unitate am creat un sistem modern de sacrificare a animalelor (un miniabator), în momentul în care această activitate era interzisă dacă nu deținei autorizațiile de specialitate. Noi le-am obținut iar instituțiile din zonă apelau la noi.

Prin dl. mr. Bebe Dobre am aflat că în luna aprilie 1989, la Comandamentul Apărării Civile se desfășoară un concurs de ocupare a postului de Șef al Statului Major de Apărare Civilă al județului Harghita.

M-am prezentat, cu inima oarecum îndoită, dar era o rampă a ceea ce îmi propusesem eu. Concurența a fost foarte mare, ca dovadă că mulți ofițeri licențiați își doreau acest lucru. Am reușit să trec și peste acest obstacol, pe de o parte datorită rezultatelor obținute la lucrări și interviu, dar cred eu că se cunoștea și ce realizasem până la momentul respectiv. Bucuria a fost imensă. Reușisem o realizare pe care o visam permanent. Nu, bucuria nu putea nici pe departe să fie deplină. Locul de șef la Harghita urma să rămână liber prin plecarea șefului existent la Alba, unde se pensiona comandantul. Dar, ghinion! Primul Secretar al județului Alba nu a fost de acord cu propunerea Comandamentului și, împotriva uzanțelor a fost numit (fără concurs) omul său. Mi s-a comunicat că rezultatul concursului meu este valabil doi ani. Am trăit un moment de dezamăgire și mare regret. Credeam că m-a părăsit norocul.

La sfârșitul anului 1989 (decembrie 28) când în Gara de Nord se urmăreau și împușcau ofițeri, mi-a sosit ordinul de numire în funcția de șef la Bistrița-Năsăud (se eliberase postul prin pensionare).

Alt început, de data aceasta în condiții de nesiguranță, teamă, suspiciune, tranziție. Nimic nu părea să fie la locul lui. Nu cunoșteam pe nimeni și a trebuit să-mi întrebuințez tot arsenalul de forme, metode și mijloace de care dispuneam pentru a regla urgent lucrurile. La început ne desfășuram activitatea într-un local separat dar, în dorința de a centraliza activitatea, după unirea cu Trupele Teritoriale și CMJ-ul, ni s-a repartizat ultimul etaj de la fosta clădire a Direcției Agricole. Din nou de la zero.

Am evaluat situația, am luat legătura cu foștii mei colegi de la Gruiu (Argeș) și, profitând de faptul că schimbau planșetele, am recuperat PSAG-ul pe care l-am amplasat în locul unui perete dintre două camere. Astfel am creat condiții de lucru pentru planșetiști și radiotelegrafiști. Pentru cei din Comandamentul Militar Județean Bistrița Năsăud era o mare noutate și am simțit cum, față de serviciul nostru a crescut, brusc, respectul.

După insistențe și rugăminți, în sfârșit, în februarie 1991 am fost mutat la Pitești, mai întâi pe funcție de locțiitor și în 1992 ca șef. În sfârșit acasă. Nu am mutat familia nici un moment din Pitești pentru că am fost sigur permanent că îmi voi rezolva problema de suflet.

Mai aveam multe de construit. Aveam biroul Inspectoratului de Protecție Civilă în Palatul Administrativ – Casa Albă – și foarte repede, în camera ofițerului de serviciu am înființat Secretariatul Tehnic Permanent, ca organ de lucru al prefectului. Când erau evenimente deosebite, acest birou edita urgent ordinele pe care trebuia să le emită prefectul. Serviciul a căpătat urgent credibilitate și și-a demonstrat utilitatea. La Punctul de Comandă care era în altă locație am construit, în condiții de austeritate, o clădire nouă pentru desfășurarea activității Comisiei Județene la Dezastre.

Am enumerat puține evenimente din viața unui ofițer de Radiolocație. Am făcut multe lucruri fără bugete prea mari. Aș dori ca actualii oameni care au putere de decizie să facă lucruri mărețe cu foarte mulți bani. Dumnezeu sa ne ajute!

Col.(rtr) Voiculescu Dumitru

ÎNTÂLNIRI ULTERIOARE ALE PROMOȚIEI 1974 DE OFIȚERI DE RADIOLOCAȚIE

Conform angajamentului luat la înâlnirea de la Brașov, din august 2014, încercăm să ne întâlnim în fiecare an. Sperăm să ne putem întâlni câți mai mulți colegi, câți mai mulți ani. Prin rotație, câte un grup de colegi se ocupă de organizarea fiecărei întâlniri. Au avut loc, până în prezent (anul 2020), următoarele întâlniri:

- august 2015, la Sâmbăta de Sus, organizată de Vasile Bucuroiu cu sprijinul lui Romeo Moise;
- august 2016, la Eforie Sud, organizată de Spirea Stoica;
- august 2017, la Băile Tușnad, organizată de Andrei Pataki cu sprijinul lui Vasile Bucuroiu;
- octombrie 2018, la București, organizată de Vasile Filip Rotaru cu sprijinul colegilor din București;
- iunie 2019, la Băile Felix, organizată de Eugen Moș.

Întâlnirea programată pentru anul 2020 s-a amânat pentru anul 2021, din cauza epidemiei de coronavirus. De organizarea întâlnirii se va ocupa Ilarion Giuroiu.

Prezentăm pe scurt, pe cât posibil, fiecare întâlnire și imagini reprezentative de la acestea.

2015 - SÂMBĂTA DE SUS

Organizatori: Vasilică BUCUROIU
Romică MOISE

Întâlnirea a avut loc în perioada 28-31.08.2015 la Sâmbăta de Sus, pensiunea „Miruna”. Au răspuns chemării la întâlnire următorii colegi: Vasile Bucuroiu, Gelu Babaciu împreună cu soția, Victor Beteagă împreună cu soția, Mișu Dărândău împreună cu soția, Emil Dendyuk împreună cu soția, Telu Filip împreună cu soția, Marcel Man, Eugen Moș împreună cu soția, Mișu Mireuță împreună cu soția, Nicu Martac împreună cu soția, Romeo Moise împreună cu soția, Dan Pârvulescu împreună cu soția (este prima întâlnire la care participă Dan), Mărin Preda, Vasile Rotaru împreuna cu soția, nepoțica și cățelușa, Spirache Stoica împreună cu soția, Eugen Stricescu împreuna cu soția si nepoțelul, Georgian Teodorescu împreună cu soția, Gigel Vasile împreună cu soția și Myky Vlaicu împreună cu soția.

Propunerea pentru organizarea întâlnirii membrilor promoției 1974 la cea de-a 41-a aniversare, am făcut-o cu prilejul aniversării precedente (a 40-a), la Academia Forțelor Aeriene de la Brașov, în anul 2014. Tot atunci s-a stabilit ca de organizarea preconizatei întâlniri să ne ocupăm doi foști colegi stabiliți în Ploiești, respectiv eu (Vasile Bucuroiu) și Vasile Gheorghe.

La începutul anului 2015 m-am întânit cu colegul respectiv, ca să stabilim când mergem la locația propusă de el (Sâmbăta de Sus), să demarăm formalitățile, iar acesta a spus că este prea devreme. Așa era! Apoi, pe la sfârșitul lunii martie l-am contactat din nou pentru aceeași problemă; mi-a spus că nu se mai poate ocupa de organizare, deoarece urmează să se interneze în spital pentru rezolvarea unor probleme și nu știe cât va dura.

Ca urmare, m-am gândit la cine pot apela ca să mă ajute în demersul meu; am ajuns la concluzia că cel mai nimerit ar fi colegul nostru Romeo Moise care locuiește în Râșnov, cunoaște zona și are mașină.

În consecință l-am sunat, i-am spus despre ce este vorba, i-am cerut sprijinul iar el s-a declarat de acord (un mare domn) să mă ajute! Apoi am luat „lista cu promoția” și i-am sunat pe fiecare în parte, cu scopul de a ști pe câte persoane pot miza pentru întâlnire și, evident, să văd dacă se poate asigura cazarea tuturor colegilor în aceeași locație. Au confirmat 32 (treizeci și doi) de colegi. Pe acest număr am contat în discuțiile inițiale cu proprietara pensiunii.

În luna mai, am luat trenul spre Brașov, iar în gară m-am întâlnit cu Romeo și cu doamna sa; Romeo mi-a spus că trebuie să mai așteptăm circa o jumătate de oră, deoarece colegul nostru Sergiu Manea, a promis că vine și el cu noi. Am așteptat mai bine de o oră, dar Manea nu a mai venit și nici la telefon nu a mai răspuns.

În cele din urmă, la insistențele soției lui Romeo am plecat spre Sâmbăta de Sus.

Ajunși acolo a testat posibilitățile de cazare din zonă; ne-am oprit la pensiunea „Miruna” (trei stele) care ne putea oferi spațiul de cazare, masă și confortul necesar.

Împreună cu Romeo am discutat cu proprietara pensiunii problemele legate de cazare, organizarea meselor, meniul, eventualele reduceri de cost și alte probleme de organizare. Contribuția lui Romeo la discuții a fost majoră! După ce am ajuns la un acord asupra datei întâlnirii și sumei necesare de achitat de persoană/familie, a tranșelor de achitare a sumei precum și a perioadelor scadente, ne-am întors la Brașov (la gară) unde ne-am despărțit după vreo trei sferturi de oră.

Și cu acest prilej țin să mulțumesc încă o dată familiei Moise pentru sprijinul acordat!

Apoi, întors acasă, am luat din nou „lista cu promoția" și i-am sunat pe cei 32 de colegi ca să-i pun în temă. Celor care au răspuns, le-am comunicat sumele bănești, contul bancar în care trebuiau trimiși banii și termenele limită, precum și detalii despre cazare și masă, inclusiv traseul de urmat pentru a ajunge acolo. Cei care au cerut să se mai gândească (consulte cu familia) au avut două săptămâni la dispoziție. În acest interval, un singur coleg m-a sunat (Traian Istrate) să mă anunțe că nu mai poate participa deoarece se internează în spital (probleme cardiace grave). Pe ceilalți i-am sunat eu din nou, iar la final din cei 32 de colegi au trimis banii numai 19, ceilalți retrăgându-se din diferite motive. Un alt coleg, Gabriel Slave, a trimis prima jumătate din sumă pentru o persoană, iar apoi m-a anunțat că din motive independente de voința sa nu mai poate participa și ca urmare, din banii trimiși de el să „le fac cinste" colegilor din parta lui. Exact asta am făcut; am cumpărat trei stile de wisky, trei sticle de cinzano (pentru doamne) plus un kilogram de lămâi. Totul a fost servit „ca cinste" din partea lui Gabi Slave la masa festivă.

La finele lunii iunie am reușit să colectez jumătate din suma cerută de proprietarii pensiunii pentru numărul real de participanți și am expediat-o prin virament bancar către pensiune. Ceilalți bani până la suma finală, am convenit cu colegii mei, fie să mi-o trimită mie, fie să o achite în ziua întâlnirii, Sâmbăta de Sus, pentru ca eu să pot achita și cealaltă jumătate a sumei necesare (finale).

Cu prilejul întâlnirii, vineri seara, am colectat restul de bani de la celegii mei, pentru întregirea sumei necesare de achitat către pensiune, iar sâmbătă dimineața m-am întânlint cu propretara pensiunii, am achitat costul total, am primit chitanța și am considerat rezolvat totul!

Prezentarea primei variante a monografiei

Am avut parte și de o situație „aparte"; colegul nostru Georgian Teodorescu (care a decedat în 2017 – odihnească-se în pace!) a anunțat de la bun început că nu se cazează împreună cu ceilalți colegi și că va participa numai la masa festivă de sâmbătă seara; în rest „este pe cont propriu".

Nu ar fi fost nici o problemă, numai că la „bufetul suedez” organizat de pensiune vineri seara, șeful de sală a venit la mine să-mi spună că sunt două persoane în plus la masă! Inițial am crezut că se referă la cei doi nepoți (mici) ai unor colegi de-ai noștri și i-am răspuns că nu este nimic grav, chestiunea fiind cunoscută și rezolvată, însă șeful de sală mi-a atras atenția că este vorba de două persoane mature. Atunci mi-am dat seama, văzându-l pe Teo că situația este alta! M-am dus la acesta și l-am întrebat dacă a achitat separat contravaloarea mesei, iar el mi-a spus că se duce chiar atunci la proprietara pensiunii să achite. Nu am verificat în acea seară; am înțeles că în cursul zilei de sâmbătă a achitat consumația sa și a soției.

Pentru ziua de duminică, cu ajutorul colegului Dan Pârvulescu, am organizat o vizită la Mânăstirea Brâncoveanu împreună cu colegii care au vrut să participe. Ghid ne-a fost un călugăr foarte bine informat, pe care Dan îl cunoștea.

S-au făcut multe fotografii, s-a filmat mult, iar prin intermediul colegilor noștri Emil Dendyuk, Myky Vlaicu, Mișu Mireuță, Marcel Man și alții au ajuns și în spațiul virtual.

Luni dimineața, după micul dejun, am început să plecăm fiecare unde avea de ajuns. Înainte de plecare am ajutat câțiva colegi (prin intermediul altor colegi care veniseră cu mașina personală), care nu aveau mijloc de transport, să ajungă la diferite gări sau autogări în drumul spre casă.

Cu prilejul acestei întâlniri, eu împreună cu Eugen Moș, Dan Pârvulescu, Eugen Stricescu și Marcel Man am „aranjat” ca următoarea întâlnire (cea de 42 de ani) să fie organizată de Stoica Sirea, pe litoral, ceea ce s-a și întâmplat!

Iar la Eforie Nord, în 2016, împreună cu Titi Bursa, Traian Istrate, Augustin Ciuraru și Stoica Spirea am „aranjat” ca întâlnirea de 43 de ani să fie organizată de colegul Andrei Pataki la el în județ. Și așa s-a întâmplat! (Atunci însă nu bănuiam că o să mă implic în proporție de aproximativ 50% în această organizare!) mi-am ajutat un coleg pe care îl respect!

De! Cine sapă ... știți voi!

Jurnalul Sâmbetei de Sus

Romeo Moise

La mesele adunate una lângă alta, după plecarea celorlalţi colegi participanţi la întâlnirea de 40 de ani a promoţiei de ofiţeri active de radiolocaţie - 1974, în sala de mese a şcolii, unde am servit masa de vreo patru mii şase sute optzeci de ori (!?!), au mai rămas doar cei din fostul pluton „212”, apoi „222” şi în final „232”, care nu aveau încă somn.

Era aproape 4 dimineaţa şi fiecare dorea să-şi mai depene amintirile, iar ceilalţi să-l asculte.

După patruzeci de ani, privind cu ochi de ofiter superior, îi vezi altfel pe cei din faţa ta. Ba, mai mult, vrei să-ţi impresionezi colegii, cu ce ai reuşit să faci de-a lungul carierei şi cât de apreciat ai fost ca să ajungi pe treptele pe care le-ai visat de la primii paşi făcuţi după trecerea prin poarta de la intrarea școlii, pentru că mai aveam și alte variante.

Dimineaţa zilei de 31 august 2014, nu pare să spună prea multe. Zorile se vărsau încet pe lângă ferestrele umbrite de înaltele tufe de tuia. Pe feţele însoţitoarelor noastre, după o petrecere parţial reuşită, se putea constata că efectul dorinţei de expunere a amintirilor celor care au trăit circa o mie o sută şaptezeci de zile într-un perimetru de peste 500.000 mp, nu este prea acceptat.

Vinul nu mai avea gust şi poate era prea mult, mâncarea stătea neatinsă spre centrul imensei mese improvizate, dorinţa instinctuală de odihnă era mai aproape de fiecare din noi, dar nu reuşisem încă să stabilim unde ne vom întâlni anul viitor.

— Eu vreau la Sâmbăta de Sus, spuse Gigel Vasile, pe un ton categoric şi surprinzator, care-i trezi din somnolenţă pe colegi.

— Ce-i cu Sâmbăta de Sus ? – întrebă Vasilică Bucuroiu

— Să facem întâlnirea noastră de 41 de ani de la absolvire, la anul, în 2015, veni repede o completare. Aer curat, priveliște nemaipomenită, Mănăstirea Brâncoveanu, Izvorul Tămăduirii, hotel de trei stele…

Într-o unanimitate greu întâlnită în alte domenii, s-a votat ca întâlnirea promoţiei 1974 să aibe loc în a doua jumatate a lui August 2015 şi să fie organizată de Vasilică Bucuroiu.

Iarna a fost lungă şi greu de trecut. Aşăteptarea mea, convertită într-o elementară convorbire de accept participativ cu Vasilică Bucuroiu, la sfârşitul unui febuarie primăvăratec, a dus la ceea ce nu mă aşteptam.

— N-am fost niciodată la Sâmbăta de Sus! spuse el la telefon. Cu cine să mă duc, ca să nu fiu singur? L-am sunat pe Grusea. Nu poate. L-am sunat pe Vasile Gigel. Se interneaza la Bucureşti. Manea nu raspunde. Ai rămas tu. Avem de mers până la Sâmbăta de Sus cam vreo sută şi ceva de kilometri. Ce zici ?

— Eu spun că vreau să merg cu tine la Sâmbăta de Sus! E bine?

— Bine! Atunci… şi convorbirea a continuat cu cele necesare pregătirii unei „misiuni".

În ziua şi la ora stabilită l-am aşteptat în gara Braşov pe Vasile Bucuroiu ca să ne îndreptăm spre viitorea noastră locaţie destinată întâlnirii de 41 de ani de la absolvire. Trebuia să vină cu noi şi Sergiu Manea, dar după o oră şi jumătate de aşteptare, am plecat doar noi trei: eu, Lidia şi Vasile.

Căldura de afară ne-a obligat sa deschidem geamurile Logan-ului roşu. Dincolo de Codlea, o insectă nepoftită, intră pe geam, bâzâie tare şi îndrăzneşte să se aşeze chiar sub fusta Doamnei Moise, care face eforturi disperate să alunge intrusa. Speriat, că ar putea fi o viespe, trag pe dreapta, văd că înţepătura există şi o tratez cu puţină sare iodată.

Vasilică se uita atent la procedura pe care o aplic.

— Ai învăţat ceva nou şi vei şti ce trebuie să faci pe viitor. Poţi să te uiţi! Am o soţie frumoasă. Dar numai atât! Să te uiţi!

Caut dușmanul periculos, îl găsesc pe marginea preşului şi constat că era doar o biată furnică cu aripi.

Ajunşi la Sâmbăta de Sus ne-am îndreptat către hotelul cel mai apropiat de mănăstire. Nici pomeneală de locuri pentru sfârşitul lui august unde a fost rezervată cazarea ofiţerilor NATO, veniti în aplicaţii la Cincu.

Hotelul Mănăstirii Sâmbăta de Sus nu accepta reuniuni cu chefuri.

Şi aşa ne-am orientat către hotelul „Miruna", de trei stele, cu tot ce putea oferi potrivit cerinţelor şi dorinţelor noastre.

Doamna Paller Maria, patroana, al cărui soţ era nepotul lui Octavian Paller, ne-a primit foarte bine. Împreună cu Vasilică Bucuroiu a organizat petrecerea celor trei zile şi nopţi în mod admirabil. Cât de bine ? Calificativul pentru colegul nostru îl vor putea da numai soțiile noastre.

Îmi aduc aminte că ni s-a pus la dispoziţie o sală special amenajată, în care Man Marcel şi Moş Eugen, prin colosala lor voinţă şi trudă personală, au prezentat prima ediţie a amintirilor noastre, intitulată „OAMENI ŞI FAPTE". Am primit volumul cu mare interes şi curiozitate.

Cred că pentru Pârvulescu Dan a avut o semnificaţie deosebită. După cele câteva cuvinte de mulţumire, am văzut prima dată un general atât de emoționat, încât vorbele lui s-au înecat în două lacrimi uşor vizibile pe ambii obraji, scăpate fără intenţie pe sub ochelari şi-am înţeles de ce şi generalii mai plâng câteodată. Şi, culmea, am aplaudat!

Muzica oferită de doi tineri disk-jockey angajaţi ai pensiunii, a fost pe placul generaţiei noastre. La fel şi pentru două familii de olandezi venite întâmplator în restaurant, care s-au distrat pe cinste alături de noi.

Nu cred să fi stat cineva în scaun, aşteptând o melodie. Mos Eugen chiar a crezut că sunt styck-urile mele de muzică. Singura pauză de dans a fost când am împărtăşit amintiri în jurul focului de tabară, unde ne-am simţit tineri ca altădată. Toţii ne feream să nu fim afumaţi şi numai eu mă bucuram că nu mai vin ţântarii.

Am avut prilejul să mă ţin de cuvânt şi să cânt melodia promisă cu un an în urmă, la o chitară de împrumut, pentru că, aşa cum sunt eu câteodată, am uitat să-mi aduc instrumentul de suflet.

Mănăstirea Sâmbăta de Sus cu istoria ei seculară, ne-a fost prezentată cu lux de amănunte în spaţii în care au acces numai invitaţii. Ghidul mănăstirii era un desăvârşit cunoscător, care în aproape trei ore şi ar mai fi continuat, dacă nu trebuia la ora fixată să

servim masa de prânz, de altfel bogată şi îndestulată ca toate celelalte mese servite de o echipă de bucătari dedicaţi meseriei.

Unii dintre noi au petrecut timpul plimbându-se în zona și culegând zmeură și mure, alţii au ţinut să se bălăcească în bazinul de la SPA.

În apropiere fiind Izvorul Tămăduirii, am fost de acord cu toţii să mergem până acolo unde Arsenie Boca îşi alunga setea. Pe drumul de ţară, mergând în pas de voie, aproape strivit de căldura copleşitoare ce uscase totul în jur, gândurile m-au dus din nou, aşa cum se întâmplă adesea, la nefericitul eveniment din anul 1972.

Observând că nu-s în largul meu, colegul de lângă mine m-a întrebat dacă mă simt bine.

— N-am nimic! mă ascund eu, în spatele unui glas vizibil emoţionat.

— Nu cred, te frământa ceva…

Şi atunci, în speranţa că mă voi lepăda de curiozitatea elementară a poverii purtată timp aproape de patruzeci şi patru de ani, ce ar fi putut avea un sfârşit tragic pentru mine şi familia mea, îmi iau inima în dinţi şi mă destăinui ca la împărtăşanie, fără să am vreo reţinere, cu curajul frânt de neştiinţă şi îi zic :

— Eu am cântat la chitară pentru toţi, ca să uitaţi de greutăţile din şcoală şi numai unul m-a cântat la…

— Stai, mă întrerupe colegul, tu nu stii?

— Ce să stiu?

— Cine te-a turnat.

— Nu! Habar n-am…

— Chiar, nu ştii cine te-a turnat? Nu creeed! Păi, îţi spun eu… este…. nu ţii minte că… te-a trimis în companie şi noi ceilalţi la club şi trebuia să…

Nu mai auzeam. Urechile îmi ţiuiau, ochii refuzau cu încăpăţânare imaginea întipărită şi adusă în memorie de mii de ori, mâinile îmi căzuseră încet pe lângă buzunare, picioarele nu mă ascultau…

A căzut ca un trăsnet

— Cum? Tu n-ai ştiut, până acum, cine ţi-a purtat „sâmbetele” ?

M-am trezit, după o clipă, revigorat, eram conştient, vesel, dornic de distracţie şi viaţă.

Eram fericit că turnătorul nu era printre noi.

Seara am participat la masa festivă. A fost un vis, a fost o seară minunată.

Mulţumesc ţie, Lidia!

Mulţumesc vouă, colegilor!

Ajuns acasă, la Râşnov, am desigilat jurnalul zilnic, pe care-l păstram închis în folie de plastic, ca să uit de ziua care mi-a pricinuit multe nopţi albe şi am găsit ziua de Duminică, 28.05.1972, unde am notat :

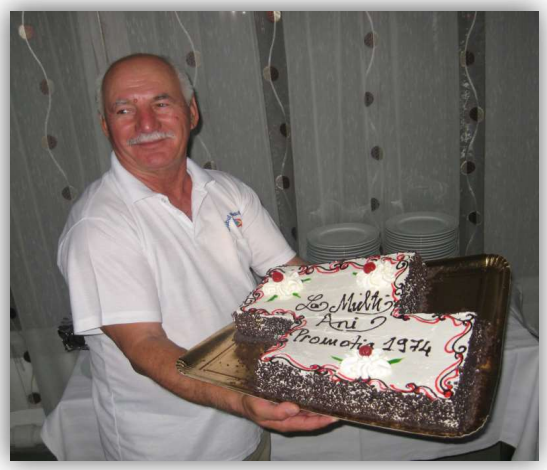
„M-au scos de la film pentru a mă duce la comandant (comandantul școlii – n.a.). *Ce viaţă! Mai ales cînd ai „prieteni”. Să vedem ce-o urma…”*

Bănuielile, circumstanţele, „sâmbetele” nu pot fi ascunse niciodată.

Septembrie 2015

2016 – EFORIE SUD
Hotel OVICRIS

Organizator: Spirea STOICA

Ano domini 2015, *început de septembrie*, la *Sâmbăta de Sus*. Un „individ” propune ca următoarea întâlnire a promoției 1974 radiolocație se aibă loc pe litoral, iar cel desemnat „vinovat” cu organizarea să eu, umilul vostru coleg și îndrăznesc să spun și prieten, Stoica S. Spirea („cel mai țanțoș”).

Propunerea supusă la vot este acceptată în unanimitate (ca să vezi, nici Ceaușescu la congresele partidului nu reușea așa ceva). Vinovat, „șeitan” Bucuroiu Vasile!

An nou 2016, eu, tinerelul, secondat cu brio de jumătatea mea Mihaela, purced la organizarea întâlnirii.

Început de martie, devin telefonist de serviciu și vă tatonez să vedem dacă vă mai mențineți alegerea făcută. Inițial, 30 dintre colegi sunt entuziasmați. Pe parcurs unii au zis „pas” din varii motive. Într-un final au optat pentru a „suferi” împreună: Vasilică BUCUROIU, Titi BURSA, Gusti CIURARU, Ucă CHIȘ, Mișu DĂRÂNDĂU, Nelu DÂSCĂ, Telu FILIP, Traian ISTRATE, Mișu MIREUȚĂ, Neculai MARTAC, Romică MOISE, Egen STRICESCU, Andrei PATAKI, Dan PÂRVULESCU, Emil PETRESCU, Mărin PREDA, Georgian TEODORESCU, Nicu TĂNASE, Gigel VASILE și bineînțeles, Spirea STOICA.

Telu Filip mă anunță cu două săptămâni înainte de întâlnire că nu mai poate veni iar Ucă Chiș mă anunță cu aroape 48 de ore premergătoare întâlnirii că nu poate participa (mama grav bolnavă, a și decedat).

Încep prin a tatona terenul în Mamaia și Constanța, la mai multe hoteluri de 3 și 4 stele, dar nu m-am putut apropia de nici unul pentru a mă încadra într-un buget acceptabil (1000 lei de familie), pentru patru zile, 3 nopți de cazare și all inclusiv, plus excursia din Bulgaria, cu vizita la castelul reginei Maria.

Mă reorientez spre sud și într-un final reușesc să obțin acordul doamnei Chira Stela, directorul S.C. Ovicris Eforie Nord pentru organizarea întâlnirii, în următoarele condiții:

02.09.2016: 14.00 – cazarea
18.00 – bufet suedez
03.09.2016: 07.00 – mic dejun
13.00 – masa de prânz
18.00 – masa festivă
04.09.2016: 07.00 – mic dejun
08.00 – 19.00 –excursie Bulgaria
19.00 – cina
05.09.2016: 08.00 – mic dejun
09.00 – plecarea spre casă

În afara meniurilor de mai sus participanții au mai suportat din plin: băuturi alcoolice (țuică de diverse sortimente, pălincă, wisky J.B., cinzano, martini, vin Murfatlar alb și roze, șampanie) precum și nealcoolice (apă plată și minerală, coca-cola, pepsi-cola, fanta), tort, fructe, alune. (Șpirache, ai uitat să enumeri scobitorile! – n.a.))

Întâlnirea noastră debutează cu „gafele” lui Mișu Dărândău care reușește de trei ori să greșească intrarea la hotel și să dea ocol stațiunii tot de atâtea ori. Un alt incident, neprovocat a fost faptul că unii dintre noi nu au cărți de identitate, au rămas cu vechiul buletin, ceea ce a determinat neparticiparea lor la excursia din Bulgaria.

În Bulgaria s-a vizitat Cap Caliacra și stațiunea Balcic cu castelul reginei Maria (care include și crama și grădina botanică). Toți au fost încântați de cele văzute atât la Balcic cât și la Cap Caliacra, Marea Neagră, arborii, florile, interioarele castelului și nu în ultimul rând vinurile de colecție și degustările făcute în cadrul unui peisaj mirific.

Nu am ezitat să coborâm cu picioarele pe pământ și să savurăm talentele culinare ale bucătarilor bulgari, servite în vase tradiționale alături de lipii care ne aduceau aminte de turtele noastre autohtone. Nici berea Kamenitza nu ne-a displăcut.

Serile am avut ocazia să depănăm amintiri despre locurile vizitate dar și amintiri din anii trecuți (școală, întâlnirile anterioare), punctate din belșug cu „sarea și piperul" multor glume, „obligați" să le folosim prin O.Z.Î.A.P.P.L.1974 (ordin de zi de întâlnire anuală a promoției radiolocație 1974).

Înainte de a încheia țin să aduc mii de mulțumiri colegilor și prietenilor noștri Romică Moise, aranjorul muzical al cinei festive și Mișu Mireuță pentru imortalizarea multor momente ale întâlnirii noastre (pentru posteritate).

În dimineața încheierii activității, am hotărât să menținem legătura, să ne reîntîlnim în 2017 la Tușnad, organizator fiind desemnat Andrei Pataki, propunerea venind tot din partea aceluiași „clarvăzător", Vasilică Bucuroiu.

Cu stimă, drag și respect, al vostru Doru Stoica S.S.

2017 – BĂILE TUȘNAD

Organizatori: Andrei PATAKI
Vasilică BUCUROIU

Prezenți 21 de ofițeri promoția 1974 și soțiile lor.
Invitat de onoare dl. col.(rtr.) Florian Dumitrescu.
Începând cu această întâlnire, s-a alăturat grupului nostru. Dumitru Caragață (colegul nostru din primul an de școala militară) împreună cu soția.

Așa cum am convenit cu Sile (Vasile Bucuroiu), pe data de 28 feb.2017, orele 16 și ceva am ajuns în stația Băile Tușnad Hm. Numai noi doi am coborât din trenul accelerat, care după câteva clipe de staționare a continuat drumul spre Tg.Mureș. Imediat s-a făcut o liniște plăcută, fără de margini. Eu și colegul am început să urcam treptele pline de zăpada spre gară. Nu era nimeni cu care să te întâlnești. Eu nu eram străin. Cunosc stațiunea de copil. Situată în valea Oltului, în munții Harghitei, la piciorul muntelui Ciomad de origine vulcanică. Nici în vise nu vezi un peisaj mai frumos ca Băile Tușnad. Cu alei lungi și paralele, împrejmuite de brazi seculari, martorii veșniciei acestui așezământ. Fiecare alee te duce la un izvor de apă minerală.

De aici am plecat către stațiune, mai exact la motelul Olt unde am rezervat câte o camera singel după care am hoinărit prin oraș. Prietenul meu Sile luase suta de wisky de la recepție. Scuză-mă, știu că a fost o excepție și spre deosebire de tine, eu luasem antibioticul cu un pahar de apă minerală de la izvor. O altă excepție. După cină am stabilit o întâlnire neoficială cu șeful pensiunii pentru a doua zi.

Dimineața, nea Feri admistratorul, după ce ne-a servit cu câte un păhărel de pălincă ne-a îndrumat la hotelul Ciucaș. În prealabil a dat un telefon că sosim cu treburi importante și să fim primiți ca atare. Sile cumpărase mărțișoare, un ghiveci de orhidee ca să nu mergem cu mâna goală și cu ocazia zilei de 1 martie ne trezim cu pupături de bun venit din partea directoarei. Și intrăm în discuții: că dăm un avans consistent și să mai lase din tarif, că suntem un grup respectabili și am ales această locație fiind cea mai frumoasă din stațiune.

Am reușit, datorită zâmbetului necontenit al lui Sile și a tăcerii mele dubioase din planul doi (eu eram cu socotelile). Am negociat un tarif de cazare acceptabil și o mâncare foarte bună la un preț rezonabil. Băutura era inclusă în meniu, cam puțină, după aprecierea colegului Telu (Filip Constantin). Am și zis la telefon: *„Telule, să vii cu două damigene de plastic pline cu vin."* El a sosit fără ele, cică s-au spart pe drum. (Îți dai seama că tot autobuzul duhnea de danful vinului varsat).

Pe 3 mai am plătit avansul cu acte în regulă potrivit spuselor lui Sile, *banii jos*, factura cu chitanța în buzunar, că niciodată nu se știe! (protivnic slușaet). A urmat o periodă de așteptare, parcă prea lungă. Așa pățește omul grijuliu, gată treaba repede-repejor după care se grăbește încet, ca ardeleanul.

A venit și ziua mult așteptată, 11 august, revederea cu dragii colegi de școală militară, promoția 74. A fost foarte emoționt. Am simțit cum se degajă din piept satisfacția că am reușit să strâng la Băile Tușnad pe acești bravi ofițeri. Au fost și frumoasele noastre neveste, cu care am dansat, am râs și am făcut plimbări lungi prin potecile întortocheate pe versantul muntelui Ciomad, în jos spre Lacul Sfânta Ana. Aici stăteam pe terasa unei berării și ascultam amintirile – povești ale lui Lori, când deodată apare dinspre lac un tip bine cu barca pneumatică în brațe și cu nepoțica după el. Zice, salut băieți!. Era Vasile Rotaru. Poate atunci i-a venit ideea că la anul el va ține adunarea generală.

Invitatul nostru de onoare dl. Dumitrescu Florian mă întreabă: „organizatorule, ce program avem?" și eu i-am răspuns, program de voie. A fost mirat iar masa festivă m-a chemat deoparte și m-a felicitat. A avut și motivația: evenimentele s-au derulat fără obstacole neprevăzute.

Ce am văzut la tinovul Mohoș ne a dus direct la origini. Tot așa de motivați au fost și Eugen și Marcel care ne-au pus să dăm testul de completare a monografiei promoției (între două pahare)

A treia zi picnicul s-a desfășurat în spatele hotelului Ciucaș Am fost întâmpinați de ospătărițe, de mesele încărcate cu bunătățuri și băuturi alese (de noi). Am zis colegului Stoica Spirea: „Mă Dorule, vreau să te pedepsesc. Să servești șpirțul fără apă". „Bine", zice și s-a ținut de cuvânt. La hora încinsă de către Ucă, pe platoul betonat al piknicului mulți s-au prins și s-au învârtit de parcă erau flăcăiași nici decum bărbați la a treia tinerețe, dar și asta s-a terminat și odată cu venirea ploii cântăreții de muzică folc-ostășesc a lu' Romică Moise ne-au adus aminte, ce frumoși am fost odată când eram elevi.

2018 – BUCUREȘTI

Organizatori: Vasile-Filip ROTARU împreună cu colegii bucureșteni

La Tușnad, colegul nostru Vasule-Filip Rotaru ne-a propus ca întâlnirea din 2018 să se desfășoare la București și s-a oferit să organizeze aceată întâlnire.

La începutul lunii februarie a avut loc o întâlnire a organizatorilor, la „La Copac – cârciumă de jupâni" pentru a stabili detaliile întâlnirii. Au participat: Vasile-Filip Rotaru, Vasile Ciucă, Ion Costan, Augustin Ciuraru, Emil Dendyuk împreună cu soția, Nicu Tănase, Dan Pârvulescu, Mișu Mireuță, Nicu Martac, Myky Vlaicu și Marcel Man. S-a stabilit ca întâlnirea să se desfășare la începutul lunii octombrie și programul orientativ. Alte amănunte au fost stabilite de Vasile-Filip Rotaru cu colegii bucureșteni în lunile premergătoare întâlnirii.

Întâlnirea s-a desfășurat în peroada 4-8 octombrie, cazarea fiind asigurată la Complexul Militar Haiducului. Au participat la această întâlnire: Vasilică Bucuroiu, Mitică Caragață cu soția, Vasile Ciucă cu soția, Augustin Ciuraru cu soția, Nișu Dărândău cu soția, Emil Dendyuk cu soția, Nelu Dâscă cu soția, Telu Filip cu soția, Ilarion Giuroiu, Marcel Man, Eugen Moș cu soția, Nicu Mitan cu soția, Mișu Mireuță cu soția, Nicu Martac cu soția, Viorel Popa cu soția, Marin Preda, Dan Pârvulescu cu soția, Andrei Pataki, Vasile Rotaru cu soția, Eugen Stricescu cu soția, Spirea Stoica cu soția, Nicu Tănase, Myky Vlaicu cu soția, Mitică Voiculescu cu soția.

Prima zi a fost rezervată vizitei la Casa Poporului iar dupămasa până seara târziu, masa festivă la Cercul Militar Național. Pentru această întâlnire festivă, 45 de ani de la absolvirea școlii militare și 100 de ani de la Marea Unire, Vasile Rotaru a pregatit și înmânat fiecărui participant, inclusiv soțiilor, o medalie dedicată acestui eveniment. Cu prilejul mesei festive am sărbatorit și ziua de naștere a colegului nostru Eugen Moș.

Următoarea zi a fost rezervată vizitării unor obiective turistice din București iar dupămasa am petrecut-o la „La copac – cârciumă de juăpâni”. În această zi a participat la întâlnire și familia Moise Romeo, după care s-a reîntors la Brașov.

La copac l-am sărbatorit și pe colegul nostru Emil Dendyuk cu prilejul zilei de naștere.

În următoarea zi am vizitat Muzeul Cotroceni, am votat pentru familie. La o școală din apropierea Cișmigiului iar seara am petrecut-o la Cercul Militar Național.

A fost o întâlnire reușită la care toți participanții s-au simțit foarte bine și au regretat că s-a terminat așa repede!

Pentru următoarea întilnire, din 2019, colegul nostru Eugen Moș și-a asumat răspunderea organizării, la Oradea.

2019 – BĂILE FELIX

organizator Eugen Moș

Încep cu o scurtă incursiune în trecut…. Organizare întâlnirii pentru sărbătorirea a 45 de ani de la absolvirea Şcolii militare a avut ca început anul 2014. Atunci, la masa festivă din ultima zi a întâlnirii de aniversare a 40 de ani de la absolvirea Şcolii militare, am propus ca să ne întâlnim în fiecare an în altă locaţie iar organizator să fie unul sau mai mulţi colegi.

Eu mi-am asumat răspunderea de a organiza întâlnirea promoţiei în 2019 la Oradea, atunci când se va sărbători 45 de ani de la absolvire. Propunerea a fost reconfirmată în octombrie 2018 cu ocazia întâlnirii promoţiei la Bucureşti, colegii rugându-mă să am în vedere şi o excursie la Budapesta cu o scurtă croazieră pe Dunăre.

Şi aşa a început poveste organizării întâlnirii promoţiei de la Băile Felix 2019.

Voi trece mai repede peste problemele organizatorice enumerând câţiva paşi pe care i-am urmat:

- alegerea unei locaţii care să corespundă cerinţelor (aproximativ 25 de camere, piscină la dispoziţie, acces uşor, aproape de mijloacele de transport în comun, locuri de parcare, orchestră pentru fiecare seară, acceptarea băuturilor alcoolice proprii, etc,);
- stabilirea din timp a perioadei de desfăşurare a întâlnirii având în vedere aglomeraţia din perioada estivală (au fost două propuneri – iunie sau septembrie – majoritatea optând pentru iunie);
- întocmirea şi selecţionarea cererilor de oferte pentru locaţiile alese şi pentru firmele organizatoare de excursii în Oradea şi la Budapesta;
- stabilirea programului întâlnirii şi a meniului zilnic;
- rezolvarea problemelor financiare (stabilirea bugetului şi a modalităţilor de virare a banilor de către participanţi, încheierea precontractelor de prestări servicii şi achitarea avansurilor, etc,);
- procurarea din timp a materialelor ce urmau să fie distribuite participanţilor (albume, cărţi, pliante, hărţi, plachete şi medalioane comemorative, diplome, sticluţe pentru ,,licoarea magică",etc,);

În urma analizării tuturor ofertelor am ales locaţia ideală pentru desfăşurarea întâlnirii, respectiv, Complexul hotelier „Mureş" din Băile Felix.

După cum vă imaginaţi, toţi aceşti paşi au avut la bază ,,Planul de măsuri" întocmit în ianuarie şi finalizat pe 30 iunie 2019. În toată această perioadă – ianuarie – iunie – m-am consultat şi am ţinut legătura permanent cu toţi colegii interesaţi de întâlnire prin email, SMS sau prin apeluri telefonice directe.

Deşi iniţial şi-au exprimat intenţia de a participa la întâlnire 30 de colegi, până în 21 martie au confirmat participarea prin depunerea unui avans în contul special numai un număr de 23 de colegi, respectiv: Vasile Bucuroiu, Gheorghe Babaciu, Ioan Chiş, Dumitru Caragaţă, Mihai Dărândău, Emil Dendyuk, Ioan Dâscă, Gheorghe Mirică Grusea, Ilarion Giuroiu, Marcel Man, Romeo Gheorghe Moise, Nicolae Bucur Martac, Eugen Moş, Mihai Mireuţă, Viorel Popa, Dan Marian Pârvulescu, Andrei Pataki, Vasile Filip Rotaru, Eugen Panduru Stricescu, Spirea Stoica, Nicolae Tănase, Dumitru Voiculescu, Gheorghe Vasile.

Colegul nostru Gheorghe Mirică Grusea ne-a cerut voie şi colegii noştri au fost de acord ca la tot programul întâlnirii să participe şi familia Mirică Ionel şi Alexandra – cumnaţii săi. Această simpatică familie din Giurgiu a fost adoptată de promoţia noastră şi invitată să participe şi la întâlnirile viitoare.

Trebuie să precizez că, pe toată perioada de pregătire a întâlnirii pe lângă soţie cu care mă consultam mereu, am beneficiat de sprijinul şi sfaturile colegilor mei Marcel Man (a redactat şi tipărit diplomele) şi Eugen Toma (a procurat albumele şi pliantele).

Şi astfel am reuşit ca pe 01.05. să trimit prin email sau SMS tuturor colegilor proiectul programului de desfăşurare a întâlnirii, proiect care cu mici modificări va deveni „Programul întâlnirii promoţiei 1974. Băile Felix 17 – 21.06.2019"

Din păcate în perioada premergătoare întâlnirii promoţiei am avut parte şi de două evenimente nefericite. Cu aproximativ două săptămâni înainte de întâlnire colegul nostru Dumitru Caragaţă m-a sunat şi mi-a comunicat că nu mai poate veni, se simţea rău,

avea probleme renale grave şi trebuie să se interneze de urgenţă la un spital în Bucureşti. Tot în această perioadă soţia lui Constantin Victor Beteagă l-a sunat pe Marcel Man şi i-a comunicat că prietenul şi colegul nostru a fost internat de urgentă în spital cu probleme digestive grave. Din nefericire acesta a decedat în data de 18.06.2019. După terminarea întâlnirii, Marcel Man a iniţiat iar colegii au participat la o acţiune de sprijinire financiară a familiei.

Şi pentru a continua povestea cred că cel mai bine este să prezint programul după care s-a desfăşurat această întâlnire:

17.06.2019: - 12.00 - 17.45 - sosirea și cazarea la hotel
- 17.45 - 18.00 - o scurtă şedinţă tehnică (prezenţa,anunţarea programului, rezolvarea problemelor financiare)
- 18.00 - 22.00 - cina revederii (festivă)

18.06.2019: - 07.00 - 08.00 - micul dejun
- 08.30 - îmbarcarea în autocar
- 09.00 - 13.00 - vizitarea municipiului Oradea
- 13.30 - 14.30 - prânzul
- 15.00 - 18.30 - timp la dispoziţie (vizite, odihnă, excursii)
- 18.30 - 21.00 - cina

19.06.2019: - 05.00 - trezirea
- 05.15 - 05.30 - îmbarcarea în autocar şi plecarea spre Budapesta (micul dejun la pachet)
- 05.30 - 21.30 - excursie la Budapesta cu o croaziera pe Dunăre (prânz, o masa caldă la o pensiune)
- 21.30 - 22.00 - cina (Felix)

20.06.2019: - 07.30 - 09.00 - micul dejun
- relaxare la piscina hotelului sau la Aquapark Felix
- 13.30 - 14.00 - prânzul
- relaxare la piscina hotelului sau la Aquapark Felix
- 18.00 - 22.00 - cina de rămas bun (festivă)

21.06.2019: - 07.30 - 09.00 - micul dejun
- 09.00 - 12.00 - despărțirea de colegi și deplasarea spre localitatea de domiciliu

… Şi au fost patru zile însorite, pline de bucurii şi amintiri, de emoţii şi clipe de neuitat tocmai bune de povestit nepoţilor…

…Şi cum să nu rămână în memoria participanţilor celebra marcă înregistrată a promoţiei „Lacrimă de gutui din Bihor" 52% sau nu mai puţin celebra „Vişinată" 35% oferită de către organizatori (fam. Moş) …

…Sau cum să se uite emoţionantele momente în care fiecărui coleg din promoţie i-au fost înmânate Diploma şi Placheta comemorativă, soţiilor le-au fost puse la gât Medalioanele comemorative sau ,,Medalia de fidelitate" după cum preciza doamna Georgeta V., iar fiecărei familii i s-a oferit sticluţa bibelou cu „Lacrimă de gutui din Bihor" şi monumentala lucrare istorică „1918. Efectul unirii. Tratatul de la Trianon."…

Amintiri… amintiri…

Pe scurt aceasta a fost povestea întâlnirii „Promoţiei 1974" la Băile Felix în 2019 prilejuită de „Sărbătorirea a 45 de ani de la absolvirea Şcolii militare de ofiţeri activi de radiolocaţie"

La revedere în 2020 la… Vâlcea!

PS. Au fost trimise diplome, plachete şi medalioane comemorative colegilor care din motive medicale nu au putut veni la întâlnire, respectiv: Caragaţă Dumitru, Dogaru Alexandru, Palaghianu Vasile, precum şi primului nostru comandant, col.(rtr) Dumitrescu Florian.

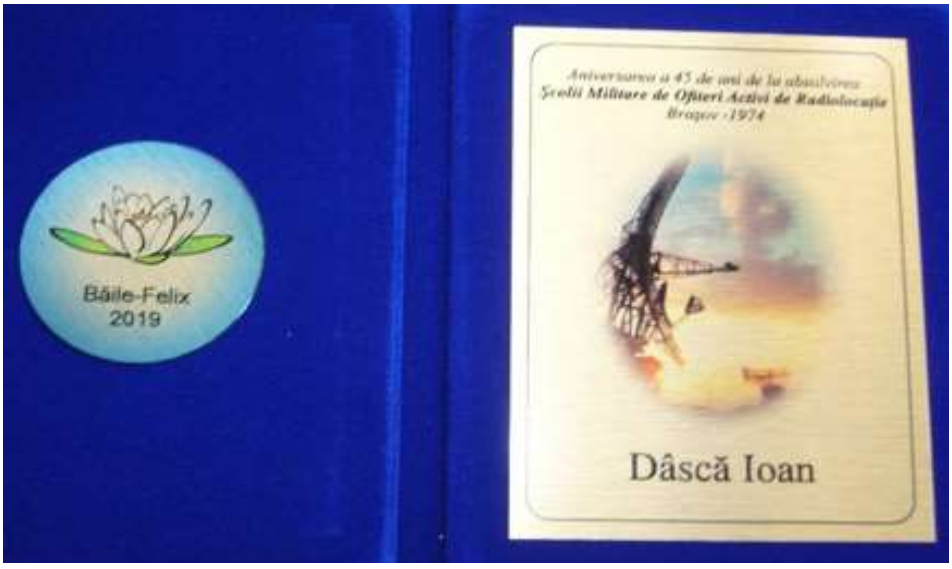

Medalionul comemorativ

„Emblema oficială” a întâlnirii:
Lacrima de gutui din Bihor,
producție Eugen Moș!

Pe lângă „Lacrima de gutui”, „Vișinata 35%” a fost atât de bună, încât nici măcar sticla nu a mai rămas!

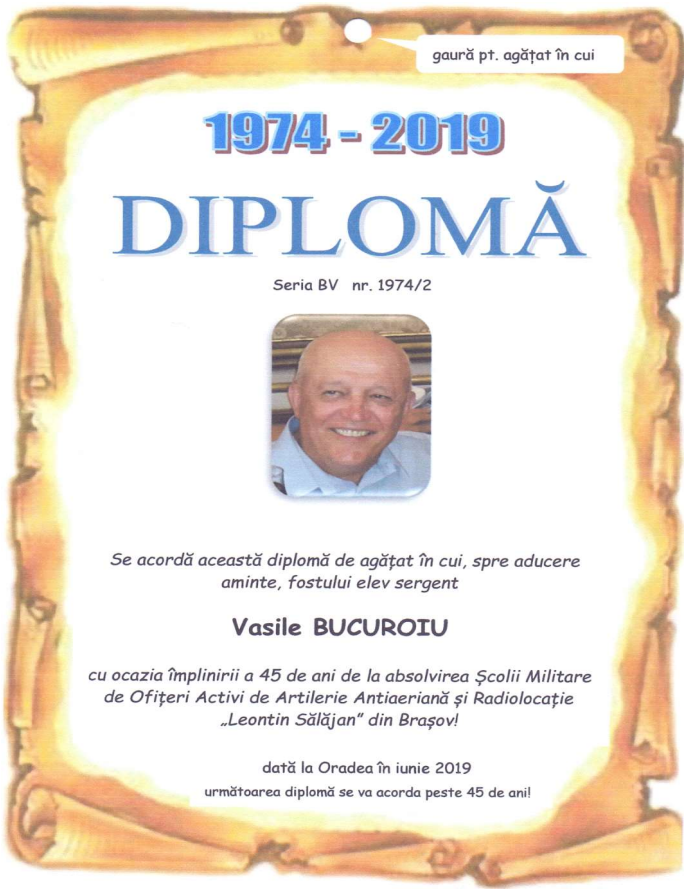

Placheta dedicată soțiilor

Participanții la întâlnire (de la stânga la drepta, de jos în sus):
Mărin Preda, Mișu Dărândău, Emil Dendyuk;
Nelu Dăscă, Gigi Grusea, Viorel Popa, Mitică Voiculescu, Spirache Stoica, Eugen Moș, Marcel Man, Neculai Martac, Eugen Stricescu, Andrei Pataki;
Mișu Mireuță, Vasilică Bucuroiu, Dan Pârvulescu, Vasile Rotaru, Ucă Chiș, Ilarion Giuroiu, Gigel Vasile, Romică Moise, Nicu Tănase

„Diploma de agățat în cui", acordată participanților la întâlnire.

Încă o amintire deosebită, primită de toți participanții la întâlnire, din partea ANCMRR din MAI, filiala MENUMORUT – Bihor, coordonator colegul de catedră al lui Eugen Moș, col.(rtr) Bochiș Dumitru

La plimbare prin Budapesta

Cu „bărcuța” pe Dumăre

Romeo Moise

O invitaţie la Oradea pentru trei zile şi unde mai pui, la Băile Felix, este ca regăsirea unei comori pierdute. Nu mai văzusem Oradea cu cele două perle balneare de altădată, de mai mult de 10 ani. Ne-am bucurat nepus de mult la primirea anunţului pe internet din partea fostului nostru încheietor de pluton, Moș Eugen, veste ce a avut prioritate la programarea concediului pe acest an, fără discuţie, înaintea sejurului programat la Neptun şi la Lacul Sărat.

Spun că am aşteptat cu nerăbdare şi eu şi Lidia, ca doi copii care primesc o jucărie mult visată, pentru că indiferent de situaţie, am rămas tot copii în suflet şi dornici de revedere, acum după patruzecişicinci de ani, ceea ce ne face să ne dorim sincer, să ne întâlnim în fiecare an.

Aşadar, închipuiţi-vă că în dimineaţa de 17 Iunie 2019, când încă soarele era ascuns dincolo de Postăvaru', alergam împreună cu noul nostru căluţ roşu spre Sibiu, apoi spre Alba-Iulia - Cluj - Oradea.

Urâtă amintire! În municipiul Alba-Iulia, era să rup amortizoarele maşinii în cămilele din faţa trecerilor de pietoni, nemaivăzute în niciuna din reşedinţele de judeţ pe care le-am vizitat. Cui i-o fi trecut prin minte să inventeze „cocoaşe" ce semănau cu nişte tanchete ?

Şoseaua era liberă, sonorul radioului era în surdină şi în minte ne reveneau unele amintiri din întâlnirile anilor anteriori.

Bunăoară, în timpul focului de tabără de la Sâmbăta de Sus, îl tachinam pe Doru Stoica „Comandoru'", că vom veni peste el la Techirghiol, în 2016.

— Vezi că nu pronunţi corect Techirghiol! se chinuia el să evite un răspuns. Trebuie să spui…

Iniţial refuzase categoric plăcerea de a organiza. Şi totusi, c-a vrut el sau n-am vrut noi, am ajuns la Eforie-Nord, iar Mihaela, soția lui Doru Stoica a contribuit în mare parte la reuşita programului propus.

Într-o dimineaţă splendidă de vară, treceam cu autocarul graniţa în Bulgaria şi ne îndreptam spre peninsula stâncoasă Kaliakra, cunoscută încă din antichitate de romani şi greci şi care pătrunde în Marea Neagră circa 2 kilometri, având o înălţime impresionantă a malului de 70-80 metri. Mi-am adus aminte că la lecţiile de istorie din anul IV de Liceu Militar, că acesta a fost locul unde turcii au pierdut supremaţia Mării Negre, iar cetatea a fost cucerită de ruşi.

Aşezându-mă cu multă grijă să nu cad şi privind de pe culmea cea mai înaltă a peninsulei, am văzut ca niciodată linia rotundă a orizontului.

Mă simţeam în mijlocul mării.

Balcik-ul, reşedinţa de vară a Reginei Maria a României, grădina botanică şi castelul cu parc, ar trebui neapărat vizitate şi cunoscute ca istorie de orice român, teritoriul dintre cursul Dunării şi litoralul Mării Negre, aparţinând României între anii 1913–1940.

Opriţi-vă şi nu veţi regreta!

În timpul ultimei mese de adio, de la Eforie-Nord, Andrei Pataki, puţin dezorientat, „a primit ordin" de la noi, ceilalţi colegi, să spuna „DA" pentru Tuşnad.

— Eu nu ştiu dacă…, încerca el să se scuze. Ar trebui să vedem…

A avut dreptate. Nu prea am avut ce vedea. Staţiunea, pe care o vizitasem în urmă cu vreo cincisprezece ani, nu mai era ce a fost. Neîngrijită şi lăsată la voia întâmplării mi-a lasat un gust amar. Refuzul iniţial al colegului nostru a fost întemeiat.

În seara revederii de la Tuşnad 2017, pe la orele 17.30, după ce s-a făcut prezenţa şi ni s-a prezentat programul, ne-am aşezat la mese şi aşteptam să se aducă în sală şi sistemul audio, care întârzia să apară. Intrigat că stăteam într-o liniște stânjenitoare, pe la orele 19.00, mă hotărăsc şi mă îndrept către recepţie.

— Doamnă scumpă, mă adresez calm, cu voce înceată, am venit, aici, la dumneavoastră, să ne distrăm, să cântăm, să dansăm, aşa cum este în program… N-am venit la înmormântare!

— Nu se poate! a replicat recepţionera, căreia nu-i venea a crede ce auzea.

— Ba se poate! Vă rog să trimiteţi pe cineva să vadă! Şi m-am întors la masă.

Împreună cu scuzele formale au sosit imediat şi sculele, care au funcţionat până la orele 23.00, când sub motivul că turiştii ceilalţi vor linişte, staţia a fost scoasă din priză.

Organizarea, la care aportul Magdei Pataki a fost pe măsură, ne-a făcut să uităm ce este dincolo de uşa de la intrare a hotelului Ciucaş…

Participarea fostului nostru comandant, Domnul Colonel Florian Dumitrescu a constituit mai întâi, o mare surpriză şi apoi o sinceră plăcere pentru foştii elevi, care la vremea respectivă trebuiau potoliţi mai mereu de comandantul companiei pentru nebuniile zilnice săvârşite de aceştia.

În program era inclus şi un mic recital dat împreună cu Stoica Doru Comandoru'. Adusesem special chitara cu corzi „Aristona", pentru interpretarea cântecelor fredonate în cei trei ani de şcoală, ale căror versuri ne-au amintit de tinereţe. Am primit aplauze şi bis-uri de la colegi şi de la turiştii din balcoane, desi era aproape miezul nopţii.

Şugubăţul custode al rezervaţiei Tinovul Mohoş ne-a ţinut o mică prezentare înainte de a vizita acest punct de atracţie, după care ne-a condus pe căi numai de el ştiute, atrăgându-ne atenţia unde punem piciorul, acolo fiind o turbărie cu plante carnivore. La întoarcere am cules de pe drum bucăţi mici de obsidian, ceea ce dovedeşte existenţa unui fost vulcan.

Pe malul Lacului Sfânta Ana, savurând o bere rece, n-am observat că Filip Constantin a închiriat o barcă.

— Costică, întorce-te! strigam noi de pe mal, în timp ce Veronica Filip era îngrozită de ce se putea întâmpla.

Inevitabilul s-a produs, barca s-a răsturnat, iar colegul nostru a făcut o baie pe cinste, revenind la mal ud leoarcă.

Ultima seară, la grătarul urmat de dans pe muzica formidabilă a basarabeanului Ion Suruceanu, redată de pe styckul lui Nicu Tanase, când nimeni nu avea curajul să propună locul întâlnirii din 2018, trebuie să apreciem iniţiativa personală a lui Vasile Rotaru pentru București, îndemnat şi susţinut de Cristina Rotaru.

Am participat, din motive de sănătate ale Lidiei numai în ziua de 07.10.2018.

Recunosc permanenta mea neintenţie de finalizare a acţiunilor cu o gafă. În căutarea locaţiei „LA COPAC", unde urma să petrecem clipe de neuitat, parcarea maşinii era imposibilă în zona Radiodifuziunea Româna - Ministerului Tineretului şi Sportului.

Pentru a ajunge în strada Popa Şapcă, m-am învârtit de vreo patru ori pe aceeaşi stradă şi de fiecare dată îl întrebam pe acelaşi paznic, singura persoană pe care o întâlnisem, care cu multă bunavoinţă îmi raspundea din uşa ministerului, cam la aceleaşi întrebări fără rezolvare.

— Domnule! La capăt nu pot s-o iau la stânga, este semnul „ACCESUL INTERZIS"! Cum să fac să…

De asta dată, vizibil iritat de nefireasca mea insistenţă, ba chiar furios, strigă numai cât să aud:

— Parcheaz-o unde vrei! Sunt atâtea locuri goale! Numa' nu mă mai chinui…

— O.K.! am replicat eu bucuros şi prin îngăduinţa lui, am aşezat maşina aproape de intrare, iar el, întorcându-se cu spatele, s-a făcut că nu mă vede. Colegii alarmaţi au iesit în întâmpinarea noastră şi ne-au condus la masa unde se aşezase Antonia şi Nelu Dască.

Pentru câteva minute am fost în centrul atenţiei. La cererea lui Rotaru Vasile ne-am urcat pe scena improvizată dintr-un singur scaun, unde, în ropot de aplauze şi plini de mîndrie, am primit Medaliile Centenarului Marii Uniri, pe care colegii mei le primiseră cu o zi inainte.

Ne-a părut rău că nu am putut participa la întreaga întâlnire de la Bucureşti, organizată de Rotaru Vasile împreună cu Mireuţă Mihai, Mitan Nicolae şi alţi colegi bucureşteni şi care a avut în program spectaculoasele fântâni muzicale, turul Bucureștiului în autobuzul descoperit, Palatul Cotroceni şi Palatul Parlamentului.

Călătorului îi şade bine cu drumul. Se luminase bine de ziuă şi tot depănând amintirile am ajuns şi la Mănăstirea Râmeţ, aşa cum ne propusesem. Trebuia să ne întâlnim cu Dască Ioan, fostul coleg de apartament, necazuri şi bucurii la Brăila, în perioada 1974 – 1977, pentru a merge împreună mai departe. Din cauza întârzierii noastre, am acceptat să nu ne mai aştepte şi a plecat înainte spre Oradea.

Drumul de la Aiud avea asfaltatul îmbogăţit cu gropi mai mari, mai mici sau mai adânci. Mergeam în urma unor convoaie de maşini grele, ce nu păreau a lucra la autostradă, dar consumul afişat pe bord era între 12-29 litri/100 km. După circa 30 de kilometri de conducere obositoare, intrăm pe autostradă. Acul indicator de pe bord se dusese bine spre stânga, aşa că aproape de Cluj, am coborât să alimentăm, dar înapoi pe autostradă nu am mai putut ajunge, decât prin ocolire pe la Gilău.

— Hai pe drumul ştiut! zice Lidia.

— Bine! Mergem şi asa! Şi am făcut până la Oradea vreo 5 ore, având posibilitatea să admirăm, în pas de melc, frumuseţile bihorene în spatele unor căruţe şi camioane de vârste apropiate.

La intrarea în Oradea nu ştiu cum am făcut de am ajuns din nou pe autostradă. N-am observat la timp indicatorul şi am ratat coborârea pentru Băile Felix. Convinşi că suntem pe drumul cel bun, ne îndreptam de fapt către Vama Borş şi, să vezi trăznaie, a trebuit la întoarcere să străbatem întreg oraşul Oradea. Nu ne propusesem să părăsim România în acel moment, ci doar două zile mai târziu în excursie la Budapesta.

În sala mare, pusă la dispoziţie de Doamna Directoare a Hotelului „MUREŞ", amenajată special pentru acest eveniment, am avut prilejul să ne demonstrăm bucuria revederii cu multe şi îndelungi pupături şi îmbrăţişări. Organizatorul revederii Oradea 2019, Moş Eugen, a verificat prezenţa şi a expus programul minut cu minut până la plecarea acasă în 21.06.2019. Ca şi la revederile anterioare, fostul nostru înlocuitor al comandantului de pluton, trebuia să ţină piept dorinţelor neînfrânate de neascultare ale fiecăruia din noi.

Mă uit în dreapta, la cel ce se apropiase de mine.

— Servus, Mitică, spun eu vesel. Ce-ţi fac oinăriţele ? Fii atent ! Am zis oi-nă-riţe-le fără „h". Şi clubul? Clubul…?

— Lăsaţi clubul şi haideţi afară pe scări, să facem o fotografie de grup, ne îndeamnă Dărândau Mihai. Obligatoriu şi soţiile! Toată lumea la poozăăă!

— Chemaţi-l şi pe Popa Viorel, că se duse în cameră să-şi ducă bagajele, zise Preda Mărin, în limbajul lui oltenesc.

Dendyuk Emil aranjează grupul, Stricescu Eugen are cota-parte din imagini şi cu toţii schimbăm impresii, amintiri şi ne îndreptăm către camere.

Cazare impecabilă, mâncare la discreţie, muzică ambientală, piscină cu intrare gratuită, formaţie de dans pe terasă, autobuz la dispoziţie pentru turul oraşului, autocar la Budapesta şi vaporaş pe Dunăre, trecere liberă la frontieră, într-un cuvânt a fost cam tot ce şi-ar dori orice turist. Efort maxim şi ajutor pe măsură: Nely Moş.

Am descoperit istoria municipiului Oradea cu lux de amănunte, ascultând cu atenţie prezentările povestitorului autentic şi desăvârşitului istoric Augustin Ţărău, pe care l-am văzut şi în emisiunile posturilor de televiziune Trinitas şi TVR, fiind cel care ne-a purtat de altfel şi prin sălile impresionantei Cetăţi Oradea.

Veseli şi dornici de cunoaştere am început turul oraşului care a cuprins cele mai importante obiective istorice orădene. Le-am fotografiat cu multă atenţie ca să cuprindă toate elementele. Am apăsat, fără să-mi dau seama de vreo patruzeci şi ceva de ori pe declanşatorul aparatului. În camera de la hotel, o rog pe Lidia să-mi dea filmul de rezervă. Cu perdelele trase, deschid aparatul sub pătura, pentru a nu voala filmul.

— Ah! apuc să strig.

— Ce s-a întâmplat ? mă întrebă ea alarmată.

— Nimic! N-am avut film în aparat, zic eu deznădejduit.

Am făcut altă gafă. Speranţa era la colegi.

Seara, într-o atmosferă aparte, fiecare familie a primit Medalia Jubiliară de 45 ani de la absolvire, pliante cu Municipiul Oradea, mici atenţii şi cadouri, alături de o tentantă sticlă cu palincă tradiţională de 52°, din fructele grădinii personale a lui Mos Eugen, pe care scrie : *„Lacrimă de gutui din Bihor", nerecomandată pentru folosirea produsului în perfuzii, injecţii sau frecţii.*

Marea surpriză a fost înmânarea unui exemplar al cărţii „1918. EFECTUL UNIRII. TRATATUL DE LA TRIANON" – autor Consilier Juridic Colonel (în rezervă) BOCHIŞ DUMITRU, ediţie în limba română – franceză – maghiară, lucrare ce trebuie citită şi reţinută de fiecare cetăţean român, apărută cu ocazia CENTENARULUI UNIRII.

Autorul menţionează :

> *„Evenimentele cruciale din 1989, când absolvisem Academia Militară din Bucureşti - au bulversat şi re-ordonat multe minţi şi structuri. Atunci, acest document de patrimoniu naţional şi mondial era să fie ars, de către unii necunoscători ai lui - odată cu bibliografia socialistă… dar d-l colonel (r) acum, atunci căpitan sau maior, cred - MOŞ EUGEN l-a salvat de la ardere şi apoi… l-a donat muzeului şcolii… Şcoala de Pregătire a Agenţilor Poliţiei de Frontieră „Avram Iancu" din Oradea"*

Noroc, patriotism, providența, credința… ?

E uimitor!

În cea de-a doua seară, am încercat pe terasa hotelului, să ne mişcăm în ritmul câtorva melodii cântate de formaţia restaurantului, a carei solistă avea posibilităţi vocale de apreciat. Terasa era acoperită cu un covor verde pe care nu alunecau paşii de dans, iar pe timp de ploaie se monta o uriaşă umbrelă. Tot mişcându-mă în ritmul melodiei, am calcat în locul din care a fost scos sistemul antiploaie. Tocul pantofului a rămas infipt acolo… M-am aplecat, l-am scos şi ne-am retras discret, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Norocul meu! Aveam pantofi de rezervă.

Plecarea cu autocarul în excursie la Budapesta am făcut-o în zorii unei zile ce se anunţa caniculară, cu ghid profesionist, bun cunoscător al istoriei şi monumentelor din capitala ungară. Buletinul meteo nu era prea optimist, dar prin grija organizatorilor am fost dotaţi cu pelerine pentru ploaie şi apa pentru canicula. În plus trebuia să luăm cu noi şi pachetele cu hrană rece.

Ca pe vremuri, Moş Eugen se orientează la faţa locului şi comandă scurt:

— Nicu Martac şi cu Marcel duc câte un sac verde şi câte un bax mic de apă!

— Am înţeles!

— Grusea, Pârvulescu şi Mireuţă duc câte două baxuri cu apa că sunt mai mari.

— Am înţeles!

— La autocar, va rog! Le puneţi la bagaje!

— Și cu gândul ca totul e în ordine, şi fără muzică de fanfară, am trecut prin vamă.

Am fost plăcut impresionaţi de curăţenia şi ordinea de dincolo de graniţă, de numeroasele grupuri de turişti vorbitoare în toate limbile pamântului, de măreţia palatelor şi atenţia deosebită cu care sunt îngrijite şi puse în valoare.

În vaporaşul care ne-a plimbat pe Dunăre am fost doar noi, ghidul întreţinându-ne cu cunoştinţele sale, de astă dată la microfon, în timp ce unii colegi îşi potoleau setea cu o bere rece. Am revăzut de pe punte Palatul Parlamentului, Podul cu lanţuri, Podul Margareta, Podul Libertăţii, Bastionul Pescarilor, Castelul Buda, Biserica Matyas, Kilometrul „0" şi multe, multe altele.

La întoarcere am servit prânzul la o pensiune, unde am apreciat că mâncarea nu trebuie risipită, condiţia fiind să nu-ţi pui în farfurie mai mult decât poţi să mănânci.

În ultima zi, împreună cu Gabriela şi Emil Dendyuk am vizitat Băile 1 Mai, o staţiune mai puţin îngrijită, dar în curs de amenajare şi aproape pustie. Ici-colo, câţiva pensionari veniţi la tratament, căutau un loc de petrecere a timpului liber. Lacul natural de altadată cu apă termală şi nuferi, era secat, iar în mlaştina rămasă roiau ţânţarii. M-a dezamagit.

Ne-am despărtit optimiști cu gândul la următoarea întâlnire de la Râmnicu-Vâlcea 2020. Organizator – Giuroiu Ilarion.

Drumul spre Brașov a fost lejer. Eram încântaţi de amintirea celor trei zile de la Oradea – 2019, pe care le vom adăuga celorlalte: Braşov - 2014, Sâmbăta de Sus - 2015, Eforie–Nord - 2016, Tuşnad – 2017 şi Bucureşti - 2018, ani în care ne-am întâlnit până acum. Nu avem dreptul să criticăm organizatorii. Ei sunt cei care au făcut totul, poate mai mult decât s-a văzut, pentru ca noi să ne simţim excelent.

Bravo lor! Din toată inima, felicitări!

Ce-ar mai fi de adăugat la finalul întâlnirii de la Oradea?

Un singur lucru: Genule, poţi lua şi tu vacanţă!

03 Noiembrie 2019

AMINTIRI... AMINTIRI...

Romică Moise mai păstrează un mic carnețel cu foi de matematică, cu însemnările unor colegi. Romică i-a rugat să scrie trei foi cu ce le trece prin minte. După 47 de ani, prin bunăvoința lui Romică, vedem ce „ne-a trecut prin minte" atunci când eram elevi.

ROTARU VASILE

Au înflorit trandafirii!… M-am năpustit să le admir culorile: alb, galbem, roz, roșu, și să mă îmbăt de parfumul lor în zori. Ziua întreagă am dansat și am cântat în jurul lor, de dorul lor. Mă zgâriau… tot trupul îmi sângera și totuși nu conteneam să le sărut petalele albe, galbene, roz sau roșii, să sorb cu nesaț mireasma lor. Dansam… și lacrimi amare îmi udau obrajii aprinși pentru o clipă. De ce?…

Preț de o clipă, o zi, o lună sau poate-o veșnicie mă amețesc parfumul lor ce îmbracă urâtul în frumos, ce poleia frumosul preschimbându-l în ideal. Dar noaptea, când întunericul le ascunsese culorile, când sângele mi se închegase pe trup, când obraji-mi erau mai palizi decât orincând, mi-amintesc o poveste de demult (de ce?).

… Abia învățase să zboare când dorul de înălțimi i se cuibărise în sufletu-i plăpând. Inima i se zbătea cu durere când soarele zâmbea maiestos în vasata-i împărăție de azur. Dorea să se înalțe sus, tot mai sus; să ajungă aprospe de soare. Visul acesta îl chinuia în fiecare noapte și chiar ziua se retrăgea pe-o stâncă singuratecă, departe de ceilalți pescărușii unde se auzea doar clipocitul mării ce se izbea ușor de țărm și privea spre locul unde marea se înălța la cer. „Acolo trebuie să ajung…" - își repeta mereu cuvintele acestea. Dorința, la început ascunsă într-un ungher uitat al pieptului, îl cotropise-ncet, încet, cu totul…

Abia se obișnuise să zboare și-n zorii unei zile când azurul își afla izvoarele în Marea cea Albastră, un alb pescăruș plecase spre răsărit. Când fratele său – micuțul Iufi – îi observase lipsa, Pescărușul Alb abia se mai zărea. Un punct alb undeva… departe… se pierdea în cupola ce boltea pământul. Toți îl strigau, îl strigau… dar până la el ecoul glasurilor celor din mijlocul cărora plecase se pierdea în eter. Zbura fără să privească înapoi. Știa că dacă ar fi făcut-o s-ar fi întors la ai săi… Șase zile și șase nopți zburase în șir și locul unde marea se înălța la cer se depărta mereu. Obosise. Coborâse în zbor ușor și se lăsase pe coama unui val, de unde privea desnădăjduit spre răsărit. Privea valurile marei ce-l înălțau și-l coborau și-și amintise ce liniștită era marea acasă. Cât dor i se strânsese în piept… Singurătatea începuse să-l apese și iar pornise-n zbor spre locul mult visat. Câte furtuni și câte zile de arșiță numărase? Nu mai ținea minte… Într-o dimineață, când discul roșiatic se înălța din ape, cu voce tremurândă își spuse (pentru a câta oară?), parcă cu treamă: „Acolo trebuie să ajung!…" Își deschisese aripile albe pentru a-și lua zborul, dar în aceeași clipă o voce venită din străfunduri îi luase elanul: „Acolo n-o să ajungi niciodată". Sângele parcă îi înghețase în inima ce se făcuse cât un purice. „Da… acolo… n-am să ajung… niciodată…"

… Din când în când pe creasta valurilor uriașe apărea un pescăruș alb. Un punct alb în imensitatea aceea albastră…

Ciudată poveste. În albastrul acela marin un alb pescăruș soprbise din apa iluziei.

Și-n noaptea când mi-am amintit povestea de demult am observat lipsa unui trandafir: trandafirul negru. Strângeam la piept buchetul de trandafiri – albi, galbeni, roz, roșii și spinii lor îmi pătrundeau adânc în trup. Cu ochii goi căutam un singur trandafir din cei pe care îi strângeam la pieptul meu. Dar el lipsea. Și îl simțeam mereu prezent în preajma mea. Trandafirul negru… – petalele sale să vestească de departe că spinii sunt plini de venin.

Ce noapte neagră se lăsase pe pământ!…

26 iunie '72
(semnătura)

Deci va trebui să-ți scriu tot ce-mi trece prin minte, nu?

Apăi am să-ți scriu, bre omule, am să-ți scriu dar nu ce-mi trece prin minte. Și dacă tot trebuie să-ți scriu am să-ți redau câteva momente din scurta-mi, dar zbuciumata-mi viață. M-am născut, bre, într-un mic sat din Otenia.

Unde-i satul ăsta? Păi chiar lângă Bănie, lângă capitala „Rio del Prazburg", cum i se mai zice și i se zice bine, zău așa. Acestea au fost așa zisele „coordonate" ale satului în care m-am născut. Despre sat, ce să-ți spun? Un sat mic într-o comună destul de mare, un sat fără istorie, fără trecut, un sat liniștit, bre, dar până la răscoala din 1907 când se zice că au tăbărât cu mic, cu mare pe conacul boierului și au luat tot ce au găsit.

Și tot așa până în 1952 când, pe o iarnă cumplită se zice că, am venit și eu pe lume; mai bine nu veneam. Dar dacă tot am venit, acum trebuie să fac totul ca să mă simt bine. Îmi aduc aminte că pe atunci, când eram mai batrân, eram tare nebunatic. Făceam tot felul de nebunii și îi dădeam multă bătaie de cap lui biata maică-mea care nu mai știa ce să creadă despre mine. Toată lumea zicea despre mine că sunt o rușine pentru familie, că numai om nu o să iasă din mine ș.a.m.d. Și adevărul este că făceam mult prea multe. Fugeam de acasă ca să nu mă duc cu vaca, luam ouăle din cuibare și mă duceam la magazin cu ele ca să iau tot felul de prostii. Stăteam toată ziua fără să mănânc numai să mă lase să mă joc și câte altele.

Toate au însă un sfârșit, chiar și copilăria care este așa frumoasă. Oare unde-i libertateta de care mă bucuram? De ce nu am rămas tot copil, fără griji, fără răspunderi, fără grija zilei de mâine? Ar fi fost minunat, nu? Și acum, mai mult ca oricând, am nevoie de așa ceva, de libertate, de multă libertate. Nu știu dacă vei fi mulțumit de ceea ce ți-am scris, Altceva nu am găsit și m-am legat de așa ceva. Știi că nu am talent la scris și că mă descurc greu prin labirintul ăsta al cuvintelor. Poate că peste ani când vei deschide acest carnețel, îți vei aduce aminte de grupul de colegi cu care în anul de grație 1973 ai terminat anul doi de studii în școala militară din Brașov. Citind, sau mai bine zis recitind aceste rânduri, vei zâmbi amintirilor și vei ierta stângăcia celor care nu au avut sau nu s-au născut cu talentul de a scrie. Și cum toate au un sfârșit (mă repet) îmi închei și eu „teza de doctorat" cu speranța că de-a lungul anilor ne vom mai întâlni pe drumul vieții și că amiciția care ne leagă nu se va întrerupe.

Scrisă azi 9.06.1973
anul de grație 1973
Mărin Pașa Manglitor
(semnătura)

GHIȚĂ ANTIP *)

După răsfoirea a câtorva pagini (mai puțin de o mie) am ajuns în sfârșit și la foaia în care este scris și numele meu. M-ai rugat să-ți scriu câteva rânduri. Am să-ți scriu doar numai câteva, pentru că nu mă prea pricep la barbologie. Iată-le:

1. *În greu să nu vezi un obstacol de netrecut.*
2. *Să ai întotdeauna încredere în forțele proprii.*
3. *Să nu crezi (de cele mai multe ori) în femeie, asta ca să nu zic niciodată.*
4. *Să-ți trăiești viața din plin, profitând de toate plăcerile pe care ea ți le oferă și o să vezi, că n-o să-ți pară rău.*
5. *Să nu uiți niciodată de unde ai plecat.*
6. *Dacă vrei să retrăiești clipele emoționante, gândește-te la anii copilăriei, pe care eu cel puțin, îi consider anii cei mai frumoși din viață.*

Cu drag
(semnătura)

*) este vorba de Ghiață Antip! Iată cum justifică Romică, faptul că a „mâncat" o literă:
„Cred că era înaintea mesei de prânz în care aveam:
- ciorbă de perișoare

- friptură de pui cu garnitură de cartofi natur și salată de roșii cu ceapă și castraveți
- prăjitură

Trebuie să-ți imaginezi că-mi era o foame teribil de serioasă, de unde rezultă și compensarea "A" -ului.”

MITAN NICOLAE

Când părul-ți va fi albit
De anii bătrâneții
Vei sta și vei gândi
La anii tinereții…
Vei lua acest carnet
Din rafturi prăfuite
Îl vei lua și răsfoi
Și atunci îți va aminti
De iluzii părăsite…

Dragă Romeo, mă bucură faptul că mă număr printre colaboratorii micului tău carnet, care mai târziu îți va aminti (sper) de prietenii tăi cu care ai împărțit și bucurii și întristări.

„ – O amintire vie și nemuritoare –”

Era pe la începutul lunii august – 12.08.1971, zi în care plin de duioșie, pășeam din nou spre locul de muncă pe care-l părăsisem pentru o perioadă, petrecându-l în concedeiu de odihnă la mare. Pentru a ajunge la destinație, aveam de străbătut aproximativ 3 km prin pădure, în cântecul plin de duioșie al păsărelelor.

Dar ca din senin a apărut o fată cu ochii albaștri, părul negru, și de statură mijlocie, identică cu mine. De la început am dorit s-o cunosc mai ales că nu eram în acea pădure decât noi doi. Am ajuns după câteva ore la cabană, am servit masa împreună iar după aceea ne-am despărțit, urmând să ne întâlnim a doua zi.

Pur și simplu în acea zi am rămas incitat, de vorbele duioase și pline de farmecul tinereții, cu care – domnișoara m-a delectat. Am renunțat de a merge a doua zi acasă urmând să fac cu ea o excursie la stațiunea Rânca.

Era cam greu pentru mine de a face acest efort, deoarece de la sine se înțelege că nu eram decât noi doi și tatăl ei lucra în aceeași secție cu mine. Dar am reușit să-l conving prin anumite mijloace, cu toate că au urmat după aceea zile negre pentru ea.

Deși nu o cunoscusem de mult timp, m-a făcut s-o îndrăgesc din primele clipe . Nu puteam să stau în secție fără s-o văd. Nu era seară să nu fiu vizitat la cameră, ascultând împreună muzică, servind o cafea, un coniac, iar după aceea… (se subînțelege).

Pe la sfârșitul lunii august am plecat împreună (era duminică) într-o frumoasă și plăcută drumeție, de dimineața și până seara prin lanul întins al câmpiei, prin potecile șerpuite ale munților. Eram fericiți, simțeam că zbor, nu mă puteam despărți de ea, dar totul are un început și un sfârșit.

După această plăcută amintire, au urmat zile negre pentru ea (la care nu mă așteptam nici eu, nici ea). Totuși fata nu s-a oprit la ceea ce a fost, ci a urmat mai departe pentru a-și împlini visul, dar… din motive atât obiective cât și subiective nu a mai putut face nimic pentru mine. M-am despărțit de ea pe la începutul lunii septembrie, pentru a-mi continua cursurile dar gândul mi-a rămas rătăcit asupra ființei de care m-au legat multe amintiri. Am continuat să corespondăm chiar și până în ziua de azi, dar de atunci și până acum, nu am mai avut aceleași ocazii, pe care le-am petrecut alături de ea, sub umbra și mirosul plăcut al cetinii de brad.

Totul poate a fost pentru un moment, pentru o zi, dar amintirea rămâne neștearsă și nemuritoare.

25.06.1973
(semnătura)

VASILE GHEORGHE

Nu știu ce vrei să faci cu carnetul ăsta. Sunt sigur că peste ani totul o să pară o copilărie. Vrei să păstrezi în el amintirile strânse în anii ăștia nesuferiți? Să știi că astea sunt amintiri care nu se uită. O să ți le amintești foarte bine și fără carnet. Le puteai culege și din alt mediu.

Aici nu vezi că totul e „stereotip", că viața e săracă, lipsită de amănunte. Și la urma urmei carnetul are „iz adolescentin". Să ne fi conservat oare așa de bine în anii ăștia de militărie? Mi se pare un paradox, ceva nu e în regulă. Eu cel puțin mă simt mai bătrân. Să nu tragi o concluzie greșită, dacă nu iei ca etalon exteriorizările astea de zi cu zi, ai avea motive să mă contrazici. Dar totul e atât de complicat încât nici eu nu-mi dau prea bine seama.

Aș putea să-ți dau și eu sfaturi, dar la ce bun? Tu te cunoști mai bine, știi unde să acționezi. Totul e să ai încredere. Sunt convins că-i una din cheile succesului.

Așadar să nu fii deranjat.

(semnătura)

MAN MARCEL

Decât să umplu trei pagini, prefer să te întreb ceva:
— Știi ce a zis Bogza?

(semnătura)

MOȘ EUGEN

Ei Romică hai să completez și eu câteva foi așa în cinstea cunoașterii propriilor noastre ființe.

Ce este omul? Ce ar vrea să fie el? Cum se manifestă el în unele împrejurări? La aceste câteva întrebări aș vrea să-ți răspund, privind omul prin prisma persoanei tale.

Ce ești tu? Un om, nimic mai mult. O ființă înzestrată cu rațiune care cunoaște o noțiune foarte curioasa, minciuna. Ce ai vrea să fii tu? Fiecare om și-a făurit un ideal dar conform definiției, se reduce la absurd pentru că idealul nu se va realiza niciodată.

Fiind prea romantic, în momentul când îți dai seama că idealul nu poate fi atins simți un gust amar și crezi că viața nu are nici un sens. Dar iată că apare un nou ideal, urmează iar o urmărire furibundă a lui și iar ajungi la același răspuns. Viața este o înlănțuire de idealuri ce nu pot fi realizate dar pe care le urmărești cu înverșunare.

Apare în schimb dragostea, care în unele situații îți dă aripi, în alte cazuri îți amărăște viața. Știi doar că omul când se naște zice A.a.a.a… iar când moare zice mor… mor… mor. În consecință toată viața este cuprinsă în „Amor".

Cum te manifești? Depinde de starea ta sufletească și în cele mai multe cazuri depinde de caracterul tău. Îți place să fii în centrul atenției, să spui lucruri ieșite din comun care să-i impresioneze pe cei din jurul tău. Și nu de puține ori reușești. În unele cazuri îți place să faci și pe micul tiran fiind rău în adevăratul sens al cuvântului. Câte odată ești chiar din contră foarte serviabil ceea ce face ca cei din jur să te aprecieze mult.

Ei, ăsta este un mic portret al tău de când te cunosc eu.

Ce îți doresc în următoarele zile ale vieții tale? În primul rând să termini școala cu bine. Apoi numai fericire, noroc și sănătate.

Este tot ce îți poate dori un un prieten, un coleg.

Cu drag

(semnătura)
Donald
Douăzecișișapte a șasea una mie nouă sute șaptezeci și trei.

DÂSCĂ IOAN-NELU

Dragă Romeo,

La rugămintea ta, voi completa aceste trei file ale carnetuluiu tău cu ce-mi trece acum prin minte. Nu știu la ce-ți va folosi, dar știu că în general cum vorba volant scripta manet pentru mai târziu. Deci am să-ți scriu printre altele că m-am născut la 13 mai 1951 și că cel puțin până-n momentul când îți scriu locuiesc în Focșani str. Ecoului nr.20, jud. Vrancea.

Am absolvit liceul teoretic la Focșani, Al.I.Cuza și pe 20 mai 1973 am mers la serbarea semicentenarului lui.

Îți scriu poate despre cele mai emoționante, mai plăcute și mai fericite zile ale mele. Acelea petrecute în anii de liceu. De ce eram oare atât de fericit atunci? Împleteam dorința de a avea o femeie cu dorința de a juca cărți, fotbal, handbal, baschet, de a citi o carte bună cu aceea de a mă plimba seara pe vânt sau ploaie, cu lună sau fără lună, dar având lângă mine o ființă care să mă înțeleagă sau măcar să se prefacă că o face. N-am fost niciodată pretențios, și poate că nici n-am să fiu în privința prietenelor și prietenilor.

Sunt convins că-n domeniul ăsta, mai ales, acum ca militar când împrejurările te silesc de multe ori să lovești într-un fel sau altul în aproapele tău, nu voi mai avea ce am pierdut, adică prieteni. Și nu e singurul lucru pe care nu-l mai găsesc. De-ai ști tu sau măcar să-ți poți închipui câte am pierdut.

Am pierdut ce era poate cel mai de preț, „libertatea". Dacă ți se pare un cuvânt prea pretențios îți voi explica că e vorba de libertatea ce-o aveam în anii de liceu. Acum oricât încerc să mă păcălesc îmi dau seama că m-am schimbat mult, mult de tot. Aproape am devenit un om în toată firea dar ce e mai ciudat, un om cu suflet de copil încă.

Realitatea e însă crudă, m-arată așa cum sunt și fiecare mă vede cu ochii lui cum îi convine. Bine, rău, nu m-am exteriorizat niciodată așa cum am fost. Mi-a plăcut să fiu închis în mine. Nu sunt omul căruia să-i placă a fi refuzat. De aceea nu cer numănui nimic, de cele mai multe ori. Prefer ca în locul unui refuz să mi se dea mai bine o palmă. Așa sunt eu. Mi-a plăcut și-mi place să ajut întotdeauna pe cine a avut nevoie de mine.

Am căutat să fiu același pentru oricine, prietenos, să sădesc liniște, pace și prietenie în sufletul celor de care m-am atașat.

Am pretins, pretind și voi pretinde ca tot ce dau să-mi fie dat înapoi atunci când nu am dăruit ceva, de la cuvinte până la… altceva. Asta este!

Îți spun că mi-ar plăcea să fiu „cineva" dar prefer să rămân un anonim cu trăsături comune, mi-ar place să fiu foarte frumos dar prefer să rămân cum sunt, altfel n-aș mai fiu eu, mi-ar place să am o iubită foarte frumoasă dar prefer altele mai modeste pentru că nu vreau să aflu de la alții că mă înșeală, mi-ar place… ce nu mi-ar place oare?

Voila, c'est mois!

(semnătura – peste scris, pe toată pagina)

FILIP CONSTANTIN

„La steaua care a răsărit,
E-o cale atât de lungă,
Căci mii de ani au trebuit
Luminii s-o ajungă."

--------- „ ---------

„La fereastra-ntunecată
Stă copila cea de crai
Fundul mării, fundul mării
Fură chipul ei bălai"

--------- „ ---------

O viață frumoasă, sau mai puțin frumoasă, plăcută sau mai puțin plăcută, cu riscuri sau cu mai multe neșanse – noi ce suntem colegi – acum nu ne gândim decât la un singur lucru. Unul dintre noi, sigur are alte idei despre ceea ce numim viață cu toate laturile ei exterioare sau lăuntrice.

Când plouă, noi suntem moleșiți, când este soare noi suntem cuprinși de lene încât nici măcar nu ne-am urni din loc, când nu plouă și nici soare nu este, suntem triști – deci mai bine să ploaie sau să fie soare, și dintre ăștia mai mult cred c-am vrea să ploaie deoarece, soarele îmbie la plajă și noi…

Iar iarna, iarna nici noi nu știm ce vrem , poate iarna este anotimpul cel mai capricios pentru noi. Iarna îngheți pe stradă mână-n mână cu o gagică – unde să mergi să te încălzești, lângă ea sau cu ea?

Fiecare dintre noi când eram mici vedeam militari, haina militară, acum când suntem aproximativ maturi visăm civilie, visăm libertate multă, visăm femei dezbrăcate, visăm plăcerile vieții…

O să te întrebi de ce stații nu visează nimeni? Ba da: stații de amplificare, de emisie și recepție radio sau televiziune, numai stații de rd.lc. nu.

Am început cu două strofe de poezie, deoarece știu că ție îți place să savurezi cu multă afecțiune versul, rima sau versul modern. Sunt două strofe din poezii clasice, mie îmi place cel mai mult poezia clasică și apoi cea modernă.

În momentul în care scriu în acest carnețel, mă gândesc, dar nici eu nu știu unde, poate acasă, poate în altă parte. Oricum mă pot gândi oriunde – așa sunt eu.

Și acum mai scriu o strofă dintr-o poezie pe a cărui autor l-am uitat:

„Ușori ca frunzele de tei
Pe căi ușoare și răzlețe
Se duc și nu se mai întorc
Frumoșii ani ai tinereții.”

Așa e, ce zici? Eu cred că mult adevăr se ascunde sub fiecare din versurile de mai sus. Dacă mi-ai fi dat un carnețel întreg numai mie, sincer scriu că îl completam în întregime, așa o să mai las restul și pentru ceilalți colegi ai mei, cine știe câte păsări albe, negre, galbene, albastre, verzi zboară pe afară.

Pe curând!

4-06-1973

(semnătura)

TOMA EUGEN

Văd că pe Liviu, care-ți plăcea ție atât de mult, l-ai lăsat deoparte. Poate ai făcut-o știind că mie nu-mi place să-mi spui așa.

Totuși trebuia să scrii în carnețel numai ceea ce îți place ție, iar noi la rândul nostru și la rugămintea ta să facem la fel.

Eu voi scrie numai ceea ce îmi place. Nu sunt adeptul citatelor, frazelor pompoase. Nu sunt nici romantic, nici visător, ca să pot să-ți compun ceva frumos. Nu caut o scuză în asta, ci doar vreau să-ți spun cum sunt eu.

Vorbăreț, iar știi prea bine că nu sunt, așa că nu te poți aștepta să-ți scriu prea multe, deși știu că dorința ta e să umplu toate paginile pe care mi le-ai rezervat.

Să-ți înșir amintirile mele n-ar avea nici un farmec pentru că după spusele tale, am înțeles că vrei gândurile pe care le am în momentul acesta.

Ei bine, mă gândesc la tine, te văd peste câțiva ani, când poate vei reciti aceste rânduri, rândurile scrise și de ceilalți colegi. Încerc să-mi creez o imagine vizuală, încerc să văd expresia feței tale în acel moment. Poatre reușesc să obțin ceva. Poate acest ceva reușește să mă satisfacă. Dar totuși nu reușesc să cred că va fi chiar așa… De ce oare?

Mi-am zis că există posibilitatea, ca acest carnețel să se piardă pe undeva (unde anume nu pot preciza, oricât m-aș frământa și strădui). Și atunci ce rost au avut toate

acestea? Poate ți-am satisfăcut ție un capriciu. Dar ce să mai umblu eu cu atâtea presupuneri.

Sunt mulțumit că oricum am reușit să-ți înșir și eu câteva cuvinte. Cât vei fi tu de satisfăcut, nu pot să știu…

Mă opresc aici pentru că nu văd nici un sens în ceea ce scriu, nu văd nici rezultatul celor scrise de mine.

Să nu te superi că nu ți-am îndeplinit dorința pe deplin (adică n-am umplut toate paginile rezervate pentru mine). Consider un succes al tău faptul că m-ai determinat să-ți scriu și atât. Știi că intenționam să nu scriu nimic. Totuși n-am făcut-o. De ce? Iarăși nu pot să-mi explic. Mai știu eu, poate tu ești de vină...

Pentru viitor doresc ca tot ce-ți propui să poți să să le transpui numai în bine.

25.06.1973
(semnătura)

PĂTRANĂ MIRCEA

În sfârșit, după ce am răscolit carnetul filă cu filă, am găsit fila pe care era scris numele meu.

Dorința ta, prietene, este să scriu câteva cuvinte pentru eternitate. M-ar mulțumi să te știu fericit, aș fi poate fericit la rândul meu, dacă le-ai păstra până la sfârșitul anului. Iată:

„Grea treabă să scrii, acum, așa nitam-nisam, niște cuvinte frumoase. Pentru tine toate cuvintele sunt frumoase pentru că ești tânăr. E în firea lucrurilor ca oamenii să se nască, să învețe, să iubească și în sfârșit după ce au realizat mai mult sau mai puțin în viață, să moară.

Moartea îi sperie pe cei tineri dar bătrânii sunt împăcați cu sfârșitul, crede-mă, ei bătrânii așteaptă moartea ca pe o eliberare din viața asta meschină.

Nu trebuie să plângem, poate că cei duși dintre noi sunt fericiți acolo unde sunt și lacrimile noastre îi fac nefericiți.

Nu știu ce aș mai putea să-ți spun, mai bine să-ți scriu.

Îmi va rămâne toată viața în amintire frumoasele clipe petrecute în anii aspri de școală militară. Îmi voi aduce aminte cu plăcere de masă, ultima din rând, unde s-au depănat numeroase glume, întâmplări.

Gata cu amintirile pentru viitor trebuie să îl privești cu multă încredere, el este al tău, este al meu, este al nostru și vorba știi tu cui (Tabarcea) „să luăm taurul de coarne și să-l supunem”.

Nu știu dacă am scris ceva ce-ai fi dorit, ceea ce aș fi dorit dar am scris ceea ce mi-a venit în minte.

Mă iartă prietene că nu mai scriu.

Te pup.

Mircea
(semnătura)
8 – iunie – 1973

P.S. Nu așa am gândit să umplu golul rămas. Mă gândeam să completez după ce am fi pus pe umăr gradele de sergent. Fie aceasta, pentru viitoarele grade pe care le vom primi, sunt sigur din primul foc.

Te felicit!
Se răspunde: ...?

Paul
25.06.1973

GIUROIU ILARION

„Stricată ești până-n adâncul firii
Dar plină de al artei sacru har
Și de-ai purta sub sân rodul iubirii”
... ...

Încerc să-ți îndeplinesc dorința, detest mult oracolele sau orice fel de amintiri scrise. De ce? Nu pentru că sunt un insensibil ci pentru că pur și simplu „am ieșit în afara vieții”.

Nu știu dacă mă poți înțelege… dar am făcut acest lucru pentru că nimeni nu-mi mai poate intra în voie. Crede-mă amice, că de multe ori nu mă pot înțelege nici pe mine însumi. Să-ți dau un exemplu: - De ziua mea după o beție cu Luș am plecat de la „Transilvania” fără să plătim. Am rezolvat problema a doua zi, i-am dat banii chelnerului. Acum suntem amici. Ce poți înțelege din asta?

Romeo, un coleg a stins lumina acum și de aceea scriu strâmb.

De-ar trece și anul 1973 mai repede…

Să mă înnsor nu pot că nu iubesc pe nimeni. Am cunoscut-o pe amica lui Viol. Este foarte așa și în partea asta, dar nu știu dacă Viol îi va da ceea ce cer ochii ei…

Deci cu însurătoarea am rezolvat-o în acest cincinal. Am să-mi au în schimb mașină de spălat rufe.

Mai vrei ceva??

Să fii fericit…

Cu stimă
Lory

POPA VIOREL

Deși nu sunt obișnuit să dau „autografe” voi face o derogare…

După cum afirma cineva odată, cu toate necazurile pe care le suferim de-a lungul școlarității, în amintire rămân doar cele mai frumoase clipe.

Aș vrea ca întotdeauna să-mi amintesc cu plăcere de faptul că am fost colegi, „frați de suferință” care am muncit cot la cot în decursul a 6 ani (pentru cei care a, urmat și liceul militar).

În orice caz, n-am să-l pot uita pe „chitaristul” Romeo care ne-a scos de multe ori din încurcătură cu prilejul reuniunilor organizate de școala noastră și care a fost o gazdă primitoare față de toți colegii. Fie ca, măcar aceste rânduri să-ți amintească și de persoana mea.

(semnătura)

PĂRVULESCU DAN

… Ready to surrender himself, faithfully to the clain of
is own world of shades…

A fii sau a nu fii… A spus-o Hamlet, prințul Danemarcei .Poate că tot așa am zis și eu acum 22 de ani. Se pare însă că majoritatea a fost „pentru a fii”. Și uite așa am ajuns să-ți înșir câte ceva în acest „memoir”.

Desigur e destul de greu să-ți spui părerile în fața unui om care nu știi cum te va judeca mai târziu. Să sper că n-ai să fii prea aspru.

Deci s-o luăm metodic, potrivit celor mai noi instrucțiuni ale regulamentelor.

Lumina electrică și primul răcnet cu o intensitate ceva mai mare le-am scos acum 21 de ani la 22 mai 1952 într-un oraș ce se chema Urlați. Se pare că numele orașului m-a influențat deoarece ziua dormeam iar noaptea „urlam”. A trecut și perioada când mă jucam cu puța în țărână. La grădiniță n-am făcut pe copilul minune pentru că încă nu apăruseră

bancurile cu Bulă. Dacă nu eram precoce în schimb eram zburdalnic. Când nu-mi plăcea ceva mă duceam repede și le băgam în oala cu ciorbă. Poate de atunci mi de trage și pofta de mâncare din ziua de azi.

În școala elementară începuse să-mi vină și mie mintea la cap. N-a durat prea mult pentru că am reușit la liceu. Chiar dacă eu la început m-am împotrivit „noului", pe parcurs am fost nevoit să mă adaptez condițiilor. Și tot adaptându-mă am căzut pe o pantă nu prea lină. Ce vremuri erau în liceu. He-he, băiete, viață și libertate. Curând a urmat o ruptură cu părinții. Ei voiau Politehnica, eu… nimic. Și uite așa am ajuns colegi. Cred că așa o să rămânem cât vom mai sta pe aici.

Tu ai o fire prea simandicoasă. Eu așișderea. N-aș vrea să-mi porți pică pentru asta dar așa văd eu lucrurile. Ca să-ți poți găsi un prieten în adevăratul sens al cuvântului, e ceva foarte greu. De asta m-am lămurit mai mult aici decât oriunde. Poate că sunt condițiile de așa natură. De unde înainte, eram deschis, sincer, acum sunt din ce în ce mai dificil. Mi-ar place să fiu bun, dar mă împiedică ceilalți. Când te înconjoară atâta egoism, vrei nu vrei ești atras de mediu. Ești nevoit să te adaptezi, că dacă nu, te adaptează ei. Rezultatul e același. Aici pui punct capitolului copilărie. Începe o altă etapă cu bucuriile, dar mai ales cu necazurile sale. Începi să te maturizezi și să-ți dai seama că nu orice zboară se mănâncă.

Îmi place frumosul, nu numai aristic , dar și cel sufletesc. Dacă pe primul îl găsești totuși mai ușor (depinde de înclinații) pe celălat… mai va până departe.

Dacă îmi pare rău de ceva, îmi pare de timpul care trece, care se strecoară pe lângă noi și peste noi. Nu-l poți opri, dar îl poți amăgi. Totuși și pentru asta îți trebuie ambiție și multă tinerețe.. Deci să fim mereu tineri și fără prejudecăți.

În încheiere îți doresc multă sănătate, fericire și succes deplin în realizarea tuturor dorințelor.

Ți-aduci aminte Romeo ce spunea cândva Coșbuc:

„O luptă este viața, deci te luptă!"

Unui coleg,

Cu prietenie și sinceritate
Dan-Marian

09.06.1973 Brașov

MOISE ROMEO

(Incredibil! Romică și-a scris singur în propriul carnețel!!! – n.a.)

Niciodată să nu crezi în femei! Dacă vrei să faci ceva pentru ele încearcă să le ierți! Păcatele! Ele fac orice numai pentru o clipă de dragoste masculină. Păcătuiesc, indiferent cu cine, fără să-și dea seama de ce-au făcut. Și dacă vor avea remușcări să nu le crezi. Regretele lor sunt lacrimi scurse din ochi pentru a înduioșa pe cel din fața lor.

Întotdeauna și în orice loc femeile folosesc frumusețea drept cauză, trupul drept mijloc, banii drept scop primordial, iar dragostea – idealul ce conține celelalte trei motive.

Femeile vor. Vor. Vor. Dar ce vor nu știu, Ele să aibă, orice, cât mai mult, să fie frumose și să placă. Că au și părți bune? Nimeni nu contestă acest lucru. Nimeni nu poate să spună acest lucru. S-a creat o idee totuși din asta. S-a făcut un mit ce le-acoperă părțile negative.

Noi bărbații am ajuns să idolatrizăm nu femeia prin comportarea ei, ci chipul ei, frumusețea ei, trupul ei, suferințele ei. Și lăsându-ne purtați de aspectul exterior, nu reușim să-l observăm pe cel interior. Iar când am ajuns și la acest stadiu, începem să le urâm sau să ne batem joc de ele. De aceea să…

11.06.1973
(semnătura)

Împlinesc azi 11.06.1973, patru ani fără trei luni de învățământ militar. Patru ani fără trei luni… Mi se pare mult, mi se parte puțin… Nu știu. Mi se par patru ani. În tot acest timp am avut două vieți: una spirituală și alta materială. Am lucrat una mână în mână cu alta și după părerea mea – au fost frumoase. Necazuri și bucurii, tristețe sau plăceri… Viața

militară ne-a învățat cu greul, ne-a învățat cum să luptăm, ne-a învățat cum să ne comportăm în toate situațiile, în afară de aceea când ne aflăm între civili.

Ne-a smuls din inimi libertatea, ne-a rupt de ceilalți, ne-a tăiat aripile cu care noi vroiam să ne înălțăm sus, sus, sus de tot în seninul nesfârșit și ne-a aruncat jos în întuneric, în abis. Cădem cu repeziciune, iar cine are norocul să se agațe de ceva va încerca să se ridice în aer, la lumină; cine nu reușește alunecă mai departe…

11.06.1973
(semnătura)

MANEA SERGIU

Se zice că odată, nu demult, să tot fie vre-o 23 de ani și câteva luni de atunci, într-un biet orășel de munte din partea centrală a acestei țări, aș fi venit pe lume eu, biet urmaș al unor oameni simpli și săraci.

Tata, fie-i viața ușoară de cât o mai avea parte, se născuse undeva în munții Bucegi, de unde emigrase o dată cu bunicul care se ocupa cu contrabanda între Muntenia și Ardeal. Se zice că bunicul s-ar fi tras dintr-un neam de turci, vechi boieri din Muntenia, care și-au pierdut averea și prestigiul o dată cu războaiele ce se duceau în acele vremuri.

Din partea mamei, nu prea am ce spune. Știu doar atât că bunicul din partea mamei a fost cioban la oi în tinerețe, undeva în Valea Prahovei, dar că apoi ar fi venit în Râșnov și ar fi învățat o meserie frumoasă, după care și-a trăit liniștit restul zilelor. De la acest bunic am moștenit, prin mama, aspectul exterior dar și un mod de a gândi, adesea înapoiat și mai greoi, foarte dezavantajos în vremurile noastre.

În schimb, din partea tatei am moștenit o inteligență cu care uneori mă pot lăuda și chiar puțină șmecherie din partea bunicului care trecea munții încărcat cu mărfuri de contrabandă.

Ți-am scris toate astea pentru a-ți da seama de felul meu de a fi.

Și dragul meu Romeo, pentru că tu ești un băiat simpatic eu îți scriu aici cam cum arătam la vârsta asta, altfel s-ar putea să mă uiți: sunt un băiat mic de statură, un pic gras, cu început de chelie și ochi albaștri. Uneori mi se spune că sunt simpatic dar cred că lucrul ăsta se referă la la chipul meu, pentru că la corp sunt o catastrofă. Așa că Romeo prietene, păstrează-mă în minte și amintește-ți de mine, așa cum m-am descris eu, aici. Asta în caz că nu o să ne mai întâlnim. Dacă o fi să ne întâlnim peste câțiva ani buni ai vieții noastre, ai să observi schimbările atât ale mele cât și ale nostre. Cum tu însă ești un băiat simpatic nu cred că ai să te schimbi prea mult. Deocamdată îți urează succes la femei, al tău coleg,

Sergiu

P.S. Deși nu am uitat să-ți scriu nimic important cred că totuși ți-am scris prea puțin despre mine și mai mult despre strămoșii mei. Așa e în viața asta: persoana noastră este doar o trecere între strămoși și urmași și adesea nu facem lucrul ăsta prea bine. În ceea ce mă privește am să mă străduiesc să fac lucrul ăsta cum se cuvine. Așa că în curând aș dori să-mi vezi și urmașii mei. Te sfătuiesc să faci și tu la fel și într-un mod în care să-ți facă cinste.

Mult succes.

(semnătura)

GRUSEA GHEORGHE

„O inimă însingurată către…
Nu știu cum vei privi aceste rânduri dar, crede-mă sunt din inimă pornite.

Deși înconjurat de oameni mă simt totuși atât de singur sufletește. În sufletul meu se dau adevărate lupte pe care, până nu demult reușeam să le coordonez, fiind de principiul ca nimic să nu mă tulbure în drumul meu. Simt în mine o voință și o putere enorme, încât aș putea trăi singur o viață întreagă.

De unde atâta tărie? N-am fost tot timpul așa. Cândva eram mai vesel, dar am fost lovit de prea multe ori, prea multe decepții am avut când nu eram pregătit să le înfrunt, urmarea fiind o închistare ce se adâncea, clipă de clipă. Pereții ei mă apasă, zadarnic caut ieșire. Povara singurătății încearcă să mă doboare. Rezist, dar până când?

De ce natura a fost atât de crudă cu mine sortindu-mi o viață de pustnic? În deznădejdea mea am făurit din inimă săgeți, mii de săgeți. Din nou natura mă înșeală; păsările albe, ce țintă le-am ales, erau luciri de negru corb în soare.

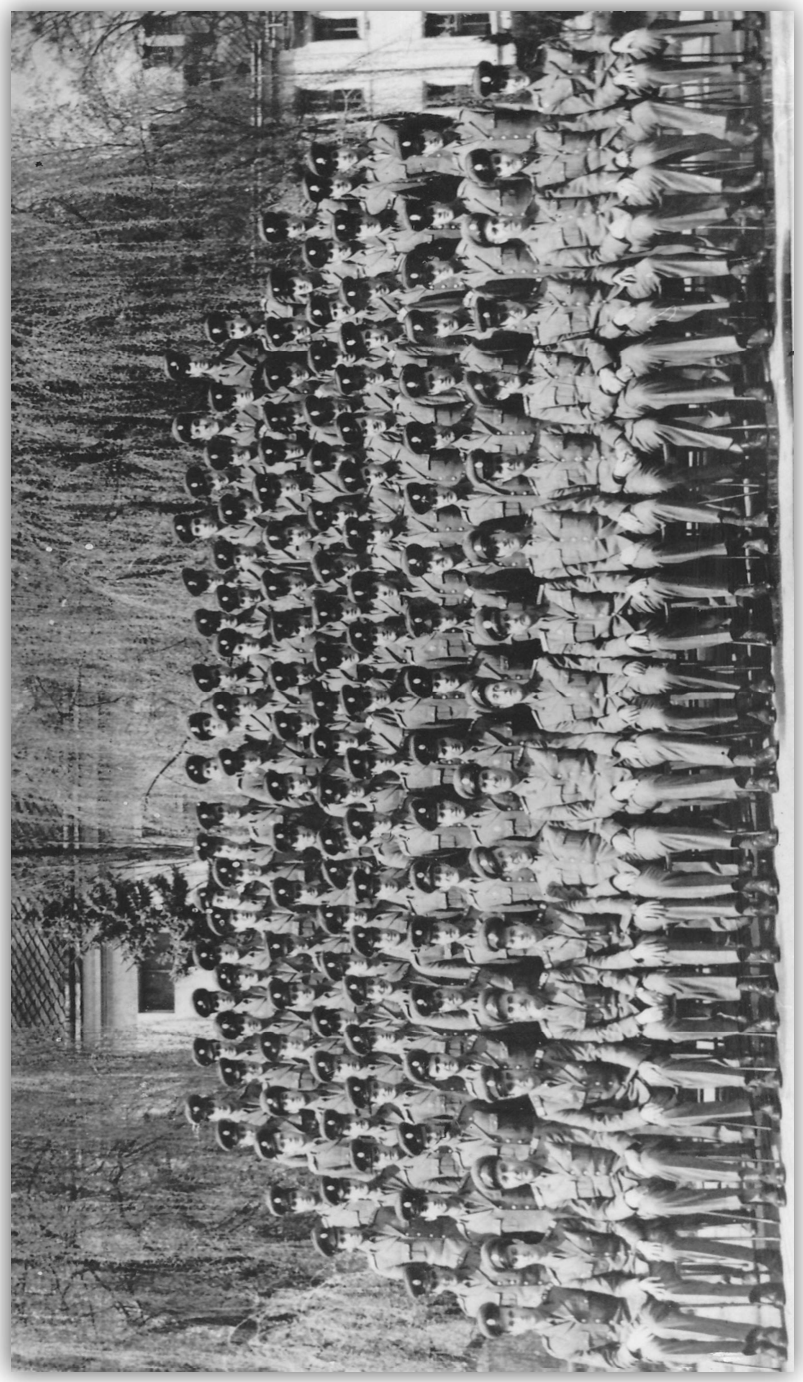
Dar nu, nu se mai poate așa, ceam mai frumoasă lebădă trebuie să fie prada mea! Însă, mă întreb, sunt eu, destul de puternic, încât săgeata mea s-o poată ajunge?"

„Luptând cu viața un fort în al tău suflet să-ți clădești,
Și-un izvor cu apă vie să izvorăști.
Când vitregit de soartă,
Vei obosi, puterile te vor lăsa
Prin poarta fortului, deschisă
Pentru tine numai, să pășești,
Și-ncrezător să bei din a vieții apă.
În luciul sfintei ape, părul, hainele
Cu atenție să le îndrepți
Și-n urmă, falnic
În viață, din nou să pornești."

„Veni-vor mulți și-or scrie-n versuri
Că te iubesc și cum și cât
Vor spune, poate mai frumos ca mine
Dar nu te vor iubi atât."

Fiecărui om îi este furată inima, la o anumită vârstă și el caută, uneori o viață întreagă să găsească furul.

(semnătura)

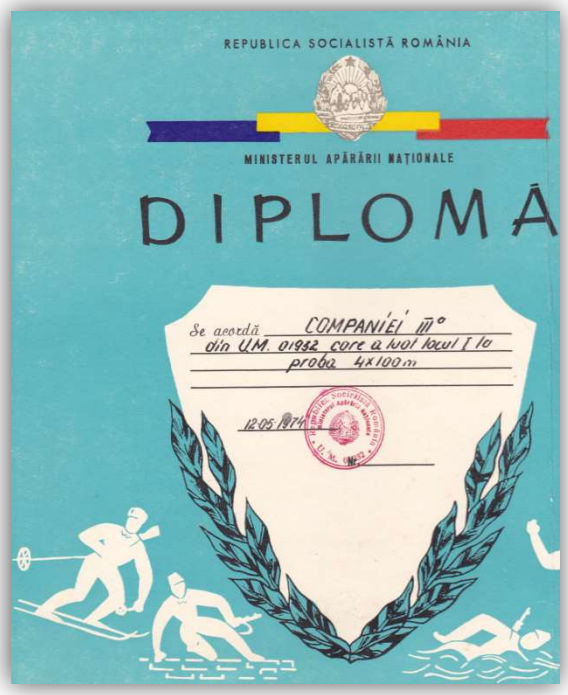
14.04.1974 – formaţia corală a şcolii participă la concursul coral interjudeţean „Cântare patriei”, organizat de Radioteleviziunea Română.

Lotul sportiv al şcolii

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

DIPLOMĂ

Se acordă COMPANIEI III°
din U.M. 01982 care a luat locul I la
proba 4x100m

12.05.1976

Diploma obţinută de echipa de ştafetă a companiei a III-a în proba de 4x100m:

Aanei Ghe.,
Ioniţă Nicolae,
Tănase Nicolae,
Vlaicu Dumitru

La cabana Diham.
Mitică Erhan, iar în spate
Ioan Dâscă şi Gusti Ciuraru

După ce te uiţi, Mitică?

24 ianuarie 1973 – întâlnire *cu echipa* STEAUA

Elevii caporali:

Viorel Popa
Ilarion Giuroiu
Nicolae Tănase
Mitică Voiculescu
Augustin Ciuraru
Georgian Teodorescu
Gheorghe Pirea
Eugen Toma
Mitică Erhan
Vasile Palaghianu
Toma Matara

Mitică Voiculescu, Mişu Dărândău, Ioan Dâscă, Ioniţă Nicolae, Mitică Erhan, Gelu Babaciu

„Cheflii plutonului 3”:

Gigi Bănică
Ioan Benţo
Ucă Chiş
Gusti Ciuraru
Marian Nicula
Gelu Babaciu

Marian Nicula
Eisenbeil Francisc
Victor Beteagă
Gusti Ciuraru
Ioan Benţo

(la Cerbul Carpatin, 22.01.1972)

Doi „mici sugari”: Ioan Benţo şi Spirea Stoica!

Mitică Voiculescu
Mişu Dărândău
Dogaru Alexandru
Gusti Ciuraru
(în anul întâi de şcoală militară)

De vorbă cu personalităţi ale
vieţii culturale
(în centru sus: Mişu Mireuţă)

Înainte de a pleca în învoire, în anul
doi de şcoală:

Viorel Popa
Dan Pârvulescu
Vasilică Palaghianu
Mişu Mireuţă
Mircea Pătrană

Mai puţin friguroşi:
Nicu Mitan
Moş Eugen

„Doi pe un bilet de voie”:
Marcel Man, Vasilică Palaghianu

Mircea Pătrană şi Viorel Popa

Viorel Popa, Ioan Dâscă,
Vasilică Palaghianu

Viorel Popa şi Mişu Mireuţă

În stagiu la Greaca, în anul doi de şcoală militară:
Vasilică Palaghianu şi Gheorghe Grusea

Studiu intens pe timp de zi: Vasilică Palaghianu şi Nicu Mitan

Studiul continuă şi mai intens seara:
Gheorghe Grusea şi Nicu Mitan

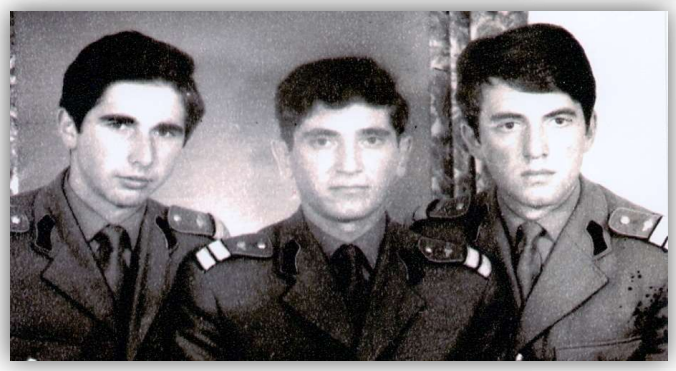

Lolu Viorel, în perioada liceului militar
(fotografie pusă la dispoziție de
Vasile Ciucă)

Defilează plutonul 2!

Martac Neculai, Petrescu Emil şi Dâscă Ioan – anul doi de şcoală miltară

Diploma de „Elev de frunte”
ce se acorda la sfârşitul anului întâi şi doi.

PRIETENUL MEU

Toamna anului 1966. Sfîrşitul unui an şi începutul unei vieţi noi.

Păşeam pentru prima dată spre porţile liceului militar, fără să bănuiesc că aici voi întîlni adevăraţi oameni cu care aveam să leg prietenii de neuitat. Dintre toţi să vi-l prezint doar pe unul, pe elevul caporal Popa Viorel.

Stătea în ultima bancă. Un băiat slăbuţ, cu priviri senine şi căruia îi plăcea să spună că e de prin părţile Banatului. Şi iată-l pe acelaşi băiat timid, peste cîţiva ani, ieşind fericit din sala examenului de bacalaureat. Notele de 9 şi 10 au răsplătit pe deplin munca sa de zi cu zi, pentru a se forma pe sine.

Venise timpul să ne alegem viitorul. Pentru noi colegii lui, a fost o adevărată surpriză cînd s-a ridicat în picioare şi a spus: „Radiolocaţie!" Renunţase la frumoasele sale visuri de a deveni ofiţer de auto, pentru a se dărui lumii electronilor.

Ne-am reîntîlnit la poalele Tîmpei... De atunci a trecut un an şi se poate vorbi despre el ca fiind unul dintre cei mai buni elevi ai subunităţii. Dar cum orice început e greu... Îmi amintesc de prima notă obţinută la bazele radiolocaţiei: cinci?! Sau cum stăteam amîndoi peste program, ore întregi, pînă reuşeam să dezlegăm misterul unei probleme de electrotehnică sau radiotehnică, să descifrăm funcţionarea unei scheme. Dar asta a fost la început. După aceea...

Felul său de a munci s-a dovedit a da rezultate foarte bune. Răspunsurile la ştiinţe sociale, cu ocazia examenului de promovare în anul II au demonstrat că şi-a însuşit cu conştiinciozitate cunoştinţele predate la această importantă disciplină şi a studiat cu atenţie documentele de partid. La fel de competente au fost şi răspunsurile la specialitate. Drept urmare, la toate examenele de promovare a obţinut calificativul maxim.

Astfel, la sfîrşitul anului I a obţinut titlul de „Elev de frunte" avînd cea mai mare medie pe subunitate.

Acum, munceşte cu rîvnă pentru îndeplinirea unui nou salt: şi în anul doi să obţină aceleaşi rezultate la învăţătură, iar eforturile să se materializeze şi în obţinerea titlului de „Specialist clasa III-a".

Cu cîteva zile în urmă s-au încheiat verificările parţiale la staţii, pe care, ca de obicei le-a trecut cu calificativul de „foarte bine". Munca perseverentă, însuşirea tuturor cunoştinţelor predate în anul întîi, i-au permis să păşească în acest an cu „dreptul" şi să realizeze ceea ce şi-a propus.

MILITAR DE FRUNTE

Ar fi greşit să credem din cele arătate pînă acum că elevul caporal Popa Viorel obţine rezultate foarte bune numai la învăţătură. În calitatea sa de comandant de grupă, obţine aceleaşi rezultate — foarte bune — fiind un model de comportare ostăşească şi de aplicare a prevederilor regulamentelor militare.

Îmi mărturisea nu demult că doreşte ca grupa pe care o comandă să devină „Grupă de frunte". Am convingerea că aşa va fi. Doar îl cunosc... Alte planuri, gînduri pentru viitor? Deocamdată doar să termine şcoala la fel de bine cum a început-o. După aceea, ca orice tînăr din ţara noastră, are tot viitorul în faţă. Apoi ca ofiţer de radiolocaţie, să-şi facă datoria, să se afirme ca instructor şi educator al subordonaţilor.

Elev caporal M. MARCEL

Articol din revista şcolii, cu o greşeală de redactare: este vorba de toamna anului 1968, nu 1966!

„Plimbare de voie” în timpul învoirii, în anul trei de şcoală: Marcel Man, Eugen Moş, Tibi Neagu

„Învăţati, învăţaţi, învăţaţi”

Eugen Moş, Tibi Neagu, Traian Istrate, Ioan Dâscă

Anul trei de şcoală militară: colegi din plutonul 2: Telu Filip, Marcel Man, Romeo Moise, Tibi Neagu, „Mărin” Preda

La Biserica Neagră, „călare pe borne”: Eugen Moş, Istrate Traian, Ioan Dâscă, Tibi Neagu

ATENŢIE:
Pericol de lovire la cap!

A trecut „pericolul” !

Victor Beteagă - la absolvirea şcolii generale şi la liceul militar în 1970

Beteagă Victor împreună cu colegii:
1997 - la U.M. 01478

1998 - la U.M. 01478

1998 - la U.M. 01478

2000 - la U.M. 01478

1974 –la început de drum

1975 – la cules de porumb cu m.t.

1984, singur la curăţat de cartofi!

Bucureşti -1984, Giuroiu: „Ce vrea şi asta?!?”

Mișu Mireuţă la nunta lui Aanei Gheorghe

La prezidiu: Emil Dendyuk şi Mihai Mireuţă (fotografia de sus)
Mihai Mireuţă şi Gheorghe Aanei (fotografia de jos)

În picioare, primul din stânga: Emil Dendyuk, ultimul din dreapta: Aanei Gheorghe; jos, primul din dreapta: Mişu Mireuţă

În grupa de absolvenţi din 1988 a Academiei Militare Generale, trei căpitani din promoţia 1974: Ciucă Vasile, Ghiaţă Antip şi Voiculescu Dumitru

La mijloc, locţiitorul comandantului, Nicu Mitan!

Nicu Mitan, la trageri în URSS

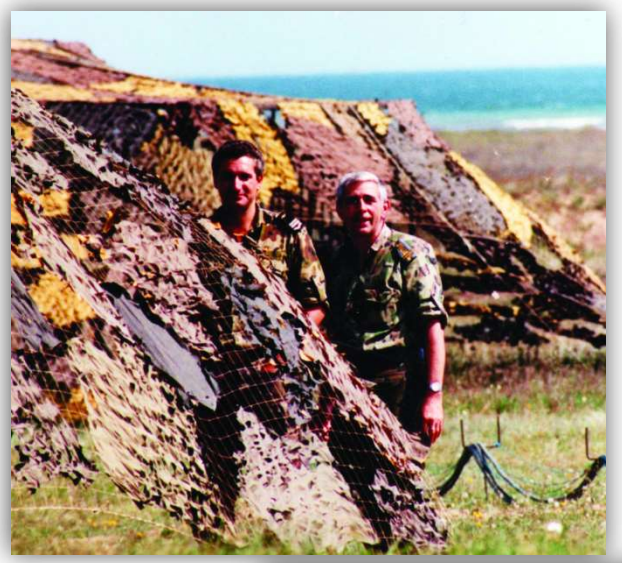
Teodorescu Georgian la trageri în URSS

Nicu Martac (stânga),
în poligonul Aşuluk

Nicu Martac, la plimbare prin
Moscova

Martac, la pregătire în vederea tragerilor în Poligonul Capu Midia

Moment de destindere la Cercul Militar (Martac, primul din dreapta, sus)

Mişu Mireuță – moment aniversar cu o parte din personalul din tura de serviciu din PC

Familia Mireuță: un cuplu
trecut prin multe, dar fericit

1988 – cei cinci copii ai familiei Mireuță:
Diana, Cătălina, Florian, Mihaela şi Irina

La Cercul Militar Național, Sala Bizantină, alături de camarazii din ANCMRR
(în centru: Vasile Rotaru şi Mişu Mireuță)

Părinții lui Mişu: Steliana şi Vasile Mireuță (tatăl lui Mișu era cunoscutul realizator al emisiunilor TV „De strajă patriei”)

În urmă cu 40 de ani, reporterul Vasile Mireuță lua un interviu la Liceul Militar din Breaza elevului eminent Vasile Rotaru. Acum, emoţia revederii.

Conducerile şcolilor de la Oradea şi Miskolc (al doile din stânga, Eugen Moş)

Eugen Moş, campion la tir
ANCMRRMAI, 2012

Cu echipa României la
concursul de triatlon pentru
poliţişti,Polonia, 2007 (Eugen Moş)

Domnu' colonel Eugen Moş, la
pregatire metodică, 2002
(cel din dreapta!)

Eugen Moş cu elevii orădeni în poligonul forţelor speciale din Budapesta

Eugen Moş împreuna cu prietenul său Nicolae Mureşan

Duderstadt, Germania, 2007 (Eugen Moş, primul din stânga)

Eugen Moş primind onorul promoţiei 2005

Poznan 2005: şefii delegaţiilor din Marea Britanie, Polonia, Ucraina, Ungaria şi România

Col. (rtr) Eugen Moș, reprezentantul ANCMRRMAI, înmânează primilor cinci clasați din promoția „Noiembrie 2019” placheta comemorativă „Centenarul învățământului militar românesc de ordine publică și siguranță națională din Oradea” dedicată – Sărbătoririi a 100 de ani de la înființarea primei instituții de învățământ militar românesc de ordine publică și siguranță națională în Oradea – Școala de Jandarmi Oradea Mare.

Din activitatea lui Titi Bursa la Asociaţia Cultul Eroilor
„AVRAM IANCU” Arad:

Primii doi din stânga: Mitică Erhan şi Negulescu Niculai, la o convocare cu comandanţii de unităţi şi subunităţi radiotehnice în 1995. În dreapta mr.Ungureanu, promoție 1972, comandant la Mestecăniș

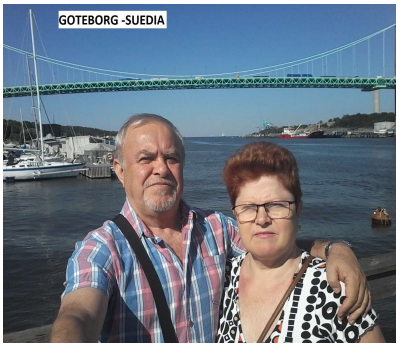
Tănase Nicolae – „paraşutist”

După mulți ani, trei colegi de pluton se reîntâlnesc în 2013 la Băile 1 Mai: Viorel Popa, Eugen Moş şi Marcel Man

O fotografie de arhivă:
domnul col.ing.(rtr) Ghețu C-tin
pe vremea când era maior!

GOTEBORG -SUEDIA

VASUL DE CROAZIERA -
PRINCESS ANASTASIA

SALZBURG -Casa
memoriala MOZART
MOZARTS GEBVRTSHAVS
MOZART-MVSEVM
IN DIESEM HAVSE WVRDE
W. A. MOZART AM
27.JANNER 1756

BARCELONA -
SAGRADA FAMILIA

FRANTA -MONT BLANC

SPLIT -CROATIA

CÂTEVA IMPRESII DESPRE MONOGRAFIA PROMOȚIEI 1974 DE OFIȚERI DE RADIOLOCAȚIE

În urma distribuirii monografiei (tipărită sau în format pdf) de către Eugen MOȘ sau Marcel MAN, cadrelor din școala militară, altor ofițeri de radiolocație sau alte arme, din alte promoții, am primit aprecieri și critici asupra ei.

Impresiile primului nostru comandant de companie din școala militară, col.(rtr) Florian DUMITRESCU au fost cuprinse în monografie, chiar la începutul ei.

Redăm o parte din impresiile produse de această monografie:

Sincer să fiu, nu am mai văzut o monografie de o asemenea amploare. Am fost impresionat până la lacrimi; am regăsit în lucrarea voastră nume de oameni pe care îi uitasem.

Vă felicit pentru ideea minunată pe care ați avut-o şi pentru curajul de a realiza o asemenea monografie.

Col.(rtr) Moldovan Vasile

Citind monografia promoției 1974 am fost surpins plăcut. Am fost impresionat de mulțimea de informații privind arma radiolocație şi tehnica de radiolocație.

Sincere felicitări pentru această realizare.

Col.ing.(rtr) Ghețu Constantin

Sunt subiectul unui act paranormal, întoarcerea în timp, grație MONOGRAFIEI!!
FELICITĂRI ŞI SINCERE MULŢUMIRI!

Col.ing.(rtr) Moțoi Nicolae

Scriu aceste rânduri cu multă emoție, mă copleșesc amintirile tinereții.

Sunt deosebit de încântat de organizarea întâlnirii promoției 1974, o organizare impecabilă; am participat la multe astfel de întâlniri dar asemenea organizare nu am întâlnit; vă felicit pentru acest lucru; știu că ați depus multă muncă; un sincer „BRAVO".

Mulțumesc pentru cadourile primite; mă încântă această carte, o citesc cu multă plăcere, îmi amintesc că în această şcoală militară am lăsat cei mai frumoși ani din viață, „TINEREȚEA". Am intrat pe porţile acestei instituţii în aprilie 1955 şi am plecat la pensie în aprilie 1982, după 27 de ani de activitate. Mă înţelegeţi de ce am emoţii. Dar prezenţa mea, redusă la această aniversare şi regret acest lucru, m-a readus pentru scurt timp în anii tinereţii.

Vă mulţumesc pentru acordarea acestor clipe fericite petrecute alături de dumneavoastră!

Col.(rtr) Grecu Victor
30.10.2015

Dragul meu prieten (Eugen Moș)*, am citit azi în zori 35 de pagini din lucra-rea voastră care este bune structurat cu un mesaj clar că radiolocație este arma de bază a fiecărei armate. Am o simgură dilemă și anume nu amintiți nimic de cele 6 PRV-17.*

Pentru completare vă trimit un material despre PRV-17 stație de care tu și cu Man nu pomeniți în monografia voastră. Sper că nu vă supărați, dar mi-ai cerut părerea despre această lucrare, care este într-adevăr ceva interesant. Nu-mi rămâne decât să vă felicit pentru această lucrare, cu speranța că adăugați și din informațiile despre PRV-17 și pot spune că totul este OK.

Bravo vouă și sunt convins că această monografie v-a vedea lumina tiparului și un exemplar v-a ajunge și la mine cu dedicațiile voastre. Mă bucur că am fost colegi în această minunată armă la care s-au scris principiile după apariția obiectului.

Lt.col.ing. (r) Ladislau Penzeș

Am ținut cont de observația lt.col.ing.(r) Ladislau Penzes și în ediția a doua a monografiei, în paragraful referitor la „Câteva completări privind stațiile de radiolocație rusești" am adăugat informații privind radioaltimetrul PRV-17

(N.A.)

DRAGI CAMARAZI!!!

Am primit azi, prin grija Domnilor Vlaicu Dumitru şi Marcel Man, cartea promoţiei dvs. VĂ MULŢUMESC!!!

Am răsfoit-o cu bucuria simplă a unui copil şi, plimbându-mi degetele prin… filele ei, albe cândva, dar acum pline de VIAŢĂ, de OAMENI, FAPTE şi DESTINE, am simţit o puternică emoţie, poate comparabilă cu cea pe care o trăiam la MANŞĂ.

ESTE EXTRAORDINARĂ. Am… VIZUALIZAT o parte din cei care, dincolo de IOC, de la ecran, zi şi noapte, pe malul mării sau în vârf de munte, în staţiile de radiolocaţie pe care le deserveau, în unităţile de aviaţie, R.A.A. şi Art.A.A., făceau posibil ZBORUL şi îndeplinirea misiunilor noastre.

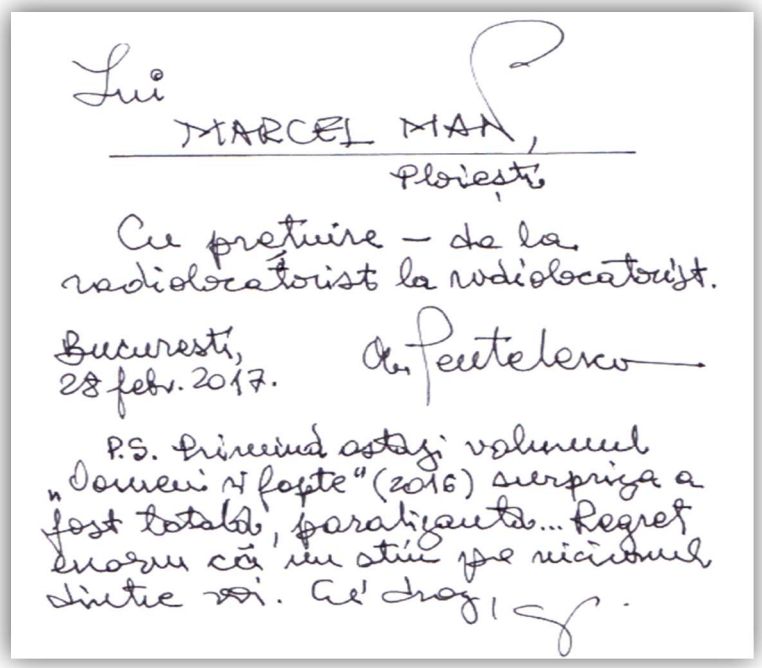
VĂ MULŢUMESC!!!

Am conştientizat încă o dată, dacă mai trebuia, că VICTORIA COLECTIVĂ IMPLICĂ, INEXORABIL, ÎN PREŢUL EI, ÎNFRÂNGERI INDIVIDUALE, că toţi, indiferent categoria de forţe, de armă şi specialitate, ca buni români şi patrioţi, am făcut tot ceea ce a depins de noi pentru LINIŞTEA ACESTEI ŢĂRI.

VĂ SALUT CU RESPECT, STIMĂ ŞI ADÂNCĂ PREŢUIRE,

lt.cdor. av. (r) Ion-Gheorghe VAIDA,
Craiova, 28 aprilie 2016

Apreciere din partea domnului comandor (rtr.) dr. Aurel PENTELESCU,
autorul „Marșului radiolocatoriștilor":

Lui
MARCEL MAN,
Ploiești

Cu prețuire – de la
radiolocatorist la radiolocatorist.

București,
28 febr. 2017. Ion Pentelescu

P.S. Primind astăzi volumul „Oameni și fapte" (2016) surpriza a fost totală, paralizantă... Regret enorm că nu știu pe nicidunul dintre voi. Cu drag!

Au mai fost exprimate aprecieri pozitive asupra monografiei şi mulţumiri de către:

col.ing.(rtr) Gabor Ioan
col.ing.(rtr) Duţă Gheorghe
col.(rtr) Munteanu Pavel
lt.col.(rtr) Nicula Savu
col.(rtr) Timofie Nicolae
col.(rtr) Scutaru Nicolae
col.(rtr) Costin Vasile
col.(rtr) Sofronie Ion
gl.bg.dr.(rtr) Cantaragiu Ionel

BIBLIOGRAFIE

- Gl.(r) dr. E. Teodorescu, col. dr. V. Neagoe, Lt.col. dr. Ioan Munteanu – *Supravegherea aeriană de la mitolocaţie la radiolocaţie*, Editura Sylvi, Bucureşti, 2001

- Gl.div.(rtr) N. Iordache, Gl.bg.(rtr) R. Vlăsceanu, col.(rtr) I. Savu, col.(rtr) C-tin Chiper - *Istoria radiolocaţiei din apărarea antiaeriană a României*, Editura Pro Transilvania, Bucureşti, 2001

- V. Cutoiu – *Istoria apărării antiaeriane a teritoriului României*, Editura Militară, Bucureşti, 1984

- Col. N. Petrică, Col. C. Teodorescu, Col. S. Ionescu, - *Scutul electronic*, Bucureşti, 1994

- Col.(rtr) dr. Sorin Vegheş – *Radiolocaţia şi suveranitatea naţională la cumpăna mileniilor*, Editura AISM, Bucureşti, 1999

- Col.(rtr) Ioan Gheorghe Raţiu – *Omagiu de ziua radiolocaţiei,* articol publicat în Infomondo militar, 25 iulie 2014

- Col.(rtr) conf.univ. dr.ing. Rațiu Ioan Gheorghe, *Istoria radiolocație/radarului în România*, în Vol. - *Hermeneutica: historiae et philosophiae scienciae et technicae: Lucrările de absolvire a cursului „Inițiere în istoria și filosofia științei și tehnicii”*, pg. 167-198, Editura Universității Transilvania, Brașov, 2019

- Anton Muraru, coordonator; Ioan Dodon, Lucian Anton, Ioan Blăjuț – *Radarul Românesc. O istorie vie.* Editura Agir, București, 2019

- Nini Vasilescu – *Să facem cunoştinţă cu dl. Andrei Ciontu,* interviu apărut pe www.radioamator.ro, 21.02.2013

- Col.(rtr) Vasile Moldovan – *Memoriile unui soldat,* Brașov, 2013

- Registrul cu OZU şi Registrul istoric al Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Artilerie Antiaeriană şi Radiolocaţie „Leontin Sălăjan” Braşov

- *** - *Cantemiriștii promoției 1971*, Editura Tempus Dacoromânia Comtera, București, 2016

- Arhiva MApN Piteşti

- fotografii din arhivele personale ale comandanților, lectorilor și ofițerilor promoției 1974 radiolocație

ABREVIERI și PRESCURTĂRI

(pentru cei nefamiliarizați cu domeniul militar)

ABREVIERI

A.1, A.2, A.3, A.4 – Armata 1, Armata 2, etc
A.I.S.M. (AISM) – Academia de Înalte Studii Militare
A.C.M.-S.P.P în R.R. – Asociația Cadrelor Militare din SPP în Rezervă și Retragere
A.L.A. (ALA) – Apărare Locală Antiaeriană
A.N.C.M.R.R. (ANCMRR) –Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere
A.N.M. – arme de nimicire în masă
A.Ț.A.F. – antrenament cu ținte aeriene fictive
A.Ț.A.M. – antrenament cu ținte aeriene marcate
A.R.T.A. - atelier de reparat tehnică și armament
B. ... Rd.Lc.Autm. –Batalionul ... radiotehnic automatizat
B. ... V.M. – Batalionul ... vânători de munte
B.A.P.L. – Baterie aprovizionare și pregătire pentru luptă
B.I.P.L. – Birou Învățământ și Pregătire de Luptă
B.P.L. – Birou Pregătire de Luptă
Bg. ... Rd.Th. – Brigada ... radiotehnică
C. ... Rd.Lc. – Centrul ... radiolocație
C.A.A.T. (CAAT, CApAAT) – Comandamentul Apărării Antieriene a Teritoriului
C.Ap.A.A.Ț. - Comandamentul Apărării Antiaeriene a Țării
C. ... Av.A.A. – Corpul .. de aviație și apărare antiaeriană
C.F.A.M. – Comandamentul Forțelor Aeriene Militare
Cp. ... Rd.Th. – Compania ... radiotehnică
Cp. ... Cc.Rd.Lc. – Compania ... de cercetare prin radiolocație
C.M.J. – Centrul Militar Județean
C.I. Tr.Rd.Th. – Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice
C.C.Ș.E.I.C. – Centrul de Cercetare Științifică pentru Electronică și Comunicații
C.O.A.Z. – Centrul de Operațiuni Aeriene Zonal
C.O.S.I. – Centrul Operațional pentru Sisteme Informatice
C.P. - Consiliu Politic
C.T.U. – Comandamentul Trupelor de Uscat
D. ... Ap.A.A.T. – Divizia ... de apărare antiaeriană a teritoriului
D. ... Tc. – Divizia ... tancuri
D.C.I. (DCI) – Directia de Contrainformații
D.G.I.A. (DGIA) – Direcția Generală de Informații a Apărării
D.I.A. (DIA) – Departamentul de Înzestrare al Armatei
D.S.S. (DSS) – Direcția Securității Statului
Dn. ... Art.A.A. – Divizionul ... de artilerie antiaeriană
Dn. ... R.A.A. – Divizionul ... de rachete antiaeriene
F.F.I. – foarte înaltă frecvență
G.A.Z. – gospodărie agro-zootehnică
I.C.I.T.A. – Institutul de Cercetare Științifică și Inginerie Tehnologică al Armatei
I.G.S.U. –Inspectoratul General pentru Situații de Urgență
IOC – indicator de observare circulară
ipf (i.p.f.) – impuls de punere în funcțiune
M.A.I. – Ministerul Afacerilor Interne
M.Ap.N. – Ministerul Apărării Naționale
M.St.M. – Marele Stat Major
m.d.p. – membri de partid
N. ... Rd.Th. – Nodul ... radiotehnic
O.I.L.A. (OILA) – Observare, Informare, Legături Aero
O.Z.U. – ordin de zi pe unitate
P.C. – punct de comandă

P.C.P. Tr.Rd.Th. – punctul de comandă principal al trupelor radiotehnice
PSAG – planșeta situației aeriene generale
R. ... Art.A.A. – Regimentul ... artilerie antiaeriană
R. ... R.A.A. – Regimentul ... rachete antiaeriene
R. ....A.A.Mx. – regimentul ... artilerie antiaeriană mixt
R.Art./A1 – Regiment de artilerie subordonat amatei 1
RAF – reglare autamtă a frecvenței
S.L.P. (SLP) – serviciu de luptă permanent
S.M.Av.A. (SMAvA) – Statul Major al Aviației și Apărării Antiaeriene
S.M.F.A. (SMFA) – Statul Major al Forțelor Aeriene
S.M.F.T. (SMFT) – Statul Major al Forțelor Terestre
S.M.G. (SMG) – Statul Major General
S.M.T.U. – Statul Major al Trupelor de Uscat
S.P.P. – Serviciul de Pază și Protocol
S.R.I. – Serviciul Român de Informații
S.S.C. – Sergent de serviciu pe companie
S.S.P.C. – Subofițer de serviciu pe punctul de control
STS – sistem de transmisie sincronă
U.N.Ap. – Universitatea Națională de Apărare

PRESCURTĂRI

cpt. - căpitan
col. - colonel
dr. - doctor
gl. – general
gl.bg. – general de brigadă
gl.div. general de divizie
gl.lt. – general locotenent
ing. - inginer
lt. – locotenent
lt.maj. – locotenent major
lt.col. – locotenent colonel
m.m. – maistru militar
mr. – maior
(r) – în rezervă
(rtr) – în retragere
trs. - transmisiuni
rd.lc. - radiolocație
prof.univ. – profesor universitar

CUPRINS

Ce este un militar? 5
Elogiu radiolocatoriștilor 7
Cuvântul domnului col.(rtr) Florian Dumitrescu 11
Prefață 13
Argument 15
Chemarea crez a promoţiei 1953 de ofiţeri de radiolocaţie
către promoţiile viitoare 17
Marşul radiolocatoriștilor 18
Ninge în septembrie 21
Promoția 1974 de ofițeri de radiolocație la 40 de ani de la
absolvire 23
Scurtă istorie a armei radiolocaţie în armata României 25
Câteva completări privind staţiile de radiolocaţie ruseşti 33
Staţia de radiolocaţie românească START-1 37
Istoricul cercetării și bruiajului rd.el. din Ap.A.A.T. 49
Înființarea și evoluția Școlii Militare de Ofițeri de
Radiolocație 57
Promoţia 1974 în școala militară – arma radiolocaţie 69
Evoluția promoției prezentată în date statistice 81
Întâlnirea promoţiei la 10 ani de la absolvire, Braşov, 1984 87
Întâlnirea promoţiei la 40 ani de la absolvire, Braşov, 2014 97
Ecouri după întâlnire 125
Prezentarea promoţiei:
Aanei-Barbu A. Gheorghe 129
Babaciu C. Gheorghe 131
Bănică N. Gheorghe 134
Bârlă D. Ioan 138
Bucuroiu V. Vasile Ion 139
Bursa P. Constantin 144
Benţo I. Ioan 147
Beteagă V. Victor Constantin 148
Ciucă-Albu R. Vasile 150
Ciuraru G. Augustin 152
Chiş P. Ioan 155
Costan T. Ion 157
Dărândău S. Mihai 158
Dâscă M. Ioan 159
Dendyuk F. Emil 161
Dogaru D. Alexandru 163
Eisenbeil M. Francisc 165
Erhan I. Dumitru 167
Filip C. Constantin 169
Ghiaţă G. Antip 170
Giuroiu N. Ilarion 172
Grusea-Mirică I. Gheorghe 178
Ioniţă P. Nicolae 180
Istrate C. Traian 182
Lolu M. Viorel 184
Man Ş. Marcel 185
Manea I. Dumitru Sergiu 188
Martac-Bucur D. Neculai 196
Matara M. Toma 199
Mireuţă V. Mihai 201
Mitan N. Nicolae 224
Moise I. Romeo Gheorghe 226
Moş T. Eugen 241
Neagu N. Tiberiu 247
Negulescu G. Niculai 247
Nicula I. Marian 248

Palaghianu P. Vasile 250
Pataki A. Andrei 252
Pătrană M. Paul Mircea 254
Pirea P. Gheorghe 255
Pârvulescu G. Dan Marian 257
Popa G. Viorel 258
Petrescu E. Emil-Cornel 260
Preda C. Dumitru (Ticu) 262
Preda I. Dumitru 262
Pricop A. Valeriu 263
Rotaru G. Filip Vasile 264
Slave J. Gabriel 266
Stoica S. Spirea 267
Stricescu-Panduru N. Eugen 268
Tănase M. Nicolae 270
Teodorescu N. Georgian 272
Toma I. Eugen Liviu 279
Ungureanu G. Marcel 282
Vasile C. Gheorghe 283
Vlaicu I. Dumitru 284
Voiculescu M. Dumitru 287
Întâlniri ulterioare ale promoției..... 293
2015 – Sâmbăta de Sus 293
- Jurnalul Sâmbetei de Sus 296
2016 – Eforie Sud 298
2017 – Băile Tușnad 201
2018 – București 303
2019 – Băile Felix 307
- Jurnal Bihorean 314
Amintiri… amintiri… 319
Câteva impresii despre monografia promoției 1974 de ofițeri de radiolocație 361
Bibliografie 365
Abrevieri și prescurtări 367

„Pensionarii” promoţiei 1974 – radiolocaţie

Babaciu
Gheorghe

Bănică
Gheorghe

Bucuroiu
Vasile

Bursa
Constantin

Bențo
Ioan

Beteagă V.
Constantin

Ciucă
Vasile

Ciuraru
Augustin

Chiș
Ioan

Costan
Ion

Dărândău
Mihai

Dâscă
Ioan

Dendyuk
Emil

Dogaru
Alexandru

Eisenbeil
Francisc

Erhan
Dumitru

Filip
Constantin

Ghiață
Antip

Giuroiu
Ilarion

Grusea
Gheorghe

Ioniță
Nicolae

Istrate
Traian

Man
Marcel

Manea
Sergiu

Martac
Neculai

Matara
Toma

Mireuță
Mihai

Mitan
Nicolae

Moise
Romeo

Moș
Eugen

Nicula
Marian

Palaghianu
Vasile

Pataki
Andrei

Pătrană
Paul Mircea

Pârvulescu
Dan Marian

Popa
Viorel

Petrescu
Emil

Preda I.
Dumitru

Rotaru
Filip Vasile

Slave
Gabriel

Stoica
Spirea

Stricescu
Panduru Eugen

Tănase
Nicolae

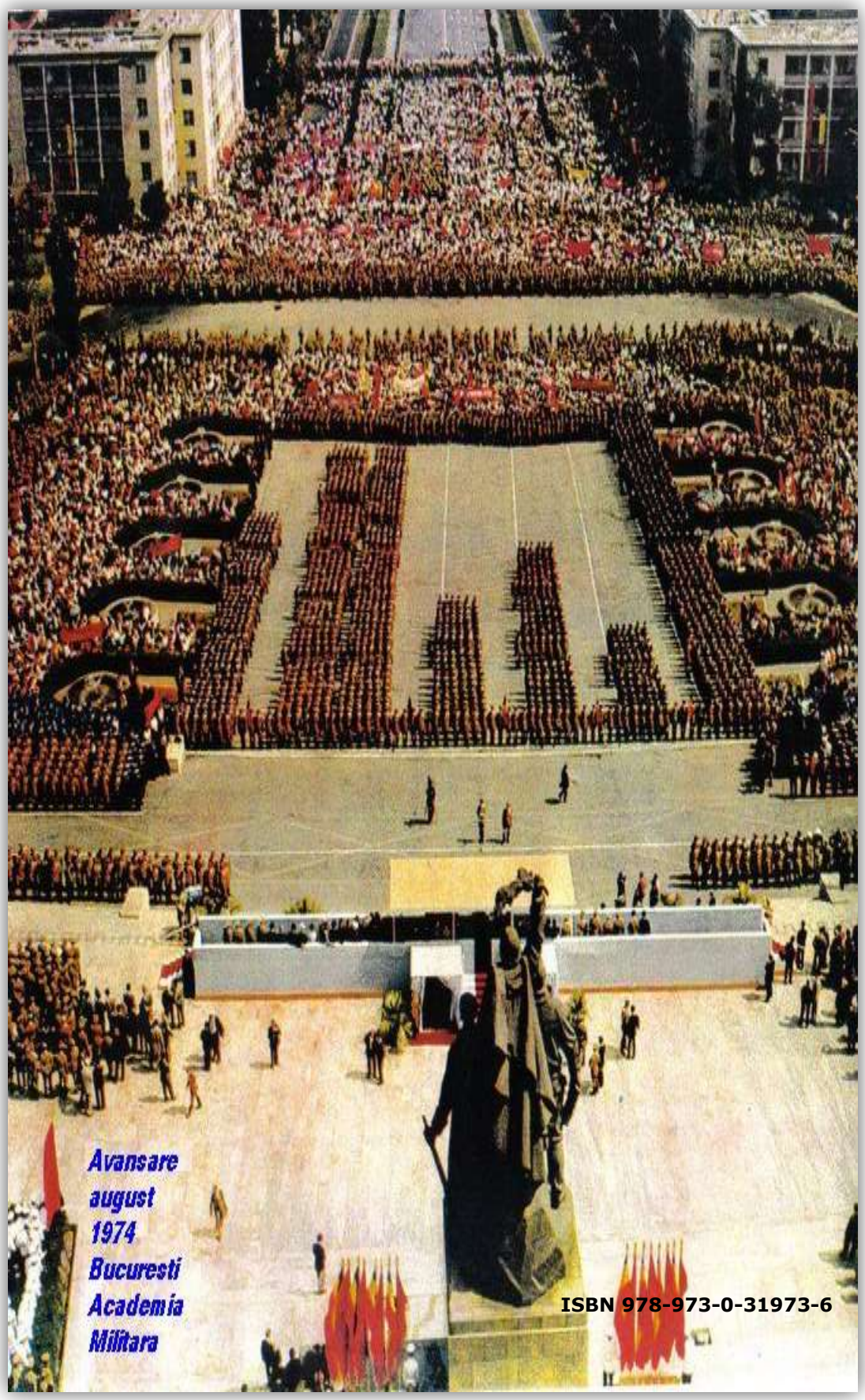
Teodorescu
Georgian

Toma
Eugen Liviu

Vasile
Gheorghe

Vlaicu
Dumitru

Voiculescu
Dumitru

ISBN 978-973-0-31973-6